

ဖိုးကျော

မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားမှနဂါးမီးတောက်နှင့်
ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်မှဆိုးဘဝဖြစ်ရပ်မှန်များ

BURMESE
CLASSIC

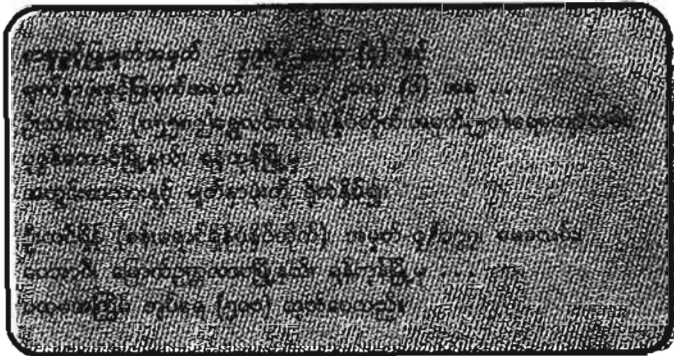

စိစဉ်သူ
ဉာဏ်ပွင့်(စက်မှု)

အဖုံးဒီဇိုင်း	တိုရို၊တောင်
အဖုံးဝလင်	မြို့ကျွန်းသာ
အတွင်းဝလင်	ကိုဦး
Logo ဒီဇိုင်း	ပန်းချီတိုကျော်သိုက်နှင့် (R.C)
ကွန်ပျူတာ	မောင်မောင်မြတ်နှင့်ဇေယျာမြေ
စာပြိုင်ဆရာ	မောင်သာယာ

ပုံ နိဂ္ဂ မှတ် တမ်း

မြန်မာပြည်မြောက်ဖျားမှ နဂါးမီးတောက်နှင့်
ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် မုဆိုးဘဝဖြစ်ရပ်မှန်များ

ဖိုးကျော

ဇေယျာမြေ

စာပေတိုက်

တိုက်နံပါတ် (၇၂၄)၊ အခန်း (၁၈) မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈

မာတိကာ

မာတိကာ		
စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၀။	နဂါးမီးတောက်ခြင်း	၁
၂။	မြန်မာပြည်မှာဖြစ်သည်	၃၆
၃။	သူတို့သားအဖ	၇၉
၄။	ငွေတောင်ကသားကောင်၊ စိန်တောင်ကဆေးမြစ်	၁၁၉
၅။	အနောက်မြောက်ဖျားက သွေးစားပြိတ္တာကြီး	၁၅၀
၆။	တွေ့မြင်လိုရေးငယ်နှင့်	၁၈၅

နဂါးမီးတောက်ခြင်း

ကျောက်ဖြူခရိုင်၊ မာန်အောင်မြို့နယ်နှင့် (၁၂) မိုင်ခန့် ဝေးသောနေရာတွင် တည်ရှိသည့် မီးငြိမ်းနေသော ရွှံ့မီးတောင်ကြီးမှာ ယခုအခါ ပေါက်ကွဲ၍ ချော်ရည်များ ပန်းထွက်နေသည်ဟု သိရသည်။

ယခုပေါက်ကွဲ၍ ချော်ရည်များပန်းထွက်နေသော မီးတောင်မှာ မာန်အောင်ကျွန်းအခေါ် နဂါးတောင်ဖြစ်သည်။ ထိုရွှံ့မီးတောင်မှာ ယခင် မကြာခင် ပေါက်ကွဲမှုများဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့်ဝါးနှစ်ခန့်ကပင် မီးတောင်ပေါက်ကွဲရာဇာတစ်ဦးသေဆုံးခဲ့သည်။ ထိုနဂါးတောင် ပြန်လည်ပေါက်ကွဲနေမှုကြောင့် ယခုအခါ အလျားနှစ်ဖာလုံး၊ အနံပေ(၆၀)လောက်ရှိသော ရွှံ့လမ်းမကြီးတစ်လမ်း ဖြစ်နေသည်။

မီးတောင်၏အရှေ့ဘက်၊ မြောက်ဘက်၊ သစ်ပုပ်ငြိမ်ချောင်းဘက်ဆီသို့ ချော်ရည်များ ပန်းထွက်ရာမှ ရွှံ့လမ်းမကြီး ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို (၁၈. ၃. ၇၁)နေ့ထုတ် သတင်းစာများတွင် ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ထိုနောက် (၁၉၇၄)ခု၊ ဩဂုတ်လနှင့် (၁၉၇၉)ခု မတ်လတွင်လည်း ရမ်းဗြဲကျွန်း ကျောက်ဖြူမြို့နှင့် ခုနစ်မိုင်ခန့်ဝေးသော စည်ခြံရွာ မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှုနှင့် စေမော်မီးတောင်တို့ ပေါက်ကွဲသော သတင်းများကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ နိုင်ငံသားများအနေနှင့် မီးတောင်ပေါက်ကွဲသော သတင်းကို ယခင်က နိုင်ငံခြားသတင်းများအဖြစ်သာ ဖတ်ရှုဖူးကြသည်ဟု ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသို့ နိုင်ငံသားများသည် မီးတောင်ပေါက်ကွဲနေသည်ကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသူများ အလွန်ပင် ရူးလိမ့်မည် ထင်သည်။ မိမိနိုင်ငံတွင်လည်း မီးတောင်အမြောက်အမြား ရှိသည်ကို လည်း သိချင်မှ သိကြပေမည်။

သို့သော် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများအနေနှင့်မူကား မီးတောင်ပေါက်ကွဲသည်ကို မြင်ဖူးကြုံဖူး ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးသူ အများအပြားပင် ရှိလေသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်ပင် ငယ်စဉ်က စည်မြဲရွာဘက်မှ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲသည်နှင့် စစ်တော၊ စေမော်ဘက်မှ မီးတောင်တစ်ခု ပေါက်ကွဲသည်ကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ မြင်ဖူးကြုံဖူးခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားများထဲတွင်လည်း မီးတောင်ပေါက်ကွဲသည်ကို မာန်အောင်ကျွန်းနှင့် ရမ်းဗြဲကျွန်းမှ လူများ အများဆုံးတွေ့ဖူး မြင်ဖူးကြပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မီးတောင်များပေါက်ကွဲသော နေရာနှင့် လူများနေထိုင်ရာ ရွာများနှင့်ပင် ဝေးလံလျက်ရှိရာ၊ ထိုနေရာနှင့် မြို့ဆိုသည်မှာလည်း ယခင်ကမှ ယခုအထိ ကားလမ်းကို မဆိုထားနှင့် လှည်းလမ်းပင် မပေါက်ခဲ့။

ထို့ကြောင့် ရခိုင်ပြည်နယ်အနေနှင့် မီးတောင်ကြီးတစ်ခုသည် တစ်ရက်နှစ်ရက် အချိန်ကြာအောင် ပေါက်ကွဲနေပါသော်လည်း သတင်းဓာတ်ပုံရဖို့ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးပင် မထည့်ကောင်းသော အကြောင်းအရာများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်မာန်အောင်ကျွန်းနှင့် ရမ်းဗြဲကျွန်းတို့တွင် မီးတောင်အကြီးအသေး (အမြဲဆူပွက်နေသော နဂါးပွက်ကျင်း) များကိုပါ ထည့်တွက်လျှင် (၆၀)ကျော် ရှိပေသည်။ မာန်အောင်ကျွန်းတို့မှ စာရေးသူ မန့်စပ်၍ မသိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ရမ်းဗြဲကျွန်း၌ မီးတောင်အများဆုံးပေါသောနေရာမှာ ကျောက်ဖြူနှင့် ဆယ်မိုင်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော စည်မြဲစစ်တော၊ စေမော်၊ ကြံချဉ်၊ ကြံတ္တိန် စသည့် ရွာများဖြစ်သည်။

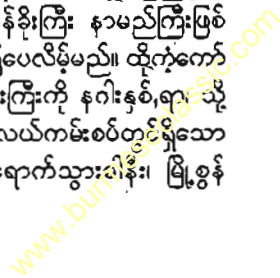
ကျောက်ဖြူမြို့မှ စလေးတောင်တိုက်နယ်ဘက်ကို ကားနှင့်သွားဖူးကြသူများသည် အထက်တော ကင်းရွာနားသို့ရောက်လျှင် နေသခံလူများအခေါ် ကင်းနဂါးတောင်ကို ဘင်လားပင်လယ်အော်ဘက်တွင် ထီးထီးမားမား မြင်ကြရပေလိမ့်မည်။

ထိုကင်းနဂါးတောင်၏ သက်တမ်းမှာ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ပင် မပြည့်တတ်သေးဟု ထင်သည်။ ယခင် ထိုနဂါးတောင်နေရာတွင် ယခုကဲ့သို့ တောင်တန်းမြင့်ကြီးဆို၍ လုံးဝ မရှိခဲ့ပေ။ မြေပြန့်လွင်ပြင်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုမြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် နဂါးပွက်ကျင်းငယ်လေး တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ထိုနဂါးပွက်ကျင်းသည် အဆမတန် ပွက်ပွက်ဆူ ပေါက်ကွဲကာ နေ့ချင်းညချင်း ယခုကဲ့သို့ တောင်မြင့်ကြီးဖြစ်သွားသည်ကို ကင်းရွာ၊ မရင်းရွာများမှ လူများကိုယ်တိုင် အံ့ဖွယ်ဘနန်း မြင်ဖူးကြုံဖူးခဲ့ကြရလေသည်။

လယ်ပြင်လယ်ကျင်းမှ နဂါးပွက်ကျင်း ပေါက်ကွဲပြီး ယခုကဲ့သို့ တောင်ကြီးဖြစ်သွားခြင်းကြောင့်လည်း ရခိုင်ပြည်နယ်သားတို့က အလွန်တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါမိရှိသော နတ်နဂါးကြီးက တောင်ပိုလုပ်ပစ်သည်ဟု အယူအစွဲ ရှိနေကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မီးတောင်ရွံ့တွင်းများကို ရခိုင်ပြည်နယ်သား ရခိုင်ပြည်နယ်သူတို့က နဂါးတောင်၊ နဂါးတွင်း (နဂါးကျင်း)ဟု ခေါ်ကြသည်မှာ ယနေ့အထိ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် နဂါးကလွဲလျှင်တောင်ကြီးဖြစ်လာခြင်းမှာပုံပြင်မဟုတ်ပါ။ ကင်းရွာ၊ မရင်းရွာမှ လူကြီးများကို မေးကြည့်လျှင် ယနေ့အထိ ထိုနဂါးတောင်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာပုံကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဖူးကြသူ၊ ထိုနဂါး (ရွံ့တွင်း)ပေါက်ကွဲစဉ်က ကြောက်ရွံ့၍ ရွာမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသူတွေ အများအပြားပင် ရှိလေသည်။

နောက်ထပ် သာဓကတစ်ခုကို ဆောင်ရသော်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်ကျောက်ဖြူမြို့ကို ရောက်ဖူးကြသူများသည် တန်ခိုးကြီး နာမည်ကြီးဖြစ်သော ကံကော်တောဘုရားသို့လည်း ရောက်ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ ထိုကံကော်တောဘုရားရှိ ငပုဘုရားမှာ ကောတုမ္မရာဇ်တိုင်းကြီးကို နဂါးနှစ်ရာ သို့မဟုတ် မီးတောင်ရွံ့ကျင်းတစ်ခုပေါက်ကွဲရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင်ရှိသော ကောတုမ္မရာဇ်မြို့ကြီးစာစ်မြို့လုံး ပင်လယ်ထဲရောက်သွားခါနီး၊ မြို့စွန်

မြို့ဖူးမှ ငပမည်သောပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ထမ်းပြေးလာ၍ တည်ထားသော သို့ဟောက် ကောတုမ္မရာဇ်မြို့သားဦးငပ၏ အိမ်ကဘုရား ဖြစ်သည်။ ထို ရွတ်တု၏ ဘုရားတန်ခိုးကြီးကြောင်းကို ကျောက်ဖြူမြို့သားတွေက လာ လည်သူ ဧည့်သည်များကို ပြောပြကြပေလိမ့်မည်။

ထိုဘုရားပွဲတော်ရက်ကို သင်္ကြန်တွင် သတ်မှတ်၍ ယနေ့အထိ ဘုရားပွဲကို သင်္ကြန်ရက်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်လေသည်။

ဤသည်မှာလည်း တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်သည်။ ရခိုင်ပြည် နယ်၊ ကျောက်ဖြူမြို့၏ အနောက်ဘက်ကမ်းခြေ ဘင်္ဂလားပင်လယ်ကမ်း စပ်မှ ကောတုမ္မရာဇ်မြို့ကြီးတစ်မြို့ ရွှံ့တွင်းပေါက်ကွဲရာမှ ပင်လယ်ထဲကျ သွားသောကာလကို ရခိုင်ပဏ္ဍိတဦးဦးသာထွန်းက အေဒီရှစ်ရာစုနှင့် ကိုးရာစုခန့်ကဟု ယူဆကြောင်း ပြောဖူးသည်။

ထို ကောတုမ္မရာဇ်မြို့နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က အဘိုးအဘွားတို့သည် ပုံပြင်သဖွယ် ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်တွင် ကောတုမ္မရာဇ်မြို့ပျက်ကြီး၏ နန်းတော်ထဲမှ နန်းတိုင် တချို့ ကိုင်းညွှတ်နေသည်ကို ဒီရေကျချိန်၌ တောင်ပေါ်က တက်ကြည့် လျှင် မြင်ရသည်ဟု ပြောပြတတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဒီရေကျချိန်၌ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲကို တောင်ပေါ်က တက်ကြည့် ဖြစ်သည်။ အဘိုးအဘွားတို့ပြောသော ပင်လယ်ထဲက ကောတုမ္မရာဇ် မြို့ပျက်မှာ ယခု ဂေါ်ဒူဟုခေါ်သော ရွာအောက်တွင်ဟု ပြောဖူးသည်။

သို့သော် ပင်လယ်ဒီရေကျချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ် တက်၍ အကြိမ်များစွာ ကြည့်ဖူးသည်။ လှိုင်းလုံးနှင့် ရေပြင်ကလွဲ၍ ဘာမှ မမြင်ရ။ အဘိုးအဘွားတို့ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ အရွယ်တုန်းက မြင်ရ သည်ဆိုခြင်းကိုမူ ကျွန်တော်တို့ မဆုံးဖြတ်တတ်။ ကျွန်တော်တို့အနေမှာ ကောတုမ္မရာဇ်သည် ပုံပြင်တစ်ခုသာ။ ထို့ကြောင့် အနီးကပ်ဆုံး ပုံပြင် သို့မဟုတ်၊ အမှန်တကယ် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါသည်။

ပုံပြင်ဟု တင်စားလိုက်ခြင်းမှာ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်များသည် နှစ်ကာလ ကြာသွားပါက နှောင်းလူတွေအတွက် ပုံပြင်ပမာသာ ကျန်ရစ် ခဲ့၍ ဖြစ်သည်။

အောက်တွင်ဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းအရာ-သို့မဟုတ် ဝတ္ထု မှာ ကျွန်တော်၏ ငယ်စဉ်က ကိုယ်တွေ့ဖြစ်သော မီးတောင်ပေါက်ကွဲမှု တစ်ခုကို အခြေခံ၍ တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နွေဦးတွင် တလင်းသိမ်းပြီးသွားသည်။

ဝမ်းစာစပါးကြိတ်ခွဲခြင်းကိုမူ သင်္ကြန်လွန်မှ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိကြ သည်။ ဤသည်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း၏ အစဉ်အလာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားတစ်စုတည်းအတွက် မဟုတ်၊ ရွာရှိ လယ်သမားတိုင်း လုပ်လေ့လုပ်ထအလုပ်ပင်။ တလင်းသိမ်းပြီးသွားသော်လည်း ကြံခင်းရှိသူ များအတွက် အလုပ်က မပြီးသေး၊ ကြံတဲ ဝင်ကြရဦးမည်။ ကြံသကာ ချက်လုပ်သောအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ကြရပေဦးမည်။

အချို့ ကြံခင်း များများစားစား ရှိကြသူများသည် ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ဈေးကောင်းရရန်နှင့် မိုးမကျမီ ကြံကြိတ်ပြီးရန် ဆောင်းလယ်လောက် ကပင် ကြံတဲဝင်ကြရသူတွေလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ ကြံတောင်သူ စစ်စစ်မဟုတ်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းသာ အဓိက ဖြစ်သည်။ ကြံခင်းများသည် နှစ်စဉ် ကောကောလိုက်လာပြီး မိခင်နှင့်ဆိုလျှင် ဝမ်းစာ ရရုံလောက်သာ ရှိမည်ဟု အဖေက ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုနှစ် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကြံတဲဝင်လာချိန် နောက်ကျသည်။

နွေလတစ်နေ့မှာ ဖြစ်သည်။ ကြံတဲဝင်ကြရသည်မှာ လယ်သမားများ လယ်ထဲဝင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ စားစိုးစားခွက်နှင့် တစ်လနှစ်လစာ ရိက္ခာပစ္စည်းများကို ကြံတဲသို့ သယ်ယူကြရသည်။ တိမ်တွင် မွေးထား သောခွေးများ၊ ကြောင်များကိုလည်း တစ်ပါတည်း ခေါ်ယူသွားခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင် ရှိသည်။ ရွှေဝါခေါ် သော ကြောင်ထီးကြီးနှင့် နီမခေါ်ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြံတဲပင်ရှိရာသို့ လိုက်ပါလာသော ခွေးနီမတွင် ဇီးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကြံတဲဝင်လာကြသောအခါ နီမခမူ ရင်မာနေသော ငိုက်ကို ရွက်သယ်လာပြီးကာ ပန်းပန်းနှင့်လိုက်လာရသည်။

နောက်တစ်ဖက်နှင့် လျှာတန်းလန်းချကာ ဟောဟောဟောဟဲ့နှင့် လိုက်လာနေရသော နို့မကို ကျွန်တော် သနားနေမိသည်။

နေ့လယ်က ရွာမှ ထွက်လာကြသော ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် နေညီညာချမ်းတွင် ကြဲတဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကြဲတဲကို မိသားစု မဝင် လာခင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ကပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် အိပ်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ကြံဆုံ၊ ကြံသကာ ချက်ရန်ဖို၊ နွားချည်ရန်နေရာ . . အားလုံးမှာ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်။

ကြဲတဲကို ရောက်စဉ်က ကျွန်တော် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ပေ။ ခွေးအဖွားသည် ကြဲတဲဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်၍ တစ်ညနေလုံး အော်မြည် နေကြသည်။

ရွာမှာတုန်းက ခွေးအဖွား ဤသို့ နီးနီးကပ်ကပ် အော်မြည်နေကြ သည်ကို မကြားဖူး။ ရွာပြင်ဝေးဝေးက အော်မြည်သံလောက်သာ ကြားဖူး သည်။ ယခုကား လူတွေကိုပင် တက်ဆွဲကြလေမလားဟု စိုးရွံ့မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကသာ စိုးရွံ့မိသော်လည်း အဖေ၊ အမေ၊ ဦးလေးတို့မှာ ဘာမှ မထူးခြားသလိုပင်။ လုပ်မြဲကိုင်မြဲ အလုပ်မပျက်ကြချေ။ ကြဲတဲ အောက်က ခွေးအဖွား အော်မြည်နေသံကို ခွေးနီမကတော့ တစ်ချက် တစ်ချက် ခေါင်းထောင်ကြည့်တတ်၏။ ကြဲတဲတွင် ခွေးအဖွားကို သတိ ထားမိသူတွေကတော့ ကျွန်တော်နှင့် ခွေးနီမသာ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကြဲတဲရောက်ပြီး တစ်ပတ်ကျော်အကြာတွင် ခွေးနီမ သားပေါက်သည်။ အထီးကလေးနှစ်ကောင်၊ အမကလေး လေးကောင်၊ အားလုံး ခြောက်ကောင်ပေါက်သည်။

အမည်း၊ အညို၊ အဖြူ၊ အကျား၊ အပြောက်နှင့် ခွေးကလေးတွေက အရောင်စုံလေသည်။

“ဟဲ့ကောင်လေး . . ဘယ်သွားမှာလဲ”
“အစ်ကိုကြီးထွန်းတို့ ကြဲတဲကို”
“ရွံ့ချောင်းထဲ ချော်ကြမယ်နော်၊ သတိနဲ့သွား”

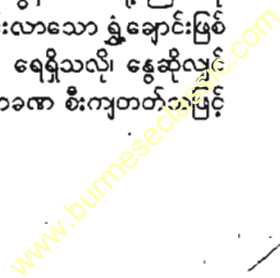
“ဟုတ်ကဲ့”

အမေက နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောတော့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်တို့ ကြဲတဲဘက်ဆီ ထွက်လာသည်။ အစ်ကိုကြီး ထွန်းမောင်တို့ကြဲတဲနှင့် ကျွန်တော်တို့ကြဲတဲမှာ အော်ခေါ်လျှင် ကြားနိုင် သည်။ တောင်ခြေတစ်ခုတည်းတွင် တည်ရှိကြသည်။ ကြဲခင်းကလည်း အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်တို့ကြဲခင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ကြဲခင်းမှာ အမွေဆိုင် အမွေစပ်ဖြစ်သည်။ အဘိုးအဘွားပိုင် ကြဲခင်းကို နှစ်ခြမ်းခြမ်း၍ ကြံသကာ ချက်လုပ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးအဘွားပိုင် ကြဲခင်းကို နှစ်ခြမ်းခြမ်း၍ ကြံသကာချက်လုပ်ကြ ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ညီအစ်ကိုဝမ်း ကွဲတော်သည်။ အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်၏ အမေက အငယ်၊ ကျွန်တော့် အမေက အကြီး ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တောင်ခြေတွင် ကြဲတဲ လေးငါးတဲရှိရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြဲတဲနှင့် အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်တို့ ကြဲတဲမှာ အနီးဆုံးဖြစ်သည်။ တခြား ကြဲတဲရှင်များမှာ ကြဲခင်းကြီးကေးများကို ပိုင်ဆိုင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကြဲခင်းက ကြီးမားသလို ကြဲတဲချင်းလည်း မနီးကြပေ။ ကြဲတော ကြဲခင်း အစတွင် ဆောက်လုပ်ကြရသော ကြဲတဲများပီပီ တစ်တဲနှင့်တစ်တဲသည် ကြား၌ ကြဲခင်းတွေ ခံနေသဖြင့် ဝေးလံလှသည်။ ကျွန်တော်သည် အဖေ မှာလိုက်သော ရွံ့ချောင်းကို များစွာတော့ သတိထားရန် မလိုပါ။

ကြဲတဲဝင်လာကတည်းကပင် အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်ဆီ သုံးရက် တစ်ခါ နှစ်ရက်တစ်ခါ သွား၍ လည်ပတ်နေကျဖြစ်သဖြင့် ရွံ့ချောင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် မှုစရာမဟုတ်ပေ။ ရွံ့ချောင်းမှာ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကျယ်သည်။ ရွံ့ချောင်းကို ဖြတ်၍ ဝါးသုံးလုံးခင်း ဝါးတံတားတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုရွံ့ချောင်းကို ကျော်လျှင် အစ်ကိုကြီးထွန်းမောင်တို့ ကြဲတဲကို ရောက်၏။ ဤရွံ့ချောင်းမှာ နဂါးတောင်မှစီးဆင်းလာသော ရွံ့ချောင်းဖြစ် သည်။ မိုးတွင်းတွင် ရွံ့များ အရည်ပျော်သွား၍ ရေရှိသလို၊ နွေဆိုလျှင် လည်း နဂါးတောင်မှ ရွံ့ရည်ချော်ရည်များ မကြာခဏ စီးကျတတ်သဖြင့် ရွံ့ရည်ချော်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်နေတတ်သည်။

ရွှေရည်ချော်ရည်များ အစီးနည်းသော ဆောင်းကာလတွင်မူ ချောင်းထဲက ရွှေရည်ချော်ရည်များသည် အပေါ်လွှာခြောက်သွေ့၍ မာနေတတ်၏။ သို့သော် ရုတ်တရက် မာနေသည်အထင်နှင့် ချောင်းထဲဆင်းလိုက်လျှင် ရွှေနှစ်ချော် ကွဲတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ဤရွှေချောင်း ချော်ရည်ပေါ်ဖြတ်ပြေးသော တောတိရစ္ဆာန် ဆတ်၊ ခေ့၊ ဝက် စသည်တို့ကို ခြေကွဲ၍ ရတတ်ကြောင်း အဖေတို့ ပြောပြဖူးလေသည်။ ဤရွှေချောင်း၏ မြစ်ဖျားခံလာရာသည် နဂါးတောင်မှ ဖြစ်ပြီး၊ ရွှေချောင်း၏ အဆုံးအဖျားမှာ တောင်ခြေအောက်ရှိ လယ်ကွင်း ကြမ်းစိုက်ခင်းများ ဖြစ်သည်။

နဂါးတောင်မှ မြစ်ဖျားခံစီးဆင်းလာသော ရွှေလမ်းကြောင်း ချော်ရည်ချောင်းသည် ကြမ်းစိုက်ခင်း နွားစားကျက်များ ရောက်သောအခါ မြန်ကဲတိမ်ကောပြီး ပြေပျောက်သွားတတ်လေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရွှေရည်ချော်ရည်ပူများ ဝလဟောသွန်ကျလာတတ်သဖြင့် ကြမ်းစိုက်ခင်းများ ချော်ရည်ဖုံးကာ ကောသွားတတ်သည်လည်း ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြတ်နှစ်ခု၏ နယ်ခြားမျဉ်းပမာ ဖြစ်နေသော ရွှေချောင်းကို တံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်လာရလေသည်။ နွေလဖြစ်သဖြင့် ရွှေချောင်းသည် အငွေ့ပျံနေလေသည်။

“ကျော်ဦး... မင်းလာတာ အတော်ပဲကွ၊ ငါ မင်းကို မျှော်နေတာ”
ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ကိုထွန်းမောင်က ဆီးပြော၏။
“ဘာလုပ်မလို့လဲ အစ်ကို”
“တို့ နဂါးတောင်ဘက် ငှက်ပစ်သွားရအောင်ကွာ”
“ကောင်းသားပဲ အစ်ကို”

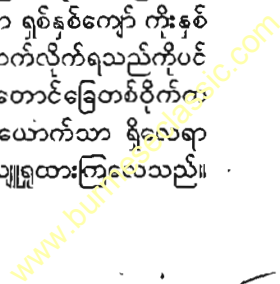
သူနှင့်ကျွန်တော်သည် မကြာမကြာ ငှက်ပစ်ထွက်နေကျမို့ ကျွန်တော်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွန်းမောင်က ငှက်ပစ်သွားရအောင်ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့တွင် ဝါးပြောင်း၊ လင်းလေးတို့ မရှိ။ သူ၏ လက်စွဲတော် လက်နက်မှာ လေးခွတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်သည်။

သူတို့တံသို့ ယခင်က ကျွန်တော် သွားလည်လျက် လေးခွအတွက် လောက်စာလုံး လုံးပေးရသည်။ လောက်စာလုံး နေလှန်းရာတွင်လည်း ကူ၍ လုပ်ပေးဖူးသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ကိုထွန်းမောင်တို့မှာ ကြဲတံ၌ အလုပ်မရှိကြ။ ကလေးများပီပီ ရွှေကို နွားရုပ်၊ ကျွဲရုပ်လုပ်၍ ကစားကြသည်။ တူတူပုန်းတမ်း ကစားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ခွေးတွေကြောင်တွေနှင့် ဆော့တတ်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝါသနာအပါဆုံးမှာ ငှက်ပစ်ထွက်ကြခြင်းသာ။

သို့သော် ကိုထွန်းမောင်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားသာ ဖြစ်သဖြင့် ဟုတ်တိပတ်တိ ငှက်ကြီးများကို ပစ်ခတ်၍ မရတတ်ပေ။ ဆက်ရက်နှင့် ချိုးကိုပင် ထိအောင် မှန်အောင် ပစ်နိုင်သူ မဟုတ်။ နံ့ပြီစုတ်သံသာ မြေဝပ်ကိုင်းလျှောက်နှင့် စာဘုန်းကြီးရှောက်ကျော်လိန် ငှက်ကလေးများကိုသာ ရတတ်သည်။ အလုပ်မရှိတိုင်း နေ့စဉ်လေးခွပစ်နေသဖြင့် လက်ကတော့ အတော်ပြောင့်သည်။ တစ်နေ့လျှင် မြေဝပ်ကိုင်းလျှောက် သုံးလေးကောင် ထိရတတ်၏။ ကိုထွန်းမောင် လေးခွနှင့်ပစ်လိုက်၍ ထိမှန်သောငှက်ကလေးများကို ကျွန်တော်က ကောက်ပေးရသည်။ ချက်ကောင်းမထိပေမယ့် အတောင်ကျိုးကာ မြေပြင်ချုံ့ပုတ်ထဲ ဝင်ပြေးသော ငှက်များကို ရှာဖမ်းရသည်။ ရသမျှ ငှက်ကလေးတွေကို အမွေးရတ်၊ ရင်ခွဲ၊ ဆားသိပ်၍ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖုတ်ကင်စားကြသည်။

ဤသို့ ကိုထွန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော်ငှက်ပစ်လိုက်ရသည်ကို အလွန် ချော်သည်။ ကိုထွန်းမောင်ကို အထင်လည်းကြီးသည်။ ကိုထွန်းမောင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ညီအရင်းတမျှ ခင်သည်။ သူတို့ကြဲတံကို ကျွန်တော် သွားဘဲ နှစ်ရက်သုံးရက်ကြာလျှင် ကျွန်တော်တို့ကြဲတံ လိုက်လာပြီး ခေါ်ထုတ်၏။ ကျွန်တော့်မှာ လေးခွပင် မနိုင်သေးသော ရှစ်နှစ်ကျော် ကိုးနှစ်သားအရွယ်မို့ ကိုထွန်းမောင်နောက်က ငှက်ကောက်လိုက်ရသည်ကိုပင် ဆကြီးလာဘ်ကြီး တစ်ခုဟုထင်မိသည်။ သည်တောင်ခြေတစ်ဝိုက်က ကြဲတံများထဲတွင် ကလေးဆို၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာ ရှိလေရာ ထိုကြဲတံတွေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လျစ်လျူရှုထားကြလေသည်။

“ခဏနော်”

ကိုထွန်းမောင်က ကြံတဲထဲ ဝင်သွား၏။ သူ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ဝါးပြောင်းတစ်ခုနှင့် ကြက်မွေးစည်း မှုတ်စူးနှစ်ချောင်း ပါလာသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကြည့်၍ တုံ့ပြန်နေ၏။ ခါတိုင်းလေးခွနှင့် ငှက်ပစ်တတ်သော ကိုထွန်းမောင်သည် ယခုတော့ လူကြီးတစ်ယောက်လို ဝါးပြောင်းကိုင်းနေလေပြီ။

ကျွန်တော် တွေးမိလိုက်သည်။ ကိုထွန်းမောင် ဝါးပြောင်းကိုင်းနေပြီ။ ကျွန်တော် လေးခွလောက်တော့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပစ်တတ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဟိုနေ့က ရွာမှာ သွားယူတာကွ၊ အဲဒါ တို့ ပြောင်းစမ်းရအောင်၊ နဂါးတောင်ဘက် သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ လေးခွလဲ ယူဦးအစ်ကို၊ ကျွန်တော်လဲ လေးခွပစ် လက်ဖြောင့်အောင် ကျင့်ဦးမယ်”

“အေး . . ကောင်းတယ်၊ ငါ့လေးခွ မင်းပေးမယ်”
သို့နှင့် ကျွန်တော်နှင့် ကိုထွန်းမောင်တို့သည် နဂါးတောင်ဘက် ငှက်ပစ်ရန် ထွက်လာကြ၏။

“ဟဲ့ . . နင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်သွားကြမလဲ”
ကြံစည်းရွက်၍ ကြံခင်းထဲမှ ပြန်လာသော ကိုထွန်းမောင်အစ်မ ဒေါ်လေးရွှေအိမ်သူနှင့် လမ်းခုံလတ်တွင် ရှေ့ဆိုင်သွားဆုံမိကြသည်။

ကြံစည်းကြီးကို မောမောပန်းပန်းနှင့် ရွက်လာသော ဒေါ်လေးက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သွားရင်းလာရင်းသဘောမေးသွား၏။

“ကျွန်တော်တို့ ငှက်ပစ်သွားမလို့”

“ဘယ်မှာ သွားပစ်မှာလဲ”

“နဂါးတောင်ဘက်မှာ”

“နဂါးပွက် ကျင်းထဲကျမယ်နော်၊ အဲဒီကျင်းထဲကျရင် ဘောဂဝတီ ရောက်သွားမယ်၊ ဘာလို့နဂါးတောင်ဘက်သွားလဲ၊ တခြားမှာသွားပစ်ပေါ့”

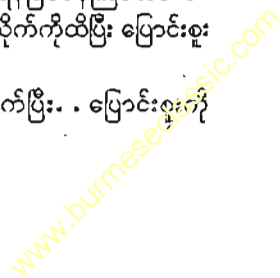
ဒေါ်လေးက ကြံစည်းကြီးနဲ့ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဟန့်တားခြင်း မဟုတ်။ သဘောပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဒေါ်လေး နောက်ခိုင်းသွားသည်နှင့် နဂါးတောင်ဘက် ထွက်လာကြ၏။

ကျွန်တော်တို့နယ်တစ်ဝိုက်တွင် ဤနဂါးတောင် (ဖိုးတောင်) သည် အကြီးဆုံး နဂါးတောင်ဖြစ်သည်။ ပေသုံးလေးရာ မြင့်ပြီး၊ တောင်ထိပ်ရှိ နဂါးပွက်ကျင်းပေါက်မှာ အမြဲဆူပွက်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်က တောင်ထိပ်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေး။ ထို့ကြောင့် ဤနေ့ငှက်ပစ်သွားရင်း နဂါးတောင်ထိပ်ကိုပါ တက်ကြည့်မည်ဟု မှန်းထားသည်။

ကျွန်တော် ကိုထွန်းမောင်တို့ ကြံတဲလာရာလမ်း၌ ဖြတ်လာခဲ့ရသော ရွှံ့ချောင်းသည်လည်း နဂါးတောင်က မြစ်ဖျားခံလာသည်ဟု သိရသည်။ နဂါးတောင် ဆင်ခြေလျှောက်တစ်လျှောက်တွင် ထင်းရှူးနှင့်တစ်ပုံစံ တည်းတူသော ပင်လယ်ကစွီးပင်များ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီက ‘ပလ္လင်ပင်’ ဟု ခေါ်ကြ၏။ ဤနဂါးမှာ နဂါးကြီးဖြစ်သဖြင့် ပလ္လင်ပိုင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ တခြားအနီးပတ်ဝန်းကျင်တွေရှိ နဂါးပွက်တွေမှာ တောနိမ့်တောင်သေးပိုင်းတွင် ဖြစ်သလို၊ ပင်လယ်ကစွီးပင်များသည် မရှိသေးပေ။ နဂါးပွက် ကျင်းဟောင်းလေးငါးခုတွင် ဤနဂါးတန်ခိုး ဩဇာပါရှိ အကြီးဆုံးပင် ပလ္လင်တော်ပိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသည် နဂါးတောင်ခြေရင်းနှင့် တောင်တောင်ကလပ်၊ တောင်ခါးပန်းထိ တက်၍ ငှက်ပစ်ကြ၏။ ကိုထွန်းမောင်မှာ နှစ်လဲကျော်ရှည်သော ပြောင်းပါသော်လည်း ပြောင်းဝကို ပါးစပ်နှင့်တော့၍ ပြောင်းစူးထွက်အောင် လေအားဖြင့် မှုတ်ရလေရာ အလှေအထွင် မရှိသေးသော သူ၏မှုတ်အားမှာ ပြောင်းဝမှ ထွက်လာရုံသာ။ လေလှည့်လည်းမသွား၊ မပြေးပေ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ငှက်မှ မထိ။ တစ်ခါတွင် ပင်လယ်ကစွီးပင်ပေါ် အသိုက်လုပ်ရင်း ရန်ဖြစ်နေကြသော စာတောင်တွေကို ပစ်ရာ စာကလေးကို မထိဘဲ၊ စာသိုက်ကိုထိပြီး ပြောင်းစူးဖြင့် တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေ၏။

နောက်တော့ ပင်လယ်ကစွီးပင်ပေါ် တက်ပြီး . . ပြောင်းစူးကို ခြေထောက်နှင့် ရိုက်ခတ်ချရလေသည်။

“တော်ပြီကွ၊ လေးခွလောက် မဟန်ဘူး၊ ကြာရင် ပြောင်းစူးတွေပါ ဆုံးလိမ့်မယ်၊ ပြောင်းပစ်ဖို့ လေ့ကျင့်ရဦးမယ်”

သူ ပြောသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ပြောင်းပစ်သည်မှာ မလေ့ကျင့်ဘဲ ရမည် မဟုတ်။ သူ့လက်ထဲက ပြောင်းကို ကျွန်တော် ယူပြီးထမ်းလေရာ၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်ချက် စမ်းပစ်ကြည့်၏။ နားက လေထွက်အောင် တအားကုန် မှုတ်ပစ်လိုက်သော်လည်း ပြောင်းစူးသည် ပြောင်းလုံးထဲကပင် ထွက်မလာပေ။ ကျွန်တော့်မှာသာ နားကလေထွက်ပြီး မျက်ရည်ပါထွက်သွားလေသည်။

“အစ်ကို့ . . . နဂါးတောင်ထိပ် နဂါးပွက်ကျင်းနား ကျွန်တော် တစ်ခါ မှမရောက်ဖူးဘူး၊ ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ၊ သွားရအောင်”

“လာလေ . . . သွားကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကိုထွန်းမောင်သည် နဂါးတောင်ထိပ်သို့ ကျွန်တော့်ရှေ့က လမ်းတက်သွားသည်။ ကျွန်တော်က သူ့နောက်ကို လိုက်ရ၏။ နဂါးတောင်ကြောတစ်လျှောက်လုံးတွင် ပင်လယ်ကဗွီးကလွဲ၍ တခြားအပင် မရှိသလောက်ပင်။ ထို့ကြောင့် အောက်ခြေက ရှင်း၍ အင်တောမျောက်ချောတောလို ဖြစ်နေသည်။ နဂါးတောင်ထိပ်ကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။ ပင်လယ်ကဗွီးပင်များခြေရင်းတွင် ချော်ရည်ခြောက်မြေသားများကို တွေ့ရသည်။

အမှန်က နဂါးပွက်ကျင်းထဲမှ စီးကျလာသော ချော်ရည်ပူများကြောင့် ဤတောင်ကြောတစ်လျှောက်တွင် မြက်နှင့်တကွ အခြား နွယ်သစ်ပင်များ မပေါက်နိုင်ပေ။ ပင်လယ်ကဗွီးပင်ကမူ အသက်ပြင်းသော အပင်များဖြစ်သည့်အပြင် အသီးတွေမှလည်း အပင် ပေါက်တတ်လေရာ ကြွေကျသမျှသော အသီးများသည် ပင်ပျိုပင်သန်များ ဖြစ်ကာ တောထဲနေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ချော်ရည်စီးကြောင်းနှင့် ရွှံ့လမ်းကြောင်းများကို ဖယ်ကြည့်ကာ နဂါးတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။ တည့်တည့် မတ်မတ်ကြီး မတ်စောက်ရပ်နေကြသော ပင်လယ်ကဗွီးပင်များပေါ်မှ ရှဉ့်ငပေါများသည် ကျွန်တော်တို့ကို စွဲစွဲစွဲစွဲ လှမ်းနှုတ်ဆက်ကြ၏။

တစ်ချက်တစ်ချက် အောက်ချင်းနှင့် သစ်တောက်၊ အောင်းလောင်းငှက်တို့ လန့်ပျံ့ပြေးကြသလိုလည်း ကြားရသည်။ အထူးအလန့်ကြီးသော ငှက်တွေမှာ ထောက်ရှာတွေပင်။

“သိပ် လောကွတ်တောင်းတဲ့ စကားတွေ၊ ဒင်းတို့အော်တာနဲ့ ငှက်တွေအောင် ပျံ့ပြေးကုန်ပြီ။ ကဲ နှုတ်ဆက်ကြဦး၊ ခေါ်ကြဦး၊ ခေါ်ကြဦး” ငှက်ပစ်မရခဲ့သော အစ်ကိုက ရှဉ့်ငပေါတွေကို ဝေါသဖြစ်ပြီး လေးခွနှင့် လိုက်ပစ်သည်။

“ဟိုက် . . . ပူတယ်ကွ”

စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ရှဉ့်ငပေါတွေကို ခေါင်းမောလိုက်ပစ်နေရာ သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာ ချော်ရည်ပူစီးချောင်းထဲ သွားနင်းမိသဖြင့် အစ်ကိုက လန့်တော်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ အစ်ကိုကို ကြည့်၍ ရယ်ရ၏။

“ငါ့လခွေး၊ လန့်လိုက်တာ၊ နဂါးပေါက်ပွက်ထဲများ ကျတယ်ထင်လို့”

နွေလဖြစ်သဖြင့် ပင်လယ်ကဗွီး တစ်တောလုံး အကြိုအကြားတွင် ချော်ရည်စီးကြောင်း၊ ရွှံ့ပူရည်စီးကြောင်းတွေက မရေမတွက်နိုင်အောင် စီးဆင်းနေကြသည်။

သို့သော် လူတစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်သွားနိုင်လောက်သော စီးကြောင်းတွေတော့ မဟုတ်။ အောက်ခြေမှာ၍ အပေါ်ယံစီးကျနေခြင်းသာ။

အကယ်၍ ကျွဲမိနင်းမိလျှင်လည်း ခြေမျက်စိ၊ အဖျားဆုံး ခြေသလုံး ဒူးခေါင်းမြုပ်ရုံမျှသာ ဤထက် ပို၍ မနက်ပေ။ ရွှံ့စီးကြောင်းသာဖြစ်၍ ချော်ရည်စီးကြောင်း မဟုတ်ပေ။ အပူမှာလည်း ခဏလောင်ရုံသာ၊ အဖုအပိမ့်အသီးဖြစ်အောင် မပူပေ။ အဖျားစီးကြောင်းအဆုံးတွေကို ကျွန်တော် ခြေဖျားနှင့် တို့ထိစမ်းကြည့်သည်။ နွေးရုံသာရှိလေသည်။ ပူလောင်ပြင်းပြခြင်းမရှိလှ။ သည်လိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသည် နဂါးတောင် (စီးတောင်)ထိပ် ရောက်လာကြ၏။

နဂါးကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်မှ ချော်ရည်များ စီးကျနေသည်။ နဂါးကျင်းမှာ လူကြီးသုံးယောက်ဖက်လောက် ရှိသည်။ တပွန်ပွန် တပွက်ပွက်မြည်၍ ဆူပွက်နေသည်။ ထမင်းအိုး ဆူသံကဲ့သို့ပင်။

သို့သော် ကျင်းထဲတွင် ရေမရှိ၊ ရွှံ့ဗွက်နှင့် ချော်စီးချော်မြှုပ်တွေ့သာ ဝုန်းခနဲ ဗွက်ခနဲ ထပေါက်နေသည်။

ကိုထွန်းမောင်က လက်သီးဆုပ်သာသာခန့်ရှိသော ကျောက်ခဲ တစ်လုံးကို နဂါးပွက်ကျင်းထဲ ပစ်ချလိုက်၏။ ဟုတ်ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ထိုကျောက်ခဲသည် ပြန်ပေါ်လာပြီး၊ ချော်ရည်ပေါ် ပေါလောမျောကာ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ လိမ့်ကျလာသည်။

“တွေ့လားကွ၊ နဂါးကြီးက သေးသေးလေးမို့ မစားချင်ဘူးတဲ့၊ ချက် ချင်း ထွေးထုတ်ပစ်တယ်၊ ကဲ ဒီတစ်ခါ ကြီးကြီးတစ်လုံး ပေးလိုက်ဦးမယ်”

အစ်ကိုက ရေစိုင်းလောက်ရှိသော နဂါးပွက်ကျင်းဘေးမှ ကျောက် လုံးကြီးတစ်လုံးကို မနိုင်မနင်းမပြုံး ကျင်းပေါက်ထဲသို့ လှိမ့်ချလိုက်၏။ ဝုန်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ကျောက်တုံးကြီးသည် ရွှံ့ဗွက်ထဲနစ်သွား၏။

“တွေ့လားကွ၊ နဂါးကြီး မျိုးချလိုက်ပြီ၊ အဲဒီကျောက်လုံးဟာ မကြာ ခင်မှာ ဘောဂဝတီနဂါးပြည်ထဲကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ကျောက်ခဲဟာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဝုန်း”

“ဟိုက်”

အစ်ကိုစကား မဆုံးခင် ငါးပွက်၍ ရေဂယက်ထသလို ရွှံ့က ဗွက် ထပွက်လိုက်ရာ ရွှံ့ဖေးတွေ ကျွန်တော့်ကိုပင် လာစဉ်သဖြင့် ကျွန်တော်က လန့်အော်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်မှာ နဂါးပွက်ကျင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံရှိသူ မဟုတ်။ ဤတစ်ခါ ပထမဦးဆုံး တောင်ထိပ်သို့ရောက်ဖူးခြင်းသာ။ ကိုထွန်း မောင်ကဟော့ ကြံ့ခတ်အငှားသားလူကြီးတွေနှင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရောက် ဖူးသူဖြစ်သဖြင့် လုံးဝ မကြောက်ပေ။ နဂါးပွက် ကျင်းထဲကိုသာ စိုက်ကြည့် နရာက ကျွန်တော် လန့်အော်တော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်၍ ရယ်သည်။

“ဟဲ့ကောင် ဟိုမှာ နဂါးခေါင်းကြီး ပေါ်လာပြီ”

ဤတစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်မှာ တကယ်လိစိပြာစဉ်မတတ် လန့်သွား သည်။ ကျွန်တော် နဂါးပွက်ကျင်းထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ နင့်မေကလွှား ညင်းမည်းနှင့် နဂါးအမောက်ကြီး ပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော့်လက်ထဲ ကိုင် ထားသော ဝါးပြောင်းကို ယောင် ဆောင်မှားမှား ရုတ်ခနဲ ပစ်ချလိုက်မိသည်။

“ဟေး”ဟု ပါးစပ်က အသံထွက်သွားကာ မျက်လုံးများပင် ပြာမ ဘတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ... နဂါးကြီးက ကျောက်ခဲကို မကျွေးပါနဲ့၊ မစားချင်ဘူး ဆိုပါလား၊ ငှက်သား ကြက်သား စားချင်ပါသလား အရှင်နဂါးမင်း၊ ကျွန် တော်မျိုးတို့မှာ ကြက်ငှက်ဆို၍ ဒီနေ့တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရခဲ့ကြောင်းပါ အရှင်နဂါးမင်း”

ကျွန်တော်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် နဂါးခေါင်း ပေါ်လာ သည်ဟု ထင်သော မည်းမည်းချွန်ချွန် အရာမှာ စောစောက ကိုထွန်း ဆောင် မနိုင်မနင်း မချလိုက်သော ကျောက်လုံးကြီး ပြန်ပေါ်လာခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ မျက်စိရှေ့ပြင် ရွှံ့ဗွက်ချော်ရည်နှင့် လုံးထွေးပေါ်တက် သာကာ နဂါးကျင်း နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားလေသည်။

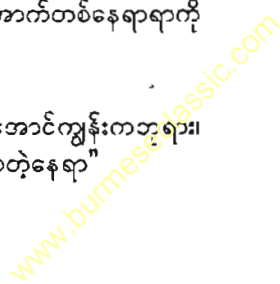
နွေလ (သို့မဟုတ်) ချော်ရည် ရွှံ့ရည်များ ဆူပွက်နေချိန်တွင် နဂါး ကျင်း (ပါးစပ်)ထဲသို့ မည်သည့်အရာဝတ္ထုကိုမှ ပစ်ချပစ်ချ ပြန်မှတ်ထုတ် ဝင်တတ်သည်ကို နောင်မှ လူကြီးများ ပြော၍ ကျွန်တော် သိရ၏။ မိုးတွင်း ဆောင်းလနှင့် ချော်ရည်ရွှံ့ရည်တို့ ငြိမ်သက်နေချိန်တွင် ဆိုလျှင်တော့ နဂါးကျင်းထဲ မည်သည့်အရာကိုပင် ပစ်ချပစ်ချ၊ နဂါးကြီးက အကုန်ဝါးမျှ ခံစေသည်။ သို့မဟုတ် ဘောဂဝတီ နဂါးပြည်သို့ လူပြည်က ပစ္စည်းတွေကို သူသွားတတ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

“မင်း တွေ့လား၊ သူ့ကို ကျောက်ခဲပဲ ကျွေးရမလားဆိုပြီး အကုန် ပြန်ထွေးထုတ်ပစ်တယ်၊ ဟိုနေရာကိုတော့ မင်း ပြောသံကြားဖူးမှာပေါ့”

ကျွန်တော် စောစောက ပစ်ချထားသော ပြောင်းကို ကောက်ကာ၊ အစ်ကိုက နဂါးကျင်းဝနှင့် မနီးမဝေး ကဗွီးပင်အောက်တစ်နေရာရာကို ခြောင်းနှင့် လှမ်းထိုးပြသည်။

“အဲဒီနေရာက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ အဲဒီနေရာပေါ့ကွ၊ မာန်အောင်ကျွန်းကဘုရား၊ ဆန်အောင်နဂါးကပင့်ပြီး တို့ဒီနဂါးကိုပါ ဆက်သတဲ့နေရာ”

“ဪ...”

အစ်ကိုပြောသော ကစွဲပင်ရင်းကို လှမ်းကြည့်ကာ ကျွန်တော့်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဤအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် လူကြီးသူမများဆီက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြားဖူးလေသည်။ အလွန် အံ့ဩစရာကောင်းသောအကြောင်းပင်။

ကျွန်တော်တို့ ရမ်းဗြဲကျွန်းနှင့် မာန်အောင်ကျွန်းကြားတွင် ရေလက်ကြားတစ်ခုခြားနေသည်ကို စာဖတ်သူများ မြေပုံထဲတွင် ကြည့်ကာ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။ ရေလက်ကြားသည် ဆယ်မိုင်ခန့် ကျယ်မည်ထင်သည်။ ဤသည်မှာ ရေလက်ကြား၏ ရေပြင်က အကျယ်သားဖြစ်၏။ အကယ်၍ မာန်အောင်ကျွန်းနဂါးတောင်နှင့် ယခု ကျွန်တော် ရေးသားတင်ပြနေသော နဂါးတောင်မှာ မိုင်နှင့်တွက်လျှင် မိုင်နှစ်ရာကျော် ရှိပေလိမ့်မည်။

ထို မိုင်နှစ်ရာကျော်ခန့်ဝေးသော မာန်အောင်ကျွန်း နဂါးတောင်မှ ကျောက်ဆစ်သမားများ ပုံကြမ်းထုလုပ်ထားသော ဘုရားရုပ်တု ကျောက်စလင်း (စကျင်ကျောက်) တစ်လုံးသည် နဂါးကျင်း နှုတ်ခမ်းပါးစပ်ဖြူကျရာ နဂါးတွင်းထဲ နှစ်သွားပြီး ရမ်းဗြဲကျွန်း၊ နဂါးတောင်၊ နဂါးပါးစပ်ထဲမှ လာပေါ်သည်ဆိုလျှင် အံ့ဖွယ်သရဲ ဖြစ်ကြပေမည်။

အမှန်က ဤသည်မှာ တကယ့်အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကြောင်းကို ယနေ့ထိ ရမ်းဗြဲ ကျွန်းသားကြီးတို့ ပြောမဆုံး ရှိကြသေးသည်။ ဖြစ်ပုံကား ဤသို့တည်း။

ရမ်းဗြဲကျွန်းတွင် လေးတောင်တိုက်နယ်ဟုခေါ်သော တိုက်နယ် တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုတိုက်နယ်တွင် ရွာပေါင်း တစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်။ ထို တိုက်နယ်သားများသည် များသောအားဖြင့် ပန်းချီပန်းပု ကျောက်ဆစ် ကျောက်ထွင်းပညာတွင် တော်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရခိုင်ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးတွင် များသောအားဖြင့် ဘုရားကြီး၊ ဘုရားငယ်၊ စေတီပုထိုးက စ၍ ကျောက်ရေတွင်း၊ ဇာတ်ရေတွင်း၊ ဘုန်းကြီးပျံဈာပန်ကအစ လေးတောင် တိုက်နယ်က ဝိသုကာများ၏ လက်ရာသာများသည်။

အခါတစ်ပါး၌ လေးတောင်တိုက်နယ်မှ ကျောက်ဆစ်သမားတစ် ဖွဲ့သည် မာန်အောင်ကျွန်းသို့ သွား၍ ကျောက်ဆစ်ကြသည်။

များသော အားဖြင့် သူတို့ဆစ်သော ကျောက်တွေမှာ ရေတွင်း လှုပ်ရန် ကျောက်အုတ်၊ သိမ်တိုင်၊ ကျောက်တိုင်နှင့် ဘုရားရုပ်တုတို့ ဖြစ်သည်။ မာန်အောင်ကျွန်းက နဂါးတောင်အနီးရှိ ရွာတစ်ရွာတွင် သူတို့ ဆောက်ဆစ်နေကြစဉ် ထိုရွာမှ ရွာသားတစ်ယောက်က “ဘုရားတစ်ဆူ ခုတ်ချင်ပါသည်။ ကျောက်ကောင်းကောင်းကို ဘုရားတစ်ဆူ ထုဆစ် သေးပါ”ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ကျောက်ဆစ်သမားအဖွဲ့က တောအနှံ့ ဆောင်အနှံ့ ကျောက်ကောင်းကောင်းကို ရှာကြသည်။

ထိုသို့ ရှာကြရင်းနှင့် မာန်အောင် နဂါးတောင်ကျင်းဝန်းတွင် စတင်ကျောက်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ထိုကျောက်ကို ဘုရား ခုတ် ဆစ်ထုကြသည်။ ကျောက်က ကြီးသလို ဘုရားရုပ်တုက ကြီးလေရာ ထိုနှစ်နေ့တွင် ဘုရားရုပ်တုမှာ ပုံကြမ်းမျှသာပြီး မိုးကျသွား၏။ မိုးကျ သွားသောကြောင့် ကျောက်ဆစ်သမားများသည် ဘုရားပုံကြမ်းကို နဂါး ကျင်းနှုတ်ခမ်းနားတွင် သည်အတိုင်း ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နှစ် သီတင်းဝါလကျွတ်မှလာပြီး အချောထုဆစ်၍ ဘုရားဒကာအား အပ်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်တစ်နှစ် သီတင်းဝါလကျွတ်၍ ထိုဘုရား ပုံကြမ်းကျောက်ကို အပြီးဆစ်ထုရန် သွားကြည့်ကြသောအခါ ထိုကျောက် သည် ထိုနေရာ၌ မရှိတော့ပေ။ မိုးတွင်းတွင် နဂါးကျင်းက ပဲ့ပြိုကျ၍ ထိုကျောက်လည်း နဂါးကျင်းထဲကျကာ ပျောက်သွားလေသည်။

သည်လိုနှင့် ကာလ နှစ်ချီကြာသွားခဲ့သည်။

ထိုကျောက်ဆစ်သမားများမှာ ရခိုင်တစ်ပြည်နယ်လုံး လှည့်လည် သွားလာ၍ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တု အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးကြသူများဖြစ်ရာ နောက်သုံးလေးနှစ်ကြာသောတစ်နေ့မှာ ရမ်းဗြဲကျွန်းရှိ နဂါးတောင်နှင့် နီးရာ ရွာတစ်ရွာသို့ ကျောက်ဆစ်ရန် ရောက်လာကြသည်။

ထိုရွာသားများအတွက် ဘုရားထုလုပ်ရန် ကျောက်ကောင်းကျောက် ချောတို့ ရှာကြရင်း ယင်းဝတ္ထုထဲတွင်ပါသော နဂါးတောင်စောင်း၊ နဂါးပွား၊ ကျင်းနားတွင် ယခင်သုံးလေးနှစ်ခန့်က မာန်အောင်ကျွန်းမှ ပျောက်ဆုံး သွားသော ထုလုပ်လက်စနှင့် ဘုရားပုံကြမ်းတစ်ဝက်ပါ ကျောက်လုံးရုပ်တု ထိုကို ပြန်တွေ့ကြရလေသည်။

အမှန်မှာ မာန်အောင်ကျွန်းရှိ မီးတောင်ကျင်းပေါက် ရွှံ့ကြောနှင့် ရမ်းခြံကျွန်းရှိ မီးတောင်ကျွန်းပေါက် ရွှံ့ကြောတို့မှာ တစ်ဆက်တည်းဖြစ် သည်။ ဤရွှံ့ကြောသည် ဆယ်မိုင်ခန့်ကျယ်သော ရေလက်ကြားတစ်ခုနှင့် ကုန်းမိုင် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခရီးကို မြေအောက်ထဲမှ ဆက်သွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့်သာ မာန်အောင်ကျွန်းနဂါးကျင်းမှ ကျပျောက်သွား သည့်ကျောက်လုံးပုံကြမ်းသည် ရမ်းခြံကျွန်းနဂါးကျင်းတွင် ပြန်ပေါ်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းအောင် ညွှန်ပြထားသော ဘုရားပုံကြမ်း ကျောက်ပြန်ရရာ ကမ္ဘာပင်ဇံခြံရင်းကို ငေးကြည့်ပြီး အတိုင်းမသိ အံ့ဩနေ မိလေသည်။ နေခြည်မယုတ်ခင်ပင် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသည် နဂါး တောင်မှ ပြန်လာကြသည်။ ကျွန်တော် မိမိကြိုက်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ရွှေတုတ်တို့ အိနေကြလေပြီ။

ကြိုက်တစ်ခုလုံးသည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာက လန့်နိုးလာသည်။ ကြိုက်ထဲတွင် ခွေးအော်သံ လူအော်သံတွေ နှင့် ဆူညံနေသည်။ အမေ၊ အဖေ ဦးလေးတို့ အသံတွေကို အပြင်က ကြားရသည်။ ကျွန်တော် ရုတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး တပြင်သို့ ထွက်လာ၏။

အမေနှင့် အဖေသည် မီးခွက်ကိုယ်စီနှင့် ညောင်ပင်ရင်း နွားချည် တိုင်နားကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ဦးလေးကတော့ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ဟိုဟိုဒီဒီ အမှောင်ထဲ ရှာကြည့်နေ၏။

ခွေးကြီးနီမနှင့် ခွေးကလေးတွေက တအိအိ အော်နေကြသည်။
“သိပ်ရတဲ့ ခွေးအ... တောက်... အဖြူလေးတော့ ပါသွားပြီ၊ ဝါရှုရေ”

အဖေက ခွေးနီမပေါက်နေသော ညောင်မြစ်ကြားထဲက မြေကျင်း ကို မီးခွက်နှင့် ငုံ့ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။ အဖေအသံကို ကြားမှ နီမ၏ခွေး ကလေးကို ခွေးအလားအမျိုး များ များ ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အမေအဖေတို့အနား ချက်ချင်း ရောက်သွားသည်။

နီမ၏ ညောင်မြစ် ကြားမှ ခွေးကျင်းကို ငုံ့ကြည့်ရာ ခွေးကလေး ခြောက်ကောင်မှာ လေးကောင်သာ ကျန်တော့သည်။ ကျန်တော်အချစ်ဆုံး ခွေးဖြူကလေးနှင့် ရင်ကျားလေးတစ်ကောင်သည် ခွေးအနောက် ပါသွား လေပြီ။

ခွေးနီမ၏ ပူဆွေးသော မြည်ညည်းနေသံနှင့်အတူ ကျန်တော့ ရင် ထဲမှာလည်း ဟာသွားသည်။ ခွေးကလေးတွေမှာ မျက်စိပွင့်ခါစသာ ရှိသေး သည်။ တခြားခွေးကလေးဆိုလျှင် တော်သေး၏။ ဤခွေးဖြူကလေးမှာ ကျွန်တော် မွေးမည်ဟု မှန်းထားသော ခွေးကလေးပင် ဖြစ်သဖြင့် အလွန် နှမြောနေမိသည်။ ခွေးအတွေ့ကို ကျွန်တော် တော်တော် ဒေါသဖြစ်သွား သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း . . .

“လေးလေး. . . ဆီးခါးသီးနဲ့ ခွေးတောက်မြစ် ဘယ်မှာရမလဲဗျ”ဟု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လူကြီးလုပ်၍ မေးမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် ခွေးအတွေ့ သိပ်ပြီးသောင်းကျန်းလာလျှင် လူကြီးများသည် အဆိပ်ခပ်သတ်တတ်ကြသည်ကို ကြားဖူး၍ မေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ်သား ကလေးတစ်ယောက်၏အမေးကို လေးလေးက လုံးဝဂရုမစိုက်။ ကြိုက်ရှိ သူ့အိမ်ရာသို့သာပြန်ဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော့်မှာမူ အိပ်ရာထဲပြန်ရောက်သည်အထိ ခွေးအတွေ့ကို အခဲမကြေသေး။ စိတ်ထဲက ဒေါသဖြစ်တုန်း၊ ခွေးအတွေ့အကြောင်း တွေး တုန်းပင်တည်း။

ကျွန်တော်တို့ဆီတွင် လူတွေကို ခုက္ခအပေးဆုံး တောတိရစ္ဆာန်အဖြစ် ခွေးအတွေ့နှင့် တောဝက်တွေပင် ဖြစ်သည်။ တောဝက်နှင့်စာလျှင် ခွေးအ သည် အဆိုးဆုံးသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်၏။

လူစားသော အစားအစာများ၊ ခွေးအ၊ မစားသော အစားအစာ ဆို၍လည်း မရှိဟု ထင်သည်။

တခြား တောတိရစ္ဆာန်တွေဆိုလျှင် အသီးအရွက်စားက အသား မစားတတ်ပေ။ အသားစားက အသီးအရွက်မစားတတ်ပေ။ ဥပမာ-တော ဝက်၊ ချေး ဆတ်၊ ဆင်တို့သည် သစ်ရွက်၊ သစ်ပင်၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖု၊ သစ်မြေ တွေတို့သာ စားသည်။ အသား မစားပေ။ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ကြောင်၊ တောခွေးစသည့်တောတိရစ္ဆာန်တို့ကမူ အသားစားတိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်သည်။ သစ်ရွက်၊ သစ်ပင်၊ သစ်ဖု လုံးဝ မစား။

ခွေးအဆိုသော တိရစ္ဆာန်ကား ဤသို့မဟုတ်။ အသားရော၊ အပင် ရော၊ သစ်ဥရော၊ သစ်ဖုရော၊ ဘာမှ မရှောင် စားသော တောတိရစ္ဆာန် ဖြစ်သည်။ လူတွေ စိုက်ပျိုးထားသော သခွား၊ ဖရုံ၊ ဘူး၊ ဖရုံစသည့် သစ်သီး တွေကို စားသလို၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖု ဆိုလျှင်လည်း ကန်စွန်း၊ အာတာလွတ်၊ ပိန်းမောက်ကအစ ကြံပင်များကိုပါ တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်ဝင်စားတတ်သည်။

ဤမျှနှင့် အားမရသေး။ လူတွေမွေးထားသော ကြက်တွေ၊ ငှက်တွေ ကိုပင် ရွာထဲဝင်ပြီး ဝင်ဆွဲတတ်သေး၏။ ဤသို့ ကြက် ငှက် ဆွဲမရလျှင် ခွေးကလေးကိုပင် ချမ်းသာမပေးဘဲ ဆွဲပြေးတတ်ကြသည်။ သူတို့ကလေး တွေကို ဝင်ဆွဲပြေးသော်လည်း လူအကူအညီမပါလျှင် ခွေးအတွေ့ကို ရွာ အပြင်အထိ ထွက်၍ မလိုက်ရဲကြ။ ရွာပြင်တွေမှာ ခွေးအတွေ့ အုပ်လိုက် ရှိနေသဖြင့် ဝိုင်းကိုက်ခံရမှာ ကြောက်ကြလေသည်။

ခွေးအများသည် လျင်သည်။ ပါးသည့်နေရာတွင် စံတင်ရသလို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့်နေရာတွင်လည်း မြေခွေးမျိုးဟု ပြောရလောက် အောင် ယုတ်မာပက်စက်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းလည်း အလွန်ဆန် တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် လူတွေစိုက်ပျိုးထားသော ကန် စွန်း၊ ပိန်း၊ မောက်ဥ၊ အာတာလွတ်များကို ဖော်စားရာ၌သာ အုပ်နှင့် ဖျက်ဆီးဖော်စားတတ်ကြသော်လည်း သားကောင် အမဲလိုက်ရာ၌မူ နှစ် ကောင်သုံးကောင်ပင် ဖွဲ့စည်း၍ မရကြပေ။

အတ္တကြီးလွန်းသော တိရစ္ဆာန်များပီပီ ရလာသော ဆားကောင်၊ အမဲကောင်များကို ဝေစုခွဲရာတွင် အမြဲရန်ဖြစ်၍ ကိုက်ကြသတိကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သားကောင်လိုက်ရာ၌ တစ်ကောင်တည်းသာ လိုက်တတ်သောအကျင့် ရှိကြသည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ ခွေးကလေးနှစ်ကောင်ကို တစ်ပြိုင်တည်းဆွဲပြေး ကြခြင်းမှာတော့ အမိနောက်လိုက် ခွေးအတစ်ကောင် ပါလာ၍ဖြစ်မည်။

အချင်းချင်း အထီးအမများ သားရဲတွင်းတစ်တွင်းထဲတွင် အတူနေ ကြသော်လည်း တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အမြဲစောင်းနေတတ်ကြသည်။ အစာရှာရာတွင် လူတွေစိုက်ပျိုးထားသော သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုနှင့် ကြက်ငှက် ခွေးကလေး စသည်တို့ကို မရလျှင် အချင်းချင်းလည်း ပြန်၍ စားကြ၏။

ခွေးအများသည် သူ့ကလေး၊ ငါ့ကလေး ခိုးစားတတ်ကြသော အကျင့်ရှိသလို၊ ခွေးအထီးများသည်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ အစာရှာထွက် ကြရာ၌ ခွေးအမတွေ့ကို ခေါက်ထားခဲ့ကာ သားရဲတွင်းထဲ ပြန်လစ်လာပြီး ခွေးအကလေးတွေကို စားပစ်တတ်ကြသည်လည်း ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သားပေါက်နေသော ခွေးအမမှာ ကလေးတွေ အမိ နောက်လိုက် မဖြစ်မချင်း ခွေးအထီးများ၏ အန္တရာယ်နှင့် တခြားခွေးအ မတွေ့၏ အန္တရာယ်ကိုပါ ကြောက်ရသည်။ အတူရှာမရလျှင် တစ်ခါတစ် ခါ မိမိကလေးကိုပင် ခွေးအမတွေ့ကလည်း စားပစ်တတ်လေသည်။

ခွေးအမကြီးတွေ သားပေါက်မီးနေချိန်ဆိုလျှင်တော့ ခွေးအထီး တွေကို သားရဲတွင်းမှ ခွေးအမတွေ့က ဝိုင်းဝန်းမောင်းထုတ်တတ်ကြသည်။ သားပေါက်ချိန်တွင် သားသမီးနှင့် မိခင်ကြီးကိုပါ စားပစ်မှာစိုးသဖြင့် ဖြစ် သည်။

များသောအားဖြင့် သားရဲတွင်း မြေအောက်ကမ္ဘာထဲတွင် အထီးက နည်းသဖြင့် အမကြီးများ ဝိုင်းဝန်းမောင်းထုတ်လျှင်တော့ သားရဲတွင်းမှ ထွက်ပြေးနေရ၏။

သို့သော် မကြာခင် ရမ္မက်ကြီးသော ခွေးအများသည် အထီးကို လိုက်ရှာ၍ သူတို့သားရဲတွင်းမြေအောက်ကမ္ဘာသို့ ဘုရင်အဖြစ် ပင့်ဆောင် လာတတ်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ခွေးအများသည် ညအခါမှာ အစာရှာ ထွက်လေ့ရှိလေသည်။ တစ်ညလုံး တနင့်တပိုးစားလာသော အစာ ယစ်ကာ၊ နေ့ခင်းနေ့လယ်ဆိုလျှင် လုံးဝအပြင်မထွက်ဘဲ သားရဲတွင်း မြေအောက်ကမ္ဘာထဲ အိပ်နေတတ်ကြသည်။

သို့မဟုတ် ကာမဂုဏ်အာရုံ ခံစားနေတတ်ကြသည်။
ထို့ကြောင့် လည်း အချင်းချင်း သတ်ဖြတ်စားသောက်တတ်သော
အလေ့အကျင့်ရှိသော်လည်း ခွေးအများမှာ ပြုန်းတီးသွားခြင်း မရှိဘဲ ပေါ
သထက် ပေါများနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ခွေးအများပေါများခြင်း နောက်တစ်ကြောင်းမှာ သားစားတိရစ္ဆာန်
ကျားကလည်း လျင်သော ခွေးအများကို ဖမ်းမမိပေ။ လူကလည်း သူတို့
အသားကို ပစ်ခတ်မစား။ ဝက်ပက်၊ ဆတ်ခတ်၊ ချေငှေ့၊ ဆင်နင်း၍
သေသော ခွေးအဟူ၍လည်း တစ်ကောင်တလေမျှ မရှိပေ။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏ သားရဲတွင်းမြေအောက်ကမ္ဘာသည် လုံခြုံမှု
အပြည့်အဝ ရှိနေသဖြင့် ဖြစ်သည်။

ခွေးအများ အဆမတန် သောင်းကျန်းလာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့
ဆီ၌ အဆိပ်ခပ်သတ်ကြရသည်။ သို့သော် ခွေးအများကား ပြုန်းတီး
မသွား။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်သာ ငြိမ်သွားကြပြီး မကြာခင် ပြန်၍
ပေါများလာကြပြန်သည်။ ထိုအခါ လူတွေကလည်း အဆိပ်ခပ်သတ်ကြရ
ပြန်၏။

ဤသို့နှင့် သံသရာလည်လာကြသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးစဉ်
ဘောင်ဆက်ဂှပင် ဖြစ်၏။

“ဒီလောက်လည်း ကြောက်မနေပါနဲ့ နီမရေ၊ နင့်ကလေးတွေကို
ညကျရင် တို့ စောင့်ပေးမယ်ဟ”

နီမသည် သူ့ကလေးတွေကို ဇက်ပိုးက ကိုက်ချီပြီး ညောင်ပင်ရင်း
ကျင်းမှ ကြွတ်ထဲသွင်းလာသည်။ ဤသည်ကို မြင်၍ လေးလေးက ပြော၏။
လေးလေး၏သဘောမှာ ညကျလျှင် ခွေးအတွေ့၊ သူ့ကလေးလေး လာဆွဲ
မည်စိုး၍ နီမ နေရာပြောင်းနေသည်ဟု ထင်သည်။ အားလုံးကလည်း
ဤသို့ပင် ထင်ကြသည်။

“ကဲ . . . နီမ၊ နင့်ကလေးတွေကို ညောင်ပင်အောက်ထဲ ပြန်ထား
ညကျရင် ငါလဲ စောင့်ပေးမယ်”

ဦးလေးစကားကို အားကျ၍ ကျွန်တော်ကလည်း နီမကို ပြော၏။
ပြီး . . . နီမ ကိုက်ချီလာသော ခွေးကလေးတွေကို ကြွတ်ဝတွင် ချထားခဲ့ပြီး
နောက်တစ်ကောင် ချီရန် သွားနေစဉ် ကျွန်တော်သည် နီမ ထားခဲ့သော
ခွေးနီကလေးကို ကောက်ကာ ညောင်ပင်အောက်သို့ ပြန်ပို့သည်။ နီမက
သူ့ကလေးတွေ ကြွတ်ဝပို့၊ ကျွန်တော်က ညောင်ပင်အောက် ပြန်ပို့နှင့်
တစ်မနက်လုံး လူးလားခေါက်ပြန် လုပ်နေကြသည်ကို မျက်စိနောက်လာ၍
အော်တော့၏။

“ဟဲ့ကောင်လေး . . . ထားထားစမ်း၊ သူ့ဖာသာ စိတ်ချမ်းသာတဲ့
နေရာ ထားပါစေ၊ နင် ရွက်ထားရလို့လား”

အမေဆူသောအခါ ကျွန်တော်လည်း နောက်ထပ် ခွေးကလေးတွေ
ကို မကိုင်ရဲတော့။ နီမသည်လည်း အခေါက်အခါခါ ကလေးပြောင်းရွှေ့
ရသဖြင့် မောသွားပုံရသည်။ သူ့ကလေးတွေကို နို့တိုက်ကာ ကြွတ်ဝတွင်
ခွေအိပ်နေ၏။

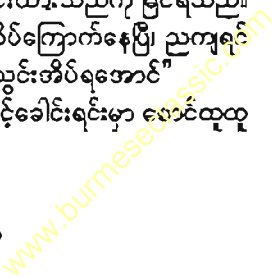
နွေလယ်စာ စားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကိုထွန်းမောင်တို့
ကြွတ်ဘက် ထွက်လာ၏။ ကိုထွန်းမောင်နှင့် ငှက်သွားပစ်ကြရန် ဖြစ်၏။
ကျွန်တော် ကိုထွန်းမောင်တို့ ကြွတ်က ပြန်လာသောအခါ လေးလေးကို
မမြင်မိသဖြင့် အမေ့ကို မေးကြည့်ရ၏။ အဘိုးလေး တော်တော်နေ
မကောင်းဖြစ်နေ၍ ရွာက လာခေါ်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

လေးလေး ကိုလှအောင်မှာ အမေ၏မောင်ဝမ်းကွဲ ဖြစ်သည်။

ညကျလျှင် လေးလေးနှင့် ခွေးအ၊ စောင့်ကြရမည်ဟု တွေးထား
ရာမှ ယခု လေးလေး မရှိသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ယောက်တည်း
စောင့်ရမည်ကို အားငယ်သလို ဖြစ်နေမိသည်။ နီမနှင့် သူ့ကလေးတွေကို
ကြည့်ရာ စောစောကထားသော ကြွတ်ဝတွင် မဟုတ်ဘဲ၊ ကြွတ်ဘေးရှိ
တောင်စောင်းက စင်ပြွမ်းပင်ခြေရင်းသို့ ပြောင်းထားသည်ကို မြင်ရသည်။

“အမေ . . . နီမတော့ ခွေးအတွေ့ကို သိပ်ကြောက်နေပြီ၊ ညကျရင်
သူ့ကလေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ အခန်းထဲ သွင်းအိပ်ရအောင်”

“အေး . . . သိပ် . . . သိပ်၊ နင့်အဖေနဲ့ နင့်ခေါင်းရင်းမှာ လောင်ထူထူ
ခြံပြီး သိပ်ကြ”

တိရစ္ဆာန်တွေ ချစ်တတ်သော အပေနှင့် ကျွန်တော့်အား အမေက မဲ့ရွဲ၍ ပြော၏။ အဖုန်က အမေပြောသလို ခေါင်းရင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ မသိပ်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ခြေရင်းတွင် နီမတို့မိသားစုကို သိပ်ထားကြ သည်။ ခွေးအ၊တွေကို ကျွန်တော် ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ သိပ်ပါးတဲ့ တိရစ္ဆာန် တွေ၊ နီမတို့ မိသားစုကို ကြံတဲထဲ သွင်းသိပ်ထားမုန်း ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းရသွားကြသည် မသိ။ ဤနေ့ည၌ ခွေးအ၊တွေ၏ မြည်သံအော် သံတွေကိုပင် ကြံတဲနား၌ လုံးဝမကြားရ။ ခါတိုင်းနေ့တွေဆိုလျှင် နေ့စဉ် ကြံတဲနားကို လာ၍ အော်မြည်တတ်ကြသည်။

ပေါင်းအိုးထဲမှ လွင့်ပစ်သော သကာချေးများကို လာ၍ ချောင်း တတ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ သကာချေးထည့်သော အိုးကိုပင် ဆွဲသွား၍ တောင် ခေါင်းအောက် လိုက်ကောက်ယူရသည်။

ဤနေ့တော့ သူတို့၏ ဆိုးဆိုးရွားရွား အော်မြည်ကြသံကို လုံးဝ မကြားကြရ။ ကြံတဲဝနား ဝန်းကျင်၌သာ မဟုတ်၊ သူတို့၏ သားရဲတွင်းများ ပေါများရာ နဂါးတောင်ဘက်ကပင် ဘာသံမှ မကြားရ။ ထူးတော့ တော် တော် ထူးခြားနေသည်။

ကြံတဲထဲ သွင်းသိပ်ထားသော ခွေးကလေးတွေ ကို လူအိပ်ချိန်၌ ဝင်ဆွဲချင်သဖြင့် တမင်အသံ မပေးဘဲ၊ သူတို့တခြားကို ပြောင်းသွားကြ သယောင် ပရိယာယ်များကြခြင်းလားဟုပင် ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

“ငါ တယ်. . . တောက်၊ ဒီခွေးမတော့ သေချင်ပြီနဲ့တူတယ်”
“ဟဲ့. . . မိုးမလင်းသေးဘူး၊ ခွေးနို့ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေပြန်ပလား”
ကျွန်တော့်အသံကို ကြား၍ အမေက လှမ်းအော်သည်။
“အမေ ခွေးမလဲ ကြည့်ပါဦး၊ ဒီလောက် ကြံတဲထဲ သိပ်ထားတာ တောင် ခွေးအ၊တွေကို ကြောက်လို့ နေရာထပ်ရွှေနေပြန်ပြီ”
“ဟုတ်လား၊ ကျွတ်. . . ကျွတ် သနားစရာ၊ နင့်မယား. . . ခွေးတွေ နင်ပါ ကုရွှေပေးမှပေါ့”

အမေက ရွဲသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ရှက်၍ ခွေးကလေးတွေကို ကိုင်ဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ တို့ပင် မတို့ရဲတော့ပေ။ နီမကတော့ သူကလေးတွေ ကို တစ်မနက်လုံး တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ရွှေနေ၏။ နီမကို ကြည့်ရ သည်မှာ သူကလေးတွေအား ဘယ်နေရာမှ စိတ်မချသလို ပျာယာခတ် နေလေသည်။ လူ သုံးလေးယောက် ရှိသော်လည်း ဤကြံတဲ၌ ဘာမှ လုံခြုံမှု မရှိသလို၊ စိတ်မချရသလို၊ ယောက်ယက်ခတ်၍ တစ်နေရာတွင် သူကလေး လေးကောင်ကို သွားပုံထားလိုက်၊ နောက်တစ်နေရာ ရွှေလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ နေရာရွာလိုက်နှင့် တစ်မနက်လုံး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေ၏။

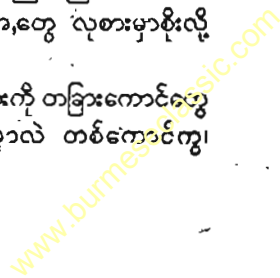
နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ ကျွန်တော်သည် အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ကလေး ရွှေပြောင်းနေသော နီမကို ဥပေက္ခာပြုကာ ကိုထွန်းမောင်ဆီသို့ ထွက်လာလေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ငှက်သွားပစ်ကြရန် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် နဂါးတောင်ဘက်သို့ပင် ထွက်လာကြ၏။ လွင်ကြောတစ်ခုကို အကျော်တွင် ခွေးအ၊မတစ်ကောင်နှင့် ပက် ပင်းသွားတိုးကြသည်။ ခွေးအ၊မသည် သူကလေးကို ကုပ်ဆက်က တွဲ လောင်းကိုက်ချီကာ နဂါးတောင်ဘက်က ပြေးလာသည်။

ကျွန်တော်သည် အိမ်က နီမကို ချက်ချင်းသတိရမိလိုက်သည်။ စောစောက နီမသည်လည်း ဤကဲ့သို့ပင် သူကလေးကို ကိုက်ချီ၍ နေရာ ပြောင်းရွှေကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သည်လို နေ့ခင်းနေ့လယ် တွင် သားရဲတွင်းကျင်းထဲက လုံးဝ မထွက်တတ်သော ခွေးအ၊မကို ဩဇာက ကျွန်တော်တို့ ညီတစ်ကိုမှာ အံ့ဩသွားကြသည်။

“ခွေးအ၊မက သူကလေးကို စာခြားခွေးအ၊တွေ လူစားမှာစိုးလို့ ခိုပြေးလာတာနဲ့ တူတယ်အစ်ကို”
“အေး. . . ဟုတ်ချင် ဟုတ်မယ်ကွ၊ သူကလေးကို တခြားကောင်တွေ ခိုင်းလုလို့ ပြေး. . . ပြေးလာ၊ ဖော့. . . ဟိုမှာလဲ တစ်ကောင်ကွ၊ အာ. . . အများကြီးကွ အများကြီး”

ကျွန်တော်က ကြားဖူးနားဝံ့နှင့် ပြောသည်ကို အစ်ကိုကလည်း ထောက်ခံစကားဆို၏။ သို့သော် အစ်ကို၏ စကားမဆုံးခင်ပင် ပထမ ခွေးအမကြီးနည်းတူ နောက်ခွေးအမတစ်ကောင်ကလည်း သူ့ကလေးကို ကိုက်ချီထမ်းပြေးလာပြန်၏။ ထိုနောက်မှာ ကလေး ချီပြေးလာသော ခွေးအမသုံးလေးကောင်၊ ထို ခွေးအမနောက်တွင် အမိနောက်လိုက် ခွေးအမကလေးတွေကလည်း လေးငါးကောင် ပါလာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကို မြင်သောအခါ ချုံထဲဝင်ပြေးသွား ကြ၏။ သူတို့ပြေးသွားသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် တောကြက်တွေ လန့်ပျံကြသံ၊ ကတော်တိုက်သံတွေကို ကြားရသည်။ သူတို့ ဦးတည် ပြေးသွားကြရာဘက်သည် စမ်းပေါက်တွေ၊ စမ်းချောင်းတွေ ပေါသော မင်းပုန်းတောင်တန်းဘက် ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်... အစ်ကို၊ ခွေးအမတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ၊ အသိုက် ပြောင်းကြတာလား၊ ဘယ်လိုလဲ”

“အေး... တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲကွ၊ ဒီကောင်တွေ အသိုက် ပြောင်းတာ ဟုတ်ရင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင် ဒီကောင်တွေ သားရဲတွင်းကို အင်အားကြီးတဲ့ အုပ်တစ်အုပ်က အတင်းဝင်တိုက်လို့ နှိုးပြီးပြေးလာကြတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းပုန်းတောင်ဘက်မှာလဲ သားရဲတွင်းအဟောင်းတွေ ရှိတော့... အဲဒီဘက် ပြေးကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုသည် နောက်ထပ် ခွေးအမတွေအကြောင်း ဆက်မဆွေးနွေးကြတော့ဘဲ နဂါးတောင်ဘက် လျှောက်လာကြ၏။

ခွေးအမတွေ သားရဲတွင်း ပြေးလာလာကြ၍လား၊ သည်နားတစ်ဝိုက် တွင် ခွေးအမအုပ်စုတွေ စောစောက တိုက်ပွဲပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်သွား ကြ၍လား မသိ။ ဤနေ့သည် နဂါးတောင်စောင်းတစ်ကြောလုံး ထူးဆန်း နေသည်။ ငှက်များသည် အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ ဆောက်တည်ရာ မရ အော်မြည်ပုံသန်းနေကြသည်။ ခါတိုင်းနေ့တွေလို အမြဲဦးဆုံး နှုတ်ဆက် တတ်ကြသော (စကားများ) ရှဉ့်ငပေါတွေ ဆို၍ကား တစ်ကောင်တလေ ကိုမှ မတွေ့မမြင်ရ။ စောစောက ဤနားဝန်းကျင်တွင် ခွေးအမတွေအသေ အကျေကိုက်ကြသည်ကိုမြင်၍ လန့်ပြေးသွားကြပုံရသည်။

ငှက်တွေမှာ လေးခွ၊ ပြောင်းချိန်ရန်ပင် အချိန်မပေးကြ။ ခါတိုင်း နေ့တွေလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် လုံးဝမရှိ၊ ဟိုပင်ကူး၊ သည်ပင်နား။ ပြန် သွားလိုက်၊ ပြန်နားလိုက်၊ လန့်ပြန်ပြေးလိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ် နေကြ၏။ ပစ်ရန်ချိန်ရန် ခဏပင်ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မရှိကြ။

ကပ္ပီးပင်စည်တွင် မတ်တတ်ခြေတပ်ယူကာ နှုတ်သီးနှင့် တစ်စုံတစ် ခုကို ထိုးဖောက်နေသော အောက်ချင်းတစ်ကောင်ကို မြင်သောအခါ ကျွန် တော်က လေးခွနှင့် လှမ်းချိန်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ကောင် မလုပ်နဲ့ မပစ်နဲ့၊ အဲဒါ အောက်ချင်းကွ၊ ဒီရာသီမှာ သူတို့ကျင်းဝပ်တဲ့ရာသီ၊ မပစ်ကောင်းဘူး”

အစ်ကိုက ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်မှ ကျွန်တော်က အောက် ချင်းငှက်တို့၏ သဘာဝ ကြားဖူးနားဝံ့ကို ပြန်တွေးမိရသည်။

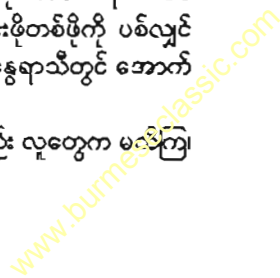
အောက်ချင်းငှက်မများ ကျင်းဝပ်ပြီဆိုလျှင် အောက်ချင်းငှက်ဖို သည် ဥကျင်းနှင့် အမကြီးကိုပါ သစ်ခေါင်းထဲထည့်၍ သစ်စေးနှင့်ပိတ် ထားတတ်၏။ အစာစားရန်၊ ရေသောက်ရန်၊ အပေါက်တစ်ပေါက် ကျဉ်း ကျဉ်းသာ ထားတတ်သည်။ အောက်ချင်းငှက်ဖို၏ ထိပ်အမောက်တွင် ရေကန်ပါသည်။

ထိုရေကန်တွင် ရေဖြည့်၍ ကျင်းဝပ်နေသော အမကို လာ၍ ရေတိုက်၏။ အစာကျွေး၏။ သားသမီးပေါက်လာသောအခါ ယခင်က အမတစ်ကောင်သာ အစာကျွေးရေတိုက်ရသော အောက်ချင်းဖိုမှာ သား သမီးတို့ကိုပါ ရေတိုက်အစာကျွေးရသဖြင့် ပို၍ပင်ပန်း၏။

သို့သော် ဤသည်တို့ကို သူက ပင်ပန်းသည်ဟု သဘောမထား။

မိုးဦးကျ၍ သူတို့ပိတ်ထားသော သစ်စေးတွေ မိုးရေနှင့် ပျော့ညှဲ သွားမှ သစ်ခေါင်းထဲက မယားနှင့်ကလေးတွေကို အစာရေစာ ဝဝ လင်လင် ရှာကျွေးရသည်။ ထိုရာသီ၌ အောက်ချင်းဖိုတစ်ဖိုကို ပစ်လျှင် အမနှင့်ကလေးတွေမှာ အစာငတ်သေတတ်သဖြင့် နေ့ရာသီတွင် အောက် ချင်းငှက်ကို လုံးဝမပစ်တတ်ကြပေ။

ငှက်ဖိုကို မပစ်သလို သူတို့၏အသိုက်ကိုလည်း လူတွေက မသိကြ၊ နေ့တိုင်ကြ။

လူထိ လူကိုင်လျှင် အသိုက်ခြေရာလက်ရာ ပျက်သွားလေလျှင် အောက်ချင်းငှက်မသည် နောက် အခြားငှက်ဖိုတစ်ကောင်နှင့် ဆက်သွယ် သည် သစ္စာဖောက်သည်ဟု ယူဆကာ အောက်ချင်းငှက်ဖိုက လုံးဝအစာ မကျွေးဘဲ ထားတတ်သည်ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ သစ်ခေါင်းထဲက ထွက်မရ သော အောက်ချင်းမနှင့် ကလေးတွေမှာ အစာရေစာပြတ်၍ သေသွား တတ်သည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ယခု ထူးခြားနေသည်မှာ အောက်ချင်း ဖိုသည် ရာသီ မရောက်သေးဘဲ အသိုက်ကို ဘာကြောင့် ပြန်ဖွင့်ကိုက်ဖွဲ နေပါလိမ့်။ ကျွန်တော်ကား တွေးမရ။

နဂါးတောင်စောင်းတွင် ဤနေ့ ငှက်ပစ်၍သာ မရခြင်းမဟုတ်။ သွားလမ်းလာလမ်းကိုလည်း အထူးဆင်ခြင်၍ သွားကြရ၏။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် ရွှံ့ရည်ချော်ရည်ပူတွေ စီးကြောင်းမှာ အဆမတန် များ ပြားလာသဖြင့် ဖြစ်သည်။ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ ဒလဟောစီးကျနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသည် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် စောစောပင် ပြန် လာကြ၏။ ငှက်ဆို၍လည်း တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှ မပစ်ခဲ့ကြရပေ။

“အမေ... နီမ သူကလေးတွေကို ဘယ်ပြောင်းသွားပြန်ပလဲ”

“စိမှာ ယားလို့တောင်မကုတ်အားဘူး၊ နင့်မယား ဘယ်ပြောင်းတယ် ဆိုတာ ငါဘယ်သိမလဲဟဲ့၊ တစ်နေရာရာ ပြောင်းသွားတာနေမှာပေါ့”
ခရီးရောက်မဆိုက် နီမတို့သားအမိကို မမြင်မိသဖြင့် ကျွန်တော်က မေး၏။ ဤသည်ကို အမေက အထက်ပါအတိုင်း ပြောသည်။

အဖေ နွားကို ရေတိုက်ရာက ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ညနေစာ စားကြသည်။ အဘိုးလေး နေမကောင်း၍ ရွာကလာ ခေါ်သွားသော လေးလေးလည်း ပြန်မရောက်သေး။ နီမတို့ မိသားစုလည်း ဘယ်ပြောင်းကြသည် မသိ။ ခွေးအတွေ့ ရန်ကို ကြောက်သဖြင့် နီမသည် ဧကန္တ ရွာသို့ ပြန်ပြောင်းပြေးသွားပြီထင်သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲဟာနေ၏။ နီမတို့ မိသားစု ရွာရောက်နေလျှင်တော့ လေးလေးပြန်လာလျှင် သတင်း ကြားရမည်။

ထိုညက ကျွန်တော်သည် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ စိတ်ထဲက နီမတို့သားအမိကိုသာ တွေးနေမိသည်။

၁င်းတို့ကို ကြောက်လို့ နီမတို့သားအမိ ရွာပြန်ပြေးကြတာဟု ခွေးအတွေ့ကိုသာ ကျိန်ဆဲနေမိပါသည်။ သို့သော် ထိုနေ့ညကလည်း ပထမညကလိုပင် ခွေးအတွေ့ မြည်သံ အူသံကို လုံးဝ မကြားရပေ။

တဂျိုးဂျိုး တခြိန်ခြိန် မြည်သံတစ်ခုကို ညကပုစိကျွန်တော် သတိ ပြုမိသည်။ သို့သော် မည်သည့်အရပ်ကဟုမခန့်မှန်းတတ်။ မနက် မိုးလင်း လာသောအခါမှာလည်း ကွမ်းတစ်ယာညက်လောက်တွင် တစ်ကြိမ်ကျ ထိုခြိန်သံတစ်ခုကို ကြားကြားနေရသေး၏။

ထို့ကြောင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်တိုက်ဆို၍ တစ်မျှင်တစ်စမျှ မတွေ့ရ။ သို့မှသာ မိုးခြိမ်းသံ မဟုတ်မှန်း သိရသည်။ နောက် သေသေချာချာနားစိုက်ကြည့်သောအခါ ထိုခြိမ်းသံမှာ နဂါးတောင်ဘက်မှမှန်း သိရသည်။

နဂါးခြိမ်းသံ . . . (ဝေသအခေါ် နဂါးထိန်သံ)

နေရောင်ခြည်သည် ကျွန်တော်တို့ ကြံတဲနှင့်တကွ တောင်ချိုင့် တောင်ကြားတစ်ခုလုံးကို ဖြန့်ကြဲလာသည်။ နေရောင်ခြည်ထဲ အောင်း လောင်းနှင့် အောက်ချင်းငှက်ကြီးအုပ်များ နဂါးတောင်ဘက်မှ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ပျံလာကြသည်ကို မြင်ရသည်။

သူတို့၏ ဦးတည်ပျံသန်းရာ အရပ်သည် မင်းပုန်းတောင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်နေကြ၏။ စိမ်းညိုကျယ်ပြန့်သော ကြံခင်းများနှင့် သစ်တော့ လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်၍ ပျံသန်း သွားကြသည်။

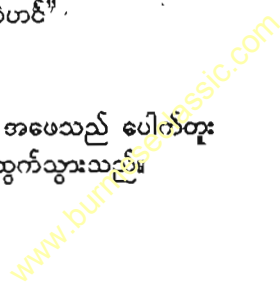
နဂါးတောင်ဘက်မှ တဂျိုးဂျိုး တခြိန်ခြိန်သံကလည်း ပို၍ စိပ်လာ သည်။

“အမေ... ဒီအသံတွေက ဘာသံတွေလဲဟင်”

“နဂါးထိန်သံ”

အမေက ကျွန်တော့်ကို တုံးတီးဖြေသည်။

နံနက်စောစော ထမင်းစားပြီးသောအခါ အဖေသည် ပေါက်တွေး တစ်လက်ကို ထမ်းပြီး နဂါးတောင်ကြောဘက် ထွက်သွားသည်။

အမေက နွားထီးကြီးနှစ်ကောင်ကို ရေတိုက်၍ အရိပ်သွင်းရန် ကြံတဲအောက် လွင်ကြောသို့ ဆင်းသွား၏။ မကြာခင်ပင် အမေ ပြန်လာခဲ့သည်။

နဂါးတောင်မှ နဂါးခြိမ့်သံတွေမှာ ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နဂါးတောင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

နေသုံးပိုမတိုင်မီ နဂါးတောင်ဘက်က အဖေ ပြန်လာသည်။ အမေက ညနေစာ ထမင်းကို ချက်ပြုတ်နေ၏။

နဂါးခြိမ့်သံကလည်း မြည်နေဆဲ။
“ဘယ်လိုမှ မနိုင်တော့ဘူး ဝါရူရေ ချော်ရည်တွေက အဆမတန်ဘဲ ဝိအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရပြီ”

“ဟောတော့... ဒီလိုဆို ကျုပ်စိုက်ခင်းတွေကို ချော်ရည်တွေ ဖုံးသွားပြီးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ လွဲကြောင်း ဖောက်လို့ မနိုင်တော့ဘူး” ထမင်းချက်ရင်းက အဖေတို့ ပြောသံကို ကြားရသည်။

နေ့လယ်က ပေါက်တူတစ်လက်ထမ်းပြီး အဖေနဂါးတောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားခြင်းမှာ နဂါးတောင်ထိပ်မှ စီးကျလာသော ရွှံ့ရည်ချော်ရည်ပူများကို ချော်ချောင်းသို့ လွှဲကြောင်းသွားဖောက်ပုံရသည်။

နဂါးတောင်မှ နဂါးပါးစပ် နဂါးကြီးအန်ထုတ်လိုက်သော ချော်ရည် ရွှံ့ရည်ပူများမှာ ငရုတ်၊ ခရမ်း၊ ဖရုံ ကန်စွန်းတို့ စိုက်ထားသော ကိုင်းတောတွေကို ယခုတော့ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီဟု အဖေက ဆိုသည်။ ဘယ်လိုမှ စီးကြောင်း လွှဲမရ၍ ပစ်ထားခဲ့ရပြီဟုလည်း ပြောနေ၏။ ကျွန်တော်သည် ခုလောက်ဆိုလျှင် ချော်ရည်ပူတွေ ဖုံးလွှမ်းနေပြီ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်ရသော ကန်စွန်းခင်းကို စိတ်ထဲက နှမြောနေသည်။

နေ့စဉ် ဖော်စားရသော ကန်စွန်းဥကြီးတွေကို မျက်စိထဲ မြင်နေမိသည်။

“ဟဲ့... ကောင်လေး၊ လာ... ထမင်း စောစောစားကြမယ်” အဖေကပါ လှမ်းခေါ်၏။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ထမင်းစားနေချိန်တွင်လည်း ခြိမ့်သံလို့လို့ နဂါးကြီးတလုံးလုံး တဖြိန်ခြိမ့် အော်မြည်ဟိန်းပေါက်နေသံကို ကြားရသည်။ မနက် နေ့လယ်ကနှင့်စာလျှင် နဂါးကြီးခြိမ့်သံသည် ညနေပိုင်း၌ ပို၍ စိပ်လာသည်။

ထမင်းစားပြီး၍ ကျွန်တော်တို့မိသားစု နဂါးတောင်ဘက် ဝေးကြည့်နေကြစဉ် ဝုန်းခနဲတစ်ချက် ခြိမ့်လိုက်သံသည် မြေပြင်ပင် တုန်ဟည်းသွားသည်။ ကြုံတဲပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေကြသော အဖေအဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်စလုံးပင် ယိုင်လဲသွားတော့မလို ခံစားလိုက်ရသည်။

နဂါးတောင်ထိပ်မှ ချော်ရည်ပူများ ဝါးတစ်ရပ်နီးပါး ပန်းတက်သွားသည်ကိုလည်း ညနေချမ်း နေရောင်ခြည်ထဲတွင် အတိုင်းသား မြင်လိုက်ရသည်။ စောစောကပင် ပေါက်ကွဲသံတစ်ချက်ကြောင့် ကွင်းထဲတွင် လဲထားသော နွားနှစ်ကောင်သည် အမြီးထောင်ကာ ခွန်ပေါက်နေကြသည်။ ကြိုးနှင့် ချည်လဲထားသဖြင့် ဝှေးဝှေးတော့ မပြေးနိုင်ကြပေ။

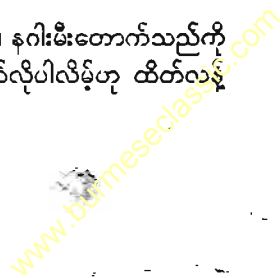
“ဝေ... အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတို့၊ နဂါးမီးတောက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကြံခင်းတွေပါ ချော်ရည်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားပြီဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြပြီ၊ ပြောတာကို ကြားကြရဲ့လား”

ကိုထွန်းမောင်၏အဖေ တော်ပြောသံကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ သူတို့ကြုံတဲ့မှာ နဂါးတောင်နှင့် ပိုနီးသဖြင့် သူတို့က ပိုသိလိမ့်မည် ထင်သည်။ အကယ်၍ နဂါးမီးသာတောက်လျှင် ကြံခင်းတွင်မက သူတို့ကြုံတဲ့ပါ ချော်ရည်ရွှံ့ရည်ထဲ နစ်သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။

“ဝေ ကြားတယ်ဟေ့ ကြားတယ် ကြားတယ်၊ ငါလဲ ထင်တယ်၊ သွားကြ... သွားကြ မြန်မြန်သွားကြ၊ ငါတို့လဲ သွားကြပြီဟေ့၊ သွားပြီ သွားကြပြီ”

အဖေက အသံကုန် ပြန်အော်လိုက်သည်။ နဂါးမီးတောက်သည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူးသော ကျွန်တော်မှာ ဘယ်လိုပါလိမ့်ဟု ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်။

ဤနေ့ ထမင်း စောစောစားကြသည်။

ထမင်းစားနားလည်း အမေ အဖေတို့ မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်နေကြသည်မှာ ဤအကြောင်းကြောင့် ဆိုသည်ကို ယခုတော့ ကျွန်တော်လည်း တိတိကျကျ သိသွားရလေပြီ။ အမေ၊ အဖေနှင့် ကိုထွန်းမောင်တို့ အမေအဖေတွေမှာ နဂါးမီးတောက် သည်ကို တွေ့ဖူးကြဖူး ရှိထားခဲ့ကြပုံ ရသည်။ သူတို့မှာ ဤဒေသတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြသူတွေ မဟုတ်ပါလား။

အမှန်ကတော့ မနေ့က ခွေးအဖေတွေ သားရဲတွင်း ပြောင်းကြသည်ကို မြင်ကတည်းက၊ သို့မဟုတ် နဂါးတောင်မှ ငှက်တွေ ထူးထူးခြားခြား ထိတ်လန့်ပုံ မြင်ကတည်းက၊ အချိန်အခါ မရောက်သေးဘဲ အောက်ချင်း ဖိုသည် အောက်ချင်းမအား သစ်ခေါင်းထဲက ဆွဲထုတ်ရန် အားကြီးမာန် တက် ပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်ရကတည်းက၊ ချော်စီးကြောင်းတွေ အဆမတန် စီးကျလာသည်ကို မြင်ကတည်းက ဤတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း နဂါးမီးတောင်တော့ ပေါက်ကွဲတော့မည်ဆိုသည်ကို ရိပ်မိဖို့ကောင်းသည်။

တောတောင်ရေမြေတွင် နေကြသော တိရစ္ဆာန်များသည် တောတောင်ရေမြေ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်ဆိုလျှင် သူတို့က အရင်သိကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကား ဤသည်ကို လုံးဝ မရိပ်မိကြ။ အိမ်ကခွေးနီမကလေးတစ်သိုက်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်ကိုပင် ခွေးအဖေတွေ ကြောက်၍ ဟု မှားယွင်းစွာ ထင်ခဲ့ကြ၏။ ခွေးအဖေ တစ်ရက်နှစ်ရက်ကပင် လုံးဝ မအော်မြည်ကြသည်ကိုလည်း အဓိပ္ပာယ် မကောက်တတ်ခဲ့ကြ။ ဤနေ့မနက်တွင် အောင်လောင်းနှင့်အောက်ချင်းတို့ နဂါးတောင်ကို စွန့်ခွာကာ မင်းပုန်းတောင်ဘက်ဆီသို့ ပျံပြေးနေကြသည်ကို မြင်နေရသည်အထိ နဂါးမီးတောက်တော့မည်ကို မသိကြသေးပေ။

ယခုတော့ နဂါးတောင်မှ ပေါက်ကွဲသံကြီး တဝုန်းဝုန်းကိုပင် ကြားနေရလေပြီ။ ချော်ရည်တွေ မိုးပေါ်ပန်းတက်သည်ကိုလည်း မြင်နေရလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့မိသားစု အထုပ်အပိုး ပြင်နေချိန်၌ပင် နွားနှစ်ကောင်သည် လဲကြီးကိုဆွဲဖြတ်ပြီး အမြီးထောင်ကာ ရွာဘက်သို့ ပြေးကြလေပြီ။
“ဟင်... နွားတွေကော... နွားတွေကော”

အထုပ်အပိုးတွေရွက်၍ ကြိတ်က အူရားဖားရားပြေးထွက်လာအောင် အမေက သူ့နွားကြီးနှစ်ကောင်ကို မေးသည်။

“နွားတွေ... လဲကြီးပြတ်ပြီး ရွာဘက်ကို ပြေးကြပြီ အမေ”
“ကဲလာ... လူလေး”

နွားကိစ္စ ဆက်မမေးအားတော့။ လူကြီးတွေ တဲထဲဝင်၍ အထုပ်အပိုးပြင်နေကြစဉ် ကြိတ်ဝတွင် မယောင်မလည်ဖြစ်နေသော ကျွန်တော့်ကို အမေက လက်ဆွဲ၏။ သူ၏ နောက်လက်တစ်ဖက်တွင် အဝတ်ထုပ်ကို ဆွဲထားသည်။ အမေ၏ ခေါင်းပေါ်မှာတော့ စားအိုးစားခွက်၊ ပန်းကန်လုံး၊ ပန်းကန်ပြားတောင်းကို ရွက်ထားသည်။ အမေသည် အပြေးကလေး သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အဖေက နောက်ကလိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်မှာ နေလုံးလည်း ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ နဂါးတောင်မှ တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲသံကြီးမှာလည်း နားကွဲမတတ် ဆူညံလာသည်။ ယခု လောက်ဆိုလျှင် ချော်ရည် ရွှံ့ရည်ပူများသည် ကြံခင်းကိုင်းတောများကို ဖုံးလွှမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့ ကြိတ်ကိုပင် မြေအောက်ထဲ နှစ်မြုပ်လိုက်ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဝုန်း”

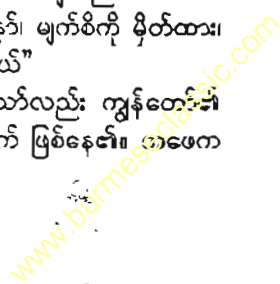
ဤတစ်ခါ ပေါက်ကွဲလိုက်သံမှာ ပို၍ ကျယ်လောင်သည်။ မြေကြီးတစ်ပြင်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားသည်။ ရွာဘက်သို့ အပြေးသွားနေကြသော ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်းတွေမှာ လဲပြိုတော့မလို ယိုင်နဲ့သွားကြသည်။ ပြီး... ထူးထူးဆန်းဆန်း လျှပ်စီးလက်သလို အလင်းတန်းတစ်ခု ပြေးသွားသည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း” အလင်းတန်းများ ယက်ဖြာသွားသည်။

အဖေက ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို ကောက်ချီသည်။

“လူလေး... နောက်ကို ပြန်မကြည့်နဲ့နော်၊ မျက်စိကို မှိတ်ထား၊ မျက်စိကို မှိတ်ထား၊ နဂါးမီး လိုက်လာတတ်တယ်”

အဖေက နောက်ပြန်မကြည့်နဲ့ဟုပြောသော်လည်း ကျွန်တော်၏ မျက်နှာမူရာအရပ်သည် အဖေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေ၏။ အဖေက ရွာဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ပြေးနေသည့်။

ကျွန်တော်မှာ အဖေ၏လည်ပင်းကို ဖက်ကာ အဖေပခုံးကို မေးတင်၍ နောက်ပြန်ပါနေရ၏။ ထို့ကြောင့် နဂါး တောင်ဘက်သို့ အလိုလို မျက်နှာမူပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

မျက်စိကို မှိတ်ထားပါဟု ဆိုသော်လည်း လျှပ်စီးလက်သလို ပြက်လိုက်သော အလင်းတန်းများကြောင့် မှိတ်ထားသောမျက်လုံးကို ယောင်၍ ဖွင့်လိုက်မိသည်။ အဆက်မပြတ် မြည်ဟည်းလာသော တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲသံများကလည်း ကျွန်တော်တို့နောက်က ပြေးလိုက်လာသလို ကြားမိသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ အလိုလို မျက်လုံးဖွင့်မိပြီးသား၊ နဂါးတောင်ဘက်ကို ကြည့်မိပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ ကြုံတလောက်ပင်ရှိမည့် မည်းမည်းအလုံးကြီး တစ်လုံးသည် နဂါးတောင်ထိပ်မှ ဝါးနှစ်ရပ်ခန့်အမြင့် မိုးပေါ်သို့တက်လာသည်။ ထိုအလုံး မည်းမည်းပြန်ကျလာချိန်တွင် ဝုန်းခနဲပေါက်ကွဲလိုက်သံနှင့်အတူ၊ နောက်ထပ် အိမ်သုံးလေးလုံးစာခန့်ရှိ အလုံးကြီးတစ်လုံးသည် နဂါးကျင်းတောင်ထိပ်မှ မိုးပေါ်သို့ တက်လာပြန်၏။ စောစောက ပြန်ကျလာသောအလုံးနှင့် တက်လာသော အလုံးတို့ လမ်းခုလတ်တွင် ထိခိုက်မိကြရာ၊ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ မီးရှူးမီးပန်း မီးပွင့်များသည် နဂါးတောင်ထိပ် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပျံ့သွားလေသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း...”

နောက်ထပ် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တက်လာလိုက်၊ ဆင်းလာလိုက်၊ လမ်းခုလတ်တွင် ထိ၍ ပေါက်ကွဲလိုက်၊ မီးရှူး မီးပန်း မီးပွင့်များ ပြန်ကြလိုက်နှင့် နဂါးတောင်ထိပ်တစ်ခုလုံးသည် လင်းထိန်နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် အဖေပခုံးပေါ်က လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ အဖေကတော့ တအားပြေးနေရသဖြင့် မည်မျှမောဟိုက်နေမည်မသိ။ နဂါးပွက်ကျင်းထဲမှ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ မိုးပေါ်သို့အဆက်မပြတ် ပြေးတက်လာကြသော ကျောက်လုံးကြီးများနှင့် အဆက်မပြတ် ပြန်ကျလာကြသော ကျောက်လုံးကြီးများ ထိခိုက်မိကြ၍ အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲလေရာ၊ စဉ်ကျလာသော မီးကျီမီးခဲ မီးသင်းကျောက်ခဲကလေးတွေမှာ ပင်လယ်ကမ္ဘာတောင်ထဲ မိုးရွာသလို ကျသွားကြသည်။

အရွက်မှာ အချောင်းကလေးတွေ ဖြစ်ပြီး၊ ထင်းရှူးပင်နှင့် တစ်ပုံစံတည်းတူသော ပင်လယ်ကမ္ဘာတောင်ထဲမှာ နွေလဖြစ်သဖြင့် ခြောက်သွေ့ကြော့ကျနေစေခဲ့ရာ၊ မီးသင်းကျောက်ပုံများစဉ်ကျလာသောအခါ ချက်ချင်း ကြွတ်ဆတ်သွားပြီး၊ ရွက်ကြော့တောကို မီးစလောင်တော့သည်။ ပင်လယ်ကမ္ဘာတောင်ကို စတင်လောင်ရာမှ သစ်တောကြိုခင်းများသို့ မီးကူးလာတော့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသော ကြွတ်၊ လယ်တဲ၊ ဝှိုးပြတ်လယ်ကွင်းများအထိ မီးက ကူးဆက်လောင်ကျွမ်းလာတော့သည်။ သို့သော် ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့် နဂါးပွက်ကျင်း (နဂါးပါးစပ်) ထဲမှ မီးလုံးကျောက်လုံး ရွံလုံးတွေကိုကား ဟူတ်ထုတ်နေဆဲ။ နဂါးမီးကား တောက်စားဆဲတည်း။

ညအမှောင်တွင် ပြေးလာကြရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ လမ်းမမှားကြ။ နဂါးမီးရောင်က ကျွန်တော်တို့ကို ရွာရောက်အောင် လမ်းပြနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ရွာလုံးသည် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နှင့် နဂါးမီးတောက်သည်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။ နဂါးမီးတောက်နေသဖြင့် နဂါးတောင်နှင့်နီးသော ဆယ်မိုင်ပတ်လည်အတွင်းရှိ ရွာများသည် ရွာလယ်လမ်းမပေါ်၌ အပ်ကျသည်ကိုပင် မြင်ရလောက်အောင် လင်းထိန်နေလေသည်။

ဤသို့ နဂါးမီးတောက်ပြီး၍ မီးငြိမ်းသွားသောအခါ နဂါးပွက်ကျင်းနားဝန်းကျင်တွင် ရွှေလိုလို၊ ငွေလိုလို သတ္တုတစ်မျိုးကို ရရှိကြသည်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော်တို့ရွာနီး ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်က “နဂါးချေး”ဟု ခေါ်ကြသည်။ အမှန်က ထိုနဂါးချေးခေါ် သတ္တုတစ်မျိုးမှာ ကျောက်လုံးချင်းထိမ်၍ မီးသင့်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော မီးသင်းကျောက်တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေမည်။

မြန်မာပြည်မှာ ဖြစ်သည်

ရွာမှဆိုးကြီး အိုက်လောလူ ပန်းပဲဖိုရုံထဲ ဝင်လာသည်။
 ညနေတိုင်း ထမင်းစားပြီးတိုင်း ပန်းပဲဖိုရုံထဲ သူဝင်နေကျဖြစ်၏။
 ပန်းပဲဖိုဟု ဆိုသော်လည်း သူပန်းပဲဖိုမှာ ထယ်သွား၊ အပ်သွား၊ ဓား၊ လှံ၊
 ပေါက်တူး၊ တူးရွင်းလုပ်သော ပန်းပဲဖိုမျိုး မဟုတ်။ သူ၏မုဆိုးလက်နက်
 ဖြစ်သော မြားတံ၊ သံဟက်၊ ထောင်ချောက်၊ ညှပ်လက်လုပ်သော မန်းပဲဖို
 မျှသာ။ ပန်းပဲဖို အပေါက်ဝမှ ဖိုထဲ ခေါင်းသွင်း၍ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်၏။
 ပန်းပဲဖိုတွင် မီးမရှိပေ။ အိမ်ထဲပြန်ဝင်၍ မီးဖိုထဲက မီးစတစ်စသွားယူ
 သည်။ ထိုမီးစကို မီးဖိုထဲရှိ မီးသွေးခဲများထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။
 သစ်တုံးဖင်ထိုင်ခုံတစ်ခုကို ဆွဲကာ ဖိုနားတွင် ဖင်ချထိုင်သည်။
 လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖားဖိုလက်ဆွဲကြိုးကို ဆွဲသည်။ ဖားဖိုမှ အတွင်းလေ၊
 အပလေများ ရှူးရှူးရှဲရှဲ မြည်ကာ ဝင်လာထွက်လာကြသည်။ စောစောက
 သူထည့်ထားသော မီးစမှမီးများ မီးဖိုထဲရှိ မီးသွေးခဲတွေဆီ ကူးစက်သွား
 လေသည်။
 ဖားဖို၏ စုတ်လေ မှုတ်လေအသံနှင့်အတူ မီးသွေးမှ မီးပွားမီးပွင့်များ
 တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ ပေါက်လာကြသည်။ ဖိုထဲမှ လေအားနှင့် စဉ်ထွက်
 လာကြသော မီးပွားလေးများသည် လေထဲ၌ ငြိမ်းသေကုန်ကြ၏။ ဖိုဝ
 ပန်းပဲခန်းအစတွင် ကြက်သားပေါက်မ တစ်အုပ် အစာယက်စားနေကြ၏။
 ကြက်မကြီး၏ တကော်ကော်ခေါ်သံနှင့် ကြက်ကလေးများ၏ ပိယပ်ပိယပ်
 မြည်သံများ အနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် ညစ်နေသည်။

သူပန်းပဲဖို ရုံဝတွင် စောစောက သူမိန်းမ ဆန်ပြာသွားပြန်ပြီဟု
 သူ သိလိုက်၏။ မိန်းမကို ဂေါသဖြစ်သွားပါသည်။ သူပန်းပဲ ဖိုရုံတွင်
 ဆန်မပျာပါနှင့်ဟု သူပြောတာ အခါပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့။ သို့သော်
 သူမိန်းမကား အမှတ်မရှိ။ သူ ဖိုရုံတွင် အမြဲလိုလို ဆန်ပျာတတ်လေ
 သည်။

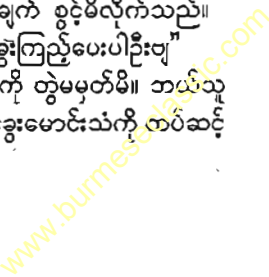
အိုက်လောလူသည် ပါးစပ်ထဲက ငုံ့ထားသော ဆေးဝါးဖတ်ကို
 ထို့ခနဲ တစ်ချက် ထွေးပစ်လိုက်သည်။ ဖိုထဲမှ မီးသွေးများ ရဲရဲညီးညီးစွဲ
 တောက်လာသောအခါ သူမိန်းမအား ဂေါသဖြစ်စိတ် ပျောက်သွားသည်။
 မီးသွေးမီးကျည်ခဲများ ကြားထဲ ဖဲထီးသံလုံး သုံးလေးလုံးကို ထိုးထည့်လိုက်
 သည်။ ဖိုရုံအဝဆီလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။ ဆေးငုံဖတ်တွေကို
 ထို့ထွဲနှင့် ထရဲနား လှမ်းထွေးပစ်လိုက်သည်။

မှောင်စပြုသွားပြီဖြစ်သဖြင့် စောစောက ဖိုရုံတွင် စာစားနေကြ
 သော ကြက်သားပေါက်မအုပ်ကို မမြင်ရတော့။ အိပ်တန်းတက်သွားကြ
 ပြီဟု သိလိုက်၏။ ဖိုထဲမှ ရဲရဲနီလာသော ဖဲထီးသံလုံးများကို ညှပ်နှင့်လှမ်း
 ကော်ကာ ပေပေါ်တင်သည်။ ပြီး . . . အဟက်ထု၏။ တူချက်မကုန်မီ
 မီးအေးပြီးမာသွားသော ဖဲထီးသံလုံးကို မီးဖိုထဲ တစ်ဖန်ပြန်ထည့်ရသည်။
 နောက် ရဲရဲနီနေသော ဖဲထီး သံလုံးတစ်လုံးကို ညှပ်နှင့် ကောက်ကော်
 ပြန်၏။ ပေပေါ် တင်ထုပြန်သည်။

အဟက်အသစ် ဖော်ပြီးသွားသော မြားတံများကို ဘေးနားက
 ရေအင်တုံထဲထည့်၍ ရှဲခနဲမြည်သွားအောင် အနှောင့်တင်သည်။ သံသား
 နှင့် သံဟက် အထစ်အချွန်များ မာကျောလာအောင် အခါခါ အထပ်ထပ်
 အကြိမ်ပေါင်း မမှတ်မိလောက်အောင် ဆေးသားတင်နေလေသည်။

ဖိမိရေမှ သူ၏အမဲလိုက်ခွေး နှစ်ကောင် စူးစူးရှရှ ဟောင်သံကို
 ကြားလိုက်ရသည်။ မြားတံထုနေရာမှ နားတစ်ချက် စွင့်မိလိုက်သည်။
 “ခွေးကြည့်ပါ ဗျိုး . . . အိုက်လောလူ ခွေးကြည့်ပေးပါဦးဗျ”

ကြားဖူးသလို ရှိသော်လည်း အသံနှင့်လူကို တွဲမမှတ်မီ။ ဘယ်သူ
 တွေပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက်စဉ် သူမိန်းမမှ ခွေးဟန်ခွေးမောင်းသံကို တပ်ဆင့်
 ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ . . . ခွေး”

လိမ္မာလွန်းသော သူ့ခွေးနှစ်ကောင်၏အသံက ချက်ချင်းတိတ်သွားသည်။

“အိုက်လောလူကော မစိန်”

“ဖိုရုံထဲမှာ”

“အို . . . အိုက်လောလူ”

ညွှန်သည်က သူ့ကိုခေါ်၏။ ယခုထိ ဘယ်သူဘယ်ဝါအသံမှန်း သူ မမှတ်မိသေး။ ထို့ကြောင့် “ဗျာ . . .” ဟု ထူးလိုက်သည်။

“ဟား . . . ဟား . . . ဗျာတွေဘာတွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ ဟဲဟဲ”

အသံပြုကြီးနှင့် ရယ်လိုက်မှ အိုက်လောလူ မှတ်မိသွား၏။ မချိုမချင် မျက်နှာပြုကြီးပါ ဖိုရုံဝမှာ ပေါ်လာ၏။ အဆီပြန်၍ ပြုပြုကြီးပြုပြုထားသော မျက်နှာပေါ် သွားငချိပ်တွေက အထင်းသား။ ဝိုင်းပြအစ်ထွက်နေသော မျက်နှာပေါ် ပါးစပ်ကြီးကလည်း နားရွက်တက်ချိတ်တော့မလား ထင်ရသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ဖိုထဲမှ မီးရောင်ထဲ ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသော မျက်နှာပြုကြီးကို ကြာကြာမကြည့်ချင်သဖြင့် တစ်ဖက်လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟဲ . . . ဟဲ”

ထွန်းရက ရယ်သည်။

ထွန်းရဆီမှ အရက်နံ့က အိုက်လောလူ၏ နှာခေါင်းထဲ ထောင်းခနဲ ဝင်လာ၏။ အိုက်လောလူ ပို၍ နှာခေါင်းရှုံ့ပစ်သည်။ ထွန်းရမှာ မုဆိုးကြီး အိုက်လောလူနှင့် ရွယ်တူ ဓာတ်ရွာတည်းသားဖြစ်၏။ သို့သော် မိန်းမရပြုံးကတည်းကပင် မိန်းမရှိရာ မြစ်ဆုံဘက်လိုက်နေရာ ရွာမှာ သာရေး၊ နာရေးနှင့် ကိစ္စကြီးငယ်ရှိမှ လာတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

“ခု . . . ကျုပ်လာတာ မုဆိုးကြီးနဲ့ ကိစ္စရှိလို့ပါဗျာ၊ လာပါ အိမ်ပေါ်သွားကြရအောင်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဖိုဆွဲမပျက် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အရေးကြီးလို့ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ”

“ဘာအရေးလဲ၊ ငါ့မြားတံတွေ ထုမပြီးသေးဘူးကွ”

ဤသို့ပင် အရင်တစ်ခါ ရွာလာပြီး သူ့ဆီက ချေတစ်ကောင် ယူသွားသည်။ ပိုက်ဆံပေးပါမည်ဟု ပြောသွားသော်လည်း ယခုထိ ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မပေးသေးသဖြင့် ထွန်းရကို အိုက်လောလူ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်။ ဤသည်ကို သတိရသောအခါ ဒေါသပိုထွက်ချင်နေသည်။ ခက်သည်မှာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ဖြစ်နေသဖြင့် ပြောမနာဆီမနာနှင့် “ခင်ဗျားကလဲဗျာ ခင်ဗျားချေတစ်ကောင်ဟင်းစားပဲရှိတာ၊ ဒါများ ပိုက်ဆံတောင်းနေရသေးလား” ဟု ပြောင်သလိုလို အတည်လိုလို ပြောပြီး ပိုက်ဆံပေးရန်ကို မေ့ထားသူ ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို မုဆိုးကြီးက မကျေနပ်။ ရွာရှိ သူ့တပည့်လက်သစ်တွေကို ဟင်းစားပေးလိုက်တာကမှ သူ တောမထွက်နိုင်သော နေ့တွေမှာ ဟင်းစားပြန်ရဦးမည်ဟု တွေးခဲ့သည်။ ထွန်းရလို ကုန်သည်လိုလို၊ ပွဲစားလိုလိုနှင့် ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ယခုလည်း “ဖီကောင် ဘာလိုချင်ပြန်ပလဲ မသိဘူး၊ ဖီတစ်ခါတော့ ငါ မပေးတော့ဘူး” ဟုလည်း တွေးထားသည်။

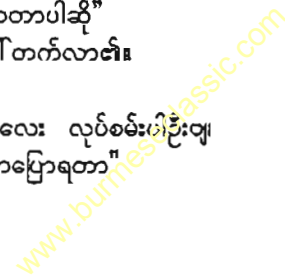
“ခင်ဗျား သားကောင်ပစ်မယ့် မြားတံက ဘာအရေးကြီးလဲဗျာ၊ သားကောင်ရမှ ခင်ဗျားပိုက်ဆံရမှာ၊ ခုလောလောဆယ် ပိုက်ဆံရမယ့် ကိစ္စ တကူးတကလာပြောတာများ ခင်ဗျားက ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား”

“ဘာပိုက်ဆံရမယ့် ကိစ္စလဲကွ”

“အဲဒါကြောင့် လာစမ်းပါ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ခု လောလောဆယ် ခင်ဗျားပိုက်ဆံရမယ့်ကိစ္စပါဆို၊ လာပါ အိမ်ပေါ်တက်စမ်းပါ၊ အဲဒီကိစ္စ တျုပ် ပြောချင်လို့ ခု နေဝင်မိုးချုပ်မှာ တမင်လာတာပါဆို” စိတ်လေးလေးနှင့် အိုက်လောလူ အိမ်ပေါ်တက်လာ၏။

ထွန်းရလည်း သူ့နောက်က ပါလာသည်။

“ကဲ မစိန်ရေ၊ ရေနေ့ကြမ်းလေး ဘာလေး လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ တျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ပိုက်ဆံရမယ့်ကိစ္စ တမင်လာပြောရတာ”

အိုက်လောလူ၏မိန်းမ ဒေါ်စိန်ကိုပင် ထွန်းရက အပေါ်စီးလေသံ နှင့် မထိုင်ခင်ပြောလိုက်၏။ အိုက်လောလူနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်တက်လာကြ သည်ကို မြင်သဖြင့် ဒေါ်စိန်က ချက်ချင်းပင် မြေကရားနှင့် ရေနွေးကြမ်း အိုး လာချပေးသည်။

“ကဲ... မင်း ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ ပြောစမ်းပါဦး”

အိုက်လောလူ၏ အိမ်ခေါင်းရင်းထရ်ပေါက်တွင် ဖြန့်ကြက်ထား သော ကျားသရေခွံကြီးကို အကြည့်တစ်ချက်ဝေပြီး ထွန်းရက... .

“ခု ကျုပ်တို့ရွာဘက်မှာ ကျားသားရေခွံတွေ ဝယ်တဲ့လူတွေ ရောက် နေတယ်ဗျ။ အဲဒါ ခင်ဗျားကျားသားရေခွံကိုသတိရလို့ ကျုပ် လာပြောတာ”

ထွန်းရကကားကို အိုက်လောလူ မယုံသင်္ကာဖြစ်သွား၏။ ဒီကောင် ကြံကြီးစည်ရာ ဘာများလိမ်ချင်ပြန်ပလဲဟုလည်း တွေး၏။ သူ့တစ်သက် တွင် ဤသို့ ကျားသားရေခွံ လာဝယ်သူကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး။ မကြုံဖူး။ သူ၏မုဆိုးတစ်သက်တွင် ကျားသားရေခွံကို ဝယ်သူဆို၍ တကူးတက သူတို့နယ်ဘက် ရောက်လာပေါက်လာကြတာလည်း မကြားဖူး။ မကြုံဖူး။ ထို့ကြောင့် . . .

“ဟုတ်မှလဲ လုပ်စမ်းပါ ထွန်းရရာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား... အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့ဗျ။ ခေတ်ကာလဆိုတာ အမြဲပြောင်း... .”

“ငါပြောမယ် ဟေ့ကောင်း၊ သူတို့က ကျားသားရေခွံ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ ဘယ်သိမလဲဗျ။ သူတို့က လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်က ရှာဝယ်ပေးရမှာ”

“အဲဒီလူတွေက ဘယ်ကလူတွေလဲ”

“မြို့ကြီးကဗျ။ မြို့ကြီးပြကြီးက၊ မန္တလေး မုံရွာဘက်ကတဲ့”

“တောက်တီးတောက်တဲ့”

အိုက်လောလူက ရေရွတ်လိုက်သည်။

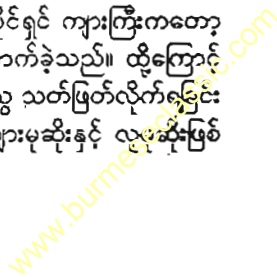
“ဘာ... တောက်တီးတောက်တဲ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ... ခင်ဗျားခေါင်း ရင်းထရ်က ကျားအရေခွံကို ကျုပ် ငွေတစ်ရာပေးမယ်၊ ကျုပ်ကို ရောင်း လိုက်ဗျာ၊ ပြီးရော ရှင်းရောမဟုတ်လား”

“ဟ... ဒီကောင် တကယ်ပြောနေပါလား” ဟု အိုက်လောလူ အံ့ဩသွားသည်။ သူ့အနားမှာ ကျားအရေခွံတစ်ခုကို တစ်ရာမပြောနှင့်၊ အစိတ်သုံးဆယ်နှင့်ပင် ပေးဝယ်သူကို မတွေ့ဖူး။ သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်လောက်က လောကမာရဇိန်ဘုရားပွဲတော် တွင် သူ၏လက်သင် မုဆိုးလေးတစ်ယောက်ဆီက ကျားသစ်အရေခွံတစ် ခုကို မြို့က အရာရှိကြီးတစ်ယောက် လမ်းကြိုနှင့်ရောက်လာပြီး ငွေတစ် ရာနှင့် ပေးဝယ်သွားသည်ဟုတော့ ကြားလိုက်သိလိုက်ရ၏။ ယခုလည်း မြို့ကြီးပြကြီးက ကုန်သည်များနှင့် ထွန်းရတို့ စကားစပ်မိ၍ သူ့ဆီက ကျားအရေခွံကို ကုန်သည်ကြီးတွေက ဝယ်ခိုင်းတာဖြစ်ရမည်ဟု အတွေး ပေါက်သွား၏။

ကုန်သည်ကြီးတွေဆိုလျှင် အရာရှိများထက်တော့ ပိုက်ဆံရှိရမည်။ ပြီးတော့ ထွန်းရနှင့်ပတ်သက်လျှင် အိုက်လောလူကလည်း ပြန်ညစ်ချင် သည်။ ထွန်းရအခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကျားသားရေခွံကို တော်တော်လိုချင်နေပုံရသည်။ ဤကျားအရေခွံလို သားရေခွံကြီးမျိုးက လည်း သူတို့နယ်တစ်ဝိုက်မှာ မရှိဆိုတာ အိုက်လောလူ ကောင်းကောင်း သိသည်။ ဤကျားအရေခွံမှာ အိုက်လောလူတစ်သက် မုဆိုးစည်းကို ဖောက်ဖျက်၍ တစ်ခါသာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော ကျားအရေခွံဖြစ်သည်။

စင်စစ်သော် လူမုဆိုးများသည် တိရစ္ဆာန်မုဆိုးဖြစ်သော ကျားကို အသက်အန္တရာယ် မပြုမချင်း သတ်ဖြတ်ရလေ့မရှိကြပေ။ တောထဲတွင် မကြာခဏ ကြုံတွေ့ကြရသော်လည်း သူ့စည်းကိုယုံစည်းနှင့် နေကြသည်။ နောက်ဆုံး မျက်နှာချင်းဆိုင် ပက်ပင်းဆုံမိကြလျှင်တောင် ကျားသည် လည်းကောင်း၊ မုဆိုးသည် လည်းကောင်း၊ မိမိလမ်း မိမိသွားနိုင်ရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ရှားကြရှောင်ကြသည်။

ယခု အိုက်လောလူ အိမ်ပေါ်ရှိ အရေခွံပိုင်ရှင် ကျားကြီးကတော့ အိုက်လောလူကို သူက ဦးစွာသစ္စာမဲ့ စည်းဖောက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လည်း အိုက်လောလူ ထိုကျားကြီးအား မလွဲမသွေ သတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တောသုံးထောင်ကို အစိုးရသော ကျားမုဆိုးနှင့် လူမုဆိုးဖြစ် သော အိုက်လောလူတို့ ဆုံမိခဲ့ကြသည်မှာ . . .

ဝံပုန်းတောင်ဟုခေါ်သော တောင်ချိုင့်၏ စမ်းချောင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ နေ့လဆိုင်လျှင် စမ်းချောင်းခန်းခြောက်ကာ စမ်းချောင်းတစ်ခုသာ ကျန်၏။ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက်မှာ အထက်အောက်ဖြစ်ပြီး ချွဲကြီးများ ခြားသည်။ အကွာအဝေးမှာ ခြေလှမ်းတစ်ရာ ပေတစ်ရာဝေး၏။ ထိုစမ်း ချောင်းနှင့်ဆီသို့ ညနေတိုင်း သမင်၊ ချေ၊ စိုင်း၊ ဆတ်၊ တောဝက်စသည် တိရစ္ဆာန်များ ရေသောက်ဆင်းကြလေ့ရှိသည်။

ဤသည်ကို လူမုဆိုးအိုက်လောလူနှင့် တောမုဆိုး၊ တိရစ္ဆာန်မုဆိုး၊ ကျားတို့ သိကြသည်။ အိုက်လောလူသည် မုဆိုးတို့ဘာဝ တောစောင့်၊ တောင်စောင့်တို့ကို တိုင်တည်၍ စမ်းချောင်းအထက်ရှိ ရေအိုင်သို့ ရေ သောက်လာသော သမင်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်တို့ကို ပစ်ခတ်ယူပါ ရစေဟု တိုင်တည်သည်။ စမ်းချောင်းရေအိုင်ကိုမူ ကျားမုဆိုးအတွက် ပေးပါသည်။ စမ်းချောင်းရေအိုင်သို့ သူ မကျွေးကျော်ပါ။ စမ်းထက်ရေအိုင် မှရသမျှနှင့် သူ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပါမည်ဟု သစ္စာပြုသည်။ သူ့ကဲ့သို့ပင် ကျားမုဆိုးသည်လည်း စမ်းချောင်းရေသို့ လာသူမျှသားကောင်များကို ဖမ်းစားပါ။ စမ်းအထက် ရေအိုင်သို့မူ ကျွေးကျော်မလာပါနှင့်ဟု တောပိုင် တောင်ပိုင်များကို တိုင်တည်ထားသည်။

သည်လို့နှင့် စမ်းအထက် ရေအိုင်သို့ လာသမျှ သားကောင်တွေကို သူ ပစ်ခတ်ထောင်ဖမ်းယူသည်။ ကျားကြီးသည်လည်း စမ်းအောက်ရေ အိုင်သို့ လာသမျှ သားကောင်တွေကို ကိုက်သတ်ဖမ်းဆီးနေကြောင်း သားကောင်းများ ဖော်ဟပ်သံ၊ ကျားဟိန်းသံ၊ သားကောင်ဖမ်းသော ကျားခြေရာထက်ရာများဖြင့် သိသာထင်ရှားနေသည်။

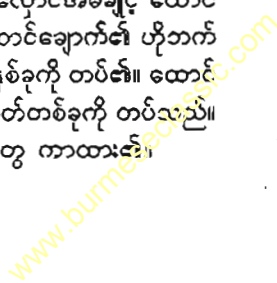
ဤသို့ ကိုယ့်စည်းသူစည်းနေ၍ တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ ကျားကြီးပိုင်သော စမ်းအောက်ရေအိုင်မှ သားသမင်များသည် အိုက်လော လူပိုင် စမ်းဖျားရေအိုင်သို့ ရောက်လာကြသည်။ အကြောင်းမှာ ကျားနံရံ၍ အောက်စမ်းရေအိုင်ကို သားသမင်များ ရှောင်ရှားကြသလို၊ ကျားကြီးသည် သူ ကိုက်သတ်ပြီးသော သားသမင်များကို အသားစားခြင်းထက်၊ သွေး သောက်ပြီး ပစ်ထားသည်က များသည်။ သို့သော် ကျားကိုက်ထားသော သားသမင်များကို အိုက်လောလူ မယူပါ။

သို့နှင့် သူ့စမ်းရေအိုင်နား သားသမင်များ မလာသောအခါ ကျားကြီးသည် အိုက်လောလူပိုင်သော စမ်းထက်ရေအိုင်သို့ ကျွေးကျော်ဝင် ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ကျားနံရံ၍ အိုက်လောလူ ရေအိုင်သို့ပင် သားသမင်များ မလာရဲကြတော့ချေ။ တောင်ပြောင်းတောခွာ ခြေကုန် ကြသည်။ သည်မှာတင် ကျားကြီးက အိုက်လောလူကို ရန်ရှာလာသည်။ ရွာပြန်လာသော အိုက်လောလူနောက် ကျားကြီးက ချောင်းမြောင်းလိုက် လာ၏။ ဤသည်ကို အစက အိုက်လောလူ သတိမထားမိ။ သူ့ရေအိုင် နားသို့ ကျားကြီးရောက်လာသောအခါ သည်းခံခွင့်လွတ်စွာနှင့် ရှောင်ပေး ပြီး ရွာသို့ပြန်လာသည်။

အိုက်လောလူအား ပြီးသူရန်ဘက်ပမာ ချောင်းမြောင်းလိုက်လာ သော ကျားကြီးသည် နယ်ကျွေးကျော်လာပြီး အိမ်နားရွာနားရောက်လာ သည်။ ရွာသူရွာသားများ၏ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ သိုးများကို အသားမစားဘဲ၊ သွေးဖောက်သောက်ကာ နေ၍လည်းကောင်း၊ ညဉ့်၌လည်းကောင်း၊ တစ် နေ့ တစ်ကောင်နှစ်ကောင် ကိုက်သတ်တော့သည်။

ဤသို့ ကျားကြီးသောင်းကျန်းလာသောအခါ ရွာသူရွာသားတွေမှာ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ သိုး၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များ ဆုံးပါးကုန်ကြသည့်အပြင် ရွာပြင်သို့ နေ့ခင်းနေ့လယ်၌ပင် ထင်းခွေ၊ ရေခပ်မသွားရဲကြသော အခြေ အနေသို့ ဆိုက်ရောက်ကုန်သည်။ ဤသို့ သောင်းကျန်းဆိုးသွမ်းလာသော ရိုးကျားကြီးကို ရွာမုဆိုးကြီးအိုက်လောလူ မသတ်နိုင်လျှင် မုဆိုးသိက္ခာကျ တော့မည်။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ဤကျားဆိုးကြီးအား ရွာအရောက် ခေါ်ယူလာသူမှာ မိမိသာ ဖြစ်နေသဖြင့် မိမိတွင် ဤကျားဆိုးအားသုတ် သင်ရိုင်းလင်းပစ်ရန် တာဝန်ရှိလေပြီဟု အိုက်လောလူ သန့်ဌာန်ချလေ သည်။

သို့နှင့် ခိုင်ခံ့သော သစ်သားဘောင်ခတ် လှောင်အိမ်ချိုင့် ထောင် ချောက်တစ်ခုကို အိုက်လောလူ လုပ်ရသည်။ ထောင်ချောက်၏ ဟိုဘက် သည်ဘက် အဆုံးနှစ်ဖက်တွင် သစ်သားတံတားနှစ်ခုကို တပ်၏။ ထောင် ချောက်၏အလယ်တိုင်တွင် တံခါးချိန်သော ခလုတ်တစ်ခုကို တပ်သည်။ လှောင်ချိုင့်အလယ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် ရံတန်းတွေ ကာထား၏။

လျှောင့်ချိန် ထောင်ချီတစ်ဖက်တွင် တပဲပဲအော်နေတတ်သော ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ခြုံခလောက်ဆွဲပြီး တစ်ဖက်လျှောင့်ချိန်ထဲတွင် ထည့်ကာ ခလုတ်ချိန်ထားခဲ့၏။ ဆိတ်မြည်သံကြား၍ လိုက်လာသော တားကြီး ဝင်နိုင်ရန် တစ်ဖက်တံခါးကိုမူ ဆိတ်ရှိသော တစ်ဖက်တံခါး တပ်လေးနှင့်မောင်းထမ်း၍ ဖွင့်ထားခဲ့သည်။ သစ်သားခလုတ်မှာ ကျားကြီး လျှောင့်ချိန် တစ်ဖက်ထဲကို ဝင်မိသည်နှင့် အလိုအလျောက် ပြုတ်သော နင်းခလုတ်တစ်ခုကိုလည်း ကျားကြီးဝင်မည့် ကြမ်းခင်းတွင် တပ်ထား ခဲ့သည်။

ရွာသူရွာသားများ၏ ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်များကို နေ့ခင်းနေ့လယ် တွင်ပင် အတင့်ရဲစွာ လာကိုက်နေကျဖြစ်သော ကျားသောင်းကျန်းသည် တပဲပဲ ဆိတ်မြည်သံ ကြားသောအခါ အိုက်လောလူ၏ ထောင်ချောက်နား ချက်ချင်းရောက်လာသည်။ ကျားရောက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဆိတ်သူငယ်မှာ အကြောက်လွန်ပြီး တပဲပဲပို၍ဖော်၏။ ဆိတ်သူငယ်အား ကိုက်သတ်ရန် ကျားကြီးက လျှောင့်ချိန်ကိုပတ်ပြီးအပေါက်ရှာ၏။ သို့သော် ဆိတ်သူငယ်ရှိသည့်ဘက်တွင် တံခါးနှင့် သစ်ချောင်းများ ကာရံထားသဖြင့် ကျားဝင်ဆုံနိုင်သော အပေါက်မရှိ။ တပဲပဲအော်နေသော ဆိတ်သူငယ်ကို လက်နှင့်လှမ်းနှိုက်၏။ မမိမကမ်း။ သူလက်ကြီးတစ်ဆုံးလည်း ဆိတ်သူငယ် ရှိရာသို့ နှိုက်၍မမိ။

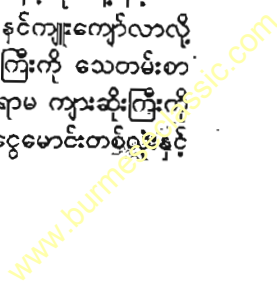
ထိုအခါ ကျားကြီးမှာ ပိုဝေသဖြစ်လာပြီး၊ ထောင်ချောက်ကို လှည့်ပတ်ကာ အပေါက်ရှာသည်။ သူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ဆုံသောအပေါက် ကို တွေ့သောအခါ ရှည်မျောမျောလျှောင့်ချိန်အတိုင်း ဆိတ်သူငယ်ရှိရာသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး လျှောင့်ချိန်ထဲ ဝင်မိပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နင်းခလုတ်ကို နင်းမိသွားသောအခါ သူဝင်လာသောဘက်မှ တံခါးတစ်ခုသည် အပေါက်ဝကို ရုတ်တရက်ပိတ်ကျလာ၏။ ထိုတံခါး ပိတ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆိတ်သူငယ်ရှိသောဘက်မှ တံခါးသည် ချက်ချင်းမောင်းနင်းလိုက်သလို ပိတ်သွား၏။ ဆိတ်သူငယ်မှာ ကြောက် လန့်တကြားနှင့် တပဲပဲအော်ပြီး ရွာထဲ ဝင်ပြေးလာသည်။ ကျားသောင်း ကျန်းမှာကား ထွက်ပေါက် မရှိတော့။

သုံးဘက်သုံးတန်တွင် တိုင်အရံတွေနှင့် တစ်ဖက်တွင် ပိတ်နေ သော တံခါးကြီး။ ခြုံခလောက်သံ တရွှင်ရွှင်၊ မြည်သံတပဲပဲနှင့် ဆိတ် သူငယ်၊ ရွာထဲ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ပြေးဝင်လာသောအခါ ရွာမုဆိုးကြီး အိုက်လောလူက ရက်ပေါင်းများစွာ ကျွဲကိုက်၊ နွားကိုက်၊ ဆိတ်ကိုက်၊ သိုးကိုက် သောင်းကျန်းနေသောကျားကြီး သူ့ထောင်ချောက်ထဲတွင် အရှင် မိနေပြီဟု ကြေညာလိုက်၏။

ရွာလူကြီးက ချက်ချင်းမောင်းထုသည်။ အားကောင်းမောင်းသန် ရွာသားများကို ဓားလှံပေး၍ ရွေးချယ်သည်။ ရွာမုဆိုးကြီး အိုက်လောလူ ကမူ တစ်ရွာလုံး မိန်းမယောက်ျား၊ကလေးသူငယ်များပါမကျန် လျှောင့် ချိန်ထဲက ကျားကြီးကို လိုက်ကြည့်ကြပါ။ ကျားကြီးသည် ဘာအန္တရာယ်မှ မပေးနိုင်တော့ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့အာမခံသည်။

သို့သော် ကလေးသူငယ်များနှင့် ရွာရှိမိန်းမသူများကား ရှေ့က မသွားဝံ့ကြ။ လှံကိုယ်စီ ကိုင်ထားသော မင်းယောက်ျား၊ အားကောင်းမောင်း သန်များက ရှေ့ကတပ်ချီ၍ သွားကြသည်။ သူတို့ဧနောက်မှာ အိုက်လောလူ ရွာမုဆိုးကြီးနှင့် ရွာသူကြီး . . . ထိုနောက်မှာမှ ကလေးသူငယ်များနှင့် မိန်းမသူများ။

အိုက်လောလူ ပြောသလိုပင် ကျားကြီးဧရာမသည် လျှောင့်ချိန်ထဲ အရှင်မိနေ၏။ လူတွေ သူ့ဆီသို့ တပ်ချီရောက်လာကြသောအခါ ကျား ကြီးက မာန်ဖီခြိမ်းခြောက်သည်။ သို့သော် လူတွေက သူ့ကို မကြောက်၊ လျှောင့်ချိန်သစ်သားချောင်းများကြားမှ လှံသွား ဖွေးလက်လက်များတစ် ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ဝင်လာသည်။ သူတို့၏ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ သိုးများကို ကိုက်သတ်ခဲ့သော ကျားဆိုးစား ရွာသားများသည် ဝေသတကြီး လှံနှင့် ပိုင်းထိုးသတ်ကြလေသည်။ မုဆိုးအိုက်လောလူကမူ “နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကံပဲ တောမုဆိုးကြီး၊ နင် သစ္စာဖောက်လို့ ငါ့ပိုင်နက်ကို နင်ကျူးကျော်လာလို့ နင်သေရတာ၊ ငါ့မှာလဲ အပြစ်မရှိ”ဟု ဆိုပြီး ကျားကြီးကို သေတမ်းစာ ရွတ်ဖတ်လိုက်လေသည်။ ကိုးတောင်ရှည်သော ဧရာမ ကျားဆိုးကြီးကို ဖမ်းပေးနိုင်သော အိုက်လောလူအား ရွာသူကြီးက ငွေမောင်းတစ်လုံးနှင့် ငွေကျပ်ငါးဆယ် ဆုချ၏။

ကျားသားရေခွံကိုမူ အိုက်လောလူက သူ၏ မှုဆိုးမှတ်တမ်းတွင် သမိုင်းတင် မော်ကွန်းဝင်ရန် အဖြစ် သိမ်းဆည်းယူလိုက်သည်။

သားစဉ်မြေးဆက် ပြောစမှတ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို ရွာနီးချုပ်စပ်က လူများပင် သိ၏။ ယခု ဤကျားသား ရေခွံကြီးကို ထွန်းရက “ငွေတစ်ရာပေးမယ်ဗျာ” ဟု ဆိုသောအခါ အိုက် လောလူက အတည်ပေါက်နှင့် “ဒီကျားသားရေခွံ ရာဇဝင်အကြောင်းကို မင်းလဲသိသားနဲ့ ထွန်းရရာ၊ ငါ့မှာ သားစဉ်မြေးဆက် ပြောစရာ အကောင် အထည်ဆိုလို့ ဒါတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒီကျားသားရေခွံကို တစ်ရာ မပြောနဲ့၊ တစ်ထောင်ပေးလဲ ငါ မရောင်းသေးဘူးကွ” ဟု ခပ်တည်တည် ပြောပစ် လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ . . ဒီကျားသားရေခွံအကြောင်း လူတိုင်းသိနေ တာပဲဟာ၊ ခု ခင်ဗျားအိမ်မှာ မှီတဲထားလို့ကော ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ၊ ကျုပ်ကို ရောင်းလိုက်စမ်းပါဆို”

“ဟေ့ကောင် ငါက မှုဆိုးကွ၊ ပြောပြီးပါပဲကောလား၊ ငါ့မှာ သားစဉ်မြေးဆက် ဂုဏ်ယူပြောပြစရာဆိုလို့ ဒါကြီးတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်ဆို၊ ဟဲ . . ဟဲ . . မရောင်းပါဘူး”

မရောင်းပါဘူးဟု ဆိုသော်လည်း အိုက်လောလူ လေသံပျော့သွား သည်ကို ထွန်းရကား နားရှင်းလိုက်ပုံ မရ။ အမှန်ကတော့ သူတောင်းသော ငွေတစ်ထောင်သာ ထွန်းရ ပေးမည်ဆိုလျှင် အိုက်လောလူ ရောင်းကို ရောင်းတော့မည်။ ငွေတစ်ထောင်ဆိုသော စကားကြောင့် သူ့မိန်းမဒေါ်စိန် ကလည်း သူ့ကိုလှမ်းကြည့်နေလေပြီ။

“ဪ . . ခင်ဗျားက ဒီကျားရဲသားရေခွံကို ငွေတစ်ထောင်ပေးတာ တောင် မရောင်းဘူး ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွ . . ဟဲ . . ဟဲ”

“ကဲ . . ဒါဆို နှစ်ထောင်ပေးမယ်ဗျာ”

သူ့အား စူးစူးနှစ်နှစ် ကြည့်ပြောနေရာက ကျားသားရေခွံဘက် အကြည့်စေ့၍ ထွန်းရက ဆိုလာပြန်သည်။ ထွန်းရစကားကြောင့် အိုက် လောလူ မှင်တက်မိသွား၏။

အိုက်လောလူသာ မဟုတ်၊ သူ့မိန်းမ ဒေါ်စိန်ပါ အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟ . . ဒီကောင် တကယ်များ ပြောနေတာလား၊ နောက်နေတာ လား၊ ငါပဲ နားကြားလွဲသွားလို့လား” ဟု အိုက်လောလူ တွေငေးသွားစဉ် ထွန်းရက . . .

“ကဲ . . ခင်ဗျား နှစ်ထောင်ပေးရင်တော့ ရောင်းမယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ကျားသားရေခွံကို ကျုပ်နှစ်ထောင်ပေးမယ်ဗျာ၊ နှစ်ထောင်၊ နှစ် ထောင်”

ဘယ်လိုမှ နားကြားလွဲစရာ အကြောင်းမရှိ။ ထွန်းရက “နှစ်ထောင် နှစ်ထောင်” ဟု ပါးစပ်ကပြောသလို၊ လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကလည်း သူ့မျက် မှောက်တွင် ထောင်ပြနေလေပြီ။ မှားစရာ မရှိ။

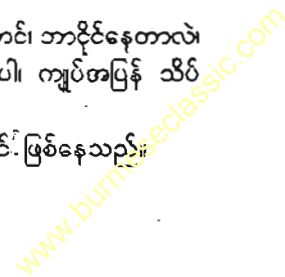
“မင်း . . ခု . . ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်ပါလို့လား၊ ဇီ . . ဟဲ မင်းကို ငါ အကြွေးတော့ မ”

“ခင်ဗျားကလဲဗျာ လူကို အထင်သေးလိုက်တာ၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မှုဆိုးကျော်ကြီးဆိုပြီး ခင်ဗျားလဲ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေသလို၊ ထွန်းရ ကလဲ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေတဲ့လူပါဗျာ၊ ဒီမှာ . . ဒီမှာ ရော့ . . ပိုက်ဆံ နှစ်ထောင်၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း ရော့ပတ္တမြားရော့နဂါး၊ ပေး . . . ခင်ဗျား ကျားအရေခွံ၊ ဒါပဲ”

ထွန်းရသည် စိတ်လောတကြီးနှင့် လွယ်အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူထုပ် နှစ်ထုပ်ကို ဝုန်းခနဲ ဖုတ်ခနဲ ကြမ်းပေါ်ရိုက်ချပြီး ပြောလိုက်၏။ ရုတ်တ ရက်မူ အိုက်လောလူ လန့်ပင် လန့်သွားမိသည်။ ထွန်းရမှူဟုတ်ရဲ့လား။ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ် တစ်ဦးဦးကများ ထွန်းရယောင်ဆောင် ၍ သူ့ကို မ,စရန် တမင်လာလုပ်နေခြင်းလေလား။ အချိန်အခါမှာလည်း ညကြီးမိုးချုပ်သမယ။

“ဟေ့လူ . . . ရော့ ယုံလေဗျာ ပိုက်ဆံနှစ်ထောင်၊ ဘာပိုင်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ကျားသားရေခွံကို မြန်မြန် ဖြုတ်ပေးစမ်းပါ၊ ကျုပ်အပြန် သိပ် မိုးချုပ်နေဝင်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

အိုက်လောလူက ယခုထိ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။

“လုပ်လေ့လာ ကျုပ် မိုးချုပ်နေဝင် ဖြစ်နေမယ်” ဟု ထွန်းရက ထပ်ပြောလိုက်သောအခါ သရဲတစ္ဆေဝင်ပူးပြီး လူစိတ်ပျောက်နေသလို ဖြစ်နေသော အိုက်လောလူသည် လုပ်မိလုပ်ရာ သူ့ခေါင်းရင်းထရဲက ကျားသားရေခွံကို သွားဖြုတ်၏။

“ခင်ဗျား သားရေခွံကြီး လိပ်လိုက်ဦးလေဗျာ၊ ကျုပ် ဒီအတိုင်း ထမ်းသွားလို့ ရမလား”

ကျားသားရေခွံကြီးကို ကမူးရှူးထိုး သွားဖြုတ်ပြီး သူ့ရှေ့လာချပေးသော အိုက်လောလူကို ထွန်းရက သတိပေးသည်။ ထိုအခါမှ အိုက်လောလူ၏ မိန်းမကလည်း “တော်ကလဲ ဟုတ်သားပဲ၊ လိပ်ပြီးတော့ ဒီကြိမ်သပ်နဲ့ ချည်ပေးလိုက်ပါဦး” ဟု ကြိမ်သပ်တစ်ပင် လှမ်းပေးသည်။

အိုက်လောလူက ကျားသားရေခွံကို ကျစ်နိုင်သမျှ ကျစ်အောင် လိပ်လိုက်ကာ ကြိမ်သပ်နီးနှင့်ချည်ပြီး ထွန်းရကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကျားသားရေခွံကြီးကို ကမန်းကတန်းလှမ်းဆွဲယူလိုက်သော ထွန်းရက-

“ကဲ . . . ခင်ဗျားတို့ ငွေနှစ်ထောင် ပြည့်မပြည့် ရေကြည်ကြဦးလေဗျာ၊ ကျုပ်တော့ သိပ်မိုးမချုပ်ခင် ပြန်မှဖြစ်မယ်”

ယခုထိ သူ့ကြမ်းခင်းပေါ် ချပေးထားသော ငွေတစ်ထောင်ထုပ်နှစ်ထုပ်ကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိမတို့ကြသေး။ ဤသည်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသော ထွန်းရက ထပ်ပြော၏။

အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေကြသော . . . လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ထွန်းရပြောမှ ကြမ်းခင်းပြင်တွင် ပုံချပေးထားသော ငွေထုပ်နှစ်ထုပ်ဆီ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တက်တက်ကြွကြွမရှိကြဘဲ ငိုငိုတိုတို တိုင်း ကြိုးတိုးကြောင်တောင် ဖြစ်နေကြသည်ကို ထွန်းရကလည်း ဘယ်လိုသဘောတစ်မျိုး ပေါက်သွားသည်မသိ၊ ကျားသားရေခွံတစ်ချပ်ဝယ်၍ ရှုသည်ကိုပင် ရွှေထုပ်ငွေထုပ်ရသည်ပမာ ပခုံးပေါ်အားတက်သရာထမ်းပြီး “ကဲ . . . ကျုပ် ပြန်မယ်ဗျာ” ဟု ပြောကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွား၏။ အိုက်လောလူတို့လင်မယား ငွေပြည့်မပြည့် ရေတွက်သည့်အချိန်ကိုပင် မစောင့်နိုင်ခဲ့တော့ပေ။

ထွန်းရ ဆင်းသွား၍ အတော်လေးကြာသည်အထိ အိုက်လောလူတို့လင်မယားမှာ ထွန်းရပေးထားခဲ့သော ငွေထုပ်နှစ်ထုပ်ကို သူ အရင်ကိုင်ရခန်း၊ ငါ အရင်ကိုင်ရခန်းနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ လက်တွန့်နေကြတုန်း။

အတော်ကလေးကြာမှ အိုက်လောလူက ငွေထုပ်တစ်ထုပ်ကို မပုံမရဲနှင့် လှမ်းဆွဲပြီး မှဆိုးထိုင် ထိုင်ကာ၊ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်သည်။ ငွေကို မရေနိုင်သေး၊ သူ့အနားတွင် ရှိသော မိန်းမဖြစ်သူကိုလည်း စကားမဟနိုင်သေး၊ သူ့မျက်နှာမှာ ငိုရမလို ရယ်ရမလိုနှင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ငွေတော့ . . . ငွေပါ”

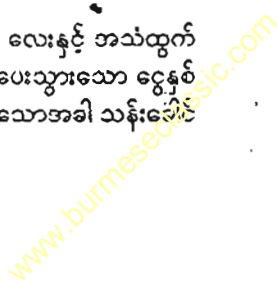
သူ့အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသော မိန်းမဆီက အသံတိုးထိုး ထွက်လာ၏။ “အိမ်း . . . သက်ပြင်းချသံရော၍ ထွက်လာသော၊ အိုက်လောလူ၏ “အင်း” ဆိုသံက ယခုထိ တစ်မျိုးကြီး။

လင်မယားနှစ်ယောက် ထွန်းရပေးထားခဲ့သော ငွေတစ်ထောင်နှစ်အုပ်ကို တစ်ယောက်တစ်အုပ်စီ ရေကြည်ကြသည်။ တစ်အုပ်ကို အရွက်လေးဆယ် ရှိ၏။

သို့သော် တစ်ခါမျှ ဤမျှများများ ငွေတွေကို မကိုင်ဖူး မရေတွက်ဖူးသော အိုက်လောလူနှင့် သူ့မိန်းမတို့မှာ ရွက်ရေလေးဆယ် ရှိသည်ကိုသာ သိပြီး၊ ငွေတစ်ထောင် ရှိ၊ မရှိကို မသိတတ်၊ မတွက်တတ်။

ထိုအခါ လေးရွက်တစ်ရာထား၍ လေးရွက်တစ်ရာခေါက်ပြီး တွက်ကြသည်။ “ဒီအုပ်ကတော့ တစ်ထောင်ပြည့်တယ်၊ ဧရာ . . . နင်တစ်ခါ ရေကြည့်ဦး၊ ဒီအုပ်ကလဲ တစ်ထောင်ပြည့်ပါတယ်၊ ရှင်တစ်ခါ ရေကြည့်ပါဦး” နှင့်ငွေနှစ်ထောင်ကို လင်မယားနှစ်ယောက် မီးခွက်ထွန်းပြီး တစ်ညနေလုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရေတွက်ကြသည်။

ဒေါ်စိန်ဆိုလျှင် ပါးစပ်ကပင် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေးနှင့် အသံထွက်ပြီး လေးလေးကြီးနှင့်ရေ၏။ ဘယ်လိုရေရေ ထွန်းရပေးသွားသော ငွေနှစ်ထောင်မှာ အပုံအလုံးမရှိ အတိအကျသာ။ ငွေရေပြီးသောအခါ သန်းခေါင်အချိန် နီးသွား၏။

ဒါတောင် အိုက်လောလူက “ဒီကောင်က သိပ်စိတ် ချရတာ မဟုတ်ဘူး မစိန်ရယ်၊ ငါ့ကို အရှေ့ရွာက လူတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်၊ ခုပြီမှာ ငွေအတုတွေ ပေါ်နေသတဲ့၊ ထွန်းရဆိုတဲ့အကောင်က ကလိန် ကကျွန် လုပ်တတ်ပါဘိနဲ့၊ နှင့် ဒီငွေတွေအကြောင်း ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့၊ အတုတွေဖြစ်နေရင် ငါတို့ဂူကွရောက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ နှင့်လဲ စဉ်းစားကြည့် လေ၊ ငါလဲ ခုမှစဉ်းစားမိတယ်၊ ငွေအစစ်တွေသာဆိုရင် ကျား အရေခွံ တစ်ခု ငွေနှစ်ထောင်ကြီးများတောင် ဘယ်သူပေးမလဲ၊ တို့တစ်သက် တစ်ခါမှ မကြားဖူးတာ၊ ဒီကောင် လိမ်သွားတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ တောက်. . နှင့် ဒီအကြောင်း ဘယ်သူဆို ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့ဦးနော်” ဟု ဆိုသည်။

သူ့မိန်းမ ခေါ်စိန်ကလည်း “စိတ်ချပါတော်၊ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး” ဟု ကတိပေး၏။ သန်းခေါင်လွန်ပြီးသောအခါမှ လင်မယား နှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်ကြ၏။ သို့သော် အိပ်၍ကား မပျော်၊ ထွန်းရအား ကျေးဇူးတင်ရမလား။ ငွေအတုနှင့် ကလိမ်သွားသည်ဟု ဂေါသပဲ ဖြစ်ရ မလား။ ယခုထိ ဝေခွဲမရကြသေး။ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ သက်မတစ် ချချနှင့် အိပ်ရာထဲ လူးလို့မို့နေကြ၏။

သန်းခေါင်ကြက်တွန်သောအခါ ခေါ်စိန်က “ရှင် မအိပ်သေးဘူး လား” ဟု တိုးတိုးကလေး ဖေး၏။ အိုက်လောလူက “အင်း. . အေး. .” ဟု ဆိုသည်။ အမှန်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီနှင့် တောင်စဉ်ရေမရ တွေးကာ အိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။

“ငွေအတုတွေ ဖြစ်နေရင်လဲ ထွန်းရပေးသွားတာပါလို့ ပြောရမှာ ပေါ့တော်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“အေးပေါ့ဟ၊ ဒီလိုပဲ အမှန်အတိုင်း ပြောကြရမှာပေါ့”

“အစစ်တွေဆိုရင်တော့ ဒီငွေနဲ့ ကျုပ်မြေးလေးကို ရှင်ပြုကြမယ် နော်၊ ကျုပ်မြေးလေး အခုဆို ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီ”

“ဒါပေါ့”

အမှန်လည်းဟုတ်၏။ အိုက်လောလူနှင့်ခေါ်စိန်တို့၏ တစ်ဦးတည်း သောသမီးမှမွေးသော သူ့မြေးဦး မောင်သာပွင့်မှာ ယခုထိ ရှင်မပြုရသေး။

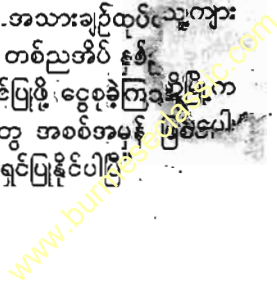
ဤသည်ကို ဂေါ်စိန်က ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ တွေးမိသွားဟန် ရှိသည်။ သို့သော် သူ့မြေးလေးမှာ ယခု သူတို့ရွာ၌ မရှိ။ ထွန်းရတို့ရွာ၌သာ သူတို့ မိဘများနှင့်အတူ နေသည်။

လေးငါးနှစ်သားကမူ သူတို့ခေါ်ထားသေး၏။ သို့သော် သူ့သမက် ဖြစ်သူက သူ့သားကို အဘိုးမုဆိုးနှင့်ထားလျှင် မုဆိုးပဲဖြစ်မည်ဟု ပြန်ခေါ် သွား၏။ မုဆိုးအလုပ်ကိုလည်း အထင်ကြီးသူ မဟုတ်၊ သူ့သား ကြီးလာ လျှင် သူ့လို ရွှေလိရိုးတစ်လျှောက်၌ ကြိမ်ခတ်၊ ဝါးခတ်၊ သစ်စေးကောက်၊ သစ်ဖောင်ချ၊ ဝါးဖောင်ချသာ လုပ်စေချင်သည်။ သူတို့၏ သမက်ကမူ ထိုအလုပ်မျိုးကိုသာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို အိုက်လောလူ ဂေါ်သအဖြစ်ဆုံးပင်။ သူ့သမီးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်လောက် အကြာမှာ သူ့သမီးကို သူတို့ရွာ ခေါ်သွား၏။ မုဆိုးနား တံငါနားမနေချင် သလိုပင် သမက်လုပ်သူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လေထွားသည်။

ခုတော့ ကလေးက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးကာ၊ သားကြီး က ဆယ့်ငါးနှစ် ရောက်လျှာသည့် သားကြီးကို ရှင်မပြုပေးနိုင်သေး၊ ထို့ ကြောင့် သမီးနှင့် မြေးများလာလည်တိုင်း “ငါကတော့ မုဆိုးတံငါလုပ်လို့ ထားပါတော့၊ နှင့်အဲဒါကတော့ ဖောင်သမားကကော ဘာအသုံးကျလဲ၊ ခုထိ ကလေးကို ရှင်မပြုပေးနိုင်သေးဘူး၊ နှင့်သားကို နောက်ဆုံးတော့ ငါပဲ ရှင်ပြုပေးရမှာ” ဟု သမီးဖြစ်သူကို သမက်မျက်ကွယ်၌ ဆူပြုကြိမ်း မောင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးဖြစ်သူနှင့် မြေးများပင် ယခုအခါ အဘိုး အဘွားများဆီ အလာကျနေကြ၏။

အိုက်လောလူသည် အမှန်လည်း မြေးကြီးကို ရှင်ပြုပေးရန် ငွေစု ထားသည်။ ယခုဆိုလျှင် ထွန်းရ ခုနေက ပေးထားခဲ့သော ငွေကိုဖယ်၍ အိုက်လောလူဆီတွင် ငွေငါးရာကျော်ရှိသည်။ သူပစ်ရသော သားကောင် များကို သူ့မိန်းမက အစိမ်းတစ်မျိုး၊ အစိုတစ်မျိုး၊ အသားချဉ်ထုပ် သူ့ကျား တစ်ဖုံ၊ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးရှိ အလုပ်သမားများဆီ တစ်ညအိပ် နှစ် ခရီးသွားကာ အပင်းပန်းခဲရောင်း၍ မြေးလေးရှင်ပြုဖို့ ငွေစုခဲ့ကြသလိုပင်။

“ဘုရားသိကြားမလို့ ထွန်းရပေးခဲ့တဲ့ငွေတွေ အစစ်အမှန် ပြုစီမံပါ စေတော်၊ ဒါဆို ကျုပ်တို့ မြေးလေးကို ဒီနေ့မှာ ရှင်ပြုနိုင်ပါပြီ”

သူမိန်းမ စကားကြောင့် တောင်ထွေးမြောက်ထွေး ထွေးနေသော
အိုက်လောလူ အထွေးပျက်သွားပြန်၏။ သူ့အနေမှာ “ထွန်းရပေးထားတဲ့
ငွေတွေဟာ အတုတွေများ ဖြစ်နေခဲ့ရင်” ဟူသော အထွေးကို တွေးမိတိုင်း
ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာမိသည်။ ထိုကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် . . .

“ငါ့မြေးကြီးတော့ ငါချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ဟိုခွေး
ကောင်ကို အမြင်ကပ်တာနဲ့ . . .”

“ဪ . . . ရှင် ကိုယ့်မြေးက ကိုယ့်မြေးပဲ၊ ကိုယ့်သမီးက မွေးထားတဲ့
မြေးပဲ၊ သမီးကို မပြတ်နိုင်ရင် သမက်ကိုလည်း . . .”

“ဟာ တော်စမ်းကွာ၊ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲကမြင်းမသား အကြောင်း
ထည့်ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့”

မုဆိုးပီပီ စိတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် အိုက်လောလူ သူမိန်းမကို ညကြီးမင်း
ကြီး ထအော်ပစ်လိုက်သည်။ ညနေကမှ အိုက်လောလူ ထွန်းရဆီက
တစ်ခါတစ်သက် မကိုင်ဖူး မမြင်ဖူးသော ငွေနှစ်ထောင်ကို ရလိုက်သော်
လည်း ငွေအတုလား၊ ငွေအစစ်လား၊ ဣတို့ကော သူ့ စိတ်ရှုပ်နေသည်မှာ
အမှန်ပင်။

သူ အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သောအခါ သူမိန်းမ နှုတ်တိတ်သွား၏။
သို့သော် သူ့မြေးလေးကို ရှင်ပြုမည့်ကိစ္စ၊ ဒေါ်စိန်က ဆက်၍တွေးတုန်း
စိတ်ကူးတုန်းပင်။ မနက်မိုးလင်းတော့ သူ့သမီးနှင့် မြေးကြီးတို့ မခေါ်ပင့်
ချေဘဲ ရောက်လာကြ၏။

ဘာကိစ္စလဲဟုပင် သူတို့က မမေးရသေး။

သူ့သမီးက . . .

“အဖေ . . . အဖေ ခု ကျွန်မတို့ရွာမှာ ဖြူကြီးကတဲ့ လူသုံးလေး
ယောက် ရောက်နေကြတယ်တော့၊ ကျားအရေခွံ၊ ကြောင်အရေခွံတွေ
တယ်တဲ့၊ ရှစ်တောင် ကိုးတောင် ကျားအရေခွံတစ်ခုဆို ငွေထောင်နဲ့
နော်၊ ငါးနဲ့ချီပေးပြီး ဝယ်နေကြတာ။ မနေ့ညကပဲ စိပ်နီရွာသားတစ်ယောက်
ကျားအရေခွံတစ်ခု လာရောင်းသွားတယ်၊ ငွေငါးထောင်ရသတဲ့တော်၊
မကြားဖူး မကြားဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့အဖေက နင့်အတိုက် မြန်မြန်
သွားပြောဆိုလို့ ကျွန်မ ပြေးလာတာ”

သူ့သမီးစကားကြောင့် အိုက်လောလူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဝိုင်ဝိုင်ကြီး ဖြစ်သွားကြ၏။
သူ့သမီးက သူတို့အိမ်ခေါင်းရင်းထဲရံတွင် အမြဲချိတ်ဆွဲထားသော
ကျားအရေခွံကြီးဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အဖေ ကျားသားရေခွံကြီးကော၊ အဲဒီကျားက ကိုးတောင်ကျား
သားရေခွံဆို၊ ကိုးတောင်ကျားသားရေခွံဆို အနည်းဆုံး လေးငါးထောင်
တော့ရမှာ”ဟု ကျားသားရေခွံကိုမမြင်သဖြင့် မေးပြောပြောလိုက်၏။

“မနေ့ညနေကပဲ ထွန်းရ ငွေနှစ်ထောင်တောင်ပေးပြီး လာဝယ်
သွားပါပကောလား၊ သမီးရယ်၊ သမီး ပြောသလိုဆို အဖေတို့ ကျားသား
ရေခွံက လေးငါးထောင် ရနိုင်တယ်ဆိုတော့၊ ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ထွန်းရ
သက်သက် လူလည်ကျသွားပြန်ပြီပေါ့”

“ဟောတော့ . . . ဦးထွန်းရကြီး လာဝယ်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မိုးချုပ်နေဝင်လာပြီး ချက်ချင်းငွေနှစ်ထောင်နဲ့
လာဝယ်သွားတာ၊ လက်စသတ်တော့ ငါ့သားရေခွံကို ဒီကောင်က ဟိုမှာ
လေးငါးထောင်နဲ့ရောင်းဖို့ လာဝယ်တာကိုး၊ ဒါ နင်တို့နှစ်ကောင် အသုံး
မကျလို့ သက်သက် ငါတို့ကျားသားရေခွံ ထွန်းရလက်ထဲ ရောက်သွား
ရတာ၊ တကယ်ဆို စောစောစီးစီး လာပြောကြပါလား”

အိုက်လောလူမှာ ထွန်းရကိုလည်း စိတ်ဆိုး၊ သူ့သမီးနှင့် သမက်ကို
လည်း စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ချက်ချင်း ရှုရှုရဲ့ရဲ့ ဖြစ်ပြီး သမီးကို မြည်တွန်
တောက်တီးလုပ်လိုက်မိသည်။

“သမီးတို့လဲ အစကတော့ ဘယ်သိမလဲ အဖေရယ်၊ မိုးချုပ်မှ
သိရတာကိုး”

“မိုးချုပ်ကော ဘာဖြစ်လဲဟဲ့၊ ချက်ချင်းလာပြောပါလား”

အိုက်လောလူက ယခုထိ သူ့သမီးကို ဒေါ်အမပြယ်သေး။ သူ့ကျား
အရေခွံကြီးကိုလည်း နှမြောနေ၏။

“ကဲ . . . ငါ ခုချက်ချင်း ထွန်းရဆီ လိုက်သွားမယ် မေစိန်၊ ဟိုငြိုးက
ရောက်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ လူတွေကိုလဲ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရတာပေါ့၊
ကြောင်အရေခွံလဲ ဝယ်သတဲ့လား သမီး”

“ဝယ်တယ်လို့ ပြောတယ် အဖေ”
 “အေး.. အေး.. နင်တို့လည်း ပြန်လိုက်ခဲ့၊ နင်တို့ရွာ ငါလိုက်
 ကြည့်မယ်” ဟုဆိုကာ . . .

မုဆိုးကြီး အိုက်လောလူ ချက်ချင်းခွန်ထလိုက်သည်။
 သည်လိုနှင့် အိုက်လောလူသည် သမီးနှင့် မြေးကြီးတို့ကို ခေါ်ကာ
 သမီးသမက်နှင့် ထွန်းရတို့ နေထိုင်သောရွာဘက် ထွက်လာကြသည်။
 ထွန်းရတို့အနား ရောက်လာသောအခါ အိုက်လောလူက “ကဲ. . နင်တို့
 အိမ်ပြန်ကြ၊ ငါ့အတွက် မနက်စာထမင်းလဲ ထည့်ချက်ထားလိုက်၊ ငါ
 ထွန်းရတို့အိမ်ကိုသွားပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်” ဟုပြောလိုက်၏။
 “ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ညနေအတွက်ပါ ချက်ထားလိုက်ပါမယ်၊ ဪ့. . ဒါနဲ့
 ကိုယ်က ရောင်းပြီးသားဆိုတော့၊ ဦးထွန်းရနဲ့လဲ ကတောက်ကဆ ဖြစ်မနေ
 ပါနဲ့တော့၊ အဖေရဲ့ရင် ဒီကျားအရေခွံမျိုး နောက်ထပ်ရနိုင်သေးတာပဲ”
 ဦးထွန်းရမှာသူတို့ရွာ၌ မြို့ပေါက်ပြည်ပေါက်ဩဇာတိက္ကမ ရှိသဖြင့်
 သမီးကြီးက ခွေပြည်ထိုးစကားဆိုသည်။ ကျားသားရေခွံတွေ ဤမျှ
 ဈေးကောင်းနေပါလျက်နှင့် အိမ်တွင် အမြဲချိတ်ဆွဲထားသော ကျားသား
 ရေခွံရှိနေသည်ကို သိပါလျက်နှင့် စောစောက လာမပြောရကောင်းလားဟု
 ဒေါသထွက်နေသော အိုက်လောလူက “ဒါကို နင့်ထက် ငါသိတယ်၊
 ရောင်းပြီးသားပစ္စည်း ပြန်တောင်းလို့ကော ရမလား”ဟု အော်ငေါက်ပစ်
 လိုက်၏။

သူ့သမီးနှင့် မြေးတို့ လမ်းခွဲပြီး၊ သူတို့အိမ်ရှိရာဘက် ခြေလှမ်းပြင်
 လိုက်ကြစဉ် “မောင်သာပွင့်၊ ငါ့မြေးလား၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ လိုက်ခဲ့”ဟု မြေးကြီးကို
 ခေါ်လာရ၏။ ဦးထွန်းရတို့အိမ်ဘက် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် လျှောက်လာ
 ကြသည်။

အိုက်လောလူ အိမ်ရှေ့က မတ်တတ်ရပ်ကြည့်သည်။ အိမ်ရှေ့ဧည့်
 ခန်းတွင် ဧည့်သည်သုံးယောက် ထိုင်စကားပြောနေကြ၏။ သူတို့၏ဝတ်
 ဆင်ထားသော အင်္ကျီလုံချည်များကို မြင်ကတည်းက မြို့ကဧည့်သည်တွေ
 မှန်း မမေးဘဲ သိလိုက်သည်။ အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်
 အိမ်ထဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်ဝင်လာကြ၏။

သူတို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ကို ဧည့်သည်သုံးယောက်က လှမ်း
 ကြည့်ကြသည်။ အိုက်လောလူက ဧည့်သည်သုံးယောက်ကို အကဲခတ်
 ကြည့်လိုက်၏။

ဧည့်သည်သုံးယောက်နားတွင် ခေါင်းအုံးများ၊ စောင်များ၊ သားရေ
 လွယ်အိတ်ကြီးများအပြင် ကျားအရေခွံ သုံးလေးချပ် လိပ်ခေါက်ထား
 သည်ကို တွေ့ရသည်။ အိုက်လောလူ မုဆိုးမျက်စိနှင့် စူးစူးရှရှ ကြည့်၏။
 မနေ့ညနေကမှ ထွန်းရ သူတို့ဆီက ဝယ်သွားသော ကိုးတောင်ကျား
 ကျားသားရေခွံကြီးကိုလည်း ဧည့်သည်များအနားဝယ် ခေါက်လျက်သား
 တွေ့ရသည်။ အိုက်လောလူ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခလို့နဲ့နတ်ဝင်လာ၏။
 မပြေသေးသော ဒေါသနှင့် “ထွန်းရကောဗျာ” ဟု နှုတ်ထွက်သွားသည်။

“ဪ. . ဦးထွန်းရလားခင်ဗျာ၊ တောင်ရွာဘက် မနက်ကပဲ
 ထွက်သွားပါတယ်”

ဧည့်သည်လူကြီးတစ်ယောက် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြန်ပြော၏။
 အိုက်လောလူ “ဟင်းခနဲ” သက်မချလိုက်စဉ် ထွန်းရသမီးကြီး
 အပျိုမ မီးဖိုဆောင်မှ ပြေးထွက်လာ၏။

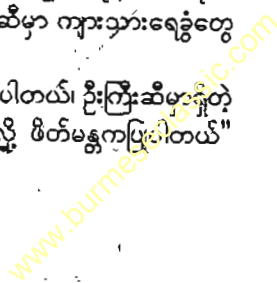
“ဪ. . အဘကိုး၊ သတင်းကြားလို့ သားရေခွံရောင်းဖို့ လာတာ
 လား အဘ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ စုံစမ်းဖို့ လာတာပါ”

ဧည့်သည်များရှေ့ ရှိနေသဖြင့် ဧဝါသကို ထိန်း၍ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဘမှာ ကျားသားရေခွံ၊ ကြောင်သားရေခွံ၊ ဝံသားရေ
 ခွံတွေ ရှိရင် လာရောင်းပါ အဘ၊ ဒီက ဦးတွေက သားရေခွံ ဝယ်တယ်၊
 ဪ. . ဒီက ဦးတို့နဲ့ အဘကို အသိဖွဲ့ပေးရဦးမယ်၊ သားရေဝယ်တာ
 ဒီက ဦးလေးတို့လေ၊ အဘအိုက်လောလူကတော့ ကျွန်မတို့နယ်တစ်ဝိုက်
 မှာ နာမည်ကြီး မုဆိုးပါဦး၊ အဘအိုက်လောလူဆီမှာ ကျားသားရေခွံတွေ
 အများကြီး ရှိမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဦးကြီးဆီမှာရှိတဲ့
 သားရေခွံတွေကို ကျွန်တော့်ဆီ လာရောင်းပါလို့ ဖိတ်မန္တကပြုပါတယ်”
 “ဟုတ်ကဲ့၊ လာ. . . လာရောင်းပါမယ်”

“ထိုင်ပါဦးခင်ဗျား” ဟု ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ပြောသဖြင့်၊ သူတို့ဝယ်ထားသော သားရေခွံများကို လှေလာချင်နေသော အိုက်လောလူသည် ဧည့်သည်များနားတွင် မသိမသာ ထိုင်လိုက်၏။

“သာပွင့်.. နင်လဲ အဘနဲ့ လိုက်ပြီး မုဆိုးလုပ်ပါလား၊ ခုဆို သားရေခွံတွေ ဈေးသိပ်ကောင်းနေတာပဲဟာ”

ထွန်းရသမီး မသန်းအေးက အိုက်လောလူမြေး မောင်သာပွင့်ကို တစ်ရွာတည်းသားပီပီ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလိုက်၏။

မောင်သာပွင့်က . . .

“လုပ်သင့်လုပ်ရတာပဲ” ဟုပြောကာ . . .

သူ့အဘိုးအိမ်နား ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဘ.. ကျွန်မ ဧည့်သည်တွေအတွက် ချက်ပြုတ်နေလို့ မီးဖိုထဲ ဝင်ထိုင်ဦးမယ်၊ ဧည့်သည်တွေနဲ့ စကားပြောကြပေါ့” ဟု ထွန်းရသမီးက အိုက်လောလူကို ပြောသည်။

“အေး.. အေး.. နင့်အမေကော”

“အမေ သားစိမ်းငါးစိမ်းရမလားလို့ ဟိုဘက်ပိုင်း ထွက်သွားတယ်၊ အဘ.. နောက် ချေတို့၊ ဆတ်တို့ ရရင် ကျွန်မတို့အိမ် လာရောင်းပါ၊ မြို့ကဧည့်သည်တွေ နောက်လ ရောက်လာစရာ ရှိသေးတယ်၊ ဈေးကောင်းကောင်းပေးပါမယ်”

“အေး.. ရရင် လာရောင်းတာပေါ့၊ နင့်အမေကော”

“အမေ သားရေခွံကိစ္စပဲ တောင်ရွာကို မနက်ကပဲ ထွက်သွားတယ်”

“အေး အေး.. ဧည့်သည်တွေအတွက် ချက်ပြုတ်ရာရှိတာ လုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စကားဖြတ်၍ ထွန်းရသမီး မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။

“ဒီကျားသားရေခွံတစ်ခုဆို မြို့ကဧည့်သည်ကြီးများ ဘယ်ဈေးပေးပါသလဲ ခင်ဗျား”

“ဒီ သားရေခွံကို ကျွန်တော်တို့ ငါးထောင်ပေးပါတယ်”

ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း အိုက်လောလူရင်ထဲ တံဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားသည်။

ယခု သူ လက်ညှိုးထိုးပြသော ကျားသားရေခွံမှာ သူ့ကျားသားရေခွံထက် ငယ်သည်။ မုဆိုးအသိနှင့် သူ့မှန်း လိုက်သည်မျှ ငါးတောင်ခြောက်တောင် ကျားအသေကောင်၏ အရေခွံတစ်ခုသာ။

“ဒီ.. ဒီသားရေခွံကကော ခင်ဗျား”

လက် ကတုန်ကယင်နှင့် သူ့ဆီက ထွန်းရဝယ်သွားသော ကိုးတောင်ကျားသားရေခွံကို အိုက်လောလူ မသိမသာ တို့ထိပြီး ဈေးမေးလိုက်၏။

“အဲဒီ သားရေခွံဆို ကျွန်တော်တို့ တစ်သောင်းပေးပြီး ဝယ်ထားပါတယ်၊ တကယ်လို့ အရေခွံချည်းပဲ မဟုတ်ဘဲ၊ အရိုးတွေ၊ အရွယ်တွေပါ ပါမယ်ဆိုရင် တစ်သောင်းလေးငါးထောင် ပေးဝယ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ဒေါ်မနုဿနှင့် နှမြောတသဖြစ်ကာ အိုက်လောလူ ရင်ထဲ ဒီနန်းခနဲ တက်ဆောင့်သွား၏။ “တောက်.. ထွန်းရရာ၊ မင်းလုပ်ရက်ဇာလယ်၊ တကယ်ဆို ငါ့ကို ငါးထောင်တော့ ပေးဖို့ကောင်းတာပေါ့” ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်ကာ ထွန်းရကို ဒေါသဖြစ်ရပြန်သည်။

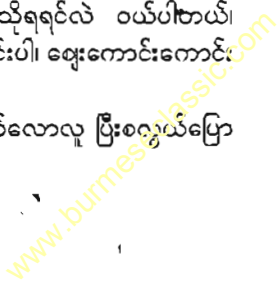
အိုက်လောလူ၏မျက်လုံးအိမ်ထဲလည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲချင်လာ၏။ သို့သော် အိုက်လောလူ ဧည့်သည်များ ဝယ်ထားသော အရေခွံများကို ထပ်၍ အက်ခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မြို့က ဧည့်သည်များ ဝယ်ထားသော အရေခွံများထဲတွင် ကျားအရေခွံသာ မဟုတ်၊ ဝံ၊ ဝဲကြောင်၊ ထိုးကွင်းကြောင်၊ သင်းခွေချပ်၊ ဖျံ၊ လိပ်ခွံများကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

အိုက်လောလူသည် သူ့အိမ်တွင် ယခင်က ချောင်ကြိုချောင်ကြား ထိုးထည့်ထားမိသော သင်းခွေချပ်နှင့် ဝဲသားရေခွံများကိုလည်း စိတ်မှန်းနှင့် တွေးကြည့်နေသည်။

ဧည့်သည်လူငယ်တစ်ယောက်က . . .

“အဘက မုဆိုးဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ အရေခွံတွင် မကဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ဝဲသည်းခြေ၊ ဖျံသည်းခြေ၊ ဖျံသိုရရင်လဲ ဝယ်ပါတယ်၊ အဘမှာ ရထားတာရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကို ရောင်းပါ၊ ဈေးကောင်းကောင်းပေးပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာရောင်းတာပေါ့” ဟု အိုက်လောလူ ပြီးစလွယ်ပြောလိုက်၏။

သူစိတ်သည် တောတောင်ထဲက လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်သော တောတိရစ္ဆာန်များဆီ စိတ်ရောက်နေလေပြီ။

ထိုစဉ် တောင်ခြေရွာက မုဆိုးသင်တစ်ယောက် ကျားအရေခွံငယ် တစ်ခုကို လိပ်ထမ်းကာ အိမ်ထဲဝင်လာ၏။ အိုက်လောလူကို မြင်သည်နှင့် “ဟာ... အဘ သားရေခွံလာရောင်းတာလား” ဟု နှုတ်ဆက်၏။

မုဆိုးငယ်မှာ သူနှင့် တစ်ခါနှစ်ခါ အမဲပစ်လိုက်ဖူးသူဖို့ “အိမ်း” ဟု နှင့် ထင့်ထင့်ကြီး ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။ “ကျွန်တော်လည်း သတင်းကြား လို့လာတာ” ဟု မုဆိုးငယ်ကဆိုသည်။ သူ့မျက်စိအောက်၌ပင် မုဆိုးငယ်၏ ကျားသားရေခွံလေးကို ဧည့်သည်တွေက သုံးထောင်ပေးဝယ်လိုက်ကြ သည်။ အိုက်လောလူမှာ ရင်ထဲ တနင့်နင့်။

အိုက်လောလူက “ကဲ... ပြန်ကြမယ် ငါ့မြေး” ဟု မောင်သာပွင့်ကို ပြောဆိုလိုက်၏။

“ပြန်ကြတော့မလို့လား ခင်ဗျား၊ အရေခွံပဲဖြစ်ဖြစ် အသေကောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရရင် ကျွန်တော်တို့ကို လာရောင်းပါနော် အဘ” ဟု ...

ဧည့်သည်တစ်ယောက်က ထပ်ပြောသည်။

အိုက်လောလူက “အိမ်း... အိမ်း... အိမ်း” ဟုသာ အသံနှင့်နှင့် နှင့် ဖြေရှာသည်။ ထွန်းရသမီးက ပြေးထွက်လာပြီး ပြောလိုက်သေး၏။ “အဘ... အဘ ထောင်ချောက်မှာ ချေရရင် မနက်ဖြန်မနက် ဆက်ဆက် လာရောင်းပါနော်၊ မြို့ကဧည့်သည်တွေကို ချေသားကင်ကျွေးချင်လို့ပါ” ဟု ခြောက်လှိုက်သေးသည်။

မြေအဘိုးနှစ်ယောက် ထွန်းရအိမ်က ထပြန်လာကြသည်။

အိုက်လောလူသည် တစ်လမ်းလုံး သူ့မြေးရှေ့တွင် သမီးနှင့်သမက် တို့အား အပြောနေသကဲ့သို့ ကောင်းလားဟု မြည်တွန်တောက်တီးလုပ် လာ၏။ အိမ်ရောက်သောအခါ သူ့သမက်နှင့်သမီးကို စုတ်တသတ် သတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“မနေ့ညနေက ထွန်းရ လာဝယ်သွားတဲ့ ငါ့ကျားသားရေခွံ ထွန်းရက ဧည့်သည်တွေကို တစ်သောင်းနဲ့ရောင်းလိုက်သတဲ့၊ ငါ မင်းတို့ အသုံး မကျလို့ ငါ ငွေနှစ်ထောင်ပဲ ရလိုက်တယ်၊ ငွေတစ်သောင်းသာရရင်

နှင့်တို့သားကို ငါ ရှင် ကောင်းကောင်းပြုမပေးနိုင်ဘူးလား၊ ခုတော့ ငါ ရမယ့် ငွေတစ်သောင်း ထွန်းရ... ရ... ”

“မနေ့က ကျွန်တော်လည်း ဝါးဖောင်သွားစည်းနေလို့ လာပြောဖို့ ဝိုးချုပ်... ”

“တော်စမ်း၊ မင်း ဒီ... ဝါးဖောင်အလုပ်က ဘယ်... တစ်နှစ်ငွေ တစ်ထောင် ရဖူးလို့လဲကွ”

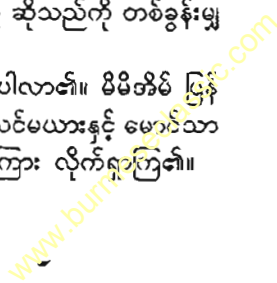
အိုက်လောလူ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဟောက်လိုက်သောအခါ သမက်ဖြစ်သူမှာ နှုတ်ပိတ်သွား၏။ အမှန်က အိုက်လောလူ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသလို၊ သူတို့လင်မယားလည်း နောင်တကြီးစွာ ရမိသွားကြသည်။ အကယ်၍ သူတို့သာ အိုက်လောလူအား စောစောစီးစီး သွားပြောမိလျှင် ငွေတစ်သောင်းဆိုသည်မှာ သူ့သားကို ရှင်ပြု၍ပင် ကုန်မည်မဟုတ်ပေဟု ပြောသည့်အတွက် ယောကျာ်းမိဘများကလည်း သူတို့ကို တစ်ထောင်မျိုး ငါးရာမျိုး ပေးမည်မှာမူချ။ ယခုတော့ ကြားထဲက ဦးထွန်းရသည် အိုက် လောလူ၏ ကျားသားရေခွံနှင့် သူ့ဌေးဖြစ်သွားလေပြီ။

နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် အိုက်လောလူက ...

“ကဲ ငါ စောစောပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊ ထွန်းရသမီးက ငါ့ကို ချေရရင် လာရောင်းဖို့ မှာလိုက်တယ်၊ ညနေ ထောင်ချောက်တွေ သွားဆင်ဖို့ ကုမော်လောင်ဖက် ငါ့မြေးကိုလဲခေါ်သွားမယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် အိမ်မှာရှိတဲ့ ဝံရေခွံနဲ့ သင်းခွေချပ် အရေခွံတွေလည်း ရှိဦးမယ် ထပ်တာပဲ၊ ရှာပြီး လာရောင်းရမယ်၊ ချေရရင်တော့ ပို အဆင်ပြေတာပေါ့”

အိုက်လောလူ၏စကားကို ဤတစ်ခါတော့ သမီးရော၊ သမက်ပါ ဆင်ခြေတစ်ခွန်း မတက်ကြ။ ယခင်က မုဆိုးတံငါ အဘိုးဆီတွင်ထားလျှင် မုဆိုးတံငါဖြစ်မှာစိုး၍ ဟု အိမ်ပြန်ခေါ်ထားသော သူတို့သားအကြီး မောင် သာပွင့် သူ့အဘိုးနှင့် ချေထောင် လိုက်သွားမည် ဆိုသည်ကို တစ်ခွန်းမျှ မကန့်ကွက်ကြတော့ပေ။

သို့နှင့် မောင်သာပွင့် အိုက်လောလူနှင့် ပါလာ၏။ မိမိအိမ် ပြန် ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိုက်လောလူတို့ လင်မယားနှင့် မောင်သာ ပွင့်တို့က အိမ်ပေါ်အိမ်အောက် ချောင်ကြဲထရံကြား လိုက်ရှာကြ၏။

သင်္ခါနီတင်ကာလကပင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ပစ်ထားသည်
သော်လည်းကောင်း၊ ခေတ္တတစ်ချပ်နှင့် သင်းခေတ္တချပ်ကမူ အပေါ်လွှာအကြေး
နှုတ်ထား ထွန်းတော့၏။ သို့သော် ဤသည်တို့မှာ အနည်းဆုံး ငွေ
သင်္ခါတစ်ရာတော့ ရနိုင်သည်ဟူသော စိတ်မှန်းနှင့် ဝမ်းသာသွားကြ
သည်။

ဤမျှနှင့် အားမရကြသေး။ နေမစောင်းမီ တောတက်ပြီး ထောင်
ချောက်တွေ လိုက်ထောင်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် နွေလ၌ စမ်းချောင်းများ
ရေခန်းခြောက်နေလေရာ စမ်းပေါက်ရေအိုင်နားတွေကို အဓိကထား
ထောင်ထားကြသည်။ ညနေကျလျှင် တောတိရစ္ဆာန်များ၏ ခြေရာလက်
ရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များကို ရှာဖွေကာ ကျိန်းသေသော နေရာများ၌
မြေအဘိုးနှစ်ယောက် ထောင်ချောက်ဆင်ကြလေသည်။

သူတို့မှာ သားကောင်ရလို့စိတ်နှင့် အိပ်မပျော်ကြ။ အမှန်မှာ
အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုးသာ မဟုတ်၊ ရွာထဲရှိ တခြားမုဆိုးများနှင့်
လက်သင်မုဆိုးငယ်များမှာလည်း ယခု တောစမ်းပေါက်ရေအိုင်များကို
သူဦးငါဦး ထောင်ချောက်တွေ အလုအယက် ထောင်ကုန်ကြလေပြီ။
မြို့ကဧည့်သည်များ ကျားသားရေခွဲနှင့် သားကောင်ကြီးငယ်မရွေး ဝယ်ယူ
နေကြသည်ဆိုသော သတင်းစကားမှာ သူတို့နယ်တစ်ဝိုက်ကို တောမီး
ပမာ ချက်ချင်းပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် ဖြစ်သည်။

အိုက်လောလူတို့ မြေအဘိုးနှစ်ယောက်သည် တစ်နေ့က ထောင်
ထားသော ထောင်ချောက်များကို သည်မနက်မှာ လိုက်ကြည့်ကြ၏။
ချေတစ်ကောင် ရသည်။ ချက်ချင်း နာရီပင်မဆိုင်းဘဲ အိမ်၌ရှိသော ဝံ
သားဈေး ကြောင်သားရေနှင့် ချေသေကောင်ကို ထမ်းကာ ထွန်းရအိမ်ရှိ
မြို့ကဧည့်သည်များဆီ ရောင်းရန် ထွက်လာကြသည်။

ထွန်းရအိမ်နှင့် ခြေလှမ်းအတော်ကွာကွာကပင် ဆူဆူညူညူ အသံ
တွေကို ကြားရ၏။ ရုတ်တရက် ချေသေတစ်ကောင် ထမ်းလာသော
အိုက်လောလူ ခြေလှမ်းတန်သွားသည်။

နားစွင့်ရင်း . . . “ဘာသံတွေလဲ ငါ့ မြေး”ဟု မောင်သာပွင့်ကို
မေးလိုက်၏။

“သီချင်းသံတွေပါ ဘိုးဘိုး၊ ဒီလို သီချင်းသံမျိုး ကျွန်တော် လောက
ဓာရဇိန်ဘုရားပွဲမှာ နားထောင်ဖူးတယ်”

“ဘယ်လို သီချင်းတွေပါလိမ့်၊ အဘတော့ နားမလည်ဘူး”

အဘိုးကြီးက မြေလှမ်းပြန်ရွှေ့ရင်း ပြော၏။

“နားမလည်ပေမယ့် နားထောင်လို့တော့ ကောင်းတယ် ဘိုးဘိုး”

“အေး. . . အေး”ဟု ပြောပြီး အဘိုးကြီးရှေ့က လှမ်းထွက်သွား၏။

ထွန်းရအိမ်နားရောက်သောအခါ ပို၍ အံ့ဩစရာတွေနှင့် ကြုံရ၏။

သူတို့ မြေးအဘိုးထက် ရွာမုဆိုးတစ်ယောက်က လက်ဦးသွားပုံရ
သည်။ ထွန်းရအိမ်ဘေးဘက်တွင် ချေတစ်ကောင်ကို တံကျင်လျှိုကာ
မီးဖိုကြီးပေါ် ကောင်လုံးကင်ထား၏။ ချေကောင်မှ အသားမီးကင်နံ့ပင်
ထွက်နေသည်။ ထွန်းရအိမ်ထဲမှာလည်း သီချင်းသံတွေနှင့် ဆူညံနေသည်။

သူတို့မြေးအဘိုး မယောင်မလည်နှင့် အိမ်ရှေ့နား ရောက်သွားကြသည်။

အိမ်ဝတွင် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့မြေး

အဘိုးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ အိုက်လောလူစိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွား၏။

အကယ်၍ ဤမိန်းမပျိုလေးအား တောထဲတောင်ထဲသာ တွေ့မိလေလျှင်

ဥစ္စာစောင့်မလေး ဖန်ဆင်းကိုယ်ထင်ပြသည်ဟု ထင်မိမှာ မူချပင်။ လှ

လိုက်သည့် မိန်းကလေး၊ ဝတ်စားဆင်ယင် ထားသည်မှာလည်း ဇာတ်ထဲ

ဗွဲထဲ ပြဇာတ်ကရာဇ်သာ မြင်ဖူးသော အဆင်အပြင်မျိုး။ နှုတ်ခမ်းနီပါးနီ

တွေကလည်း လှမ်းလှမ်းလက်နေ၏။ မိန်းကလေး၏ အကြည့်နှင့် ရုတ်

တရက် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိသွားသောအခါ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရှိပြီ

ဖြစ်သော အိုက်လောလူ၏ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အသည်း

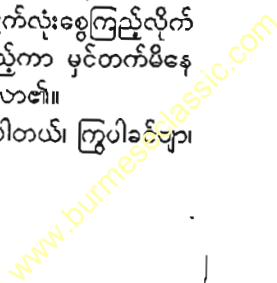
တလီဇာတွေမှာလည်း ကပြောင်းတိုက်ပြောင်းဆန် ဖြစ်သွားသလား ထင်

လိုက်ရ၏။

လူပျိုပေါက် သူမြေးလေးဘက် မသိမသာ မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်

၏။ မောင်သာပွင့်မှာ ထိုမိန်းမပျိုလေးကို ငေးကြည့်ကာ မှင်တက်မိနေ

လေသည်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ထွက်လာ၏။

မနေ့က သူတို့မြေးအဘိုး တွေ့ခဲ့ကြသော ဧည့်သည် မဟုတ်၊ ဧည့်သည်။

ညက ဧည့်သည်အသစ်များ ရောက်လာကြကြောင်း အိုက်လောလူ သိလိုက်၏။ အိမ်တံစက်မြိတ်နားတွင် ချေသေကောင်ကို ချလိုက်ကာ အိုက်လောလူ ထွန်းရတို့အိမ်ထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ထဲတွင် စောစောက တွေ့လိုက်ရသော မိန်းမပျိုလေး၏ အဆင်အပြင်မျိုးနှင့် နောက်ထပ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။ မနေ့က ဧည့်သည်များနှင့်တူ နောက်ထပ် ဧည့်သည်သုံးလေးယောက်၊ အိမ်သားတွေက ပျောက်နေ၏။

အိုက်လောလူ ငေးငေးငိုငို ဖြစ်နေစဉ် မနေ့က သူတို့မြေးအဘိုး တွေ့ခဲ့ရသော ဧည့်သည်တစ်ယောက်က အိုက်လောလူကို လာနှုတ်ဆက်သည်။ ဝံသားရေ တစ်ချပ်တစ်ရာ၊ ကြောင်အရေခွံ တစ်ချပ်ငါးဆယ်နှင့် ချေသေကို တစ်ရာငါးဆယ် ပေးဝယ်၏။

ထိုစဉ် နယ်ခံဟု ထင်ရသော လူတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး အိုက်လောလူနှင့် ယှဉ်ရပ်နေသော ဧည့်သည်ကို မေးသည်။

“ဒီက ဧည့်သည်များ တိရစ္ဆာန်အရေခွံတွေ ဝယ်တယ်သတင်း ကြားလို့ပါ။ ဘယ်လို အရေခွံမျိုးတွေ ဝယ်ပါသလဲ ခင်ဗျား။”

“ကျားသားရေ၊ ဝံသားရေနဲ့ ကြောင်မြင်း၊ ထိုးကွင်းကြောင် အရေခွံတွေ အဓိက ထားဝယ်...။”

“ဘာအရေခွံဖြစ်ဖြစ်၊ အရေခွံဆို ခွေးကြောင် အရေခွံကအစ ဝယ်ပါတယ်... ဟဲ့... ဟဲ့”

ပထမဧည့်သည်က နယ်ခံလူအား ပြောနေစဉ် အိမ်ထဲမှ လူငယ် ဧည့်သည်သစ်တစ်ယောက်က ပြောင်သလို နောက်သလိုနှင့် လှမ်းပြော၏။ ဧည့်သည်မိန်းမပျိုလေးများနှင့် နောက်ဧည့်သည်များ ရယ်ကြသံတွေ ရောယှက်သွားသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု ပြောကာ...။

နယ်ခံလူက ထွက်သွား၏။

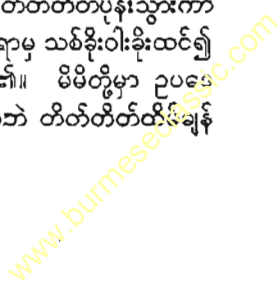
ဧည့်သည်လူသစ်က ခွေးသားရေ၊ ကြောင်သားရေတွေပါဝယ်သည် ဆိုသဖြင့် အတော်ပင် ဝမ်းသာသွားပုံရ၏။

အိုက်လောလူနှင့် မောင်သာပွင့်တို့လည်း ချေသေနှင့် ဝံသားရေ၊ ကြောင်သားရေတွေ ရောင်းရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာကြသည်။ မနက်စာကို အိုက်လောလူက သူ့သမီးနှင့် သမက်အိမ်တွင် ထမင်းစားသည်။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ထောင်ချောက်ထောင်ရန်၊ သားရေခွံရနိုင်သော တိရစ္ဆာန်များ ထောင်ဖမ်းရန် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ရွာပြန်လာကြပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် ယခင်က မုဆိုးတံငါအလုပ်ကို လုံးဝဝါသနာမပါကြသူများပင် ယခုအခါ၌ မုဆိုးတွေနှင့် တပည့်ခံလိုက်ပြီး တောကောင်ထောင်သော အလုပ်ကို လုပ်လာကြသည်။ တိရစ္ဆာန် အရေခွံများ ဈေးကောင်းရသဖြင့် မုဆိုးနှင့် မုဆိုးလက်သစ်များကလည်း အတင့်ရဲနေကြသည်။ တိရစ္ဆာန်မုဆိုးဖြစ်သော ကျားသားရေများမှာ ပိုပြီး ပိုက်ဆံရသဖြင့် လူမုဆိုးများသည် တောမုဆိုး ကျားများကိုပင် ယခုအခါ စည်းဖောက်၍ လိုက်သတ်ပစ်ခတ်နေကြလေပြီ။

ယခင်က အသားစားသူမရှိ၍ မပစ်မခတ်ဘဲ ထားကြသော ဝံကြောင်နှင့် တောခွေး၊ သစ်ခွေး၊ ခွေးအများပါမကျန် ယခုအခါ အရေခွံအတွက် သတ်ဖြတ်နေကြသည်။ ဤသည်တွင်မက မြို့ဧည့်သည်တစ်ယောက် “သားရေခွံဆို ခွေးကြောင်ကအစ ဝယ်တယ်ဗျာ”ဟု ပြောမိသဖြင့် တောလိုက်မုဆိုးတွေနှင့် တပည့်မခံလိုက်ရသော လူအချို့မှာ ငွေလောဘနှင့် ရွာရှိ ခွေးတွေ ကြောင်တွေကို သတ်ပြီး အရေခွံခွာကြ၏။ သို့သော် ထိုအရေခွံများ စားလုံးကို ခြောက်သွားမှ အနံ့အသက်ကင်းသွားမှ ဝယ်မည်ဟု ဧည့်သည်များက ပြောမိသဖြင့် အခြောက်လှန်းကြရပြန်သည်။

တချို့ မုဆိုးများဆိုလျှင် သုံးယောက်လေးယောက်စုပြီး သစ်တောဥပဒေအရ ဘေးမဲပေးထားသော တောများသို့ပင် တိတ်တိတ်ပုန်းသွားကာ တိရစ္ဆာန်တွေ သွားပစ်ကြ၏။ ထိုအခါ သက်ဆိုင်ရာမှ သစ်ခိုးဝါးခိုးထင်၍ သေနတ်ပစ်ခံရကာ သေကျန်ခဲ့သူတွေလည်း ရှိ၏။ မိမိတို့မှာ ဥပဒေအပြင်ဘက်က ဖြစ်နေသဖြင့် သေသူကို မဖော်ဝံ့ဘဲ တိတ်တိတ်ထိုးချန်ထားကြသည်။

သားသားများ မေးလျှင် အရေခွံရှာရန် နောက်တစ်ဖွဲ့နှင့် လိုက်
သွားသည်ဟု လိမ်ပြောထားကြ၏။

ဘေးမဲ့တောထဲ သားကောင်သွားပစ်၍ ထိုသို့သေကြသလို အတင့်
ရဲရွာ ဝံသိုက်၊ ဝက်သိုက်တွေ သွားပစ်၍ ဝံကိုက်၊ ဝက်ပက်နှင့် သေသူတွေ
ကလည်း မနည်း။ နယ်သူနယ်သားတွေမှာ သားရေခွံရရေးကိုသာ လော
ဘတက်ပြီး ငွေလောရမ္မက်ကပ်ကာ မိမိ အိမ်မွေးခြံပေါက် ခွေးကြောင်
တိရစ္ဆာန်များကိုပင် သတ်ဖြတ်ကုန်ကြသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ညဉ့်ရေးညဉ့်တာ
ဟောင်တတ် မြည်တတ်သော ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးပင် ရွာ၌
မကျန်မရှိသောကာလသို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေသည်။ သိက္ခာရမုဆိုးကြီး
ဖြစ်သော အိုက်လောလူကမူ ဈေးအကောင်းဆုံး ဈေးအမြင့်ဆုံးရသော
ကျားများကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်ရန် စိုင်းပြင်းနေ၏။

ယူခင်က သူ့အားအသက်အန္တရာယ်ပြုကာမှ တောမုဆိုးကျားကို
သတ်ဖြတ်ပါမည်၊ ကျားကလူအား အန္တရာယ်မပြုမချင်း မသတ်ဖြတ်ပါဟု
မုဆိုးသိစွာဆိုထားခဲ့သော ကျင့်ဝတ်သိက္ခာတို့ကိုလည်း ယခုအခါ အိုက်
လောလူ မေ့သွားလေပြီ။

သူ့ဆီ၌ လက်သင်လုပ်ဖူးသော မုဆိုးငယ်များပင် ယခုအခါ
မစားကောင်း မသတ်ကောင်းသော တောတိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်ပြီး
နေ့စဉ်လိုလို ငွေရနေကြသည်ကို မြင်နေတွေ့နေရသောအခါ သူတို့နယ်
တစ်ဝိုက်၌ သိက္ခာရမုဆိုးကျော်ကြီးဖြစ်သော အိုက်လောလူမှာလည်း
သီလမစောင့်နိုင်ပါတော့ချေ။

မနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်
ကျားရဲတောင်ဘက် ထွက်လာကြသည်။ ဧည့်သည်ကြီးများက အစိက
ထားဝယ်နေကြသော ကျားသားရေခွံရရန်၊ ကျားသတ်ရန်၊ ကျားဖမ်းရန်
စနည်းနာထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျားရဲတောင်မှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ကျားရဲကျားပေါသော
တောင်ဖြစ်၏။ တန်ဆောင်မုန်း၊ နတ်တော်တွင် မိတ်လိုက်တတ်သော
ကျားမတစ်ကောင်သည် ဤကျားရဲတောင်ရှိ ကျောက်ခေါင်းတစ်ခေါင်း

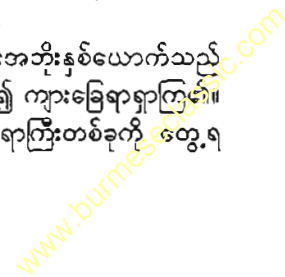
ခေါင်းတွင် မုချသားပေါက်၍ ရှိနိုင်သည်ကို အိုက်လောလူ မုဆိုးအတွေ့
အကြုံအရ သိ၏။ ယခင်က မိမိအား အန္တရာယ်မပြုမချင်း ကျားမုဆိုးကို
မသတ်ပါဟု ကတိသစ္စာဆိုဖူးသော မုဆိုးကျော်ကြီးသည် ယခုတော့
ကျားသားရေခွံ ဈေးကောင်းနေသဖြင့် သီလမစောင့်နိုင်တော့၊ ကျားအထီး၊
အမ ရရာကို သတ်ဖြတ်ပြီး သားရေခွံကိုရောင်းရန်သာ စိတ်စောလျက်
ရှိလေသည်။

တစ်နေ့က ချေတစ်ကောင် သွားရောင်းရင်း ဧည့်သည်များအား
သူက "ကျားကလေးများ လသားအရွယ်ပေါ့၊ ကြောင်လောက် အကောင်
ကလေးတွေ အရေခွံလဲ ခင်ဗျားတို့ ဝယ်မလားဟု" ဟု မေးကြည့်၏။

ဧည့်သည်ကြီးတစ်ယောက်က "ကြောင်လောက်ပဲ ရှိတဲ့ ကျားသား
ပေါက်ကလေးတွေ ဆိုတော့၊ အရှင်သာ လာရောင်းပါ မုဆိုးကြီးရာ၊
တစ်ကောင်ကို သုံးရာပေးမယ်ဗျာ"ဟု ပြောလွှတ်လိုက်သဖြင့် ဤနေ့ကျား
ရဲတောင်တွင် ကျားသားပေါက်လေးတွေ တွေ့လိုတွေ့ငြား၊ ဖမ်းရလို
ဖမ်းရငြား၊ ခြင်းကျားနှစ်လုံးကိုလည်း မြေအဘိုးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်
တစ်လုံးစီ ထမ်းရွက်ယူလာခဲ့ကြ၏။ ကျားကလေးတွေကိုတွေ့လျှင်တစ်ခါ
တည်း ဖမ်းယူနိုင်ရန် ညှပ်လက်နှင့် ကညင်ဆီမီးတုတ်တို့လည်း အသင့်ပါ
လာကြ၏။

ကျားရဲတောင်ခြေရင်း စမ်းချောင်းပေါက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ
သောအခါ စမ်းချောင်းကိုစွန့်၍ ကျားရေသောက်ဆင်းရာ ခြေရာလက်ရာ
များကို စမ်းဘေး၌ပျော့ပျော့တွင် ရှာကြည့်ကြသည်။ ဤလို နေ့ခင်းနေ
လည်၌ ကျားခြေရာ ရှာရခြင်းမှာ အန္တရာယ်ကင်း၏။ ကျားများသည်
ညနေညီညီတွင် ကျောက်ခေါင်းထဲမှ ထွက်၍ တစ်ညလုံး သားကောင်ဖမ်း
စားလေ့ရှိကြရာ ဤသို့ နေ့ခင်းနေ့လယ်တွေမှာတော့ ကျောက်ခေါင်းထဲ
သိုးနေအောင် အိပ်စက်နေကြလေ့ ရှိလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သည်
ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် စမ်းချောင်းတစ်လျှောက် စုန်လျှောက်၍ ကျားခြေရာရှာကြ၏။
မကြာပါချေ။ စမ်းကွေ့တစ်ခုနားတွင် ကျားခြေရာကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ
သည်။

ဤခြေရာပိုင်ရှင်ကျားကြီးမှာ အနည်းဆုံးရှစ်တောင် ကိုးတောင် ရှိမည်တို့ မုဆိုးအတွေ့အကြုံအရ အိုက်လောလူ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။

ဤနေရာ၌ ကျားခြေရာတွေလျှင် အနီးကပ်ဆုံး ဘယ်ကျောက် တောင် ကျောက်ခေါင်း၌ ကျားများ ရှိနေပြီဆိုသည်ကိုလည်း အိုက်လော လူ ခန့်မှန်းကြည့်၏။ အိုက်လောလူ ခန့်မှန်းလျှင် လွဲခဲ့သည်။

စမ်းပေါက်ရေစက် မြေပျော့ပျော့၌သာ မဟုတ်၊ ရွက်ကြွေတောထဲ မှာလည်း ကျားခြေရာကို အိုက်လောလူ ရှာတတ်သည်။ အမှန်က ကျား ခြေရာသာ မဟုတ်၊ တောတိရစ္ဆာန်များအားလုံး၏ ခြေရာကို ရွက်ကြွေ ရွက်ခြောက်များပေါ်မှ အိုက်လောလူ မြင်တတ်သည်။

တောတိရစ္ဆာန်များ နင်းသွားသော ရွက်ကြွေများပေါ်တွင် ရွံ့နွံ့အစ အနံ့ ရှိမရှိ၊ သစ်ရွက်များကြော့မှုန့်မနေ၊ နင်းရာကန်ရာ ခြေရာ ထင်၊ မထင်ကို အိုက်လောလူကား နေကျေနေသူမုဆိုးကျော်ကြီးပင်။

ထို့ကြောင့် ယခု ဤစမ်းပေါက်ကို ရေသောက်ဆင်းတတ်သော ကျားကြီးသည် တစ်နေရာက လာသည်ကို တစ်လှမ်းချင်းခြေရာခံကာ အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တွေ့ထားသောခြေရာမှာ တစ်နေ့ ညနေက ကျားကြီး ရေးဆင်းသောက်သွားသော ခြေရာပင်။

သူ ထင်လာခဲ့သလိုပင် ကျောက်ခေါင်းဝ တစ်ခုအတွင်း ကျားခြေ ရာ ပျောက်သွား၏။ ဤကျောက်ခေါင်း၌ ကျားရှိနေပြီဆိုသည်ကို အိုက် လောလူ အတပ်သိလိုက်လေသည်။ ကျောက်ခေါင်းနားပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားလိုက်၏။

ပျဉ်းမပင်ကြီးတစ်ပင်ကို သူ မြင်သည်။

ပျဉ်းမပင်ကြီးနှင့် ကျောက်ခေါင်းဝမှာ နီးနီးလေးဖြစ်သဖြင့် အတော် ပဲဟု သူ တွေးလိုက်သည်။

ကဲ... ငါ့မြေး... အဘတို့ ခြင်းနှစ်လုံးကို ဒီအပင်ခြေရင်းမှာချ ထားလိုက်တော့၊ ဒီကျောက်ခေါင်းထဲမှာ ကျားတစ်ကောင်ကောင်တော့ မုချရှိရမယ်၊ ခုတော့ သင်းအိပ်နေလိမ့်မယ်။ ညနေနေညိုတာနဲ့ ကျောက် ခေါင်းထဲက ထွက်လာပြီး စမ်းပေါက်မှာ ရေသွားသောက်လိမ့်မယ်၊ တကယ်လို့ ကျားက အမဆီရင် သူ့ကလေးတွေလဲ ဒီကျောက်ခေါင်းထဲ

မုချရှိမှာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် အဘိုးတို့ ဒီပျဉ်းမပင်ပေါ်က စောင့်ကြည့် ရကောင်၊ ငါ့မြေး ဒီပျဉ်းမပင်ပေါ် အရင်တက်တော့"ဟု ပြောလိုက်၏။

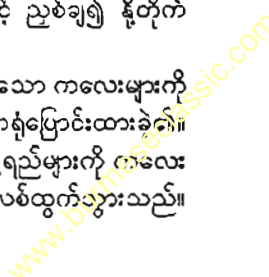
မောင်သာပွင့်က ပျဉ်းမပင်ပေါ် အရင်တက်သွား၏။ မောင်သာပွင့် အတော်မြင့်မြင့်ရောက်မှ အိုက်လောလူ တက်လိုက်လာသည်။ သူတို့ ခြမ်းအဘိုးသည် ပျဉ်းမပင်ခွကြားတစ်ခုပေါ်၌ စိမ်းပြေနပြေထိုင်ကာ ကျောက်ခေါင်းဝကို ငုံ့ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ ထင်ထားသကဲ့သို့ပင် နေညိုသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျားကြီးတစ်ကောင်သည် ကျောက် ခေါင်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ သူတို့မြေးအဘိုးသည် ပျဉ်းမပင်ပေါ်က အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရှုရဲဘဲ ကျားကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

ကျားမကြီးမှာ နီလာစင်းဟု ခေါ်သော ဧရာမကျားမကြီး။ သူ့ကိုယ် ပေါ်တွင် အညိုနှင့် အနက်နုရောင်ဖောက်ထားသော အစင်းကြောင်းကြီး တွေနှင့်။ သူ တစ်ကောင်တည်းသာ မဟုတ်၊ ကျားမကြီး၏ကလေးနှစ် ကောင်ကလည်း နို့ဆွဲ၍ပါလာကြ၏။

ကျားမကြီးသည် သူ့ကလေးနှစ်ကောင်ကို ခေါင်းနှင့်ဝှေ့၊ လက်နှင့် ပုတ်ကာ ကျောက်ခေါင်းထဲသို့ ပြန်သွင်း၏။ ကလေးနှစ်ကောင်ကလည်း အတင်းအပြင်ထွက်လိုက်လာကြသည်။ ကျားလေးနှစ်ကောင်မှာ တစ်လ နှစ်လသား အရွယ်လေးသာ ရှိသေးလေသည်။

သည်လိုနှင့် ကျားကလေးနှစ်ကောင်က အမကြီးနောက် အတင်း လိုက်ထွက်၊ အမကြီးကလည်း ခေါင်းနှင့်ဝှေ့လက်နှင့်ပုတ်၊ ပါးစပ်ဖြင့်ခဲ၍ ပြန်သွင်း၊ တစ်ခါနှစ်ခါ လုပ်ပြီးသောအခါ ကျားမကြီးက သစ်ရွက်ခြောက် များပေါ် နို့ရည်တွေ ညှစ်ချလိုက်၏။ ကျားလျှာမှာ အလွန်ကြမ်းသဖြင့် လေးငါးလကလေးများကို မိခင်နို့ရည်တိုက်ရာ၌ ပါးစပ်ဖြင့်အစို့အတိုက် မခံဘဲ ဤသို့ပင် သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်တစ်ဆင့် ညှစ်ချ၍ နို့တိုက် ဖတ်လေ၏။

ယခုမှာမူ သူသွားရာသို့ အတင်းလိုက်ပါလိုကြသော ကလေးများကို နို့ရည်ညှစ်ချပေးပြီး ကျားမကြီးက မျက်စိလှည့် အာရုံပြောင်းထားခဲ့၏။ သူ ညှစ်ချပေးလိုက်သော သစ်ရွက်ခြောက်ပေါ်က နို့ရည်များကို ကလေး နှစ်ကောင် အငမ်းမရလျှာနှင့်လျက်စို့နေကြစဉ် သူ လစ်ထွက်သွားသည်။

လှိုင်လိုက်သည့်အဖြစ် ချက်ချင်းအနားက ပျောက်သွား၏။

သစ်ရွက်ပေါ်က နို့ရည်ကုန်သွား၍ မိခင်ကိုကျားကလေးနှစ်ကောင် သတိထားရှာကြည့်ကြစဉ် မိခင်သည် သူတို့အနား၌ မရှိတော့ပေ။ ထိုအခါ တောမထွက်ပူးသေးသော ကျားလေးနှစ်ကောင်မှာ ကျောက်ခေါင်းထဲပြန်ဝင်သွားကြလေသည်။

ခဏအကြာ၌ပင် အိုက်လောလူတို့မြေးအဘိုး ခြေရာခံ စလိုက်လာကြသော စမ်းပေါက်ဘက်မှ တောကြက်မ တစ်ကောင် ကတော်တိုက်သံကြားလိုက်ရ၏။ ကျောက်ခေါင်းထဲမှ ထွက်သွားသော ကျားမကြီး ခဏအတွင်းမှာပင် တောင်ကြောနှစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်သွားလေပြီ။ ကျားမကြီးကား အစာမရမချင်း တစ်တောင်ကျော်တစ်တောင်ဖြတ်နှင့် အစာရှာနေပေလိမ့်မည်။

အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သည် ပျဉ်းမပင်ခွကြားက ဆင်းလာကြ၏။ ဝေဇ္ဇာကခေါင်းဝတွင် ကညင်ဆီ မီးတုတ်တစ်တုတ်ကို ဦးဆုံးထွန်းညှိစိုက်ထူထားသည်။ နောက်တစ်တုတ်ကို ထွန်းကာ ခြင်းကျားနှစ်လုံးကို တစ်ယောက်တစ်လုံးကိုင်ပြီး ကျောက်ခေါင်းထဲ ဝင်လာကြ၏။ ကျားကလေးတွေနေသော ကျောက်ခေါင်းတွင် တခြား မြွေကင်း၊ ပင့်ကူစသည့် လူကိုအန္တရာယ်ပြုနိုင်သော အဆိပ်ရှိသော တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အန္တရာယ်ကိုတော့ ကြောက်စရာမလို။ အလွန်အဆော့သန်သော ကျားကလေးနှစ်ကောင်ဒဏ်ကို မည်သည့် မြွေ ကင်း၊ ပင့်ကူကမူ ခံနိုင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ကျောက်ခေါင်းထဲဝင်ပြီး လသားအရွယ် ကျားကလေးနှစ်ကောင်ကို ကညင်ဆီမီးတုတ်ထွန်းကြည့်ကာ ခြင်းကျားနှင့် ဖမ်းဆီးယူလာကြလေ၏။

“ဘိုးဘိုး သူ့ကလေးတွေ ယူသွားလို့ ကျားမကြီးများ အနံ့ခံလိုက်လာရင်ကော”

တောအတွေ့အကြုံ မရှိသေးသော မောင်သာပွင့်က သူ့အဘိုးကို လမ်း၌ စိုးရိမ်တကြီးပြော၏။

“ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့ မြေးရယ်၊ ကျားဟာ အနံ့သိ တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်သံလိုက် တိရစ္ဆာန်ပါ”

“တခြား တောတိရစ္ဆာန်တွေလို ကျားက ဘာလို့ အနံ့ခံမရတာလဲ အဘိုး”

“ဪ... ကျားပါးစပ်က အမြဲလိုလို သားစိမ်းငါးစိမ်းစားပြီး ပုပ်ဟောင် နံ့စော်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တခြားအနံ့တွေ ရနိုင်တော့မလဲ မြေးရယ်၊ ကျားကလဲ အသံနဲ့ကြားမှ အကောင်အထည် ရုပ်ပြင်ကို မြင်ရမှ ချောင်းဖမ်းကိုက်သတ်တတ်တဲ့ ရုပ်သံလိုက်တိရစ္ဆာန်ပါ။ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့”

သူ့အဘိုး မုဆိုးကျော်ကြီးက မြေးမုဆိုးငယ်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ ကျားကလေးနှစ်ကောင်ကို ရောင်းရန်လာကြသော အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုး ထွန်းရတို့အိမ်နား ရောက်လာကြချိန်မှာ မှောင်စပင် ပြုနေလေပြီ။ သို့သော် ထွန်းရတို့အိမ်မှာကား ရေခိုယုံ ကက်ဆက်သံတွေ တည်ညံ့ဘက်ထရိမီးချောင်းတွေ တထိန်ထိန်နှင့် လူသံသူသံတွေကလည်း ညနေကြတုန်းပင်။

ဧည့်သည် လူသစ်တွေ ရောက်နေကြပြန်ပြီဟု အိုက်လောလူ သိလိုက်သည်။ သူတို့ မြေးအဘိုးသည် ကျားကလေးနှစ်ကောင် ဖမ်းလာသော ခြင်းကျားနှစ်လုံးကို တစ်ယောက်တစ်လုံးစီဆွဲကာ အိမ်တံစက်မြိတ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။

“ဟော အဘ”ဟု မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်လိုက်၍ အိုက်လောလူ ကြောင်သွား၏။ “ဟောတော့ ကျားကလေးအရှင်နှစ်ကောင်” ဟု . . . ထပ်ဆိုလိုက်မှ ထွန်းရသမီးကြီးအသံမှန်း သိလိုက်သည်။ ရုပ်ကို ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိတော့။

ယခင်က ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ထွန်းရသမီးမှာ ယခု ဘိုကေလိုလို ဆံပင်တိုနန့်နန့်နှင့် ပါးနီနှုတ်ခမ်းနီကလည်း ဆိုးထားရာ အိုက်လောလူမှာ ဘယ်လိုမှ မမှတ်မိ ဖြစ်သွားသည်။

အမှန်က ထွန်းရသမီးတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်၊ တစ်ရွာလုံးရှိ မိန်းမပျိုလေးများမှာ မြို့ကရောက်လာသော မမများအတိုက်သူ၍ သူတို့၏ ဆံပင်ရှည်များကို ဖြတ်ညှပ်နေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီတွေကိုလည်း မြို့က မမများနည်းတူ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဆိုးကြသည်။

မိဘမောင်ဖားများ သားရေခွံရောင်းချ၍ ရသောငွေနှင့် မြို့က ရောက်လာသော မမများဆီမှ တစ်ဆင့်ဝယ်ပြီး အလှအပ ပြင်ကြသည်။ မြို့က ဧည့်သည်မမများကလည်း သူတို့လေးတွေအား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆံပင်ညှပ်ပေး၊ ဖြတ်ပေး၊ ကောက်တွန့်လိမ်တုပ်ပေးကြသည်။

ယခင်က ထင်းခွေ၊ ရေခဲ၊ ဟင်းရွက်ခူး၊ စပါးသယ်၊ ကောက်စိုက် လောက်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားကြသော တော၏သမီးပျိုများမှာ ယခုအခါ အလုပ်အားလုံးကို ပစ်၍ မြို့က ဧည့်သည်မမများရှိရာ ထွန်းရတီမိကိုသာ အခါမလပ် စိတ်ဝင်စားနေတတ်ကြပြီး နည်းနည်းအားသည်နှင့် မြို့က မမများဆီ ရောက်သွားတတ်ကြ၏။ မြို့က ဧည့်သည်မမများကလည်း တော၏သမီးပျိုလေးများကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု အပြော အဆို အပြုအမူ အနေအထိုင်တို့ကို လက်ထပ်သင်ပေးနေကြသည်။

မိန်းမပျိုများက မြို့က ဧည့်သည်မမများကို စိတ်ဝင်စားနေကြသလို ရွာရှိ ကာလသားများမှာလည်း ယခုအခါ လယ်ယာကင်းကျွန်းအလုပ် တွေကို မေ့ထားပြီး သားရေခွံရှာသောအလုပ်နှင့် သားရေခွံသွားရောင်း သောအခါ တွေ့ရမြင်ရမည့် မြို့ကဧည့်သည်မမများ မျက်နှာလောက် ကိုသာ တတမ်းတတရှိနေတတ်ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့တွင် အခြောက် လှန်းထားကြသော ကျားသားရေ၊ ဝံသားရေ၊ ကြောင်သားရေများ မြန်မြန် သွေ့ခြောက်သွားအောင် နေပူလှန်း၊ ကျပ်တိုက်၊ မီးကင်လျက် ရှိကြသည်။

အတုမြင် အတတ်သင်ဆိုသလို ရွာရှိ အပျိုမတွေက ဧည့်သည်မြို့ သူမများနည်းတူ ဆံပင်ညှပ် ဖြတ်ကပ်ကောက် တုပ်ထွေးလိမ်တွန့် လုပ် လာကြသောအခါ အရွယ်မရောက်တရောက် မိန်းကလေးများမှာလည်း မိမိ အစ်မ အဒေါ်များကို တုက ဆံပင်ဖြတ်ညှပ်ကောက်ကပ် တုပ်ထွေး လိမ်တွန့် လုပ်လာကြ၏။

မိန်းကလေးငယ်များနည်းတူ ယောက်ျားငယ်ကလေးများမှာလည်း အဖ၊ အစ်ကိုများက ကျားသားရေ၊ ဝံသားရေ၊ ကျားသစ်သားရေခွံတွေ ခွာကြသလို၊ သူတို့လေးတွေကလည်း အသင်သဘောနှင့် ရွာရှိခွေးကြောင် တွေကို သတ်ကာ အရေခွံ ခွာနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်တိုင်းလိုလို ရှေ့၌ ကျားသားရေ၊ ဝံသားရေ၊ ကြောင်သားရေများအပြင် ကလေးများ

သတ်ဖြတ်ခွာလှန်းထားသော ခွေးသားရေ ကြောင်သားရေများကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။ မြို့က ဧည့်သည်များက သားရေခွံတွေခြောက်မှ အနံ့ အသက်တွေ ပျောက်မှ ဝယ်မည်ဟု ပြောကြသဖြင့် အခြောက်လှန်းကြ ရ၏။ အနံ့အသက်ပျောက်လျှင်တော့ မြို့က ဧည့်သည်များသည် သားရေ ခွံတွေကိုသာ မတုတ်၊ တိရစ္ဆာန်ဦးချိုများကိုလည်း မျေးကောင်းပေး၍ ဝယ်ကြလေ၏။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ နင့်ကို ငါတောင် မမှတ်မိဘူး၊ ဟယ် . . . လှ လိုက်တာ”ဟု မောင်သာပွင့်က သူတို့ရွာသူ ထွန်းရသမီးကို ပြောလိုက်၏။ ထွန်းရသမီးက မြို့မှ ဧည့်သည်မမများ ကြည့်တတ်သော အကြည့်မျိုးနှင့် မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ “တကယ်လားဟင်”ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

သူ့မြေး မောင်သာပွင့်နှင့် ထွန်းရသမီးတို့ ညတုတု ပြောစနကြ သည်ကို အိုက်လောလူမှာ များစွာ စိတ်မဝင်စားလှ။ ဘက်ထရိမ်းချောင်း ဖောက်၌ ငါးယောက်တစ်ပိုင်း၊ ခြောက်ယောက်တစ်ပိုင်း လောင်းကစား နေကြသော မြို့က ဧည့်သည်များဆီသာ အကြည့်ရောက်နေ၏။ သူတို့ ကစားပိုင်းတွေမှာ ဖဲ၊ ကက်၊ ဂျင် စုံလှသည်။ ကစားနေသူများအနားတွင် နတ်မိမယ်လေးတမျှ လှပကြော့ရှင်းနေကြသော မိန်းမပျိုလေးတွေမှာ ဟိုပိုင်းကလူ အရက်ငွေပေးလိုက်၊ သည်ပိုင်းကလူ လည်ပင်းသိုင်းဖက်ကာ တီးတိုးတီးတိုး ပြောလိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်ဆီ ထသွားလိုက်၊ သူတို့ပါ ယောက်ျားများနှင့် ပေါင်ချင်းထပ်ထိုင်ပြီး ဝင်ကစားလိုက်နှင့် ပန်းခင်းထံ လိပ်ပြာများ ပျံဝဲနားနေကြသလို ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် မျက်စိရွက်တတ်သူ အိုက်လောလူမှာ ကျားကလေးနှစ် ကောင်ကို မြန်မြန်ရောင်းချကာ မြေးသာပွင့်ကိုခေါ်ပြီး ထွန်းရတီအိမ်မှ မြန်မြန်ထွက်လာလေ၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာမူ ကျားဖမ်းမည်ကိစ္စ၊ ကျားသား ရေခွံ ရောင်းရငွေနှင့် မြေးကြီးမောင်သာပွင့်အား ရှင်ပြုရန်ကိစ္စတို့ကိုသာ စိတ်လောကြီးနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် အပြန်တွင် သူ့မြေးအား အိုက်လောလူက “မြေးယယ် မကြာခင် ငါမြေးကို အဘိုးတို့ ရှင်ပြုနိုင်ပြီ၊ အခု အဘိုးလက်ထဲမှာ ငွေ သုံးလေးထောင် ရှိနေပြီ၊ ညနေက အဘတို့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျားဖကြီးကိုသာ

ဖမ်းမိရင်တော့ အဘလက်ထဲ ငွေသောင်းကိုးထောင် စုမိပါပြီ။ အဲဒီငွေနဲ့ ငါ့မြေး..."

"တာ... ဘိုးဘိုး၊ အဲဒီကျားမကြီးကို ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းနိုင်မလဲဗျာ၊ ကြောက်စရာကြီး" သူ့အစိုး စကားမဆုံးခင် မောင်သာပွင့်က ပခုံးတွန့်ပြု၍ ပြောလိုက်၏။

"ဟဲဟဲ လွယ်ပါတယ် ငါ့မြေးရာ၊ အဘိုးဆီက ထွန်းရလိမ့်သွားတဲ့ ကျားကြီးကို ထောင်သလို ထောင်ချောက်လှောင်ချောက်နဲ့ ဘိုးဘိုးထောင် ဖမ်းမှာပေါ့"

အမှန်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ အိုက်လောလူသည် တစ်ကောင်သုံး ရာနှင့် မြို့ကဧည့်သည်များဆီ အရှင်လတ်လတ်ရောင်းထားခဲ့သော ကျား ကလေးနှစ်ကောင်၏ အမိကျားမကြီးကို မနက်ဖြန် ထောင်ချောက်ထောင် ဖမ်းရန် စိတ်ကူးစည်းသား ရိုက်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ရွာမှ စထွက်လာကြစဉ် လုံးဝ မအော်မမြည်သော ဆိတ်ကလေးမှာ တောထဲရောက်လာသောအခါ တပဲပဲအော်မြည်လာသည်။ တောနက်ထဲ ရောက်လာ၊ ဆိတ်ကလေးအသံက ပိုကျယ်လာလေပင်။ အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုးဆွဲခေါ်လာရာသို့ မလိုက်လိုသဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လည်း လုပ်လာ၏။

အိုက်လောလူသည် ဆိတ်ကလေးကို ကြီးချည်ဆွဲယူလာရာမှ ကောက်ချီလိုက်သည်။ ဆိတ်ကလေးမှာ တောစိမ်းနေသဖြင့် အော်နေခြင်း ဟု သူထင်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ထောင်ချောက်ရှိရာသို့ မြန်မြန် ရောက်အောင် ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် လှမ်းလာသည်။ သူ၏ခြေလှမ်းကျကြီးကို မောင် သာပွင့်က မမိမကမ်းနှင့် နောက်က လိုက်လာသည်။

သူတို့ထောင်ချောက်မှာ တစ်နေ့က ကျားကလေးနှစ်ကောင် ဖမ်း လာသော ကျောက်ခေါင်းဝန်းတွင် ရှိသည်။ သူတို့ဖမ်းဆီးရမည့် ကျားမ ကြီးမှာလည်း ထိုကလေးနှစ်ကောင်၏ မိခင်ပင်ဖြစ်သည်။ နေညိုသည်နှင့် ကျောက်ခေါင်းဝမှ ထွက်လာမည့် ကျားမကြီးသည် ဆိတ်မြည်သံကြားက သူတို့၏ထောင်ချောက်ထဲ မုချဝင်မည် ဖြစ်၏။

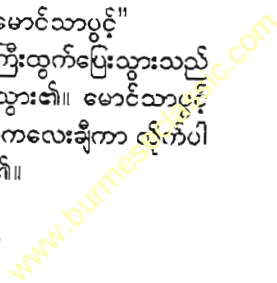
"ကဲ... အဘိုးတော့ လက်မောင်းအောင့်လာပြီ၊ ငါ့မြေးကြီး တစ် လှည့်ချီပါဦး"

သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဆိတ်ကလေးကို မြေးကြီး မောင်သာပွင့်အား တစ်လှည့်ချီခိုင်းလိုက်၏။ မောင်သာပွင့်ကလည်း သူ့အဘိုးချီသလို ဆိတ်ကလေးကို ရင်နှင့်အပ်၍ ချီလိုက်သည်။ သို့သော် ဆိတ်ကလေး၏ တပဲပဲအော်မြည်သံတို့ကား ရပ်မသွား၊ ပို၍သာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်မြည်လာ၏။ အိုက်လောလူတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်မှာလည်း တစ်နေ့က အဆင်သင့်လုပ်ထားခဲ့ကြသော ထောင်ချောက်ရှိရာ ကျောက် ခေါင်းဝသို့သာ အမြန်ဆုံးလှမ်းလာကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဤကျားမကြီးကို ငွေတစ်သောင်းနီးပါးရမည် ဟူသော ဥပါဒါန်နှင့် ထောင်ချောက်သို့ မြန်မြန်ရောက်လိုစေသော စိတ်စောလျက် ရှိကြသည်။ ထောင်ချောက်နှင့် ခြေလှမ်းသုံးဆယ်လောက် အကွာသို့ ရောက်လာကြစဉ် "ဝေါင်းခနဲ" ကျားဟိန်းသံကြီးနှင့်အတူ ဆိတ် အော်သံ၊ မောင်သာပွင့်၏ "အမေ" ဟူသော အော်သံများ လုံးထွေးသွား သည်။ မျက်တောင်မခတ် လျှပ်တစ်ပြက်တွင် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပျက်သွား သော အရေးအခင်းကြောင့် မုဆိုးကျော်ကြီးအိုက်လောလူပင် ရုတ်ခြည်း ကြောင်သွားသည်။

သူ့မျက်စိထဲ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်လိုက်ရသည်မှာ ဇရာမကျားကြီး တစ်ကောင်သည် သူ့မြေး မောင်သာပွင့်အား ကိုက်ချီသွားလေပြီ။ ဆိတ် ကလေးမှာမူ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် တပဲပဲအော်မြည်ကာ တောနက် ထဲသို့ ဦးတည်ရာမဲ့ ထွက်ပြေးသွား၏။ ဆိတ်အော်သံကိုမူ ယခုထိ ကြား နေရသော်လည်း သူ့မြေးမောင်သာပွင့်နှင့် ကျားကြီးတို့၏အသံ၊ ရုပ် အသွင်ကိုမူ လုံးဝ မမြင်ရတော့။

"မြေးရေ... ငါ့မြေး၊ မောင်သာပွင့်... မောင်သာပွင့်" သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် အော်ခေါ်ကာ ကျားကြီးထွက်ပြေးသွားသည် ထင်ရသော နေရာသို့ အိုက်လောလူ ခုန်ရောက်သွား၏။ မောင်သာပွင့် သည် သူနှင့် ခြေလှမ်းတစ်ဆယ်ပင်မကွာဘဲ ဆိတ်ကလေးချီကာ လိုက်ပါ လာသည်ကိုလည်း မျက်စိထဲ ယခု ပြန်မြင်မိနေ၏။

“မောင် . . . မောင်သာပွင့် . . . လူလေး . . . လူလေး”

အိတ်လောလူသည် တောကြီးမျက်မည်းထဲ၌ အသံကို ညှစ်ထုတ်ကာ တယောင်ချောက်ချားနှင့် တအားအော်ခေါ်၏။ သွေးစသွေးနှင့် ကျားတုတ်ရာ ခြစ်ရာထင်နေသော ခြေရာများကို ရှာကြည့်ကာ အရှူးကြီးတစ်ယောက်လိုလည်း အော်ဟစ်ရှာဖွေနေသည်။ သို့သော် မောင်သာပွင့်အား ဝေါင်းခန့် အော်မြည်ခန့်ကိုက်လိုက်သော နေရာနားတစ်ဝိုက်၌သာ ကျားကြီး၏ ခြေကန်ရာ လက်ကုပ်ရာများကို တွေ့ရပြီး သုံးလေး၊ ငါးလဲဝန်းကျင်မှာမူ ခြေရာလက်ရာများ ပျောက်သွားလေသည်။ ဘယ်လိုမှ အစအနကို မတွေ့ရတော့။ တောအတွေ့အကြုံ၊ တောကောင်ကျားမုဆိုးတို့၏အတွေ့အကြုံအရ သူ သိလိုက်ပါပြီ။

ဧရာမ ကိုးတောင်ဆယ်တောင် ကျားမကြီးသည် ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ် သူ့မြေးလေး မောင်သာပွင့်အား အသာကလေးပင် ကိုက်ချီသွားလေပြီ။ အမှန်မှာ ဆိတ်ကလေး တပဲပဲအော်မြည် ရုန်းကန်လာကတည်းကပင် တိရစ္ဆာန်ချင်း အနံ့ရ၍ ဆိတ်ကလေးအော်နေသည်ကို မုဆိုးတစ်ယောက်အနေနှင့် သူ့သိတတ်ဖို့ကောင်းသည်။ တစ်နေ့ကပင် သူ့သားသမီးနှစ်ကောင်အား သူတို့မြေအဘိုးနှစ်ယောက် ဖမ်းဆီးယူလာသဖြင့် ကျားမကြီးသည် တောသုံးထောင်ကို ခြေရာချင်းထပ်အောင် ရှာနေလိမ့်မည်ဆိုသည်ကိုလည်း သူ ကြိုတင်တွေးတတ်ဖို့ကောင်းသည်။ ဆိတ်ကလေးတပဲပဲ အော်မြည်သံကို ကြားကတည်းကပင် သားသမီးပျောက်၍စိတ်နောက်နေသော ကျားမကြီးသည် သူတို့မြေအဘိုးနှစ်ယောက်နောက်ကို ခြေသံလုံလုံနဲ့ ချောင်းမြောင်းလိုက်ပါလာလိမ့်မည် ဆိုသည်ကိုလည်း သူ သတိရှိဖို့ကောင်းသည်။

ယခုတော့ ကျားမကြီးကို ဖမ်းမိလျှင် ငွေတစ်သောင်းကျော် ရမည်ဟူသော ငွေဇော၊ လောဘရမ္မက်တက်ကာ မုဆိုးကြီးအိုက်လောလူမှာ ဤသည်တို့ကို လုံးဝသတိမထားမိခဲ့။ သားပျောက်၍ ပူပင်သောကရောက်နေသော ကျားမကြီးသည် သာမန်ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ နေ့ခင်းနေ့လယ် အချိန်တွင် ကျောက်ခေါင်းထဲ၌ သိုးနေအောင်အိပ်နေလိမ့်မည်။ နေညိုမှ ကျောက်ခေါင်းထဲက ရေသောက်အစာရှာစားရန် ထွက်လာလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ထောင်ချောက်ထဲ၌ တပဲပဲအော်မြည်နေသော ဆိတ်ကလေးကို ကိုက်ရန် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။

သူ၏မစဉ်းစား မဆင်ခြင်မိသော ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ယခုတော့ ဤနှစ်တွင် ရှင်သာမဏေပြုမည်ဟု မှန်းထားခဲ့သော မြေးလေးမောင်သာပွင့် ဆုံးပါးသွားရချေပြီ။ ရွာပြန်ရောက်လျှင် ဇနီးသည်အား မည်သို့ပြောရမည်နည်း။ သမီးအား မည်သို့ပြောရမည်နည်း။ နဂိုကပင် သစ်ခုတ်၊ ကြိမ်ခုတ်၊ သစ်စေးထိုး၊ ဝါးဖောင်ဖွဲ့၊ ဖောင်စီး၊ ဖောင်ချ အလုပ်ကိုသာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်ဟု ယုံကြည်ထားပြီးမှ မုဆိုးတငါးအလုပ်ကို အထင်သေး အပြစ်ပြောဆိုတတ်သော သူ့သမက်အား မည်သို့ပြောရမည်နည်း။

တစ်ရွာလုံးတစ်နယ်လုံးတွင် မုဆိုးကျော်ကြီးအဖြစ် ခံယူထားသော အိုက်လောလူ၏ မြေးကိုမှ ကျားကိုက်သွားသည်ဆိုခြင်းမှာ ရွာသူရွာသားများ မုဆိုးများအလယ်၌ ကျော်မကောင်းကြားမကောင်းသော သတင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခင်က ကိုးတောင်ကျော် ကျားကြီးတစ်ကောင်ကို အရှင်ဖမ်းပြနိုင်၍ ငွေမောင်းတစ်လုံးနှင့်ငွေသားငါးဆယ်ကိုပင် ရွာသူကြီးက ဆုချီးမြှင့်ခြင်းခံထားရသော မုဆိုးကျော်ကြီးအိုက်လောလူ၏မြေးမှာ ယခုတော့ ကျားကိုက်၍ သေလေပြီဆိုလျှင် . . .

အိုက်လောလူသည် ဆုကံမတွေ့ချင်တော့။ သူ့မြေးလေးအား ကျားကိုက်ထား၍ မသေမရင်ညည်းတွားကာ တွေ့ရလို့တွေ့ရငြား၊ နောက်ဆုံး အလောင်းကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ရလို့ပြန်ရငြား . . . အိုက်လောလူသည် တကြော်ကြော်အော်ဟစ်ခေါ်ကာ ချုံထင်ရာမြင်ရာ တောသုံးထောင်ကို တစ်နေ့လုံး သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ရှာ၏။ သို့သော် မိုးသာချုပ်၍ နေ့စုပ်စုပ်ဝင်သွားသည်။ သူ့မြေး မောင်သာပွင့်ကိုကား ကျားစားထားသော အစအနပင် ရှာမရတော့၊ မိုးချုပ် ညဉ့်နက်လာလျှင် တောထဲတွင် သူပါကျားကိုက်ခံရမှာ စိုးရိမ်ရ၏။

ထို့ကြောင့် . . .
“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ ငါ့မြေးရယ် ဘိုးဘိုးမှာ ပိုက်ဆံတွေ စုမိပြီး ရှင်ပြုခါနီးမှဖြစ်ရတာ၊ အခုလဲ ဘိုးဘိုး လောဘတက်မိလို့ ငွေမက်ပြီး

သတိလက်လွတ်ဖြစ်မိလို့ ငါ့မြေး အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ၊ ရှိတဲ့ငွေနဲ့ ငါ့မြေးကို ရှင်ပြုမယ်ဆိုရင်လဲ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်သူမှ မလှူဖူး သေးတဲ့ အလှူခံနဲ့ ရှင်ပြုပေးနိုင်လျက်သားနဲ့ ကျွတ် . . ကျွတ် ငါ့ကိုယ်က အသုံးမကျတာ၊ ကျားမကြီး စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်၊ တောသုံးထောင်ကို ဒေါင်းတောက်နေအောင် လိုက်ရှာနေလိမ့်မယ်၊ ဆိတ်အော်သံကြားလိုက် ကတည်းက ဒေါသနဲ့ တို့နောက်ကို ချောင်းမြောင်းလိုက်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ၊ နှင် မှဆိုးတစ်သက် လုပ်စားလာပြီ။ ဒါလေးမှ သတိမရတော့ ဘူးလား အိုက်လောလူ ဟင်၊ သတိမရတတ်တော့ဘူးလား ဟီး . . ဟီး”

အိုက်လောလူ မှဆိုးကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငို၊ မိမိ၏နဖူးကိုလည်း မိမိ အကြိမ်ကြိမ်ထုနှင့် မှောင်ရိဖျိုးဖျာတွင် တောထဲမှ ရွာသို့ ပြန်လာရသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အိမ်ခြံဝထဲ တုံ့နှေးတုံ့နှေးနှင့် ဝင်လာသော အိုက်လောလူ၏ မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့် . . “အရေးထဲ၊ ရှင်ကလဲ မိုးချုပ်နေဝင် နေတတ်ရန်ကောတော်၊ ကျုပ်တို့က ထွန်းရဆီသွားပြီး သမင်၊ဒရယ်တွေမှာ ရောင်းနေသလားနဲ့ စိုးရိမ်နေကြတာ”ဟု ဇနီးသည် ဒေါ်စိန်က ဆီးပြောပြစ်တင်သည်။

အိုက်လောလူမှာ ဒေါသလည်းဖြစ်၊ ဝမ်းလည်းနည်း၊ ဖြစ်လာရ သော်လည်း မိမိအပြစ်နှင့် မိမိမိ ဇနီးသည်ကို အပြစ်တင်စောရန်ကောဟု စိတ်မဆိုးရဲ၊ ကြောင်တိကြောင်တောင် အကြည့်နှင့်သာဝေးကြည့်နေမိ၏။

“အရေးကြီးလို့ ရှင့်သမီးတောင် ရောက်နေတယ်”ဟု ဇနီးသည်က ထပ်ပြောလိုက်သောအခါ . . . “ငါ့မြေးကြီး အဖြစ်ဆိုးကို သမီး ချက်ချင်းဘယ်လိုလုပ် သိသွား ပါလိမ့်”ဟု တုန်လှုပ်သွားပြန်၏။

သူ့အမေအသံကြား၍ . . . အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာသော သမီးက . . . “ဟုတ်တယ်အဖေ၊ ကျွန်မ မိုးချုပ်နေဝင် ပြေးလာရတာက ဒီလို၊ ခု . . ရွာက ဦးထွန်းရရော၊ မြို့ကဧည့်သည်တွေရော စစ်တပ်နဲ့ ရဲတွေက ခုညနေတင်ပဲ လာဖမ်းသွားကြပြီ”

“ဟင် . . သူတို့ကို ဖမ်းသွားကြပြီ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်က ကျောက်စိမ်း တွေရော၊ ရှေးဟောင်းဘုရားတွေရော၊ အို . . စုံလို့ပဲ၊ အရုပ်မျိုးခုံကိုလဲ ခိုးရောင်းကြတယ်တဲ့၊ အဲဒါတွေ လုပ်နိုင်အောင် ချောင်ကျ တောကျတဲ့ ကျွန်မတို့ရွာမှာ စခန်းလာဖွင့်နေကြတာဆိုပဲ၊ ခု . . ရွာက ဦးထွန်းရနဲ့ ဧည့်သည်တွေရော သားရေခွံတွေနဲ့ ငွေတွေရော အားလုံးအားလုံးပဲ ဖမ်းဆီးသိမ်းသွားကြပြီ၊ ဦးထွန်းရကြီးကတော့ လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ပါ သွားတယ် . . .

အဲဒါ ညနေတိုင်းလိုလို တောကရတဲ့ သမင်ဒရယ်တွေ၊ အဖေက လာရောင်းနေကျဆိုတော့ ဒီနေ့လဲ အဖေ လာရောင်းနေမှာလို့ ကျွန်မက တမန်းကတန်း ပြေးပြီးလာပြောရတာ၊ အတော်ကြာ အဖေပါ ဦးထွန်းရလို့ လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ ပါသွားမှာစိုးလို့”

“ဟင်း . . .” ဟု . . .

အိုက်လောလူ သက်မ အရင်ချသည့်။

ပြီးမှ . . .

“အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာ”ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

အိုက်လောလူ ရေရွတ်လိုက်သော “အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာ”ဆိုခြင်း မှာ သူ့မြေးနှင့် သူ့အဖြစ်ကို ပြောခြင်းလား၊ ဦးထွန်းရနှင့် ဧည့်သည်များ အဖြစ်ကို ဆိုလိုခြင်းလား၊ ခွဲခြားမသိသေးမိ . . .

သူ့သမီးက . . .

“ဦးထွန်းရသမီးက ဒီထက်တောင် ဆိုးပါသေးတယ် အဖေရယ်” ထုထပ်ပြောလိုက်ပြန်၏။

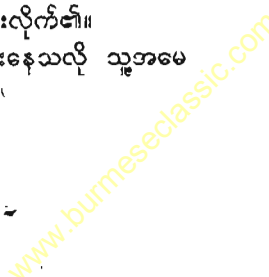
“ဟင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်လို့လဲ”

မှဆိုးကြီးအိုက်လောလူက လေးလေးကြီး မေးလိုက်၏။

သူ့သမီးက အဖေအား ပြောရမှာ ဝန်လေးနေသလို သူ့အမေ မှက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ . . .

အိုက်လောလူ၏ဇနီး ဒေါ်စိန်က . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲတော် ဟိုကောင်မလေးက ပျံ့တန်တန် နန့်တန်
 တန် မထုတ်လာ။ တိုမြို့က ပါလာတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို အားကျပြီး
 ဆံပင်တွေဖြတ်၊ လိမ်တွန့်ကောက်ကျွေးအောင်လုပ်၊ ပါးနီနုတ်ခမ်းနီတွေကို
 ခဲတွတ်နေအောင်ဆိုး၊ မြို့က ကောင်မလေးတွေ နေသလိုနေလေတော့၊
 ခုမြို့က ငွှောင်လေးတစ်ကောင်နဲ့ ဖြစ်ပြီး၊ ဝိုက်ကျန်ခဲ့လို့တဲ့ တော်ရယ်၊
 ခု... သူ့အဖေနဲ့ သူ့ရှုပ်တဲ့ကောင်လေးရော၊ မြို့ကဧည့်သည်တွေရော၊
 လာဖမ်းသွားတော့ တင့်တိုတရယ်ရယ်နဲ့ကဲ့၊ အဖြစ်ကတော့ ဆိုးလိုက်သမှ”
 တာမှန်မှာမူ . . .

တိုက်လောလူနှင့် မောင်သာပွင့်တို့၏အဖြစ်ကို
 ဝေါ်စိန်နှင့် သူ့သမီးတို့သာ ကြိုတင်သိလိုက်ရလျှင်
 မည်သူ့အဖြစ်က ပိုဆိုးမည်ကိုမူ . . . ။

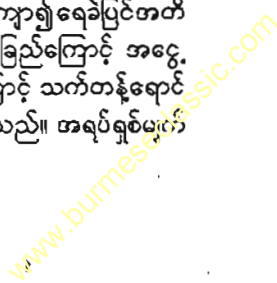

 သူတို့သားအဖ

ဆီးနှင်းဖတ်များသည် မြေပြင်အနှံ့ ပြည့်နေလေသည်။ ပင်စည်နှင့်
 ကိုင်းများပေါ်တွင်လည်း နှင်းကိုးပေါင်းတို့ ဖွေးဖွေးရွှေ့ တွယ်ကပ်နေကြ၏။
 ဆီးခဲနှင်းဖတ်များ လာကပ်ခိုတွဲနေသောဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြသော သစ်ရွက်
 များသည် ဘယ်ကာလကပင် ကြွေကျသွားကြသည်မသိ၊ ဘယ်သစ်ပင်
 မှာမှ တစ်ရွက်တလေသော သစ်ရွက်အကြွင်းအကျန်များကိုမမြင်ရတော့။
 တောအားလုံးရှိ သစ်ပင်များသည် အရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် တည်းတည်းမတ်
 မတ်ရပ်နေကြလေသည်။

ဇာဏီတို့ သားအဖသည် ဖွေးဖွေးထနေသော ဆီးခဲနှင်းမြှုပ်များထဲ
 ခြေကျမကျအောင် သတိနှင့် တရွေ့ရွေ့နှင်းကာ ကျားရဲတောင်ကြောကို
 ဖြတ်လာကြသည်။ ဆီးနှင်းလွင်ပြင်ထဲက သစ်တောကြီးသည် သူတို့
 နောက်၌ ဝေးစွာကျန်ခဲ့လေပြီ။ ဝံပုလွေချိုင့်ဝှမ်းကို ရောက်လာကြသည်။

မိုးပေါ်မှ နှင်းထုကို ထိုးဖောက်ဖြာဆင်းလာသော နေခြည်တန်းများ
 ထဲတွင် သက်တန့်ရောင်စုံတို့ ယှက်ဖြာနေကြသည်။ လေကွယ်သော
 ဝံပုလွေချိုင့်ဝှမ်းမှ ဆီးမြှုပ်နှင်းဖတ်များသည် မာကျော၍ ရေခဲပြင်အတို
 ဖြစ်နေကြလေ၏။ မှန်သားရေခဲပြင်သည် နေရောင်ခြည်ကြောင့် အငွေ့
 တလူလူ ပြန်ထွက်နေ၏။ နှင်းတန်းနှင့် နေရောင်ကြောင့် သက်တန့်ရောင်
 စုံတွေမှာ ဝံပုလွေချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုလုံး ကျပြန်နေလေသည်။ အရပ်ရွက်များက
 နှာသည် ဝိုးဝိုးပိုင်းပြာနေလေ၏။

ဗာဏီတို့ သားအဖခြေလှမ်းကမူ မရပ်ကြသေး။ ရွှေရွှေမှန်မှန် လှမ်းကြတုန်း။ သူတို့သားအဖသည် ဝံပုလွေချိုင့်ဝှမ်းမှ ရေခဲတောင်ပေါ်သို့ တက်လာကြပြန်လေသည်။

နှင်းဆွတ်သစ်တောများနှင့် နှင်းဆောင်းတောင်တန်းကြီးများကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်ကြလေသည်။ အချိန်မှာ မွန်းတည့် နေပြီဖြစ်သဖြင့် ထုပ်လာသော ထမင်းထုပ်ကို အသားဖုတ်နှင့်စားရင်း ခဏနားကြလေသည်။

နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့် ခရီးဆက်ထွက်ကြပြန်သည်။

ဝံပုလွေချိုင့်ဝှမ်းမှ မြေခွေးလွင်ပြင်သို့ ရောက်လာကြ၏။

နွေးထွေးသော နေခြည်ကြောင့် ရေခဲပြင်အပေါ်လွှာရှိ ဆီးခဲနှင့် ဖတ်များ အရည်ပျော်နေသည်။ ရေခဲတောင်ကြားရှိ မြေခွေးလွင်ပြင်ကြီး သည် မှန်ရောင်ထနေ၏။ မှိုင်းပြသော နှင်းရိပ်များ ကင်းစင်နေသဖြင့် ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်လာလေသည်။ ရေခဲပြင်မှန်သားပေါ် နေရောင်ခြည် တံလျှပ်များ တရိပ်ရိပ်ထနေ၏။ ရေငွေ့များ ပျံနေသည်။

ရေခဲတောင်နှင့် မြေခွေးလွင်ပြင် စပ်ကြားတွင် ထင်းရှူးတောနှင့် ကျောက်ဆောင်များကို ပျံ့လှလှမ်းမြင်နေရသည်။ ထင်ရှူးတောအစမှ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများသည် ဗာဏီတို့သားအဖ စခန်းချကြရမည့် နေရာဖြစ်လေသည်။

နှင်းကျိုးပေါင်းတက်နေသော ရေခဲငုတ်များသည် လွင်ပြင်တစ် လျှောက် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ပေါက်နေကြ၏။ ခြေလှမ်းတိုင်း ဝံရေဖိနပ် သည် တစ်စိတ်မြည်လာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရေခဲပုံကွဲသဖြင့် ဆီးမြှုပ် ထဲ ခြေဖျက်စိခန့်နှစ်သွားတတ်၏။ လွယ်ပိုးလာသော တစ်ကုမဝင်ဝံရေ လွယ်အိပ်ကြီးနှင့် ရေခဲပြင်ထဲ မလဲမပြုမိအောင် အထူးသတိထားရသည်။ လဲကျလျှင် ရေခဲငုတ်ချွန်တွေစူး၍ အဆိပ်အေးသင့်တတ်သည်။

ရေခဲပြင်ထဲ ကျိုးတိုးကျဲတ ပေါက်နေကြသော ထင်ရှူးတောစသ့် ရောက်လာကြသည်။

ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတိုင်း ဂူပေါက်မရှိသဖြင့် ဂူခေါင်းလိုက် ပေါက်ရှိသော ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးကြီးများကို လှည့်လည်ရှာ ကြသည်။

ဝေသီမြင့်ခေါင်သော အနောက်ဘက်ရေခဲတောင်ထိပ်ပေါ် တအိ အိ လျှောက်နေသော နေဝန်းကို ဗာဏီက ခဏခဏ လှမ်းကြည့်တတ် သည်။ နေရောင်ခြည် အားနည်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အအေးသည် သိသိ သာသာ စိမ့်ချမ်းလာသည်။ ရေခဲပြင်ပေါ် တစ်နေ့လုံးလျှောက်ထားသော ခြေထောက်တွေကလည်း လေးလံကိုက်ခဲစပြုလာလေပြီ။ သို့သော် မနား နိုင်ကြသေး။ သူတို့မှာ နေမဝင်မီ စခန်းချရမည့် ကျောက်ဂူတစ်ဂူကို ရ အောင် ရှာကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ရေခဲတောင်စောင်းအောက်တွင် ကျောက်ဂူတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ မုဆိုးကြီးဗာဏီ ခြေလှမ်းတုံ့လိုက်သည်။ အဖေ၏ခြေလှမ်းအတိုင်း နှင်း လျှောက်လိုက်လာသော ဗာလု၏ခြေလှမ်းကလည်း အလိုက်သိစွာ ရပ်သွားလေသည်။ ခဏသာအကဲခတ်ကြည့်ပြီး ဗာဏီက ခြေလှမ်းထပ် ရွှေ့ပြန်၏။

ရေခဲပြင်ထဲ တစ်နေ့လုံး လျှောက်လာရ၍ ခြေသလုံးတွေ တောင့် တင်းညောင်းညာနေသော ဗာလုက အလိုမကျစွာ အဖေကို တစ်ချက် မော့ကြည့်သည်။

“ဒီနေရာက ကောင်းသားပဲ အဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း မသိပါဘူး၊ ဣရေခဲတောင်က သိပ်စောက်တယ်ကွ၊ ငါတို့က တစ်ရက်နှစ်ရက် နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကတိုးမပစ်ရရင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ် ကြာမှာ၊ ရေခဲထု တက်လာပြီး တောင်ပေါ်က ရေခဲတုံးတွေ ပြိုကျလာရင် ဒီဂူက လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲပြင်အောက် ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီလိုကျောက်ဂူမျိုး လူမပြောနဲ့၊ ဝံတွေတောင် နေရဲမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခြေလှမ်းမပျက်လျှောက်သွားရင်း ဗာဏီက ပြော၏။

အဖေ့နောက်ကို ဆက်လိုက်ရင်း ဗာလုက သက်မချသည်။

သူ့အဖေသည် ငယ်စဉ်ကပင် ရေခဲပြင်ပေါ် ကတိုးပစ်လာသူ ဖြစ်သဖြင့် ရေခဲတောင်တို့၏ သဘာဝကို နောကျနေသူ ဖြစ်သည်။

ဗာလု နောက်ထပ် မဟာရဲတော့။ သူ့အဖေ၏ ခြေလှမ်းနင်းရာ လမ်းကြောင်းအတိုင်းသာ လိုက်နန်း၍ လျှောက်လာ၏။ ခြေလှမ်းငါးဆယ် မပြည့်ခင်ပင် နောက်ကျောက်ဂူတစ်ခုနား ရောက်လာကြ၏။ ဗာဏီသည် ဝှေ့ဘေးနှုတ်ခမ်းတွင် ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည်။ မလှုပ်မယှက်နှင့် ဂူထဲ နားစွင့်နေ၏။ ဂူထဲမှ ညိုးညိုးညံ့ညံ့ အသံတွေနှင့် ညည်းသံအိမ်များကို ကြားရသည်။

ရေခဲပြင်ပေါ် ကျက်စားတတ်သော ဝံအုပ်ကြီးသည် သူတို့သားအဖ ထက် ဓောစီးစွာ ဦး၍ ဂူထဲစခန်းချနေကြလေပြီ။ သားအဖနှစ်ယောက် သည် ဂူနားမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ခွာလာကြရပြန်၏။ မကြာခင် နောက်ဂူ ပေါက်ရှိရာ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။

ဂူပေါက် ကျောက်ဆောင်နောက်တွင် ရေခဲတောင်မြင့်ကြီးတွေ ရှိနေသော်လည်း မတ်စောက်ခြင်း မရှိသဖြင့် ခိုအောင်းရန် အကောင်းဆုံး နေရာဖြစ်သည်။ ပြေပြေလျှောလျှောရှိသော ရေခဲပြင်ကုန်းလျှောသည် ရာသီရင့်၍ ရေခဲတောင်ပေါ်က ရေခဲတုံးကြီးတွေ ဖုံးပြိုကျလာသော်လည်း ဂူဝနှင့် ကျောက်ဆောင်တို့ကို ပီရန် အကြောင်းမရှိချေ။ တစ်ဖက်တွင် ကျောက်ဆောင်တည်ရှိရာ ရေခဲပြင်ထက် နိမ့်လျှောသော ရေခဲစီးကြောင်း များရှိသည်။

ရေခဲစီးကြောင်းများ ဘေးနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ထင်းရှူးပင်များလည်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ ရှိ၏။ အချို့အပင်ပျိုများသည် ဂူဝနှုတ်ခမ်းနား၌ပင် ပေါက်နေကြသည်။ ဂူဝကို ရပ်ကြည့်၍ ဗာဏီ သဘောတွေ့သွား၏။

သို့သော် ရုတ်တရက် ဂူထဲမဝင်ကြသေး။ စောစောက ဝံအုပ်များ ခိုအောင်းနေကြသော ကျောက်ဂူကဲ့သို့ အတွင်းထဲတွင် ဝံအုပ်များနှင့် လူကို အန္တရာယ်ပြုတတ်သော ဝံပုလွေများ ရှိမရှိ အကဲခတ်ကြသည်။ သူတို့ ရောက်နေကြသောရေခဲပြင်မှာ မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျား ခါကာ ဘိုရာဒီတောင်ကြော ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင် ဟိမဝန္တာတောင်ကြောနှင့် ဆက်စပ်နေသောကြောင့် ရေခဲပြင်တွင် လူကိုအန္တရာယ်ပြုတတ်သော ဝံပုလွေနှင့် ဝက်ဝံကြီးများ ကိုမူ အထူးသတိထားရလေသည်။

ရေခဲပြင်ထဲရှိ ကျောက်ဂူလိုက်ခေါင်းများတွင် ဝံပုလွေနှင့် ဝက်ဝံ အုပ်ကြီးများ ရှိတတ်သလို၊ သစ်ခွေး၊ မြေခွေးနှင့် သားမင်းတို့လည်းပေါ၏။ သူတို့သည် အေးစိမ့်သော လေကြမ်းနှင့် နှင်းမှန်တိုင်းတို့ဝက်ကို မခံနိုင် ကြသဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ ကျောက်ဂူထဲ ဝင်အောင်းနေတတ်ကြသည်။ ဤသည်ကို အတွေ့အကြုံအရ ဗာဏီက သိထားလေသည်။

ယခု ဂူထဲ၌တော့ ဘာအသံပင်လဲမှ မကြားရ။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ အနံ့ အသက်ကိုလည်း နှာခေါင်းက မရ။ သို့သော် ဂူထဲတော့ မဝင်ရဲကြသေး။ လွယ်လာသော ဝံရေကျောပိုးအိတ်ကြီးကိုသာ ပခုံးပေါ်က အသာဖြုတ်၍ ကျောက်ဆောင်နား ချထားလိုက်ကြသည်။

ဤဂူထဲတွင် စခန်းချနေကြရန်မှာ ကျိန်းသေသလောက် ဖြစ်သွား ပေပြီ။

တစ်နေ့လုံး လျှောက်လာရ၍ ပင်ပန်းနွမ်းဟိုက်လာသော ဗာလုမှာ ယခုမှ စိတ်ပျော်သွားလေသည်။ ဂူထဲတွင် လူကို အန္တရာယ်ပြုတတ်သော တောတိရစ္ဆာန်ကြီးများ မရှိသည်မှာ သေချာသွားပြီဖြစ်သော်လည်း သူတို့ သည် ဂူထဲကိုတော့ မဝင်ရဲကြသေး။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလွန် အဆိပ်ပြင်းသော ရေခဲမြေများနှင့် ရေခဲပင့်ကူကွားများ ဂူထဲ၌ ရှိမရှိကို အသံနားထောင်၍ မကြားနိုင်သလို အနံ့အသက်ခံ၍လည်း မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဂူကို ထင်းရှူးသားအစိမ်း တွေနှင့် ပထမဦးဆုံး မှိုင်းတိုက်ရန် စိုင်းပြင်းကြရပြန်လေသည်။

ရေခဲမြေနှင့် ရေခဲပင့်ကူများ ဂူထဲရှိနေလျှင် ဘယ်တိရစ္ဆာန်မှ ဂူထဲမနေရကြ။ သူတို့ရှိနေသော ဂူထဲဝင်လာသမျှသော တိရစ္ဆာန်ကြီး များကို ရေခဲမြေနှင့် ပင့်ကူကွားတို့ကလည်း အလွတ်မပေး။ မြွေက လိုက်ပေါက်သလို ပင့်ကူကလည်း ခုန်ကိုက်တတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် တောတိရစ္ဆာန်ကြီးများ မရှိတိုင်း သူတို့စခန်းချကြရမည် ဂူသည် အန္တရာယ် ထင်းပြီဟု မယူဆနိုင်။ မတော်တဆ ဂူထဲတွင် ရေခဲမြေများနှင့် ရေခဲ ပင့်ကူများသာ ရှိနေလျှင် ဂူထဲဝင်မိသည်နှင့် ချက်ချင်းအကိုက်ခံရပေမည်။

ရေခဲမြေနှင့် ရေခဲပင့်ကူတို့မှာ အဆိပ်အလွန်ပြင်း၏။ ကိုက်စကမူ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူပြီး အဆိပ်သည် ငယ်ထိပ်က ပေါက်ထွက်သွားသည်။

မြေဆိပ်ပင့်ကူဆိပ် ဟုတ်ခန့် ငယ်ထိပ်က ပေါက်ထွက်သွားသော အခါ အကိုက်ခံရသူမှာ ရုတ်တရက် သက်သာသလိုဖြစ်သွား၏။ ကိုက်သော ဒဏ်ရာကပ်ပင် မနာမကျင့်ဘဲ ပျောက်ကင်းသွားသလို ထိုနေ့၌ အစား မပျက်၊ အနေမပျက် ပကတိ လူကောင်းလို ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ ထိုရေခဲမြေ ပင့်ကူကိုက်ချိန်ကျပြီဆိုလျှင် တော့ လုံးဝ မနေနိုင်လောက်အောင် မြေကိုက်ရာကစပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲ လာ၏။ အဆိပ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့လာသည်။ ဘစ်နာရီ နှစ်နာရီ ထိုသို့ ကိုက်ခဲနာကျင်ပြီးသောအခါ တဖြည်းဖြည်းပျောက်သွားပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ထိုအချိန်ရောက်သောအခါ အဆိပ်တစ်ခါ ထပ် တက်လာပြန်၏။ အကိုက်ခံရသူမှာ ပထမနှင့် ပုတီးယနေ့များကလို အိပ်နေထိုင်နေ၍ပင် မရတော့၊ အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်နေရသည်။ မြေဆိပ် ပင့်ကူဆိပ်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြင်းထန်လာ၏။

နောက်တစ်နေ့လည်း ထိုအချိန်ရောက်လျှင် ငှက်ဖျားတက်သလို ကိုက်ခဲနာကျင်လာပြန်၏။ သုံးလေးရက် ထိုသို့ဖြစ်ပြီးသောအခါ အကိုက် အခဲများပျောက်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးဖောယောင်လာပြန်သည်။ ခေါင်းက ဆံပင်များ ကျွတ်လာသည်။ တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကိုယ်ယောင် မပျောက်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးအက်ကွဲကာ အရိအရွံတွေ ထွက်လာ၏။ မြေကိုက် ပင့်ကူကိုက်သောအနာမှ အသားများပုပ်ဆွေးပဲ့ကျလာသည်။ သည်လိုနှင့် ခြေဖျားလက်ဖျားများကိုသာ ကိုက်မိလျှင် တစ်လအတွင်း ခြေဆစ်လက်ဆစ်တွေ ပြတ်ကြွေကျ၏။

ရေခဲမြေ၊ ရေခဲပင့်ကူအကိုက်ခံ ရသူမှာ သုံးလကြာခင် သေတတ် လေသည်။

ဤသို့အဆိပ်ပြင်း၍ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသောရေခဲမြေနှင့် ရေခဲပင့်ကူတို့သည် ထင်းရှူးစိမ်းညှော်နဲ့ကိုတော့ မခံနိုင်ကြ။

ထို့ကြောင့်ဗာဏီတို့ သားအဖသည် သူတို့စခန်းချ နေထိုင်ကြမည့် ထင်းရှူးပင်တွေကို ခုတ်၏။ မှိုင်းတိုက်ရန် တစ်ခုတည်းအတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်၊ အသားကင်၊ အသားဖုတ်များကိုလည်း ထင်းရှူးပင်များကိုပင် အသုံးချကြရလေသည်။

ဂူထဲကို မှိုင်းတိုက်ပြီး၍ ရေခဲမြေနှင့် ရေခဲပင့်ကူတို့၏ အန္တရာယ်ကို စိတ်ချရပြီဆိုမှ ညနေစာထမင်းချက်ကြလေသည်။ ညနေစာ ထမင်းစား ပြီးသွားကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆောင်စားသွေးသော ကျောက်ချော ပေါ် သားအဖနှစ်ယောက် ထင်းရှူးမြစ်တစ်မြစ်ကို တရွမ်းရွမ်းသွေးကြ သည်။ မာကျောသော ထင်းရှူးမြစ်နှင့် ပွတ်တိုက်ထားသဖြင့် ပူနွေးသော ကျောက်သားပေါ် နှင်းခဲလေးတွေ ကောက်တင်လိုက်၏။ ချက်ချင်းအရည် ပျော်သွားလေသည်။

တစ်နေ့လုံး လျှောက်လာရ၍ တောင့်တင်းကိုက်ခဲနေသော ခြေသ လုံးအစုံကို ထင်းရှူးမြစ်သွေးရည်နှင့် လိမ်းကျံကြ၏။ အေးနေသော ခြေ ထောက်နှင့် တောင့်တင်းနေသော ခြေသလုံးကြွက်သားများသည် ပူနွေး ပျော့ပျောင်းလာလေသည်။ ခဏချင်း အညောင်းအညာပြေ၍ အကိုက် အခဲလည်း ပျောက်သွားလေသည်။

ဂူတွင် စုပုံမီးရှို့ထားသော မီးဖိုထဲမှ ထင်းရှူးစိမ်းအနံ့များသည် ဂူထဲ၌ မွန်နေတုန်းပင်ရှိသေး၏။ ထင်းရှူးစိမ်းမီးရှို့နံ့မှာ အလွန်ခံရခက်၏။ ရေခဲမြေနှင့်ရေခဲပင့်ကူကြားကို မပြောနှင့် နှာခေါင်းအကျင့်မရသေးသော ဗာလုပင် တစ်ချက်တစ်ချက် အသက်ရှူကျပ်နေမိသည်။ ရောက်စဖြစ် သဖြင့် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ကို သူ့နှာခေါင်းက မယဉ်ပါးသေး။

သူ့အဖေကမူ ထင်းရှူးမြစ် သွေးလိမ်းပြီး၍ မကြာခင်မှာပင် အိပ် ပျော်သွားလေသည်။ ဂူတွင် မီးဖိုထားသဖြင့် တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ အန္တရာယ်ကို စိတ်ချရသော်လည်း ဗာလုကား တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်၊ ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် ဦးဆုံးညမို့ မျက်လုံးကြောင်နေ၏။

ဗာလုသည် တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးရင်း သူ့အဖေနဲ့ ပထမဦးဆုံး ရေခဲတောင်ပေါ် ကတိုးပစ်လိုက်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်သတိ ရနေလေသည်။

အသက်ငယ်သေးသော်လည်း သူ အတင်းပုဆာသဖြင့် အဖေက သူ့အား ရေခဲတောင်ပေါ်သို့ ခေါ်လာလေသည်။

သူ့အဖေကား သူတို့ရွာ တွင် နာမည်ကြီးမုဆိုးကျော်ဖြစ်၏။
ထိုခင်တလည်း ကျောက်ဂူတစ်ခု၌ပင် စခန်းချကြသည်။

နေ့ကင်းလင်းသောအခါ . . .

နံနက်စာ ထမင်းဟင်းချက်ရင်း ကျောက်ဂူထဲ၌ နေလိုက်ဟု
အပေတ ပြောသည်။

“အဖေ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အဖေ ဟိုဘက်က ရေခဲပြင်အစသွားမလို့”

အဖေစကားကြောင့် အားငယ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

လူသူမနီးသော ရေခဲလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲက ကျောက်ဂူထဲ၌
တစ်ယောက်ထီးတည်း နေရမှာ သူ ရွံ့နေသည်။

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ အဖေ”

“အဲဒီဘက် ကတိုးကောင်တွေ ရောက်မရောက်သွားအကဲခတ်
မလို့”

“ကျွန်တော် လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မင်းပါရင် ခရီးဖင့်နေမှာစိုးလို့”

သူ့အဖေက သူ့မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်၏။

“မင်း မနေရဲလို့လား” ဟု ထပ်မေး၏။ ရုတ်တရက် သူ မဖြေရဲ။

မနေရဲဟု ပြောလျှင် ဘာလို့လိုက်လာလဲဟု အပြစ်တင်ခံရတော့မည်။

သူ့အဖေနှင့် မျက်လုံးချင်း မဆိုင်ပုံဖြစ်သွားသည်။ သူ ရေခဲတောင်
ပေါ် မလိုက်လာခင်ကပင် ရေခဲပြင်က ကျောက်ဂူထဲ နေ့ခင်းနေ့လယ်
မင်းတစ်ယောက်တည်း နေရဲပါ့မလားဟု အကြိမ်ကြိမ် မေးဖူးခဲ့၏။

သူတို့ရွာတွင် ရေခဲတောင်ပေါ် ကတိုးလိုက်ရောင်းဖူးသော ရွယ်တူ
ချင်းချင်း အကြားကို မခံနိုင်သဖြင့် လိုက်ရလိုစိတ်နှင့် နေရဲပါတယ်ဟု
ပြောခဲ့သည်။ ရွာတွင်အိမ်တွင် အဖေ၏အမေးကိုဖြေခိုစဉ်ကမူ လွယ်လွယ်
လေးပင်။ ယခုတော့ စိတ်ထဲ စိုးရွံ့နေလေပြီ။

အဖေသည် သူ့စိတ်ကို ချက်ချင်းသိပုံရလေသည်။

“မုဆိုးလုပ်တဲ့လူက မကြောက်ရဘူးကွ၊ ရဲရတယ် ဟုတ်လား၊ ဟူး
ကောင်းဘက်က မုဆိုးတွေဆို ကျားတွေ ဆင်တွေနဲ့တောင် သတ်ရဲရတယ်။

ဒီရေခဲပြင်မှာတော့ ကျားတွေ ဆင်တွေလည်း မရှိပါဘူး၊ ဘာမှလဲ
မကြောက်ပါနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောလိုက်သောအသံက မူမမှန်ချင်။ ရင်ထဲလည်း တဒိတ်စိတ်ခုန်
နေ၏။ မြေခွေးလွင်ပြင်ထဲ တခြားကတိုးလိုက်မုဆိုးများလည်း ရှိတာပဲဟု
အဖေပြောဖူးသည်ကို သတိရသည်။ သို့သော် သူတို့ရွာက တခြားမုဆိုး
များသည် ဘယ်နားရှိမှန်း သူ မသိ၊ စိတ်မှန်းနှင့်ပင် တွေးမရ။ မြေခွေး
လွင်ပြင်ကြီးကလည်း ကျယ်ပြောလှသည်။ စိတ်ထဲ ကန္တာရရေခဲလွင်ပြင်
ကြီးထဲ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်ဟု ထင်မိသွားသည်။
စိတ်မလုံ၍ အဖေကို လိုက်ရလို လိုက်ရငြား ပြောကြည့်သည်။

“အဖေ မရှိတုန်း အဖေ ပြောပြဖူးတဲ့ ရေခဲပြင်ဝဲကြီးတွေနဲ့ တွေ့
ရင်ကော”

“ဝဲကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရင် ကျောက်ခဲလိုပဲ ငြိမ်နေလိုက်ပေါ့ကွ”

“ငြိမ်နေရင် ဝဲတွေက မကိုက်ဘူးလား”

“သူတို့ကို အန္တရာယ် မပြုဘူးထင်ရင် မကိုက်ပါဘူး”

“လူနဲ့ မရဘူးလား”

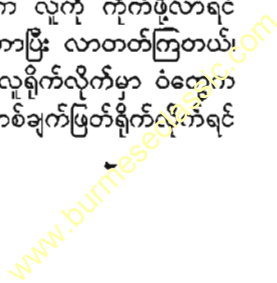
“ရေခဲပြင်ထဲမှာ ရုတ်တရက် ဘယ်အနံ့ရမလဲကွ၊ တစ်လောကလုံး
အေးခဲနေတာ၊ ပြီးတော့ ဝဲတွေရဲ့ နှာခေါင်းဖျားက အမွှေးတွေမှာလဲ
ရေခဲကျိုးပေါင်းတွေ တက်နေတော့ တော်တော်နဲ့ အနံ့မရနိုင်ဘူး”

မြားဆိပ်ဘူးကို လှမ်းယူသော အဖေ၏မျက်လုံးသည် သူ့မျက်နှာမှ
ခဏသာ ခွာသည်။ အကြည့်ပြန်ရောက်လာပြန်၏။

“ဝဲကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရမှာ သားကြောက်လို့လား”

သူက မဖြေ၊ အဖေမျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ သားရယ်၊ ဝဲကြီးတွေက လူကို ကိုက်ဖို့လာရင်
ဒီလို ဒီလို . . . နှာခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကာပြီး လာတတ်ကြတယ်၊
ဝဲနှာခေါင်းဖျားက သိပ်နုတော့ သူတို့နှာနုကို လူရိုက်လိုက်မှာ ဝဲတွေက
အင်မတန် ကြောက်ကြတယ်၊ ဝဲနှာနုကို တစ်ချက်ဖြတ်ရိုက်လိုက်ရင်
ဝဲက ပြေးတော့တာပဲ၊ ဘာမှ ကြောက်မနေနဲ့”

သူ့အဖေက ဝံကြီးတွေလာပုံကို လက်နှင့်လုပ်ပြသည်။

“သား... ဝံကြီးတွေနဲ့တွေ့ရင် ကျောက်ခဲလို၊ သစ်ပင်လို၊ ချက်ချင်း ငြိမ်နေလိုက်၊ ငြိမ်နေတဲ့သားအနား ဝံကြီးတွေ ရောက်လာရင် ခူးခူးခူးလို့ တအားအော်လိုက်၊ ဝံတွေလန့်ပြေးပြီး မှင်တက်မိနေတုန်း ဝံအုပ်ထဲက အကြီးဆုံးရွှေဆောင်အကောင်ရဲ့မျက်လုံးကို ဒီဆိပ်လူးမြားတံနဲ့ ထိုးဖောက်လိုက်၊ ဒါဆို ခေါင်းဆောင်ဝံကြီးထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်၊ ခေါင်းဆောင်ပြေးရင် ကျန်တဲ့အကောင်တွေ အားလုံး ပြေးတာပဲကွ၊ ဝံလောက်ကိုတော့ မုဆိုးက ဘယ်ကြောက်မလဲ မဟုတ်ဘူးလား။”

အဖေကမူ မကြောက်တရားများကိုချည်း တွင်တွင်ဟောနေ၏။ သည်လိုနှင့် နံနက်ထ၊ နေထွက်စမှာ အဖေသည် ရေခဲပြင်အစသို့ ထွက်သွားလေ၏။ နောက်သို့ပင် တစ်ချက်လှည့်မကြည့်ခဲ့။

သူ့ကို ရေခဲပြင်ထဲက ဂူ၌ စိတ်ချစွာ ထားခဲ့လေ၏။

ရွှေရွှေထွက်သွားသော အဖေ့နောက်ကျောကို ဗာလုသည် မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးနေမိသည်။ မြေခွေးလွင်ပြင်အနား ရောက်သောအခါ ထင်းရှူးပင်တွေက အဖေ့ကို ကွယ်သွားလေ၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ အဖေနှင့် နောက်ထပ်ပြန်မတွေ့ကြရတော့ဟု ခံစားမိသည်။ အဖေ မနက်က ထွက်သွားသည်များကို မျက်စိထဲက မြင်နေမိသည်။ နံနက်စာ ထမင်းချက် ပြီးသွားသည်။ အဖေကား ပြန်မရောက်သေး။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဂူဝံအပြင်ဘက် ခြေလှမ်းတော်တော်များများ ထွက်၍ ကြိုနေမိ၏။ အဖေ မနက်က ထွက်သွားရာဘက်ကို အကြာကြီးငေးနေမိသည်။

အဖေ ပြောပြသော ရေခဲပြင်ဝံကြီးတွေကို သတိရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အမြဲနားစွင့်နေရသည်။ သို့သော် ရေခဲပြင်ကြီးကား တိတ်ဆိတ်နေ၏။ သည်တော သည်တောင်တွင် သက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်မှ မရှိသလို ငြိမ်နေသည်။

“သား”

နောက်က အဖေခေါ်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အဖေသည် ရေခဲပြင်ယုန်ကြီးတစ်ကောင်ကို လက်ဆွဲကာ သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေ၏။ သူသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် အဖေအနား ပြေးလာသည်။

“ကျွန်တော်က အဖေ ဒီဘက်ကပဲ ပြန်လာမယ်ထင်လို့ ဒီဘက်ပဲ ကြည့်မျှော်နေတာ”

“မုဆိုးဆိုတာ သွားတဲ့လမ်းက ပြန်ရိုးထုံးစံ မရှိဘူးတဲ့၊ အသွားတစ်လမ်း၊ အပြန်တစ်လမ်းပဲ သွားလာတတ်ကြတယ်”

“ကတိုးကောင်တွေ တွေ့ခဲ့လား အဖေ”

“ကတိုးကောင်တွေတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် ရေခဲမြို့ တစ်ကျင်းနားက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရစ်ထားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ မကြာခင် အဖေတို့ ကတိုးပစ်ရမှာပါ”

ကတိုးကောင်များသည် သူတို့အလွန်ကြိုက်တတ်သော ရေခဲမြို့ကျင်းကို တွေ့သော်လည်း ချက်ချင်းမစားသေးဘဲ သုံးလေးခါ၊ မသက်လျှင် သုံးလေးရက် ရစ်သီရစ်သီ အကဲခတ်ပြီးမှ မှီကျင်းထဲ စင်စားတတ်သည်ကိုတော့ အဖေ ပြောပြထားဖူး၍ ကြိုတင်သိထားလေသည်။

ကတိုးကောင်များသည် အလွန်လျင် အလွန်ပါးသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သဖြင့် စားကျက်တွင် ငြိမ်၍စားနေတုန်း ပစ်ရခဲ၏။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ပစ်ရသည်ကသာ များလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကတိုးပစ်မုဆိုးက အလွန်လက်မြောင့်ဖို့ လိုသည်။ ပြေးနေသော ကတိုးကောင်ကို လှမ်းပစ်လျှင် ကျိန်းသေပေါက်ထိအောင် ကျင့်သားရထားရလေသည်။

“ကတိုးပစ်ရမယ့်နေ့ကျရင် ကျွန်တော်လဲ လိုက်မယ်နော်အဖေ”

“လိုက်ရမှာပေါ့၊ သားရယ်၊ ကတိုးပစ်ရမယ့်နေ့ကျရင် သားကို အဖေ ခေါ်သွားမှာပေါ့”

ရေခဲပြင်ပေါ်ပေါက်တတ်သော ရေခဲမြို့ကျင်းနှင့်ထင်းရှူးတောစပ်မှ ပန်းမွှေးပွင့်များကို စားနေသော ကတိုးကောင်များကို ဗာလု စိတ်မှန်းနှင့် မြင်နေမိသည်။ မကြာခင် ကတိုးပစ်ရတော့မည်ဆိုသဖြင့် သူပျော်သွား၏။

ရောက်တော့တို တစ်ယောက်ထီးတည်း နေရသည်ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းပမိတ္တော့၊ ပြေးလွှားနေသော ကတိုးကောင်ကို လှမ်းပစ်လျှင် ထိနိုင်အောင် ဗာလု မြားပစ်ကျင့်နေလေသည်။

ထင်းရွှေပင်များကို ပစ်ကစားနေခြင်းထက် သက်ရှိတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို အစမ်းပစ်ကြည့်ချင်သဖြင့် ကျောက်ဂူနားတစ်ဝိုက်ကို ခူးလေးထမ်း၍ လှည့်လည်နေမိ၏။

တစ်နေ့သည့်တွင် ချုံပုတ်တောစနား တစ်နေရာမှ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုမြင်ရသည်။ ဗာလု မြားရွယ်၍ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ သက်ရှိ တိရစ္ဆာန်ကို မမြင်ရ။ သစ်ခက် သစ်ကိုင်းလေးများ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

အဖေ တစ်နေ့က ပစ်ရလာသော ယုန်ဖြူကြီးတစ်ကောင်သာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မည်နည်းဟု တွေးမိ၏။ လေတိုက်၍ လှုပ်ခတ်ခြင်းလားဟု အကဲခတ်သည်။ လေတိုက်၍ မဟုတ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လေငြိမ်နေ၏။ တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ပဲ။

လှုပ်ရှားမှုက သိသာသည်။ ကတိုးကောင်များလေလား။

အသက်ပင် မရှူဘဲ၊ ချုံပုတ်ထဲ သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ သက်ရှိတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို မြင်ရုံနှင့် ညို့ထဲမှ မြားစူးလွှတ်ရန်ကိုလည်း အသင့်ပြင်ထား၏။ မကြာပါချေ။ ချုံပုတ်ထဲမှ ရေခဲငှက်တစ်ကောင်သည် ရုတ်တရက် အထိတ်အလန့် ထပျံ၏။ ရေခဲငှက်သည် သူ ရပ်နေရာဘက်သို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ပျံလာသည်။

အတောင်ရေစိုနေသော ရေခဲငှက်သည် မြင့်မြင့်ပျံမတက်နိုင်။ လူနှစ်ရပ်ကျော်ကျော်သာ ပျံလာနေ၏။ ပျံနှုန်းကလည်း နှေးကွေးသည်။ သူ၏အတောင်ကို စိတ်မချသလိုနှင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို တွဲလောင်းချထား၏။ ဗာလုသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် သူ့ရှေ့ပျံလာနေသော ရေခဲငှက်ကို ခူးလေးနှင့် ဆီးပစ်လိုက်၏။ ချက်ချင်း မှန်သည်။ မိုးပေါ်မှ ဖြုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျ၏။

ဗာလုမျက်စိကလည်း လျင်သည်။ ငှက်ကြီးပြုတ်ကျရာ ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ သူ့အကြည့်က ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။

သူ ပစ်ချလိုက်၍ မိုးပေါ်က ပြုတ်ကျလာသော ရေခဲငှက်သည် မြားစူးတန်းလန်းနှင့် ရေခဲပြင်ထဲတွင် ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ လှီးလွန်နေသည်။ ရေခဲငှက်ကို ကောက်ယူရန် ဗာလုပြေးသွား၏။ သို့သော် သူ နောက်ကျသွားသည်။ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေသော ရေခဲငှက်နား သူ မရောက်ခင်မှာပင် မြေခွေးဆိုးတစ်ကောင်သည် ဘယ်ကပေါ်လာသည် မသိ၊ သူ ပစ်ချထားသော ရေခဲငှက်ကို ရုတ်တရက် ကိုက်ချိပြေးသွားလေ၏။ မြေခွေးထက် သူက ခြေလှမ်းတစ်ဆယ်ကျော် နောက်ကျသွားလေသည်။

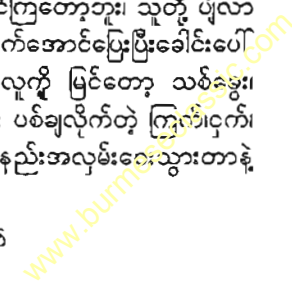
“တောက်... ”

သူ့ငှက်ကို အလစ်ဝင်ကောက်ပြေးသွားသော မြေခွေးအား လေးနှင့် လှမ်းပစ်ရန် ချိန်လိုက်သေး၏။ သို့သော် အလွန်လျင်သော ရေခဲပြင်မြေခွေးသည် ရုတ်ခြည်းထင်းရှူးတောစပ်သို့ ဝင်ပြေးသွားလေ၏။ ဗာလုကား ဓဒါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် နောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။

အဖေ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ထိုအကြောင်းကို ဗာလုက အဖေအား ပြောပြသည်။

“မင်းက မြေခွေးလောက်တောင် မလျင်လို့ မင်းငှက် မြေခွေးလုပြေးတာပေါ့။ မုဆိုးဆိုတာ ရေခဲပြင်ရှိ အားလုံးတိရစ္ဆာန်တွေထက် လျင်ရတယ်ကွ။ နောက်ကို မြမြမှတ်ထား။ ရေခဲပြင်က ကြက်၊ ငှက်၊ ဘဲငန်းတွေကို ပစ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ခေါင်းပေါ်ရောက်မှ ပစ်ချရတယ်။ ဝေးဇေးမှာ လှမ်းမပစ်ရဘူး။ ဝေးဝေးကလှမ်းပစ်ရင် သစ်ခွေး၊ မြေခွေးတွေကို ပစ်ပေးလိုက်တာနဲ့အတူတူပဲ။ ရေခဲပြင်မှာ သားစားတိရစ္ဆာန်တွေအတွက် အစားအစာ သိပ်ရှားတယ်... ”

အဲဒါကြောင့် ကြက်၊ ငှက်၊ ဘဲအုပ်တွေနောက်ကို သားစားတိရစ္ဆာန်တွေက အမြဲလိုက်ချောင်းနေတတ်ကြတယ်။ ရေခဲပြင်က ကြက်၊ ငှက်၊ ဘဲငန်းတွေဟာ ဝေးဝေးမြင့်မြင့်လည်း မပျံနိုင်ကြတော့ဘူး။ သူတို့ ပျံလာတာမြင်ရင်သူတို့အောက်ကို မင်းကအရင်ရောက်အောင်ပြေးပြီးခေါင်းပေါ်တည့်တည့်က အကောင်ကို ပစ်ချရတယ်။ လူကို မြင်တော့ သစ်ခွေး၊ မြေခွေးတွေက ရဲ့သွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါမှ မင်း ပစ်ချလိုက်တဲ့ ကြက်၊ ငှက်၊ ဘဲငန်းတွေက မင်းလက်ထဲရောက်မှာ၊ နည်းနည်းအလှမ်းဝေးသွားတာနဲ့

သစ်ခွေး၊ မြေခွေးတွေက ကောက်ပြေးကြမှာပဲ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သစ်ခွေး၊ မြေခွေးတွေဟာ ဒီရေခဲပြင်မှာ သိပ်ပေါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့တ လူတွေရဲ့ စားကြွင်းစားကျန်နဲ့ ကြက်ငှက်ဆိုလဲ လူမစားတဲ့ အစအနတွေကို စားရတော့ လူနဲ့လည်း နီးနီးနေတတ်ကြတယ်။ ခုတောင် ဇင်းတို့ငါတို့ ကျောက်ဂူနားတစ်ဝိုက်မှာ စားကြွင်းစားကျန် ချောင်းရင်း သစ်ခွေး၊ မြေခွေး ဘယ်နှစ်ကောင် ရောက်နေပြီလဲ မသိဘူး။

“ကျွန်တော်တို့ ဂူနားမှာတော့ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး အဖေရယ်”
 သူ့၏ စောဒကစကားကို သူ့အဖေက ရယ်သည်။

“အဖေလည်း သားလိုပဲ ရေခဲပြင်ရောက်စတုန်းကတော့ တို့ဂူနား၊ သစ်ခွေး၊ မြေခွေးတွေ မရှိတတ်ဘူးထင်တာပဲ။ ကြက်၊ ငှက် တစ်ကောင် ကောင်ရလို့ လူမစားတဲ့ အစအနတွေ လွှင့်ပစ်တော့မှ မျက်စိစောက်က ထွက်လာပြီး ကောက်ယူသွားကြတာ။ တို့ကသာ သူတို့ကို မမြင်ပေမယ့် သူတို့ကတော့ တို့ကို အမြဲမြင်နေကြတယ်။ သားစသားနဲ့ သားသွေး သားနဲ့ ရရင် လူနောက်ကို အရိပ်ပမာတောင် လိုက်တတ်တဲ့ အကောင် တွေပဲ”

ရှည်ရှည်လျားလျား ပြောပြနေသော သူ့အဖေစကားကို နားထောင် ရင်း ဗာလုသည် ယခု သူတို့စခန်းချနေကြသော ဂူနောက်၌ပင် သစ်ခွေး၊ မြေခွေးများ ရှိနေလေသလားဟု တွေးနေလေသည်။

မြေခွေးလွင်ပြင်ထဲတွင် နှင်းသည်းနေသဖြင့် အဖေ ကတိုးလိုက် မထွက်သည်မှာ နှစ်ရက်ရှိလေပြီ။

သည်နေ့တော့ အစောကြီးကပင် နေရောင်ခြည်ကို မြင်ရ၏။ နွေးထွေးမှုကို ချက်ချင်းမခံစားရသေးသော်လည်း နေခြည်တစ်မျှင် တစ်စကို မြင်ရုံနှင့် စိတ်ထဲက ကြည်လင်သွားသည်။ မကြာခင် နေရောင် ခြည်ကို ခံစားရတော့မှာပါလားဟူသော အသိကြောင့် အားတက်သွား သည်။ ဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်နှင့် နေရောင်ခြည်၏ အထိအတွေ့ကို မခံ စားရခင်ကပင် နွေးထွေးသွားလေ၏။

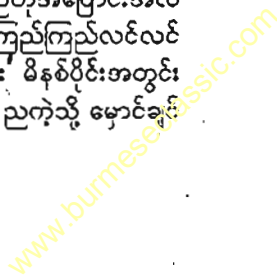
ရွာ၌၊ အိမ်၌နေစဉ်က နေရောင်ခြည်၏ နွေးထွေးမှုအရသာကို တန်ဖိုးထားရမုန်း မသိသော ဗာလုသည် ယခု နေ့မမြင် ရေပြင်ခဲသည် မြေခွေးလွင်ပြင်ရောက်မှ နေရောင်ခြည်၏တန်ဖိုးကို ကောင်းကောင်းသိ လေသည်။ ရေခဲတောင်မြင့် တောင်ချွန်များ၊ အကြိုအကြားနှင့် နှင်းရိပ် နှင်းတိမ်များ အကြိုအကြားမှ ထိုးဖောက်သွယ်ကျလာသော နေရောင်ခြည် တန်းများကို ငေးကြည့်ကာ ဗာလု ဂူဝတွင်ငြိမ်နေ၏။ သည်လို နေရောင် ခြည်ကို မြင်ရသောနေ့များတွင် ကတိုးကောင်များလည်း ရေခဲလွင်ပြင်ပေါ် နေစာလှုံတတ်ကြလေရာ အဖေသည် ကတိုးကောင် ခြေရာခံရန် စခန်းမှ အစောကြီးထွက်သွားလေသည်။

ကျောက်ဂူဝထိပ်တွင် တစ်ယောက်ထီးတည်း ဖြစ်နေသော ဗာလု သည် နေရောင်ခြည်တန်းများ စခန်းသို့ မြန်မြန်ရောက်လာရန်ကိုသာ စောင့်ကြည့်စိတ်စောလျက် ရှိလေသည်။ သူတို့သားအဖ စခန်းချနေကြ သော ကျောက်ဂူကြီး၏အရှေ့ဘက်တွင် ဝေသီမြင့်ခေါင်လွန်းသော ရေခဲ တောင်တန်းကြီးများ ရှိလေရာ၊ နေရောင်ခြည်သည် သူတို့ဂူစခန်းနားကို တော်တော်နှင့် ရောက်မလာ။ ရေခဲတောင်မြင့်ကြီးကိုကျော်ကာ အနောက် ဘက် ရေခဲလွင်ပြင်ကိုသာ ဦးစွာကျ၏။ နေရောင်ခြည်ထိုးကျနေသော ခန့်ရာမှာ စခန်းနှင့် ဝေးလွန်းသဖြင့် နေပူစာ သွားမလှုံပုံ၊ နေရောင်လာ ချည်ကို စခန်းကသာ စောင့်မျှော်နေရ၏။

သူ့အနား နေရောင်ခြည်မရောက်ခင် အရှေ့ဦးကောင်းကင်၌ နှင်း သည်းနှင်းရိပ်တို့ သိပ်သည်းမလာပါစေနှင့်ဟုလည်း ဆုအကြိမ်ကြိမ်တောင်း ခဲ့၏။

အနွေးထည်ပေါ်မှ ဝံရေအင်္ကျီရှည်ကြီး ထပ်ဝတ်ထားသော်လည်း သူကား ချမ်း၍ တခိုက်ခိုက်တုန်နေလေသည်။

ဤအရပ်သည် ရာသီဥတုဆိုးဝါးသလို ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲ တလည်း အင်မတန်မြန်တတ်၏။ ကောင်းကင်တွင် ကြည်ကြည်လင်လင် ထွန်းပနေသော နေဝန်းကို ခု မြင်နေရသော်လည်း မိနစ်ပိုင်းအတွင်း နှင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျလာပြီး ချက်ချင်းနေလုံးကွယ်၍ ညကဲ့သို့ မှောင်ချင်း မှောင်သွားတတ်သည်။

ခုနစ်ရက် နှစ်ရက် နှင်းမုန်တိုင်းကြီး ဆက်တိုက်ကျနေသော်လည်း နှင်းမုန်းတိုင်းကြားထဲကပင် နေဝန်းကြီးရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး ရေခဲ ဆောင်းများ ရေခဲလွင်ပြင်များ ချက်ချင်းကွဲစက်ပြိုကျကာ ရေခဲချောင်းများ တဆီခေါ် ရေစီးကြမ်းလာသည်လည်း ရှိတတ်လေ၏။

အစိုးမရသော အဝေးက နေရောင်ခြည်နွေးနွေးကို ဗာလု အားမလို အားမရ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေရ၏။ စောင့်ရသူအဖို့ ကြာတတ်မြဲဖြစ်လေရာ ကိုယ်လက် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ နောက်တော့ နေရောင်ခြည်စောစော ရနိုင်သော ဂူနားက ကျောက်တုံးတစ်ခုပေါ် သူ တက်လာသည်။

သူ့စိတ်ကူးမှာ နေရောင်ခြည်၏ ပူနွေးသောအရသာကို တအောင့် တနားခံပြီးမှ နံနက်စာ ထမင်းချက်ရန် ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖေသည် နေရောင်ခြည်စောစော ကျတတ်သော အနောက်လွင်ပြင်အရပ်သို့ ထွက် သွားသဖြင့် ခုလောက်ဆို နွေးထွေးနေပြီဟုလည်း တွေးမိ၏။

ရေခဲပြင်ပေါ် ကျက်စားလေ့ရှိသော သက်ရှိတိရစ္ဆာန်များသည် တဖဲတစကျနေသော နေရောင်ခြည်ရှိရာသို့ အလှူအယက် ပြေးလွှားနေ ကြသည်။ ရေခဲလွင်ပြင်ပေါ် ကွက်တိကွက်ကျား ဦးစွာကျတတ်သော နေရောင်ခြည်သည် ပြန်ပြန်ပြုပြုမရှိသေး။ အနွေးဓာတ်လည်း အားနည်း နေသေး၏။

ရေခဲလွင်ပြင်ပေါ်တွင် အလျင်ဆုံးနှင့် အကင်းအပါးဆုံးဖြစ်သော သစ်ခွေး၊ မြေခွေးများသည် ဦးဆုံးနေရောင်ခြည်ရရာ ကုန်းမြင့်ကမူပေါ် ရောက်သွားကြ၏။ သစ်ခွေး မြေခွေးတွေအပေါ်ရှိ ကောင်းကင်က နေရောင်ခြည်ထဲတွင်မူ ရေခဲ၊ ကြက်ငှက်၊ ဘဲဝန်းများ မြူးထူးပျော်ပါးကာ နေစာလှုံ့နေကြသည်။

အစားအသောက်ငမ်းသော မြေခွေး၊ သစ်ခွေးများသည် နေပူစာ လှုံ့ရင်း သူတို့ခေါင်းပေါ်ထက် ပျံ့ဝဲမြူးပျော်နေကြသော ရေခဲငှက်များကို တမော့မော့ မော်ကြည့်ကာ သွားရည်ကျနေကြသည်။ အချို့ရေခဲငှက်များ ပျော်မြူးပြီး ကောင်းကင်မှ ထိုးဆင်းလာလျှင် ရေခဲပြင်ထိ ကျလာသည် အထင်နှင့် အမြီးနှံ့၍ ပြေးလိုက်ကြ၏။ လမ်းတွင် သူဦးငါဦး တစ်ကောင် တစ်ကောင် ရန်စောင်နေကြသေးသည်။

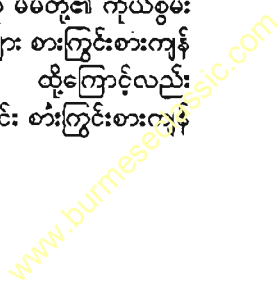
ပျော်မြူးပျံ့ဆင်းလာသော ရေခဲငှက်က ရေပြင်သို့ မဆင်း၊ လမ်း တစ်ဝက်၊ သို့မဟုတ် သူတို့ လှမ်းမမီနိုင်သော အမြင့်မှ မိုးပေါ် ပျံတက် သွားလျှင် အပြေးလိုက်လာကြသော မြေခွေး၊ သစ်ခွေးတွေမှာ အမော့ဆို ကာ ဟောဟဲဟောဟဲ ဖြစ်နေကြ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျသွားသော သစ်ခွေးမြေ ခွေးများသည် မိုးပေါ်ပျံမြူးနေသော ရေခဲငှက်တွေကို စိတ်မကုန်နိုင် ကြသေး။ တမော့မော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြည့်ကာ အမြီးတနှံ့နှံ့ ခေါင်း တယမ်းယမ်း၊ မျက်လုံးတဝှေ့ဝှေ့ လုပ်နေကြသည်။

ဝေသီမြင့်မားသော ရေခဲတောင်ချွန်ကြီးများ အကြိုအကြားမှ နေ ရောင်ခြည်တန်းများ ထိုးကျနေရာ ရေခဲပြင်ထဲသို့ ဝက်ဝံအုပ်ကြီးများ နေစာလှုံ့ရန် ကတိမ်းကပါးလာနေကြပြီဆိုလျှင်တော့ သစ်ခွေး၊ မြေခွေးများ မှာ အလိုလို နေရာဖယ်ပေးပြီးသား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

သစ်ခွေး၊ မြေခွေးများသည် ဝံများအား အရှင်သခင်ပမာ သဘော ထားကြပုံရ၏။ ဝံအုပ်ကြီးနှင့် ဝေးဝေးလဲလဲသို့ ထွက်မပြေးကြသလို၊ အနီးအနားကိုလည်း သိပ်မကပ်ရဲကြ။ သူတို့သည် မနီးမဝေးကသာ အရိပ်အခြည်ကြည့်၍ အလိုက်တသိ ခစားနေကြ၏။

မြေခွေး၊ သစ်ခွေးများ ဝံအုပ်ကြီးနှင့် ဤသို့ မနီးမဝေး မကင်းမကွာ နေတတ်ကြသည်မှာ သူတို့အတွက် အကြောင်းရှိလေသည်။ တစ်ခါတစ် ခါ ရေခဲပြင်ပေါ် မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး နွားနောက်များ၊ ပြောင်များ၊ သားမင်းများ တစ်ကောင်တလေ ရောက်လာတတ်၏။ ရေခဲပြင်ရှိ သားစား ကြူးဝံများသည် ထိုသို့ ရောက်လာတတ်သော နွားနောက်များ၊ ပြောင်များ၊ သားမင်းများကို အုပ်နှင့်လိုက်ကိုက်၍ သတ်ဖြတ်စားသောက်တတ်ကြ၏။ ဝံများ မစားချင်၍ ပစ်ထားခဲ့သော အရိုးအရင်းများကို သစ်ခွေးမြေခွေး များက သူ့ထက်ငါဦး လုစားကြရသည်။

သစ်ခွေး မြေခွေးများမှာ တိရစ္ဆာန်ကြီးများလို မိမိတို့၏ ကိုယ်စွမ်း တိုယ်စနှင့်လည်း ကိုက်သတ်မစားနိုင်ကြလေရာ၊ ဝံများ စားကြွင်းစားကျန် များကိုသာ အမြဲချောင်းမြောင်းနေကြရလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် ဝံအုပ်ကြီး၏ မနီးမဝေးတွင် နေစာလှုံ့ရင်း စားကြွင်းစားကျန် များကို မျှော်နေတတ်ကြလေသည်။

ဗာလုသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ နေစာလှုံရင်း သစ်ခွေး၊ မြေခွေး နှင့် ရေခဲပြင်ဝက်ဝံကြီးများကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ မကြာခင် နေရောင်ခြည်သည် သူတို့ရှိနေရာ ကျောက်ဆောင်ပေါ် ရောက်လာ၏။

ချက်ချင်း သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားလေသည်။

ဗာလုသည် ခါတိုင်းနေ့တွေ့လိုပင် ဂူထဲက ထွက်၍ နေစာလှုံနေ၏။ သူ နေစာလှုံနေသော ကျောက်ဆောင်၏ တောင်ဘက်ထင်းရှူးတောစမှ ဘဲငန်းအုပ် ပျံလာနေကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရောင်ခြည်၏ နွေးထွေးမှုကိုပင် တဒင်္ဂမေ့လျော့သွားလေသည်။

သူသည် ပျံလာနေကြသော ဘဲငန်းအုပ်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ ရေခဲပြင်ဘဲငန်းအုပ်မှာ နေရောင်ခြည်ကိုမြင်ရ၍ မြူးထူးပျံလာကြပုံရသည်။ ဗာလုရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ပျံလာနေကြ၏။ ဘဲငန်းတစ်ကောင် တလေတော့ ပစ်ရပြီဟု သူ ဝမ်းသာသွား၏။

ပျော်မြူးပျံလာကြသော ဘဲငန်းတွေကို မျက်တောင်မခတ် စိတ်ကြည့်နေ၏။ နီးလာလျှင်အသင့်ပစ်နိုင်အောင် လေးမြားကိုလည်း ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ဝေးဝေးမြင့်မြင့် မပျံနိုင်သော ဘဲငန်းများသည် မကြာခင်ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ထိုးဆင်းသွားကြ၏။ ရေခဲပြင်ရှိ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးကြီးများ ကွယ်သွားသဖြင့် ရေခဲပြင်ထိ အမြင်မရ၊ စိတ်ထင်သာ တွေးရ၏။ မကြာခင် ဘဲငန်းအုပ် မိုးပေါ်ပျံတက်ကြပြန်သည်။ နေရောင်ကြောင့် အတောင်ကြားနှင့်ရင်ဘတ်အဖြူကွက်များကိုပါ မြင်လာရသည်။

အတောင်လေး၍ ဝေးဝေးမပျံနိုင်သော ဘဲငန်းအုပ်သည် ခဏသာ မိုးပေါ် ပျံဝဲနေကြပြီး ရေခဲပြင်ပေါ် ပြန်ဆင်းသွားကြပြန်၏။

မိုးပေါ် ပြန်တက်လိုက်၊ ပြန်ကျလိုက်နှင့် တရွေ့ရွေ့လာနေကြသော ဘဲအုပ်သည် မကြာခင် ဗာလု နေစာလှုံနေသော ကျောက်ဆောင်နား ရောက်လာကြသည်။ မနီးမဝေးရှိ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတွေပေါ် ဆင်းနားနေကြသော ဘဲငန်းတွေကို မြင်ရသည်မှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေကြသည်။

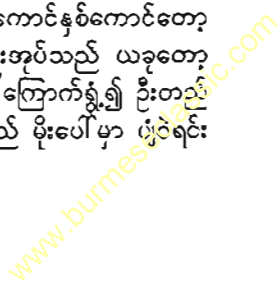
ရေခဲပြင်ဘဲငန်းအုပ်သည် နေရောင်ခြည်ကိုမြင်၍ ပျော်မြူး ပျံလာကြသည် မဟုတ်။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ရ၍ အထိတ်တလန့် ပျံပြေးလာကြခြင်းသာ။

ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတွေပေါ် တက်နားနေကြသော ဘဲငန်းကြီးများသည် ရှည်လျားသော လည်တိုင်ကြီးများကို ဆန့်ထုတ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ကြည့်ကြသည်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးကြီးတွေပေါ် နားနေရသည်ကိုပင် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကျီးလန့်စာစားဖြစ်နေကြ၏။ ဘဲငန်းများ လန့်ပျံလာကြသည်ကို သိသဖြင့် ဘာပါလိမ့်ဟု ဗာလုက ရင်ထိတ်သွားသည်။ ဘဲငန်းများနည်းတူ သူလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ဘယ်ညာကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် အကဲခတ်နေရ၏။ ဘဲငန်းကြီးများကို ထိုးသုတ်သတ်ဖြတ်နိုင်သော သိန်းငှက်စွန်ရဲများကိုတော့ ဤမြေခွေးလွင်ပြင်တွင် သူတစ်ခါမျှ မမြင်ဖူး။

ဗာလုသည် စိုးရိမ်စိတ်သံသယနှင့် ဘဲငန်းများ နားနေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းအကဲခတ်လေသည်။ မကြာပါချေ။ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ် တက်နားနေကြသော ရေဘဲအုပ်ရှိရာသို့ ဝံပုလွေကြီးတစ်ကောင်သည် အလောတကြီး ပြေးတက်လာ၏။ ဝံပုလွေညိုကြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ် ပြေးတက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ရေဘဲအုပ်မှာ ချက်ချင်းမိုးပေါ် လန့်ပြေးပျံတက်သွားကြသည်။

ဝံပုလွေကြီးကို ကြောက်၍ မိုးပေါ်ပျံတက်သွားကြသော ဘဲအုပ်တွေမှာ ဤတစ်ခါ ပရမ်းပတာ ဖြစ်သွားသည်။ အထိတ်တလန့် ထပျံကြရသဖြင့် အုပ်လည်းကွဲသွား၏။ ဦးတည်ရာမဲ့စွာ မိုးပေါ်ပြန်ကျပျံဝဲနေကြသည်။

သူ့ဘက်ဦးတည်လာနေရာမှ လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားသော ရေဘဲအုပ်ကို ကြည့်ကာ ဗာလု သက်မချသည်။ တစ်ကောင်နှစ်ကောင်တော့ အနည်းဆုံးပစ်ရမည်ဟု ထင်ထားခဲ့သော ဘဲငန်းအုပ်သည် ယခုတော့ သူ့ရှိရာမှ ဖဲကြဉ်ပျံသွားကြလေပြီ။ ဝံပုလွေကြီးကို ကြောက်ရွံ့၍ ဦးတည်ရာမဲ့ မိုးပေါ်ပျံတက်ပြေးကြသော ဘဲငန်းအုပ်သည် မိုးပေါ်မှာ ပျံဝဲရင်း မိုးပေါ်၌ပင် ပြန်လည်စုစည်းကြပြန်၏။

မိုးပေါ်၌ မြန်လည်စုစည်းမိသော ဘဲငန်းကြီးလေးငါးကောင်သည်
ဘေးကင်းမည်ထင်ရာ ရေခဲတောင်မြင့်ကြီးဘက် ဦးတည်ပျံနေကြ၏။
အညှီရောင်အဆင်းရှိသော ဝံပုလွေကြီးသည် ရေဘဲများပျံသွားရာဘက်ကို
ကျောက်ဆောင်ပေါ်က ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၍ ငြိမ်ကြည့်နေ၏။

ဝေးလံသောအရပ်ရှိ ရေခဲတောင်ပေါ် ပျံနေကြသော ဘဲအုပ်သည်
အတောင်ညောင်းလာသောအခါ ရေခဲပြင်ထဲ ဆင်းနားကြပြန်၏။ ထပျံ
သွားသော ဘဲအုပ်ကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသော ကျောက်
ဆောင်ပေါ်က ဝံပုလွေကြီးသည် ချက်ချင်းခုန်ချပြီး ဘဲအုပ်နောက်ဆင်း
လိုက်သွားသည်။

ထိုဝံပုလွေကြီး ရေခဲပြင်ထဲရောက်မှ သူ့နောက်တွင်လည်း နောက်
ထပ် ဝံပုလွေနှစ်ကောင် ပါလာသေးသည်ကို ဗာလု တွေ့လိုက်ရသည်။
ရေဘဲအုပ်ကြီး ဦးတည်ပျံသန်းနေသော ရေခဲတောင်မြင့်ကြီးရှိရာအရပ်မှာ
ဝေးလွန်းလှသည်။ ကြားထဲတွင် မြေခွေးလွင်ပြင်ကြီးတစ်ခု ခြားနေသေး၏။

ရေခဲပြင်ပေါ် ဆင်းနားနေကြသော ဘဲငန်းအုပ်နား ဝံပုလွေသုံး
ကောင် ရောက်သွားကြသောအခါ ရေခဲဘဲငန်းတွေမှာ အထိတ်တလန့်
ထပျံကြပြန်သည်။

ဝံပုလွေသုံးကောင်ကလည်း ဇွဲမလျှော့သေး။ ဘဲငန်း၏ ပျံရာ
အောက်က ခေါင်းမောပါးစပ်ဟူ၍ လိုက်ပါနေကြ၏။

သည်လိုနှင့် ပျံလိုက်နားလိုက် ပြေးနေကြသော ဘဲငန်းအုပ်မှာ
ကြာသော် အတောင်ညောင်းလာကြ၏။ မြင့်မြင့်မပျံနိုင်သလို ဝေးဝေး
လည်း မရောက်နိုင်ကြတော့။ ခြေလှမ်းငါးဆယ် တစ်ရာကိုပင် တစ်ခါ
တည်း မပျံနိုင်ကြတော့ဘဲ ရေခဲပြင်ထဲ ခဏခဏ ဆင်းနားကြ၏။

ဘဲငန်းတွေ အတောင်ညောင်း၍ ဝေးဝေးမြင့်မြင့် မပျံနိုင်ကြတော့
ဘူးဆိုသည်ကို အတပ်သိသော ဝံပုလွေကြီးသုံးကောင်သည် ဘဲငန်းအုပ်
ပျံပြေးနေရာ အောက်ကပင် ထတ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေကြသည်။

သားကောင်လိုက် အလွန်ကျွမ်းကျင်ကြသော ဝံပုလွေကြီးသည်
တစ်ခါတစ်ခါ အတောင်ညောင်း၍ ပျံရင်း နိမ့်ဆင်းလာသော ဘဲငန်းကြီး
တွေကို ပြေးရင်း လိုက်ရင်းက ပတတ်ရပ် ခုန်ဟပ်ကိုက်ဖမ်းကြသည်။

ထိုအခါ ဘဲငန်းကြီးတွေမှာ ဝံပုလွေများ ကိုက်ခုန်မမီနိုင်သော
အမြင့်သို့ တက်ပုံကြ၏။ သို့သော် ခဏသာ၊ သူတို့၏ ကြီးမားလေးလံသော
ကိုယ်ကို အတောင်နှစ်ဖက်က မထိန်းနိုင်တော့၊ တစ်မနက်လုံး အပြေးပျံ
လာရသဖြင့် အားကုန်ညောင်းပန်းနေလေပြီ။ ပျံရင်း တက်ရင်းနှင့်ပင်
ရေခဲပြင်ပေါ်သို့သာ နိမ့်နိမ့်ကျလာကြလေ၏။

ဝေးနေ၍ ဘဲငန်းတွေအော်သံနှင့် ဝံပုလွေများ မာန်ဖီသံကို မကြား
ရသော်လည်း ပျံနေသော ဘဲငန်းတစ်ကောင် ရေခဲပြင်ထဲ နိမ့်ဆင်းလာ
တိုင်း ဗာလုမှာ ရင်ခုန်နေ၏။

သည်လိုနှင့် ရေခဲတောင်မြင့်ကြီးပေါ် ပျံပြေးနေကြသော ဘဲငန်း
ကြီးများမှာ တောင်ခြေရင်း ထင်းရှူးသစ်တောကြီးနားသို့ပင် တစ်ကောင်မှ
ရောက်မသွားကြ။ သူတို့ပျံပြေးနေရာအောက်က မြေခွေးလွင်ပြင်အတိုင်း
ပါးစပ်ဟ ခေါင်းမောပြီး လိုက်ပါနေကြသော ဝံပုလွေတို့၏ ပါးစပ်ထဲပျံရင်း
ပြေးရင်းနှင့် တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကျရောက်သွားလေ၏။

ဝံပုလွေကြီးသုံးကောင်သည် အတောင်ညောင်း၍ ရေခဲပြင်ထဲ
ခုန်ဆွခုန်ဆွ ပြေးနေကြသော ဘဲငန်းတွေကိုပါ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်
ကိုက်သတ်နေ၏။ ဗာလုသည် ဝံပုလွေများကိုက်သတ်နေသော ဘဲငန်း
များကို နှမြောတွန့်တို့စွာ ဝေးကြည့်နေရလေသည်။

ရေခဲတောင် ရေခဲလွင်ပြင် ရောက်စကမူ ဝံပုလွေများ ရေဘဲလိုက်
သည်ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝေးကြည့်နေခဲ့သော ဗာလုမှာ နောက်တော့
လည်း ရိုးအိသွားလေ၏။ ဝံပုလွေများသာ မဟုတ်၊ ဝက်ဝံဖြူကြီးများ
သည်လည်း ရေခဲပြင်ရှိ ကြက်ငှက်ဘဲငန်းတွေကို ဤသို့ပင် လိုက်တတ်
ကြ၏။ သူတို့အတုကိုယူ၍ သစ်ခွေးမြေခွေးများကလည်း ထိုနည်း
လည်းကောင်းပင်။ ဝံပုလွေနှင့် ဝက်ဝံ၊ သစ်ခွေး၊ မြေခွေးများဆီတွင်
အသေအခံရဆုံး တိရစ္ဆာန်တွေမှာ ဘဲငန်းများသာ ဖြစ်လေသည်။ ဘဲငန်း
များသည် ကြက်ငှက်များလို သစ်ပင်ပေါ်၌လည်း နားမနေနိုင်ကြရ။
ဝံပုလွေနှင့် ဝက်ဝံ၊ သစ်ခွေး၊ မြေခွေးတွေမှာ ဘဲငန်းအုပ်ကို တွေ့သည်နှင့်
မလွတ်တမ်း လိုက်ကိုက်သတ်ဖြတ်ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သားကောင်လိုက် ကျွမ်းကျင်သော ရေခဲပြင်ဝံများနှင့် သစ်ခွေးမြေခွေးများသည် တစ်ခါတစ်ခါ ထင်းရှူးပင်ပေါ် ပြေးနားခိုပုန်းနေသော ကြက်ငှက်များကိုပင် သစ်ပင်ရင်းနှင့် ကိုယ်လုံးကို တိုက်လှုပ်၍ ခြောက်လှန့်ဖမ်းစားတတ်ကြ၏။

ဝံပုလွေနှင့် ဝက်ဝံကြီးများ လိုက်လာသော ကြက်ငှက်ဘဲအုပ်များကို ဗာလု မပစ်ရဲသော်လည်း သစ်ခွေး မြေခွေးများ ကိုက်လာသော ကြက်၊ ငှက်၊ ဘဲငန်းများဆိုလျှင်တော့ ဗာလုသည် သူတို့ပါးစပ်နားကပင် သွားလှကောက်ယူတတ်လာသည်။ ကျယ်ပြောသောမြေခွေးလွင်ပြင်ကြီးထဲ တစ်နေ့လုံး လှည့်ပတ်ပြေးလိုက်လာရသော ရေခဲကြက်ငှက်များ အတောင်ညောင်း၍ မပျံနိုင်မပြေးနိုင်ဖြစ်နေခါမှ သူက လူယူသွားသည်ကို မြေခွေး သစ်ခွေးများသည် မကျေမနပ် ငေးခွိုင်၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့အဖေ ပြန်လာသောအခါ ဗာလုက ဤသည်တို့ကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြ၏။ သူ့အဖေက “ဒါမှ ငါ့သားကွဲ့ အဖေ့ခြေရာ နင်းမယ့် မုဆိုးကျော်ကြီး”ဟု ချီးကျူးစကား ဆိုတတ်၏။

သည်လိုနှင့်ပင် ရေခဲတောင်ပေါ်၌ ဗာလုတို့ သားစားဖ ကတိုးလိုက်ကြသည်မှာ နှစ်ကာလ ကြာချေပြီ။ သို့သော် ဗာလုသည် သူ့အဖေ ဗာဏီလို သိက္ခာရမုဆိုးကျော်ကြီးကား မဖြစ်သေး။ မုဆိုးသိက္ခာရတို့ ခံနိုင်လောက်သော တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင်ကို ဘယ်မှာများ သွားရှာပစ်ရကောင်းမလဲဟု ဗာလု အမြဲတွေးတတ်လာသည်။

သူတို့ရွာက လူတိုင်း မုဆိုးတိုင်း ပစ်ဖူးရဖူးသော ကတိုးကောင်လောက်ကို ပစ်၍တော့ ဤတစ်သက် . . . သူ့အဖေလို သိက္ခာရမုဆိုး ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်။ သူ့အဖေသည် ကျားရဲကို သတ်၍ သိက္ခာရမုဆိုး ဖြစ်လာ၏။

သူ့အဖေလို ကျားရဲကို သတ်ရဖို့ဆိုသည်မှာလည်း လွယ်သော ကိစ္စ မဟုတ်။ သူတို့အရပ်သည် ရေခဲပြင်များနှင့် အမြစ်မဲ့ဖေးနေသော အရပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျားမရွံ့ အဖေသတ်လိုက်သော ကျားသည် ဟူးကောင်း ဘက်မှ မျက်စိလည် လမ်းမှား၍ ရောက်လာသော ကျားပင်။

တစ်နည်းဆိုရသော် အဖေ့ကို သိက္ခာရ မုဆိုးအဖြစ် ဘွဲ့လာပေး သွားသော ကျားပင်။

ထိုကျားရေသည် ယခုထိ အိမ်မှာ အမြတ်တနိုး ရှိလေ၏။

အဖေကျားရေနှင့် ယှဉ်ထားနိုင်သော ထူးထူးခြားခြား သားရေတစ်ခုကို ဗာလုတွေးနေမိသည်။ ရေခဲတောင်ပေါ် ကတိုးလာပစ်ရင်း ကျားရဲ တစ်ကောင်ကောင်နှင့် တွေ့ပါစေဟုလည်း အမြဲဆုတောင်းမိ၏။ ကျားရဲ ကိုတွေ့၍ သတ်ဖြတ်ဖမ်းဆီးနိုင်မှ သူလည်း သူ့အဖေလို သိက္ခာရမုဆိုး ကျော်ကြီး ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ယနေ့ထိ သူ့စိတ်ကူးကို အိပ်မက်ပင် မမြင်မက်ရသေး။

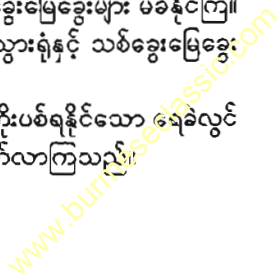
ရွာပြန်ဆင်းလိုက်၊ ရေခဲတောင်ပေါ် တက်လိုက်နှင့် ဆောင်းနှောင်းကာလသို့ ရောက်လာ၏။

ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် နေရောင်ခြည်ကို နေ့စဉ်လိုလို မြင်လာရသည်။ နှင်းရိပ်နှင့်ထူများ ပါးလျားနေသဖြင့် မိုးကောင်းကင်လည်း ကြည်လင်လာလေသည်။

ရေခဲပြင်ပေါ် ကျက်စားတတ်ကြသော ဝံများနှင့် သစ်ခွေး၊ မြေခွေးများကို သားငှက်လိုက်ရင်း နေရာတကာ မြင်လာရသည်။ ရာသီဥတု သာယာလာသဖြင့် ရေခဲတောင်ပေါ် သားငှက်တိရစ္ဆာန်များလည်း အရောက်အပေါက် များလာကြလေသည်။

ရေခဲလွင်ပြင်ထဲ၌ ဤမျှ သစ်ခွေး မြေခွေးများ သောင်းကျန်းနေလျှင် ကတိုးကောင်များ မရှိသည်မှာ သေချာ၏။ ကတိုးကောင်များ ရှိနေသော အနီးအနားတွင် သစ်ခွေးမြေခွေးများ ကျက်စားလေ့ မရှိပေ။ မွေးလွန်းသော ကတိုးကောင်၏ အနံ့ကို သစ်ခွေးမြေခွေးများ မခံနိုင်ကြ။ သူတို့အနားက ကတိုးတစ်ကောင်တလေ ဖြစ်သွားရုံနှင့် သစ်ခွေးမြေခွေး တွေမှာ မူးမေ့လဲကျန်ခဲ့တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဗာလုတို့သားအဖသည် ကတိုးပစ်ရနိုင်သော ရေခဲလွင်ပြင်အဆုံးက ထင်းရှူးသစ်တော အစသို့ ထွက်လာကြသည်။

ရေခဲပြင် ကမ်းပါးထိပ်နားအရောက်တွင် တောစုမှ အရိပ်တစ်ခုကို ဗာလုက အရင်မြင်လိုက်ရ၏။

“ကတိုးကောင်လား မသိဘူး အဖေ၊ တောစုက အကောင်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားတယ်”

“အဖေတော့ မမြင်လိုက်ဘူးသား၊ သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ဝံရေကြမ်းကြီးကို တင်ပါးခံ ခုထိုင်ကာ ရေခဲပြင်နိမ့်လျှော့အတိုင်း တောစုသို့ လျှောဆင်းလာကြသည်။ အရိန်နှင့် လျှောကျလာသော ကိုယ်ကို ရုတ်တရက် မတ်နိုင်ရန် ဗာဏီက ခြေဖျား ထောက်လိုက်၏။ ရေပြင်ထဲ ခြေကျွံမိသည်နှင့် ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး သား ဖြစ်သွားလေ၏။

အလေ့တကျင့်ရပြီးသား ဗာလုကလည်း သူ့အဖေနည်းတူ ရေခဲပြင် အစတွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရ၏။ လက်ထဲက ဝူးလေးကိုလည်း ချိန်ရွယ် ပြီးသား စွဲကိုင်ထား၏။

အကယ်၍ ကတိုးကောင်ကိုသာ လှမ်းမြင်လျှင် သူ့အဖေထက် ဦးအောင်လှမ်းပစ်လိုက်မည်ဟု ဗာလု အားခဲထားသည်။ သူ ဦးစွာမြင် ရသော ကတိုးကောင်ကို သူပင်ပစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြလိုက်မည်။

ကတိုးကောင်များကျက်စားရာ ရေခဲပြင်အစနှင့် ရေခဲပြေမို့ကျင်းများ၊ ပန်းမွှေးတောများကို တစ်နေ့လုံးလျှောက်၍ သားအဖနှစ်ယောက် ကတိုး ကောင်ကို ရှာကြ၏။ နေသောစောင်းသွားသည်။ ထိုနေ့က ကတိုးကောင် တစ်ကောင်တလေ၏ အရိပ်အခြည်ကိုမျှ မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် မိုးမချုပ်ခင် စခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။

ညတွင် သူတို့ရုန်းပတ်ဝန်းကျင်မှ မြေခွေးတို့၏ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေကြသံကို ပျင်းရိဖွယ်ရာ ကြားရလေသည်။ အေးနေသော ရေခဲလွင် ပြင်မှ မြေခွေးများသည် နွေးထွေးသော ရာသီနှင့်အတူ နိုးထလာကြလေပြီ။

အဖေ “ဝဲ . . ဝဲ”ဟု အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်ကာ ကျောက်ဆောင် တစ်ခုပေါ် ဗာလု တွယ်ကပ်တက်လိုက်၏။

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ရေခဲငုတ်တစ်ခုကိုပင် ကိုင်မိသွားသည်။ လက်ချောင်းတစ်လျှောက်လုံး ကျင့်သွား၏။ အအေးသည် ကိုယ်အပေါ် တွင်းထဲ စိမ့်ဝင်သွားသလို ခဲစားလိုက်ရ၏။

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ခြေတစ်လှမ်း ထပ်ခုန်လိုက်၏။ ရေခဲကျီး ပေါင်းတက်၍ ဗြတ်ထနေသော ကျောက်စွန်းတစ်ခုပေါ် ထိုင်လျက်ကျ သွားသည်။ နောက်သို့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သူ့ထက် အတွေ့ အကြုံရင့်သော အဖေကို ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ် ထိုင်၍ တွေ့ရ၏။ အဖေ နှုတ်က ဘာမှမပြော၊ အော်လည်း မအော်။ သူ့ကိုသာ အေးအေး လူလူ လှမ်းကြည့်နေ၏။ အဖေအသွင်ကို မြင်ရမှ ရှက်သွားမိသည်။ အဖေ၏ တည်ငြိမ်မှုသည် သစ်ငုတ်ကျောက်ခဲလို ငြိမ်နေ၏။ ဝံနဲ့တွေ့ရင် ကျောက်ခဲလိုငြိမ်နေရတယ်သားဟု ပြောဖူးသည်များကိုသတိရသွားသည်။

ကြောက်စရာ မရှိတော့။ ယခု သူ့ရောက်နေသော ကျောက်ဆောင် မှာ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်မြင့်သဖြင့် ဝဲကြီးများ ပတတ်ရပ်လှမ်းကုတ်ဆွဲ ချသော်လည်း မမီနိုင်ပေ။ သူ့ကိုမြင်သွား၍ ပတတ်ရပ်လှမ်းဆွဲလာလျှင် လည်း အဖေပြောထားဖူးသလို ဝဲကြီးမျက်လုံးများကို မြားစူးနှင့် လှမ်းထိုး လိုက်ရုံသာ။

စခန်းက ထွက်လာကြသည်မှာ နာရီဝက်ပင် မကြာသေး။ ဝဲအုပ် ကြီးနှင့် လာတွေ့နေသည်ကို စိတ်ထဲက စနိုးစနောင့်ဖြစ်သွား၏။ အသက် ပြင်းပြင်း ရှူမိလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲက အငွေ့တွေ လျှံထွက်လာ၏။ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်များပေါ် လာကပ်နေကြသော ဆီးခဲများကို လက်တစ် ဖက်နှင့်သပ်ချလိုက်၏။ ကတိုးရေဦးထုပ်ကို နေသားတကျ ပြန်ဆောင်း လိုက်သည်။ အကြည့်ကို ရှေ့သို့ စူးစိုက်ထားသည်။ ဝူးလေးကိုလည်း မြဲမြဲ ဆုပ်ထား၏။ နှင်းလွင်ပြင်ထဲ ပြေးလျှောက်လာကြသော ဝဲအုပ်သည် သူတို့သားအဖရှိရာ ကျောက်ဆောင်အောက် ချက်ချင်းရောက်လာကြ၏။ အပေါ်သို့ လုံးဝမော့မကြည့်ခဲ့ကြဘဲ ကတိမ်းကပါးသာ ဖြတ်လျှောက် သွားကြ၏။ ဂူပေါက်မရှိသော ကျောက်ဆောင်များဟုသိပ်ရသည်။ ဝဲအုပ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ပြေးလာကြသလို ရှိသည်။ ဟောဟဲ ဟောဟဲမြည်လာကြသော အမောဆွဲသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

အသက်ရွယ်များ ကျယ်လောင်သည်။ အဘယ်မျှ ဝေးလံသော အရပ်ကပင် ခရီးရှည်ပြေးလာကြသည် မသိ၊ အမောဆိုလာကြပုံရ၏။

ပြေးလာကြသည် ဆိုသော်လည်း မြန်မြန်သွက်သွက်ပင် မလျှောက် နိုင်ကြတော့၊ ခြေလှမ်းများ နှေးကွေးနေကြသည်။ တစ်ကောင်တစ်ကောင် နောက်သို့ပင် လှည့်မကြည့်နိုင်။ သူဦးငါဦးသာ ပြေးသွားကြ၏။ ထုံးစံ အတိုင်း သူတို့၏ ညည်းသံအိမ်များကိုပင် သဲ့သဲ့သာ ကြားလိုက်ရ၏။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ရေခဲကျိုးပေါင်းတွေကပ်ကာ ဖားပြုပ်ကျော လည်း ဖြစ်လာကြသည်။ အထိတ်တလန့် ပြေးသွားကြသော ဝံများ၏ ကျောကုန်းကို ငေးကြည့်ကာ တလု မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ သည်ကောင်တွေ ဘာကိုများ ဤမျှကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်လာကြပါ လိမ့်။ ဤရေခဲတောင်ပေါ်တွင် သူတို့သည် တုရင်ဖြစ်၏။ အုပ်ကြီးသော သူတို့ကို ဝံပုလွေများပင် မနှောင့်ယှက်ရဲကြ။ အေးခဲသော အရပ်ဖြစ်သဖြင့် ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် ကျားတို့ဆင်တို့လည်း မရှိ။ အမွှေးထူ အရေကြမ်း သည့်အပြင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အမြဲလိုလို ရေခဲကျိုးပေါင်း တက်နေ တတ်သဖြင့် လူကို အန္တရာယ်မပြုလျှင် မုဆိုးများပင် သူတို့ကို ရှောင်တတ် ကြ၏။

ဤသို့ ရေခဲပြင်ထဲက ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်သော ဝံများသည် ယခု ဘာကိုများ ကြောက်၍ ဆောက်တည်ရာမရ ပြေးလာကြပါလိမ့်။

ကျောက် ဆောင်ပေါ်က အဖေ ခုန်ဆင်းလိုက်သောအခါ သူလည်း ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

“ဝံကြီးတွေ ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ အဖေ၊ ဒီကောင်တွေ ကြည့်ရ တာ ခါတိုင်းလို မထိတရီ ရိုးတီးရားတား သွားပုံမျိုးလဲ မဟုတ်ပါလား၊ အထိတ်တလန့်ပဲဗျ”

တခြား ခြေလေးချောင်း တိရစ္ဆာန်များလို တည့်တည့်မတ်မတ် မဟုတ်ဘဲ ကတိမ်းကပါး ယိမ်းထိုးသွားတတ်သော ဝံတွေကို ဗာလုက ထူးခြားနေသဖြင့် မေး၏။

“အေးကွ့ . . . ခွေးမသားတွေ ကြည့်ရတာ ဒီတစ်ခါ ရေးကြီးသုတ် ပျာပဲ၊ ဟိမဝန္တာဝက်ဝံကြီးတွေရဲ့ဂူကို သွားလုလို့ ဟိုက အသေအလဲ

ကိုက်လွတ်လိုက်တာလား၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လဲ မလုကြလို့ အချင်းချင်း ကိုက်ပြီး အုပ်ကွဲလာကြတာလား မသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

အဖေက မုဆိုးတို့၏ဝသီအတိုင်း ဝံကြီးတွေကို အပေါင်းအသင်း သဘောမျိုး ပြော၏။

“ဒဏ်ရာတွေတော့ မတွေ့လိုက် . . .”

သူ့စကား မဆုံးမီပင် အဖေက “ဝံ . . . ဝံ”ဟု အော်လိုက်သော အခါ သူ့မှာ ရုတ်တရက်မှင်တက်မိသွားပြန်သည်။

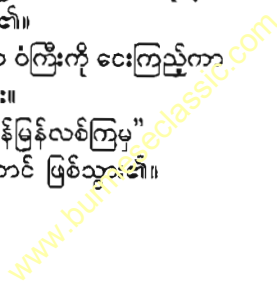
သူတို့သားအဖ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရာ နောက် ထပ် ဝံကြီးတစ်ကောင်သည် စောစောက ပြေးသွားကြသော ဝံအုပ်ကြီး လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကတိမ်းကပါးနှင့် ရေခဲတောင်စောင်းပေါ်ကို တက် လာ၏။

အဖေသည် သူ့ကျင့်စဉ်အတိုင်း ရေခဲပြင်ထဲတွင် သစ်ငှက်လို မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။ စောစောကလို အနီးအနား၌ ခုန်တက်ပြေးစရာ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးလည်း မရှိ၊ တောင်ကြောကမ်းပါးစောင်းတွင် ပက်ပင်းတိုးမိနေကြသဖြင့် ဗာလုမှာ မျက်စိများပင် ပြာဝေသွားသည်။ သူက သူ့အဖေလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေရဲအောင် မရင့်ကျက်သေးသဖြင့် ရုတ်တရက် ချွေးပြန်သွား၏။ စောစောက ကျောက်ဆောင်ပေါ် ပြေးလျှင် လည်း ဝံကြီးက သူ့ကို မြင်သွားပေမည်။ လိုက်ကိုက်လျှင် လမ်းခုလတ်၌ ပင် ဒုက္ခရောက်နိုင်၏။

တော်သေးသည်။ ဝံကြီးသည် သူ၏ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေမှုကို မြင်သော်လည်း ရန်မရှာ၊ သူ့အနားအရောက်မှာ သူ့ကို တစ်ချက်သာ ငဲ့ ကြည့်ပြီး စောစောက ဝံကြီးများ ပြေးလမ်းအတိုင်း ပြေးသွား၏။ သို့သော် ထိုဝံကြီးသည် ဒဏ်ရာရလာ၍လား၊ မကျန်းမာ၍လား မသိ။ ဗာလုမျက် မြင်ထဲ၌ပင် တစ်ခါနှစ်ခါ ယိမ်းထိုးလဲသွားသေး၏။

ကတိမ်းကပါး အားတင်းထပြေးသွားသော ဝံကြီးကို ငေးကြည့်ကာ ဗာလုမှာ ယခုထိ ဖွတ်မေ့ပဒတ်မေ့ ဖြစ်နေတုန်း။

“ကံ . . . သား . . . လာ လာ တို့လည်း မြန်မြန်လစ်ကြမှ”
သူ့အဖေစကားကို ဗာလု နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

“မကြာခင် နှင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျလိမ့်မယ်ကွ၊ အဲဒါကြောင့် ဝံတွေ ကျောက်ဂူကြီးရှိရာကို ပြေးကြတာ၊ လာလာ အတော်ကြာ ငါတို့ဂူကို ဝံတွေ လုသွားမှာစိုးရတယ်”

အဖေ၏စကားကို ဗာလု ကောင်းစွာ လက်မခံချင်။ ဤမျှ ရာသီဥတု သာယာနေချိန်တွင် ဘယ်လိုလုပ် နှင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျနိုင်မလဲဟု တွေး၏။

မငြင်းဆန်ရဲ၍ သူ့အဖေ့နောက် ပြန်လိုက်လာရသော်လည်း ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်နှင့် နေဝန်းကို မော့ကြည့်ကာ ရင်ထဲ၌ သံသယတွေ ပြည့်လာလေ၏။

ခြေလှမ်းတစ်ရာပင် မပြည့်သေး။ ကြည်ကြည်လင်လင် တောက်ပ နေသော နေရောင်သည် ရုတ်ခြည်းညှိုးမှိန်သွား၏။

အဖေက နောက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့လည်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် ၏။ နေရောင်ခြည် ပြန်လင်းလာသည်။ သို့သော် စောစောကလို ရေခဲ လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး အနှံ့အပျံ့မဟုတ်။ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ကွက်တိပြောက်ကျားသာ။

ပြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်ထဲ ထိုးဝင်နေသော ရေခဲတောင်ထိပ် ကြီး ချွန်းချွန်း၊ ဖြူဖြူများကိုလည်း မမြင်ရတော့၊ နှင်းရိပ် ဆီးတိမ်များသည် တောင်ထိပ်ကြီးတွေဖျားမှ တလိပ်လိပ် လိမ့်ဆင်းလာနေကြသည်။ ဝေး သေးသဖြင့် နှင်းမုန်တိုင်းကြီးအော်ဟစ် မြည်ဟည်းလာသံကို မကြားရသေး သော်လည်း ရေခဲတောင်ပေါ်မှ ပဲ့စဉ်လွင့်ထွက်လာသော လက်သန်း လက်မ နှင်းလုံးဆီးခဲများသည် ဝဲကတော့ထိုး၍ ပရမ်းပတာ လွင့်ပါလာ ကြသည်။

မိုးပေါ်တွင် ပဲလူပျံလာကြသော ဆီးလုံးနှင်းခဲများသည် ရေခဲ ရောင်ထဲ၍ တလက်လက်တောက်နေကြ၏။

“နှင်းမုန်တိုင်းကြီး ကျလာပြီကွ၊ ပြေး ပြေး... မြန်မြန် စခန်းရောက် အောင် ပြေး”

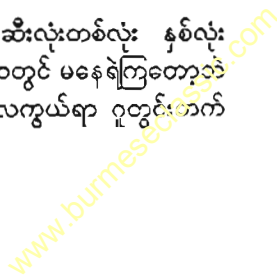
သူ့အဖေက ပြောလည်းပြော၊ ပြေးလည်းပြေးသောအခါ သူက လည်း အဖေ့နောက် ပြေးလိုက်ရ၏။ ကျယ်ပြောသော ရေခဲလွင်ပြင်ကြီး တစ်ခြမ်းတွင် နေရောင်ခြည်ကို လုံးဝမမြင်ရတော့၊ အပေါ်တွင် နှင်းမည်း ဆီးတိမ်များ တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးနေကြသလို ရေခဲပြင်ရှိ နေရောင်ခြည်မှာလည်း သူတို့သားအဖ ခြေလှမ်းနှင့်အတူ တရွေ့ရွေ့နောက်ဆုတ်ထွက်ခွာလျက် ရှိလေပြီ။ ခဏအကြာမှာပင် ရေခဲပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး၌ နေရောင်ခြည် လုံးဝကွယ်သွားလေသည်။ နေဝန်းနေလုံးကိုလည်း ဘယ်နေရာရှိမှန်းပင် တစ်စွန်းတစ်စ ခန့်မှန်း၍ မရတော့။ သူတို့သားအဖလည်း စခန်းဂူထဲ မော့ကြီးပန်းကြီး ပြန်ရောက်လာကြ၏။

အမောမပြေခင် တဝေါဝေါ အော်မြည်လာကြသော နှင်းမုန်တိုင်း ကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဟည်းသံကို ကြားလာရသည်။ ရေခဲပြင် ကျယ်ကြီး တစ်ခုတစ်ပြင်လုံး ရုတ်ခြည်းမှောင်အထိကျသွား၏။ နေ့ခင်း ကြောင်တောင်ကြီး ရုတ်ခြည်းမှောင်ကျသွားသည်ကို တစ်ခါမျှ မကြုံဖူး သော ဗာလုမှာ ကြီးစွာတုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလေသည်။ သူတို့သားအဖ နောက်ထပ် ခြေလှမ်းတစ်ရာနှစ်ရာသာ နောက်ကျခဲ့လျှင် ခုလောက်ဆို နှင်းမုန်တိုင်းထဲ၌ သွေးခဲသေနေလေပြီ။

ဤလိုမှောင်မိုက်နေသော နှင်း မုန်တိုင်းကြီးထဲ စခန်းရှိရာဂူကိုလည်း ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေတတ်ကြမည် မဟုတ်။ ရေခဲပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် ချက်ချင်းညကြီးသန်းခေါင် ဖြစ်သွားလေပြီ။

စောစောပိုင်းက သူတို့သားအဖအား သတိပေးထားခဲ့သော ဝက်ဝဲ ကြီးများကို ဗာလုမှာ ယခုတော့ ကျေးဇူးတင်နေမိလေသည်။ တဝေါဝေါ အော်မြည်နေသော နှင်းမုန်တိုင်းကြီးထဲ လက်သန်း၊ လက်မ လွင့်ပါလာ ကြသော ဆီးခဲနှင်းလုံးများသည် သူတို့ဂူကို တဖြောင်းဖြောင်း တဖြောက် ဖြောက်ကျလာကြ၏။

မိုးသီးမိုးပေါက်ထက်ကြီးသော နှင်းခဲ ဆီးလုံးတစ်လုံး နှစ်လုံး ကိုယ်ပေါ်စဉ်သောအခါ သူတို့သားအဖသည် ဂူဝဲတွင် မနေရဲကြတော့ဘဲ ဂူအတွင်းပိုင်းထဲ ဝင်ကြရ၏။ မီးဖိုကိုလည်း လေကွယ်ရာ ဂူတွင်းဘက် ရွှေ့ထားလိုက်ကြသည်။

အချိန်မှာ နေ့မုန်းစောင်းခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း ရေခဲလွင်ပြင်ကြီးကား ညပထမတိုင်းမှောင်နေ၏။ အပြင်ကို ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်ပင် အမြင်မရ၊ ဂူဝကစ၍ အပြင်လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် မှောင်အတိကျနေလေသည်။ မုန်တိုင်းလွင်ပြင်ထဲ ငေးကြည့်နေသော အဖေ၏မျက်နှာသည် မီးရောင်နှင့် ညိုရဲနေသည်။

မနက်က လမ်းတွင်စားရန် ထုပ်သွားသော ထမင်းထုပ်ကို နှင်းမုန်တိုင်းကြောင့် ဂူစခန်း၌ပင် ပြန်စားကြရ၏။ နှင်းမုန်တိုင်းကြီးသည် တစ်နေ့လုံး သဲသဲမဲမဲ ထန်နေလေသည်။

ဂူထဲ လေနှင့်ဝင်လာသော ဆီးခဲနှင်းလုံးတွေကို အိုးထဲကောက်ထည့်၍ ညနေစာထမင်းကို ဂူထဲ၌ပင်ချက်ကြရ၏။ ဂူဝကိုလုံးဝမထွက်ရဲ၊ ခေါင်းပင် မပြုရဲကြ။ မုန်တိုင်းထဲ လွင့်ပါသွားမှာ ကြောက်ရသလို၊ လက်သန်းလက်မခန့်ရှိသော ဆီးနှင်းလုံးတွေ ထိ၍ အနာတရဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နှင်းမုန်တိုင်းထဲ ကျောက်ခဲသစ်စတွေလည်း ပါလာတတ်ရာ သူ့အဖေက ဗာလုအား ဂူသို့ လုံးဝမထွက်ရဲ၊ အေးခဲလာသော နှင်းလုံး ဆီးခဲများ အလောင်ခဲရမှာကိုလည်း ပူပင်နေပုံရသည်။

ညနေစာ ထမင်းစားနေကြချိန်တွင် သူတို့ဂူဝထဲ ရေခဲကြက်ကြီးတစ်ကောင် ပြေးဝင်လာ၏။ ဘယ်က ဘယ်လို လေနှင့်လွင့်ပါလာသည်မသိ၊ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမွှေးအတောင်တွေမှာ အေးလုံးပြောင်းပြန်လန်လာကြသည်။ တစ်ပိဿာခန့်ရှိသော ရေခဲကြက်ဖကြီးမှာ အမွှေးတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကြရွပြီး ဝါးပိဿာ ခြောက်ပိဿာ အကောင်ကြီးလား ထင်လိုက်ရသည်။ ချမ်းအေး၍ ခိုက်ခိုက်တုန်လာသော ကြက်ဖကြီးသည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် သူတို့သားအဖရှိရာ ဂူတွင်းထဲ ယိမ်းထိုးလျှောက်လာ၏။ ကြက်ဖကြီးကို ငေးကြည့်၍ ဗာလုကြောင်နေ၏။ အဖေသည် မီးဖိုနားက ထင်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲကာ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။ ပင်ပန်းနှမ်းဟိုက်လာသော ကြက်ဖကြီးမှာ အောက်ကလီ တစ်ချက်ပင် မအော်လိုက်နိုင်ဘဲ ဇီဝိန်ချုပ်သွား၏။

သေသွားသော ကြက်ကောင်ကြီးကို အဖေက ကိုင်၍ပင် တစ်ချက်မကြည့်၊ ထမင်းသာ ဆက်စားနေ၏။ နောက်ထပ် ရေခဲကြက်၊ ငှက်၊ ဘဲငန်းများ ဝင်လာကြလေဦးမလားဟု သားအဖနှစ်ယောက် ဂူဝဘက် မျက်စိကစားနေကြသည်။

“ဟန်ကျတာပဲ၊ မနက်စာတွေ မပူရတော့ဘူး”

“ကင်ထားရမလား အဖေ”

“ဒီအတိုင်းထားရင်လည်း ရပါတယ်ကွ၊ မပုပ်ပါဘူး”

ထမင်းစားပြီး၍ ဗာလုက ရေခဲကြက်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်ကြည့်သောအခါ အဖေက

“ကင်ရင်လည်းကင်ထားလိုက်ကွာ၊ မုန်တိုင်းခဲသွားရင် တို့ မနက်ကတိုးရှာထွက်ကြရဦးမှာပဲ”ဟု ပြော၏။

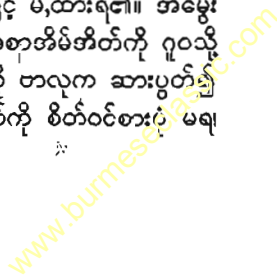
ဗာလုက အမွှေးနုတ်ရန် လုပ်သည်။

“အမွှေးနုတ်နေရင် ကြာတာပေါ့ကွ၊ ဒီအတိုင်းသာ မီးရှို့ပစ်လိုက်၊ မီးလောင်ပြီး အမွှေးစင်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထင်းရှူးစိမ်းတစ်ချောင်းကို မီးဖိုထဲ ထည့်လိုက်၏။ ချက်ချင်း မီးတောက်တက်လာသည်။ ခြေထောက်နှင့် ခေါင်းကို တစ်ဖက်စီ ဆွဲဆန့်ကာ ကြက်ဖကြီးတစ်ကိုယ်လုံးကို မီးရှို့လိုက်၏။ အတောင်နှင့် အမွှေးတွေကြားထဲ ရေခဲဖတ် နှင်းကြီးပေါင်းတွေ ကပ်လာသဖြင့် ကြည့်မွှေးကို ချက်ချင်း မီးမလောင်၊ ခဏကြာမှ တရှဲရှဲမြည်၍ မီးစုလောင်၏။ ကြက်မွှေးမီးလောင်ညှော်နဲ့ကြောင့် ဗာလု သွားရည်ကျချင်လာသည်။

အမွှေးမစင်သေးခင်မှာပင် အဆီများသော ကြက်ကောင်မှာ အပြင်အဆီရေ တပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။ ကြက်ဖကြီးကိုယ်မှ ကျလာသော ဆီပေါက်တွေကို မီးထုလိုက်သဖြင့် မြင့်မြင့် မ၊ထားရ၏။ အမွှေးတွေ စင်သွားသောအခါ ရင်ကိုခွဲ၏။ အူနှင့် အစာအိမ်အိတ်ကို ဂူဝသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ အသည်းနှလုံးနှင့် အမြစ်ကို ဗာလုက ဆားပွတ်၍ မီးကင်၏။ သူ့အဖေ မုဆိုးကျော်ကြီးကမူ ကြက်ကို စိတ်ဝင်စားပုံ မရ၊ အေးအေးလူလူပင် ဆေးတံမှိုန်းနေ၏။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ကတိုးကောင်များကိုသာ တွေးနေပေလိမ့်မည်။
ကြက်အသည်းအမြစ်ကျက်သောအခါ သားအဖနှစ်ယောက် တစ်ယောက်
တစ်ခြမ်းစီ ဝါးကြမ်း၊ ကြက်ကောင်ကြီးကိုမူ မနက်ဖြန်အတွက် ဆက်ကင်
ထား၏။ နောက်ထပ် ဤလို ကြက်ဖကြီး၊ သို့မဟုတ် ရေခဲဘဲ၊ ငှက်
တစ်ကောင်တလေများ ဂူထဲဝင်လာလေဦးမလားဟု ဗာလုကံ ဂူဝကို
ခဏခဏ လှမ်းကြည့်တတ်သည်။

ဂူဝမှ ဖြတ်ပြေးလွင့်ပါသွားကြသော ပိုးစုန်းကောင်များကို အပြင်
တွင် ပလုပျံ၍ မြင်ရ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ညီးညီးလက်လက် တောက်နေ
သော ပိုးစုန်းကောင်များသည် သူတို့ဂူဝ၌ပင် တဖြုတ်ဖြုတ်ကျလာကြ၏။

“အဖေ နှင်းမုန်တိုင်းထဲမှာ ပိုးစုန်းကောင်တွေ အားကြီးပါလား၊
ဟိုနေ့ ဟိုနေ့တွေကလဲ ဒီရေခဲပြင်ထဲ မတွေ့မိပါဘူး၊ ခုမှ ဘယ်ကဘယ်လို
လွင့်ပါလာကြပါလိမ့်”

ဗာလု စကားကို သူ့အဖေက ရယ်သည်။
“အဲဒါ ပိုးစုန်းကောင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး လူလေးရယ်၊ ဆီးခဲနှင်းလုံး
တွေပါ။ နေဝင်ရင် ဆီးခဲနှင်းလုံးတွေဟာ ပိုးစုန်းကောင်တွေလိုပဲ အမှောင်
ထဲမှာ အရောင်တောက်လာတတ်ကြတယ်”

အစိမ်း၊ အပြာ၊ အဝါ၊ အနီ ရောင်စုံဖြာ ပြန့်ကျဲနေသော ဆီးခဲ
နှင်းလုံးလေးတွေကို ငေးကြည့်ကာ ဗာလုမှာ တအံ့တညံ့ ဖြစ်သွားလေ
သည်။ အပြင်တွင် နှင်းမုန်တိုင်းကြီးကား ကျနေဆဲ။

မိုးလင်းပိုင်းတွင် မြေခွေးများ အသံကို ကြားရသည်။ မုန်တိုင်းစဲ
သွားပြီဟူသော အထိမ်းအမှတ်ပင်။ မြေခွေးအသံများနှင့်အတူ ဗာလုတို့
သားအဖလည်းနိုးထလာကြ၏။ ဂူအပြင်ဘက် ထွက်ကြည့်ကြ၏။

ကောင်းကင်တွင်တဖျပ်ဖျပ် မျက်တောင်ခတ်နေသော ကြယ်
ကလေးများကိုပင် မြင်တွေ့ရသည်။ ရာသီဥတုကား စိတ်ချရပြီ။ ရေခဲ
တောင်ပေါ်တွင် ဤသို့ နှင်းမုန်တိုင်းကြီးကျသွားပြီဆိုလျှင် အနည်းဆုံး
သုံးလေးရက်တော့ ရာသီဥတု အသာအယာဆုံးဖြစ်တတ်သည်။

ရာသီဥတုသာယာလျှင် ချက်ချင်းကတိုးလိုက်၊ ကတိုးရာ ထွက်ကြ
ရမည်ဖြစ်သဖြင့် မိုးမလင်းခင်ကပင် ထမင်းထချက်ကြသည်။

“အဖေ . . . ဒီက ကြက်ကင်ကော”

ထမင်းထုပ်ထဲ ထည့်သွားရန် ကြက်ကင်ကို မတွေ့သဖြင့် ဗာလုက
သူ့အဖေကို မေး၏။ “ဟယ် . . .” ဟုဆိုကာ သူ့အဖေကလည်း သူ့ကို
အံ့ဩသလို ပြန်ကြည့်သည်။

“မင်း ဘယ်မှာထည့်ထားလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဒီဝါးကျည်တွေပေါ် တင်ထားတာ”

သူ့အဖေသည် ဂူထဲသို့ မျက်စိတစ္ဆေ ဝေ့ကြည့်သည်။ ဗာလုက
လည်း သူ့ကြက်ကင်ကြီးကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာ၏။ ဘယ်မှာမှ
မတွေ့။ ထိုအချိန်၌ပင် ရေခဲပြင်အစမှ မြေခွေးတစ်ကောင်၏ ဆွဲဆွင်ငင်
အူလိုက်သံကို ကြားရ၏။

“တောက် . . . ခွေးမသား မြေခွေးတွေ ငါတို့အိပ်နေတုန်း အလစ်
ဝင်ဆွဲသွားတာ နေမှာပဲကွ”

အကယ်၍ သားအဖသာမဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိုလျှင်
ညက တစ်ယောက်ယောက်များ ထစားပစ်လေထလာပူပူင် ထင်စရာ။
အဖေ ပြောတာ ဟုတ်မှာပဲဟု ဗာလု တွေးမိသွား၏။

နှင်းမုန်တိုင်းကြီးသည် သန်းခေါင်ကျော်လောက်တွင် စဲသွားပုံရ၏။
မုန်တိုင်းစဲပြီဆိုလျှင် မုန်တိုင်းထဲ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီး သွေးခဲသေတတ်ကြသော
ရေခဲပြင်ကြက်၊ ငှက်၊ ဘဲငန်းများကို မြေခွေးများသည် တစ်ညလုံး ရှာစား
တတ်လေ့ရှိသည်။ ရေခဲကြက်ငှက်များ လာရှာရင်း သူတို့ကြက်ကင်ကို
မြေခွေးများ အလစ်ဝင်ဆွဲသွားကြလေပြီ။

လူနှင့်အနီးကပ်ဆုံး နေတတ်သော သစ်ခွေး၊ မြေခွေးများသည်
ရေခဲလွင်ပြင်တွင် အလစ်သုတ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ ညဦးက
ကင်ထားသော ကြက်ကောင်ကြီး မျက်စိထဲ မြင်ယောင်မိတိုင်း ဗာလုမှာ
မြေခွေးများကို ဒေါသဖြစ်မဆုံး ရှိလေသည်။ ဝေလီဝေလင်း အချိန်မှားခင်
သူတို့သားအဖ စခန်းဂူထဲက ထွက်လာကြလေသည်။

www.burmeseclassics.com

သွားလောနေကျ စခန်းနားဝန်းကျင်ကို မှတ်မိစရာပင်မရှိ ငြိမ်သွားသည်။

ယခင်က ရေခဲလွင်ပြင်ပေါ် မားမားမတ်မတ်ရပ်နေကြသော သစ် နိုင်သင်ကြီးများနှင့် ထင်ရှားပင်ကြီးများမှာ ယခုအခါ နှင်းမြုပ်ရေခဲပြင်ထဲ တွဲလုံးပက်လက် လဲနေကြ၏။ အချို့အပင်ငယ်များဆိုလျှင် ရေခဲပြင်ထဲ ခါးတစ်ဝက်နီးနီး မြုပ်သွားကြ၏။ ယခင်က ရေခဲပြင်ပေါ် ခူးလောက်ပေါင် လောက် ပေါ်နေကြသော ကျောက်တုံးကျောက်တန်းတွေမှာ အားလုံးရေခဲ ပြင်ထဲ နစ်နေကြသည်။ ယခင်က စခန်းရှိရာနားကို ဘယ်သစ်ပင်ကြီးနား ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုကား ဘာမှ အမှတ်တားစရာမရှိတော့။ သစ်တောထဲရှိ သစ်ပင်ကြီးများမှာ အတုံးအစုံး လဲပြိုသွားကြသဖြင့် ထူဝိုတ်သိပ်သည်းသော သစ်တောတုပ်သည် ယခု ကျိုးတိုးကျိုးတုံး ပါးလျား နေ၏။ နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆက်ပုံနေလျှင် ကျောက်တုံးကျောက် ဆောင်လေးတွေမှာ ပြန်ပေါ်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိသော်လည်းလဲသွားသော သစ်ပင်ကြီးများမှာမူ ဘယ်တော့မှ ပြန်ထနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ညက နှင်းမှန်တိုင်းကြီးများ သယ်ဆောင်သွားသဖြင့် မိုးကောင်းကင်တွင် တစ်ဖုံတစ်စသော ဆီးရိပ်နှင်းတိမ်များကို မတွေ့ရ။ မိုးသားဆို၍လည်း အလျဉ်းမရှိ ပကတိကြည့်လင်နေ၏။

စူးရှရု နေခြည်ခွေးကြောင့် ရေခဲပြင်တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး အငွေ့ပြန် စပြုလာကြ၏။ သစ်တောနား ကုန်းဆင်းတစ်ခုတွင် မြေခွေးသုံးလေး ကောင် ဝိုင်းနေကြသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဗာလုတို့သားအဖ ခြေလှမ်းတုံ့ ကြသည်။ မြေခွေးတွေကို လှမ်းမြင်ရသောအခါ ဗာလုမှာ ပို၍ဒေါသဖြစ် လာသည်။ ကြက်ကင် ခိုးစားသွားတာ ဒီကောင်တွေ မဟုတ်ရင်တော့ သူတို့အပေါင်းအသင်းတွေ နေမှာပဲဟူသော အတွေးနှင့် မြားစူးတစ်ခုကို မြားဘူးထဲက ဆွဲနုတ်လိုက်၏။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သား”

“ညက ကျွန်တော်တို့ ကြက်ကင်ကို ခိုးစား...”

“အို... မင်းကလဲကွာ။ မြေခွေးတွေနဲ့ပက်ပြီး ရန်ဖြစ်ရမယ်လို့ မြေခွေးတွေကို လေးနဲ့ပစ်လို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ အသားလဲ မစားရ

အရေခွဲလဲ အသုံးမကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို မုဆိုးစစ်စစ်တွေဟာ ပစ်ခိုး ထုံးစံမရှိဘူးကွ။ မလုပ်ပါနဲ့၊ ဒီအကောင်တွေ ရေခဲပြင်ထဲ ဘာတွေထားလို့ ဝိုင်းနေကြလဲ မသိဘူး၊ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ညက မုန်တိုင်းကြီးထဲ သူတို့မိအိုဖုတွေများ ဆီးနစ်သေလို့ ဝိုင်းနေကြတာလား မသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ သွားကြည့်ကြမယ်”

သူ့အဖေက ပြောလည်းပြော၊ လှမ်းလည်းလှမ်းလိုက်သော ခြေလှမ်း ကို ဗာလုက သိပ်သဘောမတွေ့။ မငြင်းသာ၍သာ လိုက်ပါလာရသော် လည်း မြေခွေးများကို သူက စိတ်ဆိုးမပြေသေး။

အဖေဟာ ငါ အိပ်ပျော်နေတုန်း ကြက်ကင်ကို သူ ထစားမစ်လို့များ ဒီစကားပြောတာလားဟု တွေးချင်နေတုန်း။

ကုန်းအောက်မှ မြေခွေးသုံးကောင်သည် သူတို့သားအဖ လာနေ ကြသည်ကို မြင်နေရသော်လည်း ရုတ်ခြည်းထွက်မပြေးကြသေး၊ ခေါင်း မော့ကြည့်ကာ ခြေလှမ်းမပြင်ဘဲ ရပ်နေကြ၏။ တချို့အကောင်တွေက ရေခဲပြင်ကို ခေါင်းငုံ့ပြီး တပြန်းပြန် ယက်နေကြ၏။

“ခွေးမသားတွေ ရေခဲပြင်ထဲ ကြက်သေတစ်ကောင်ကောင် တွေ့လို့ ယက်နေကြတာ အဖေ၊ ဒီတစ်ခါ ဒီကောင်တွေဆီက ကျွန်တော်တို့ ပြန် လုကြရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဗာလုသည် သူ့အဖေရှေ့က မြေခွေးများရှိရာ သို့ ဖြတ်ပြေးသွား၏။ ဝံရေကြမ်းဖိနပ်ကြီးက ဆီးဖြူပိတ် ကျွဲကြ၍ တစ် လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း ရေခဲပြင်ထဲ လဲသေး၏။ သူ့အဖေက သူ့သားကို ပြုံး ကြည့်ပြီး နောက်က လိုက်လာ၏။

သူ ပြေးလာသည်ကို မြင်ရမှ မြေခွေးများသည် ရိုးတီးရားတားနှင့် ဝိုင်းအုံ့နေရာနားမှ မခွာချင်ခွာချင် ခွာကြ၏။ သို့သော် ဝေးဝေးလဲလဲသို့ ပြေးမသွားကြ၊ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုနားရှိ ထင်းရှူးပင်များကြားက သူ့ကို ချောင်းကြည့်နေကြသည်။

“ဟာ... ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် ဆီးနစ်သေနေတာ အဖေ”

ဗာလုက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြော၏။ ချက်ချင်း အဖေလည်း အနားရောက်လာသည်။

“မနေ့တ နေ့မကောင်းလို့ ဝံအုပ်ကြီးကို အမှီမလိုက်နိုင်ဘဲ နောက် ကျန်နေခဲ့တဲ့ ဝံအုပ်ကြီးပဲနေမှာ အဖေ”

“သားပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သူ့ခမ္ဘာ သူ့များလို အပြေးမသွား နိုင်လို့ နှင်းမုန်တိုင်းထဲ ဆီးနှစ်သေတာ နေမှာ”

ရေခဲပြင်ထဲ ဆီးနှစ်သေနေသော ဝက်ဝံကြီးကို သားအဖနှစ် ယောက် အရေခဲခွာကြ၏။ သူတို့သားအဖအတွက် အကိစ္စတစ်ထည် ရနိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြသည်။ သူတို့ပါးစပ်က ဝံသေကြီးအား လှူယူသွားကြသော သူတို့သားအဖကို မြေခွေးများကမူ လုံးဝကျေနပ်ကြပုံ မရ၊ တစ်မနက်လုံး အငြိုးကြီးစွာနှင့် တောစက ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ကြည့် နေကြ၏။ ဝေါသကြီးသော အကောင်များသည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်တက် ၍ ဟောင်အစ်အော်မြည်နေကြသည်။ သူတို့သားအဖ ဝံသားရေယူပြီး ပြန်လာကြသောအခါ မြေခွေးများသည် ဝံသေကြီးကို စား၍ ကျန်ခဲ့ကြ၏။

“ငါ့သားက ဟူးကောင်းတက်သွားပြီး ကျားတွေ ဆင်တွေ မသတ် နိုင်သေးတော့၊ ဝံရေခဲပဲ သိက္ခာရမုဆိုးဘွဲ့ ခံရမယ်နဲ့တူတယ်”

ဝံရေတစ်ချပ်ပုံသုက္ခရလာ၍ ဝမ်းသာနေသော ဗာဏီက သူ့သားကို စလှာသည်။

“ဒီဝက်ဝံကြီးက သူ့ဖာသာသူ မုန်တိုင်းထဲ သွေးခဲသေတာပဲ အဖေ၊ ကျွန်တော် မသတ်ရဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် သိက္ခာတင်လို့ရမလဲ”

“ဒီဝံကြီးကို ရေခဲတောင်ပေါ်က မင်းသတ်လာပါတယ်ဆိုရင် ဘယ်လူသိမှာမှတ်လို့”

“အဖေ သိတာပေါ့”

“ငါ သိပေမယ့် မင်းက ငါ့သားပဲ၊ ငါက မင်းသတ်တာပါဆို ပြီးတာပဲ”

“ဟာ... ဝံကို သတ်ရဲတဲ့ မုဆိုးအဖြစ်လောက်နဲ့ ကျွန်တော် သိက္ခာရ မုဆိုးကြီး မလုပ်ချင်ဘူး”

“မင်းက ဘာကို သတ်ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အဖေလို ကျား၊ ဒီလိုမှ . . . မ”

သူ့စကား မဆုံးခင်ပင် သူ့အဖေက ဒူးခေါင်းကို ညွတ်ပြီးဆောင် ဓားကို ဖြုတ်လိုက်၏။ ဝံရေချပ်ကြီးကို တနင့်တပိုးထမ်းလာသော ဗာလုက သူ့အဖေ အကြည့်ဆီ မျက်စိရောက်သွားသည်။ သစ်ခွေးကြီးနှစ်ကောင် သည် ဘဲငန်းဖြူကြီး အသေတစ်ကောင်ကို သူ့ရငါရ လှဆွဲနေကြ၏။

ဗာဏီက ဆောင်စားရှည်နှင့် ခြောက်လှန့်လှမ်းပစ်လိုက်၏။ သစ် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်သည် ဘဲငန်းဖြူကြီးကို ပစ်ချကာ ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ စခန်းကို ရောက်သောအခါ သစ်ခွေးနှစ်ကောင်ဆီမှ လှူယူလာသော ဘဲ ငန်းကြီးတစ်ခြမ်းကို ညနေစာ ချက်စားကြသည်။ ကျန်တစ်ခြမ်းကို မနက်စာအတွက် ကင်ထားကြ၏။

သူတို့သားအဖ အိပ်ပျော်နေစဉ် တစ်နေ့ညကလုပ်ပဲ ဘဲငန်းကင်ကို သစ်ခွေးမြေခွေးများအလစ်မှာ ဝင်ဆွဲသွားမှာစိုး၍ ဗာလုက ထမင်းတိုးထဲ ထည့်ထားလိုက်၏။ ဂူဝကိုလည်း ထင်းချောင်း အရှည်သုံးလေးချောင်းနှင့် အရံအတားလုပ်ထားလိုက်လေသည်။

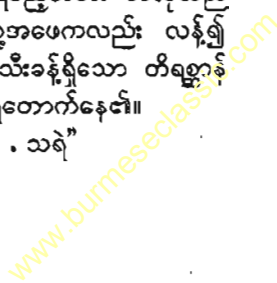
ဂူဝကို ကန့်လန့် ထောင်ပိတ်ထားသော ထင်းချောင်းများ လဲကျသဲ ကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် ရုတ်ခြည်းပြိုင်တူ လန့်ထလိုက်ကြသည်။ ဂူဝတွင် ဧရာမတိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင် ရပ်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။ မီးဖိုတွင် မီးတောက်မရှိဘဲ၊ မီးခဲတွေသာ ရှိသဖြင့် အသင်းအားနည်းနေ သည်။ ရုတ်တရက် ဘာကောင်မှန်း မသိ။

ဆောင်စားနှင့် လေးမြားကို ဦးစွာကိုင်ရမည့်အစား ဗာလုသည် သူ့အဖေလက်ကို လန့်၍ ကိုင်မိသွား၏။ သူ့အဖေကလည်း လန့်၍ သူ့လက်ကို ဖယ်တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ကျီးအာသီးခန့်ရှိသော တိရစ္ဆာန် ကြီး၏မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးမှာ အမှောင်ထဲ၌ ရဲရဲတောက်နေ၏။

“အ... အဖေ ဘာကောင်လဲဟင်၊ သ... သရဲ”

သူ့အဖေက နှုတ်တုံ့မပြန်။

အလေ့အကျင့်ရထားသော လက်က အဆိပ်ဘူးနှင့် လေးမြား ဆီသို့သာ ချက်ချင်းရောက်သွား၏။

ဂူဝတွင် ထီးတည်းရပ်နေသော တိရစ္ဆာန်ကြီးတို့ ဗာလုတ မျက်တောင်မခတ် စိုတ်ကြည့်နေ၏။

တိရစ္ဆာန်ကြီးသည်လည်း ဗာလုတို့သားအဖ လှုပ်ရှားမှုကို စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ တိရစ္ဆာန်ကြီးပါးစပ်မှ တစ်လံကျော်ကျော်ရှည်သော မီးတန်းကြီးတစ်ခု ရှူးခနဲ ထွက်လာသောအခါ ဗာလုတို့သားအဖမှာ ဟယ်ခနဲ လန့်အော်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သားအဖ အသံကြောင့်လားမသိ၊ တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ပါးစပ်ထဲ မီးတန်းက ပြန်ဝင်သွား၏။

“ဆိပ်လူးမြားနဲ့ ပစ်ရမယ် သား”

သူ့အဖေ၏ မရဲတရဲ စာပြောက သူ့ကို ချက်ချင်း သတိရသွားစေသည်။ သို့သော် မုဆိုးတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့သားအဖကို အန္တရာယ် မြို့မမြို့ ဝေးကြည့်နေကြသေး၏။ သူတင်ကိုယ်တင် စတင်မလှုပ်ရှားရကြသေးပေ။

တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် ပါးစပ်ထဲက မီးတန်းရှည်ကို ရှူးခနဲ မှုတ်ထုတ်ပြန်၏။ ဤတစ်ခါမှ နီရဲရှည်လျားသော တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ လျှာရှည်မှန်းသိလိုက်ကြသည်။ တိရစ္ဆာန်ကြီးသည် ခေါင်းငုံ့သွားပြီး ဂူထဲသို့ တွားဝင်လာသည်။

“ဟေး . . .”

သားအဖနှစ်ယောက် ပြိုင်တူလန့်အော်လိုက်ကြ၏။

တိရစ္ဆာန်ကြီးက ခေါင်းမော၍ ပတတ်ရပ်ကြည့်ပြန်သည်။

“မျက်လုံးကြီးကို ထိအောင်ပစ်ရမယ်သား၊ မျက် . . . မျက်လုံးကို”

ချက်ချင်း မုဆိုးဦးထောက် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ အပြင်းဆုံးဆိပ်လူးမြားကို တိရစ္ဆာန်ကြီးဆီ ချိန်ရွယ်ထားကြ၏။ ဤအဆိပ်မှာ သွေးပေါက်ရုံနှင့် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်ကိုမဆို ချက်ချင်းသေစေနိုင်သဖြင့် သူတို့မုဆိုးများ အားအထားရဆုံး အဆိပ်ပင်။ တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ လျှာရှည်က မီးဖိုပေါ်ကျော်လာကာ သူတို့သားအဖဆီ ယမ်းလာသည်။

“ပစ် . . .”

ဗာလုက တစ်ခွန်းတည်း အော်လိုက်၏။

ရွီးခနဲ ရွီးခနဲ မြည်သွားသော မြားနှစ်စင်း ပြိုင်တူထွက်သွားသံနှင့် အတူ တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံနက်ကြီးကို ကြားလိုက်ကြသည်။ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပြန်သွားသော တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ အမြီးဖျားမှာ မီးဖိုပေါ်လာကျ၏။ မီးဖိုထဲရှိ မီးကျီထင်းချောင်းတွေမှာ ပရမ်းပတာလွင့်စဉ်သွားသည်။ ထင်းစနှင့် မီးကျည်မီးသွေးများ ဂူတစ်ခုလုံးပြန့်ကျဲသွား၏။ ဂူဝတွင် လူးလှိုမ့်ရုန်းကန်၍ အော်ဟစ်နေသော တိရစ္ဆာန်ကြီး၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံနက်ကြီးမှာ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားသည်။

သားအဖနှစ်ယောက်သည် ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြိုင်တူထရပ်လိုက်ကြ၏။ လူးလွန်အော်ညည်းနေသော တိရစ္ဆာန်ကြီး ကိုယ်ပေါ်သို့ နောက်ထပ်မြားစူးတွေကို တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်းပစ်လွှတ်နေကြသည်။

မကြာခင် တိရစ္ဆာန်ကြီး၏အသံက တိုးသွား၏။ လူးလှိုမ့်ရုန်းကန်နေမှုမှာလည်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဂူဝတွင်လည်း တိရစ္ဆာန်ကြီးကို မမြင်ရတော့၊ သို့သော် ထွက်မလိုက်ရဲကြ။ ညအမှောင်ထဲတွင် စာရွှေခြောက်တာလား၊ တောစမ်းတာလားဟု တစ်ညလုံး ထိတ်ထိတ်တုန်လန့်နှင့် မတိတ်ရဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြ၏။ မိုးလင်းမှ ဂူဝသို့ ထွက်ကြည့်ကြ၏။

ဂူဝနှင့် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်လောက်အကွာတွင် တိရစ္ဆာန်ကြီးကို မြားစူးတွေတန်းလန်းနှင့် တုံးလုံးပက်လက်သေ၍ တွေ့ကြရသည်။

“ဘာကောင်လဲဟင် အဖေ”

“မသိဘူးကွ၊ အဖေတစ်သက် ရေခဲပြင်ပေါ်မှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး၊ မနေ့က တို့ကြက်ကင်ကို လာဆွဲသွားတာလည်း ဒီကောင်ပဲ နေမှာ။ မြေခွေးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကြက်ကင်က ညှော်နံရလို့ အနံ့ခံလိုက်လာတာ ဖြစ်မယ်၊ မနေ့က ကြက်ကင်စားထားရတော့ ဒီနေ့လည်း ညှော်နံရတာနဲ့ လိုက်လာပုံရတယ်၊ တို့ဂူကို ထင်းချောင်းတွေနဲ့ ပိတ်ထားမိလို့သာပေါ့၊ နို့မို့ တို့ကို ဝင်တိုက်မှာ အမှန်ပဲ”

“ပုံကတော့ ဖွတ်ကြီးနဲ့တူတယ်နော် အဖေ”

အေး ငေးပြောမှ အဖေ သတိရတော့တယ်။ ထို့ဘိုးဘွားဘီဘင်က မုဆိုးကြီးတွေပြောဖူးတဲ့ ဖွတ်နဂါး ဆိုတာဖြစ်ရမယ်။ ဟူးကောင်းဘက်က လူတွေတော့ တောင်နဂါးလို့ ခေါ်ကြတယ်တဲ့။ အဖေတို့ တစ်သက် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးကြပေမယ့် ဘိုးဘွားဘီဘင် မုဆိုးကျော်ကြီးတွေ ကတော့ ပြောဖူးမှာခဲ့ဖူးကြတယ်။ ရေခဲတောင်တွေအပေါ်မှာ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ဖွတ်နဂါးကြီးတွေ ရှိတယ်တဲ့။ ဖွတ်နဂါးကြီးတွေ ဟာ ရေခဲပြင်ထဲက သစ်ခွေးမြေခွေးတွေနဲ့ ဝဲကြီးတွေကိုတောင် ဖမ်းစား တတ်တယ်တဲ့။ ရေခဲတောင်ပေါ် ကတိုးလိုက်သွားရင်း ပျောက်သွားကြတဲ့ မုဆိုးတွေဟာ ဖွတ်နဂါးကြီး အစားခံသွားရတာတွေပဲတဲ့။”

“ကျွန်တော်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ဘယ်မုဆိုးကျော်တွေမှ မရဖူးတဲ့ ဖိဖွတ်နဂါးကြီးကို ခု . . ကျွန်တော်တို့ရတော့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ကောင်းမလဲ”

အဖေက ဗာလု၏မျက်နှာကို တောက်တောက်ပပ တစ်ချက်ကြည့်၍ ပြုံး၏။

“ဘာလုပ်ရမလဲကွ။ တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က တစ်ယောက်မှ မသတ် မရဖူးတဲ့ ဖွတ်နဂါးကြီးကို သတ်ရတဲ့အတွက် မုဆိုးကျော်ကြီးဖြစ် ချင်နေတဲ့သားကို ဖိဖွတ်နဂါးကြီးနဲ့ပဲ အဖေက သိက္ခာတင်ပေးရမှာပေါ့။ အယုံနယ် ကျေနပ်ချ် မဟုတ်လား”

ဗာလုသည် သူ့အဖေ၏စကားကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်လေသည်။

မှတ်ချက်
(Giant Lizards ဖွတ်နဂါး)

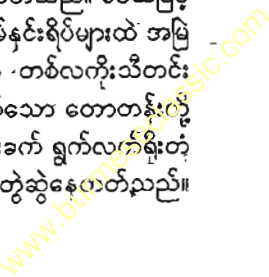
ဧဋ္ဌတောင်က သားစကောင်
စိန်တောင်က ဆေးမြစ်

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အရှေ့မြောက်ဖျားဝေသ။
နေ၏အလုံးအဝန်းကို ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ကြရ။ အရိပ်မျှသာ ထင် တတ်သည်။ နီကြန့်ကြန့် ဝါယဲ့ယဲ့။

နေ၏အပူရှိန်သည် အခါခပ်သိမ်းအားလျော့နွမ်းနေလျက် ရှိသည်။ တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန် အပူပြင်းပြသော နွေရင့်လှည့်ပင် အပူဒီဂရီက ခြောက်ဆယ်မပြည့်တတ်။ နွေပါးသောအရပ်၊ မိုးကာလကား ရှည်လျား လှသည်။ ဆောင်းရက်များကမူ မကုန်ဆုံးနိုင်သော ကပ်ကမ္ဘာပမာ။

နွေမှာလည်း မိုးရွာသည်။ ဆောင်းမှာလည်း မိုးရွာသည်။ မိုးကာလ မှာမူ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ မိုးရေချိန်လက်မ နှစ်ရာနီးပါးခန့် ရှိသည်။ ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ခန့် မပြတ်မစဲဘဲ တဖန်အိရွာတတ်သည်။ မိုးရွာပြီးလျှင် မိုးနှင်းတို့ ကျခဲ့ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအရပ်တွင် နေကိုမြင်ရဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။ ကမ္ဘာဦး သူများ နေလနှစ်ပါးကို တောင်တငေးမျှော်ရဘိသို့ ရှိချေသည်။ ကောင်း ကင်ပြင်သည် နှင်းမှုန် မိုးရိပ်တို့နှင့်အမြဲ အံ့ရှိုင်းနေတတ်သည်။ ဝေသီမြင့် ခေါင်သော တောင်ထွတ်တောင်ထိပ်တို့သည် မိုးတိမ်နှင်းရိပ်များထဲ အမြဲ လိုလို တိုးဝင်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယင်းတို့ကို တစ်လကွီးသီတင်း မမြင်ကြရ။ မိုးဖျန်းသော တောင်ကုန်းနှင့် နှင်းဆွတ်သော တောတန်းတို့ သည် ထာဝရစိုစွတ်နေတတ်ကြသည်။ သစ်ပင်ကိုင်းခက် ရွက်လက်ရိုးတံ ချားပေါ်တွင် နှင်းရည်မိုးပွင့်တို့ အခါမလပ် ခိုကပ်တွဲဆွဲနေတတ်သည်။

မြေပြင်သည်အမြဲရှိစွတ်နေသည်။ ချောင်းငယ်မြောင်းငယ် ဟူသော
 ထာဝရ မီးဆင်းနေသည်။ စီးဆင်းလာသမျှသော ချောင်းငယ်မြောင်းငယ်
 များသည် နှင်းဆွတ်တောင်တန်းများနှင့် ရေခဲတောင်များကို မြစ်ဖျားခံလှ
 သည်။ တောင်ကို ပတ်လာသည်။ တောကို ဖြတ်လာသည်။ ကျောဝ
 ဆောင်ကမ်းပါးများကို တိုက်စားစီးဆင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် ရေဟူသော
 အေးလွန်းသည်။ အပူငွေ့ဟူ၍ တစိုးတစ်မျှ မရှိ၊ ပကတိ ထာဝရအေးစင်
 ကျင်ထုံနေတတ်သည်။

ကြည်သန့်သော ရေထဲတွင် ငါးများကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်နေရသည်။
 ကျောက်ခဲ ကျောက်တုံးများက ပို၍ ထင်ရှားသည်။ လှုပ်ရွယ်မ်းက
 သော ရေညိုရေမှော်ပင်များပေါ်တွင် ရေပိုးရေမွှားများ ကပ်ငြိရှင်သန်
 ကြသည်။ ကြမ်းခင်းပြင် သလဲ သံပွင့်များ တလက်လက် တောက်စား
 ကြသည်။

မြင့်မားဝေသီသော တောင်တန်းတောင်မြင့်ခြေရင်းများကို တိုက်
 စား ဖျက်ဆီးလာသဖြင့် ရေထဲတွင် ရွှေမှုန် ရွှေပွင့်တို့ပါသည်။ ငွေ
 ငွေပွင့်တို့ပါသည်။ ဝန်၊ သတ္တု၊ ခဲမဖြူ၊ အဖြူကန်၊ ကြေးနီ၊ ကြေး
 အစုံပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအရပ်က ရေသည် တန်ဖိုးရှိသည်။ မြေထဲတွင်
 ကျောက်စိမ်းများရှိသဖြင့် အဖိုးအနုလှထိုက်တန်သည်။

တောထဲတွင် ဂမုန်း၊ နွယ်ချို၊ သစ်ခွ၊ သစ်မွှေး၊ ကရဝေ၊ တော
 တန်ကြီး၊ ပျဉ်းတော်သိမ်၊ သစ်ရင်းကြီး၊ ကေရာဇ်၊ ဆေးဖက်ဝင်သော
 သစ်ပင်ဟူသမျှ ပေါများလှသည်။ နှင်းဆောင်းသော ရေခဲတောင်တန်း
 များပေါ်တွင် အဖိုးတန် ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ၊ မရှော့ပင်တို့ ပေါက်
 ရောက်သည်။ ထို့ပြင် ရှားပါးတိရစ္ဆာန်များဖြစ်ကြသော တောင်ဆီ
 ကြံ၊ တာကင်ခေါ် သားမင်း၊ ကတိုးကောင်များလည်း ရှိသည်။

ထိုအရပ်သည်ကား မြန်မာနိုင်ငံအရှေ့မြောက်ဖျား အရပ်တည်း။

‘လွယ်လာ’ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ဤနေ့ မြူတို့ပါးလျားနေသည့်
 မေးတင်နေသော နေဝန်းကို ခန့်မှန်း၍ ထင်ရသည်။

နေဝန်းသည် ယုံယုံမျှသာ လင်းနေသည်။

‘ရတာ’ချောင်းရေသည် တငြိမ်ငြိမ်စီးဆင်းနေသည်။ စိမ်းညိုသော
 တောတန်းပေါ်တွင် ငှက်ကျားတစ်အုပ် ပျံ့နေသည်။ ရတာချောင်းဘေး
 သောင်ပြင်တွင် ကလေးတစ်အုပ် ကျောက်ကြမ်းပိုး ရှာနေကြသည်။

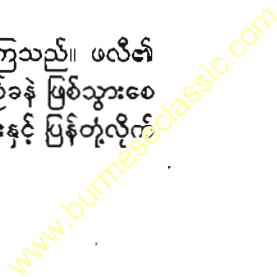
ဘာယူသည် ကျောက်တုံးတစ်ခုကို ကွယ်ကာ ကိုယ်ဝတ်ကို ချွတ်
 လိုက်သည်။ ပြီး ချောင်းရေထဲ ဆင်းလိုက်၏။ ရုတ်ခြည်းတစ်ကိုယ်လုံး
 စိမ့်အေးသွားသည်။ ဘာယူ ရေထဲက တက်လာချိန်မှာ ကလေးများကား
 ကျောက်ကြမ်းပိုး ရှာကောင်းတုန်းပင် ရှိကြသေး၏။

ကျောက်ကြမ်းပိုး ဆိုသည်မှာ သောင်ပြင် ကျောက်တုံးများအောက်
 တွင် ခိုတောင်းနေတတ်သော ပိုးကောင်ငယ်တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ အရွယ်
 မှာ လက်မဝက်ခန့် ရှိ၏။ တောင်ပံနှစ်ဖက် နှစ်ထပ်ပါပြီး ကိုယ်ခန္ဓာပြား
 သည်။ ရေပိုးနှင့် ဆင်ဆင်တူသည်။

ကျောက်ကြမ်းပိုး၏ အနှံ့မှာ ကြမ်းပိုးနဲ့ကဲ့သို့ နံ့၍ စူးရှသည်။ ရင်
 အုပ်တွင် အဆိပ်ဓိတ်ဥရှိသည်။ ကလေးများသည် တောင်ပံကိုချိုး၍
 ကျောက်ကြမ်းပိုး အဆိပ်ဥကို ထုတ်ကာ ကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားနေကြသည်။
 သို့သော်ပိုးကောင်များကိုအတောင်ချိုးပြီး ညနေလှော်စားရန် သောင်ပြင်
 ပေါ်တွင် စုထားကြသည်။

ရေထဲက တက်လာသော ဘာယူသည် ကလေးများနည်းတူ သောင်
 ပြင်က ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတွေကို လှန်လှောရှာဖွေကာ ကျောက်ကြမ်း
 ဆာစ်ကောင် နှစ်ကောင်ကို ကောက်ဝါးစားသည်။ ဘာယူ သောင်ပြင်
 ပေါ်က တက်လာသောအခါ နေဝန်း ရိပ်ရိပ်ယုယုကို လွယ်လာတောင်ထိပ်
 ပေါ်တွင် လုံးဝ မမြင်ရတော့။ နေဝန်းသည် ငုပ်လျှိုးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
 ကလေးများကား သောင်ပြင်တွင် ကျောက်ကြမ်းပိုးရှာ၍ ကျန်နေခဲ့ကြ
 သေး၏။

ဘာယူရွာအဝင်တွင် ဖလီနှင့် ရှေ့ဆိုင်တိုးနေကြသည်။ ဖလီ၏
 ဆီခွံတစ်ချက် ပင့်အကြည့်သည် ဘာယူ၏ရင်ကို ကျင့်ခနဲ ဖြစ်သွားစေ
 သည်။ ဖလီ၏အပြုံးတစ်ချက်ကို ဘာယူကလည်း အပြုံးနှင့် ပြန်တုံ့လိုက်
 သည်။

“ရေခိုးလား”

ဘာယူ၏အမေးကို ဖလံက နှုတ်ဖြင့် မဖြေ ခေါင်းညိတ်ပြသွား၏။ ဤမျှနှင့်ပင် ဘာယူ၏ရင်ထဲမှာ ပီတိတွေ ပြည့်လျှံလာခဲ့ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခွေးအများ အသံက ညစ်စ ပြုလာသည်။ အမှောင်သည် လောကတစ်ခုလုံးကို တစ်ဝစ ဝါးမျိုလာသည်။

ခွေးအများသည် နေ့တွင်ကျင်းစောင်း၍ ညည ထွက်တတ်သည်။ ရွာထဲရှိ ကြက်များကို တစ်ခါခါ ဝင်ဆွဲတတ်သည်။ ရွာသူရွာသားတွေ စိုက်ပျိုးထားသော သခွား၊ ဖရုံ၊ ဘူး၊ ကြံ၊ အာဒါလွတ်ဥပင် မကျန်ဖော်စား တတ်သည်။

ခွေးအများ အသံကြားသဖြင့် မီးဖိုဘေးတွင် ကွေးကွေးကုပ်ကုပ် အိပ်နေသော ခွေးက ခေါင်းတစ်ချက်ထောင်ကြည့်သည်။ သို့သော် အုပ်နှင့်အုပ်နှင်နှင်အော်မြည်နေသော ခွေးအများကို ဘာယူ၏ခွေးက ထွက်မလိုက် ဝံ့ချေ။ ပြန်၍ ခေါင်းလျှိုကာ အိပ်ယောင်ပြုနေသည်။ ဘာယူသည် သူ့ခွေးအလားကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

အလားသည် ငယ်သေးသည်။ အခါလည် သာသာ ရှိသေးသည်။ တောမကျွမ်းသေး၊ တောသွေး မဝင်သေး၊ သင်မှုပြမှု လိုသေးသည်။ တောလည်အခေါ်အသွား၊ အခေါက်အပြန်နည်းသေးသည်။ ရဲရင့်မှု မရှိသေး။ အတွေ့အကြုံပါးလျားသေး၏။ သူ ကိုယ်တိုင် ကိုက်သတ်၍ရ သော အမဲသားကောင်များ၏ ဝမ်းတွင်းသားများကိုပင် နူးနူးနပ်နပ် မစားဖူးသေး။ လူအကူ အရှင်သခင်အကူအညီမဲ့ သားကောင် မလိုက်ဖူး သေး။ အတွေ့အကြုံနည်းသေးသည်။

ဤခွေးကလေးကို အဖေသည် ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းဘက်က ရလာ ခဲ့သည်။ သစ်မွေးသွားရောင်း၍ အပြန်တွင် ကချင်ကြီးတစ်ယောက်ဆီက ဆားတစ်ကျည်တောက်နှင့် လဲလာခဲ့သည်။ ဘာယူတို့ဒေသသည် ဆား ရှားသည်။ တစ်နှစ်တလေ ဝါးရွက်ကို ပြာချ၍ ဆားချက်စားရသည်။ ပြည်မနှင့် ဝေးလံသည်။ ခေါင်သည်။

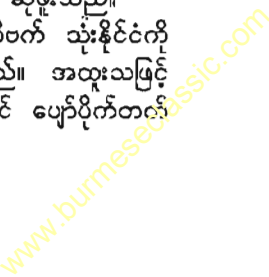
မိမိနိုင်ငံ မချမ်းဘော၊ ပူတာအိုမြို့ များထက် အိန္ဒိယဘက်က မြို့များကိုသာ အသွားအလာရှိသည်။ သို့သော် ပါးသည်။ နီးသော အရပ်သည် အိန္ဒိယပြည်သာ။ ထို့ကြောင့် မိမိနိုင်ငံက ရသော သစ်မွေးများ ကိုပင် ဈေးကောင်းကောင်းရသော တိဗက်ပြည်တွင် သွားရောင်းသည်က များလေသည်။

ဆားရှားသလို ခွေးလည်းရှား၏။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ပေါသောအရပ် မြစ်သဖြင့် ခွေးမွေးလျှင် သက်ဆိုးမရှည်တတ်။ ဝံကုတ်၍ သေသည်။ နေ့ ညှို့သည်။ ကျားကိုက်သည်။ ဆင်နင်းသည်။ ပြောင်နင်းသည်။ ဆတ်ခတ်သည်။ ဝက်ပက်သည်။ မျောက်အုပ်နှင့်တွေ့လျှင် ခွေးကို ဝိုင်းဆွဲ၍ အရည်ခွဲဆုတ်ခွာကြသည်။ သစ်ပင်ပေါ်ဆွဲတင်ပြီး သစ်ပင် ပေါ်က ပစ်ချသတ်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သားရဲနဲ့ရလျှင် ခွေးက အပြင်မထွက်ရဲ။ ဘာယူ၏ သခင်က မွေးသော ခွေးတစ်ကောင်သည် ဝံကုတ်၍ သေသွားဖူးသည်။ ဤခွေးအလားကိုတော့ သက်ဆိုးရှည်အောင် မွေးမည်ဟု ဘာယူစိတ်ဖြည့် ထားသည်။ မှန်းထားသည်။

ဤခွေးကလေးကို အဖေလည်း ချစ်သည်။ မုဆိုးတံငါအလုပ်ကို တော့ အဖေက များစွာ မနှစ်သက်။ ခွေးမွေးခြင်းသည် အမဲလိုက်ရန် ဟုတ်၊ အိမ်၌ ကြက်စောင့်ကျီးနှင့်လည်း မဟုတ်၊ အလှမွေးထားခြင်း သဘောသာ။ သူတို့အရပ်၌ ခွေးတစ်ကောင်ရှိလျှင် အလွန်ဂုဏ်ရှိသည်။ အဖေသည် သစ်မွေးရှာခြင်း၊ ရေခဲတောင်များပေါ် သွားတက်၍ မချစ်ဥ ဘူးခြင်း၊ မရှေ့ပင်နှုတ်ခြင်း၊ ခန်းတောက်မြစ်ဖော်ခြင်းလောက် တန်ဖိုး ထား။ အမဲလိုက်ခြင်းကို ဝါသနာမပါ။ အထူးသဖြင့် ကတိုးလိုက်ခြင်းကို ဘာယူတို့အဖေက ပို၍ မနှစ်သက်။ အိန္ဒိယအရောက်ရောက် တိဗက် အရောက်ရောက် မသေချာ မရေရာသော အလုပ်ဟု ဆိုဖူးသည်။

ကတိုးကောင်များသည် အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊ တိဗက် သုံးနိုင်ငံကို ချဉ်လည်သွားလာနေတတ်သော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းမကုန်သော၊ ဆောင်းရက်ရှည်သောအရပ်တွင် ပျော်ပိုက်တတ် သည့် တိရစ္ဆာန်မျိုး၊ ဆောင်းကြိုက်သော ကတိုး။

ဘာယူတို့အမျိုးထဲတွင် အမိသားကောင်လိုက်ခြင်း၊ စွန့်စားရသော ကတိုးကောင်လိုက်ရှာခြင်း အလုပ်ကို ဘာယူအဘိုးလည်း လုပ်ခဲ့သည်။ ဘာယူအဘိုးသည် ရေခဲတောင်တက်ရာနှင့် ကတိုးကောင်လိုက်ဖမ်း ရာတွင် နာမည်ကြီးသည်။ ဘာယူအဘိုးကို ပြိုင်နိုင်သူသည် ဤဒေသပတ် ဝန်းကျင်၌ မရှိ၊ ပြိုင်စံရှားသူ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

တောတိရစ္ဆာန်တွေ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေနှင့်ပင် စကားပြောတတ် သူဟု နာမည်ကြီးခဲ့သည်။

ဘမျိုးဘိုးတူဟုပင် ဆိုရမည်လား မသိ။ စွန့်စားရသော အလုပ်၊ ရေခဲတောင်တန်းမြင့်ပေါ်တွင် ကတိုးကောင် လိုက်ရှာဖမ်းရသော အလုပ် ကို သူ ဘာယူက စွဲစွဲမြဲမြဲ ဝါသနာပါနေသည်။ မနှစ်ကနှင့် တမြန်နှစ်က ဘာယူ ကတိုးဖမ်း၊ ကတိုးပစ် အကူလိုက်ဖူးသည်။ နောင်ပွန်တက်က မုဆိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့်။

ဤနှစ်တော့ မိမိဖာသာ မိမိ သွားလိုက်မည်ဟု စိုင်းပြင်းနေသည်။ မနှစ်က နောင်ပွန်က အဘိုးကြီးမုဆိုးနှင့် ကတိုးလိုက်ကြရာ ကတိုးတစ် ကောင် ရခဲ့သည်။ သုံးကျပ်သားခန့်ရသော ကတိုးဆီကို အဘိုးကြီးက သူ့အား တစ်ကျပ်သားပင် မပေး၊ ငါးမူးသားခန့်သာ ရသည်။

“ပညာရတာပဲ”ဟု ဘာယူက ကျေနပ်ခဲ့သည်။

တမြန်နှစ်ကမူ ကတိုးအမ တစ်ကောင်သာ မိသည်။ တိပက်ကုန်း မြေစ အထိ သွားလိုက်ခဲ့ရသော်လည်း အကျိုးထူးမရှိခဲ့။ အပြန်မှာ ဧပြီ ပျံရေနှစ်ချပ်နှင့် ဝံရေတစ်ချပ်ကိုလည်း တရုတ်လော်ပန်တစ်ယောက် လိမ်ယူသွားသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဤနှစ်တော့ ဘာယူက တစ်ယောက်တည်း တစ်ကိုယ် တော် ကတိုးလိုက် စွန့်စားခန်း ထွက်မည်ဟု စိတ်ကို တိတိပြတ်ပြတ် ချထားသည်။

ကတိုးတစ်ကောင်ရလျှင် ဖလီကို အသွင်းပေး၍ ဆိုနိုင်ပြီ။ ဓား လုံး၊ မောင်း၊ နွားနောက်၊ စောဗီ၊ ဖန်လက်ကောက်၊ ဆား။ ကတိုးတစ်ကောင် ရလျှင် အရာအားလုံး ပြည့်စုံသွားမည်။ မိန်းမလည်းရမည်။ လော်ပန်တို့မှာ စကားပုံတစ်ခု ရှိသည်။

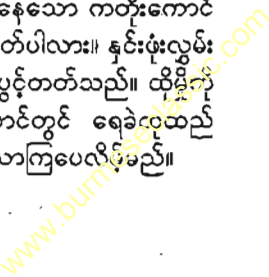
တစ်ရက်ပျော်ချင်လျှင် အရက်သောက်ပါ။
တစ်နှစ်ပျော်ချင်လျှင် မိန်းမယူပါ။
တစ်သက်ပျော်ချင်လျှင် သစ်ပင်စိုက်ပါ။
ဘာယူ တစ်နှစ်ပျော်ချင်ပြီ။ (၁၀)နှစ်ပျော်ချင်ပြီ။
ဤနှစ် ကတိုးတစ်ကောင်ရရေးသည် ဘာယူအတွက် အင်မတန် အင်မတန် အရေးကြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကတိုးရဖို့ စွန့်စားရမည်။ ကြိုးစားရမည်။ ကြိုးစားလျှင် ဘာမဆို ရနိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အပြင်တွင် မည်းမည်းမှောင်မှောင်နေသည်။ နှင်းပွင့်နှင်းစက်များသည် မိုးပေါက်မိုးစက်များထက် အကျစိပ်လာသည်။ ညအမှောင်ထဲတွင် နှင်း မိုးသည် သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ပိုးစုန်းကောင်များ ကုဋေကုဋာကို မိုးပေါ်က ကြချပေးနေသလို တလက်လက်တောက်စား ၍ ပြန့်ကျဲသွန်ကျလာကြသည်။

ညက ကြကျလာသော နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်များသည် တောင်ထိပ်ဖျား၊ သစ်ပင်ဖျားမှသည် ကျောက်တုံးမြေပြင်ကိုပါ စွဲကပ်စ ပြုလာကြသည်။ နှင်းဖတ်ကပ်သော သစ်ရွက်များသည် ပင်ယထက်မှ တဖျစ်တဖျစ်ကြွေကျ သည်။ သစ်ရွက်တုံးသွားလျှင် နှင်းဖတ်နှင်းခဲများသည် သစ်ကိုင်းပင်စည် များကို တွယ်ကပ်ဖုံးလွှမ်းကြပြန်သည်။

မည်းမှောင်မှောင် အပြင်တွင် ပိုးစုန်းကောင်များ ကြချသလို တလက်လက် ကြွေကျလာသော နှင်းပန်းနှင်းပွင့်တွေကို ကြည့်၍ ဘာယူ ကား ပျော်နေ၏။ တောင်တန်းမြင့်များကို ရေခဲနှင်းခဲတွေ မြန်မြန်ဖုံးအုပ် နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းနေသည်။ တောင်များကို နှင်းခဲနှင့်ဖတ်တွေ ဖုံး အုပ်၍ ရေခဲတောင် ရေခဲတောဖြစ်မှ သူ လိုချင်နေသော ကတိုးကောင် များ ရေခဲတောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြမည် မဟုတ်ပါလား။ နှင်းဖုံးလွှမ်း ထားသော ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် ရေခဲမို့တစ်မျိုး ပွင့်တတ်သည်။ ထိုမို့ကို ကြိုက်သော ကတိုးကောင်များသည် တောတောင်တွင် ရေခဲထူထည် ဖုံးလွှမ်းလာသည်နှင့် အလိုအလျောက် ရောက်လာကြပေလိမ့်မည်။

ဘာယူသည် နေ့ညမပြတ် ဖိုထားသော မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်၍
 အပြင် အကြည့်နေသည်။ ဤနှစ် နှင်းဖတ်နှင်းစက်တို့သည် သူ
 ထင်ထားသည်ထက်ပင် စော၍ကျလာကြသည်။ အပွင့်အဖတ်လည်း
 ကြီးသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ဤလမကုန်မိမှာပင် တောအလုံးတောင်
 အလုံးသည် ရေခဲတောင်၊ ရေခဲတော မြန်မြန် ဖြစ်လာကြပေလိမ့်မည်။

ဘာယူသည် မီးဖိုထဲ ထည့်ဖုတ်ထားသော ဖဲထီးသံလုံးကို သံညှပ်
 ကလေးနှင့်ကော်၍ ပေပေါ်တင်သည်။ တူနှင့် ထုသည်။ ဟိုဘက်သည်
 ဘက် အပြန်ပြန်အခါခါ လှည့်သည်။ ထပ်ထုသည်။ မီးဖိုထဲထည့်၍
 ထပ်ဖုတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

ဘာယူသည် ကတီးကောင်ပစ်ဖမ်းရန်အတွက် လေးမြားစူး ပြုလုပ်
 နေသည်။ ထင်းစမှ မီးတဖျစ်ဖျစ်ပေါက်သံနှင့် နှင်းပေါက်တို့ သက်ကယ်
 ခေါင်းမိုးပေါ် ကျနေသံတို့မှာ ရောထွေးနေသည်။ ခွေးအ၊ မြည်သံတွေက
 ခြံစည်းရိုးနှင့် နီးလာသဖြင့် ကြက်ခြံကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်
 လိုက်သည်။ ကြက်ခြံသည် အိမ်အောက်တွင် ဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်စရာတော့
 မရှိပေ။ လူရှိနေလျှင်တော့ ခွေးအ၊သည် ဘယ်နည်းနှင့်မှမဝင်ရဲ၊ ခြံက
 လည်း အခိုင်အခံ့မို့ စိတ်ချရသည်။

မီးထဲ ထည့်ဖုတ်ထားသော ဖဲထီးသံလုံးသည် တွတ်တွတ်ရဲလာ
 သည်။ ညှပ်နှင့်ကော်သည်။ ပေမှာတင်သည်။ အပြန်ပြန်အလှန်လှန်
 ထုသည်။ အဟက်အထစ် နှစ်ဆင့်ဖော်သည်။ ပြီး မီးဖိုထဲပြန်ထည့်၍
 ဖုတ်ထားလိုက်ပြန်၏။

“အဟမ်း... အ... အဟမ်း”
 “အအုန်း... အ... အအုန်း”
 “အဟွတ်... ဟွတ်ဟွတ်”

အဖေ၏ ချောင်းဆိုးသံကို အိမ်ပေါ်က ကြားရသည်။
 “ခန်းတောက်မြစ်ဆေး သောက်လိုက်ပါလား အဖေ”
 “အင်း... အင်း... မင်း မအိပ်သေးဘူးလား”
 “မြားတံတွေ ထုနေတာ”
 ဘာယူက ဒါပဲ ပြောသည်။ သူ့အဖေကလည်း ဆက်မမေးတော့။

ဘာယူသည် ခန်းတောက်မြစ်ထည့်စိမ်ထားသော မြေအိုးတစ်လုံးကို
 မီးဖိုပေါ် တင်လိုက်သည်။

ဘာယူအဖေ ဦးရော်ယာသည် သစ်မွှေးရှာခြင်း၊ ဝေးလံသော
 ရေခဲတောင်များပေါ်သွား၍ ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ၊ မရှောပင်များ
 ရှာခြင်းအလုပ်ကို ပို၍ ဝါသနာပါသည်။ သို့သော် ဤနှစ်တော့ ဆေးမြစ်ရှာ
 သွားနိုင်မည် မဟုတ်၊ ချောင်းဆိုးသွေးပါသော ရောဂါကို တစ်နှစ်လုံး
 ဆေးကုနေရသည်။

ဦးရော်ယာ၏ရောဂါမှာ တောဆေး တောင်ဆေးနှင့် သက်သာနေ
 ပြီဖြစ်သော်လည်း အဆစ်အမြစ်ကိုက်သော ရောဂါက ပြန်ပေါ်နေသည်။
 ခြေဖမိုး လက်ဖမိုးတွေ ရောင်တတ်သည်။ အအေးပိုင်းလုံစေသတွင်
 ချောင်းဆိုးသွေးပါ ရောဂါက ပို၍ ဆိုးရွားတတ်လေသည်။ ဤရောဂါကို
 ဦးရော်ယာ ရလာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်နီးပါးခန့်ရှိပြီ။ ရောဂါမှာ ပျောက်လိုက်
 ပေါ်လိုက်နှင့် အမြစ်မပြတ်နိုင်သေး။

မီးဖိုထဲတွင် ရဲရဲနီလာသော ဖဲထီးသံလုံးကို ဘာယူသည် ညှပ်နှင့်
 ကောက်ယူလိုက်သည်။ ရေထည့်၍ ထောင်ထားသော ဝါးကျည်ထဲ
 မြားတံသံချောင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းနှစ်လိုက်သည်။ ရှဲခနဲ မြည်သံနှင့်
 ရေမွန်ရေငွေ့တို့ ထွက်လာသည်။ မြားတံထိပ်မှ အဟက်၏ ဆေးသား
 တက်မတက်၊ သံ မာ၊ မမာကို မီးဖိုဘေးကပ်၍ ကြည့်သည်။ မကျေနပ်
 သေး၍ မြားတံထိပ်အဟက်ကို တူနှင့် ဆာဆာ ရိုက်ကြည့်သည်။ မီးသား
 မရသေး၊ အဆေးမမာသေး၊ မီးပေးရန် အပူသွင်းရန် လိုသေး၏။ မီးဖိုထဲ
 ပြန်၍ ထည့်ဖုတ်ရသည်။ ညသည် တစ်စစ နက်ရှိုင်းလာသည်။

နှင်းပွင့်ကြွေသံတို့ ပို၍ သည်းထန်လာသည်။

ဘာယူ အိပ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ဘာယူအဖေ ဦးရော်ယာ
 သည် အိမ်ပေါ်က မီးဖိုဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်
 တွင် ဘာဘူစောင်စုတ်တစ်ထည်နှင့် ဝံရေတစ်ချပ်ကို လှမ်းခြုံထားသည်။
 ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေရာက သူ့သားကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဘာယူသည် သူ့အဖေ၏ အကြည့်အရှုကို သတိမပြုမိ၊ သူ့မျက်လုံး အစုံသည် သူ့အဖေရှေ့က မီးဖိုပေါ် ရောက်နေသည်။ မီးဖိုပေါ်တွင် ဆွဲ ချိတ်ထားသော သခွား၊ ဖရုံ၊ ငရုတ်မျိုးစေ့ထုပ်များအပြင် ရှူးပုံရေ ကျားသစ်ရေ၊ ဝံရေ၊ ကတိုးရေ၊ မြွေရေတို့ရှိသည်။

ချေချို၊ နွားနောက်ချို၊ ဆတ်ချို၊ ပြောင်ချို၊ တောင်ဆိတ်ချို၊ သားမင်းချိုတို့ကို ဆွဲချိတ်ထားသည်။ ဤသားရေချိုအားလုံးမှာ ဘာယူ ပစ်ခတ်ခဲ့သော သားရေချိုများ မဟုတ်။ သူ့အဘိုး မုဆိုးကျော်ကြီး ဖမ်းဆီးပစ်ခတ်ခဲ့သော သားကောင်များမှ ချို၊ သားရေများသာ ဖြစ်သည်။ သားစဉ်မြေးဆက် ထိန်းသိမ်းထားခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ဒေသလေ့မှာ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ချိုနှင့်သားရေသည် ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့တံဆိပ် အမှတ်အသားဖြစ်သည်။ ဤတိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနိုင်သူသည် မဟာသူရဲကောင်း ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး၍ မရဖူးသော် လည်း အဘ၊ အဘိုးတို့ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူးသော သားရေချိုများကို သားစဉ်မြေးဆက် ထိန်းသိမ်းထားသည်။ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိကြသည်။

ဘာယူ၏လက်က သားမင်းကောင်၏ ဦးချိုတွင် ဆွဲချိတ်ထားသော မြားဆိပ်ဘူးများဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ မြားဆိပ်ဘူးငယ်များမှာ တစ် ဆွေ့ခွန် နှစ်ဆွေ့ခွန်၊ တစ်ကွင်းဖြတ်၊ တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်ညအိပ် အစုံရှိသည်။ အားလုံးအဆိပ်ပြင်းများချည်း ဖြစ်သည်။ လေးစူးမြားထိပ် သံချွန်အတက်တွင် စွပ်၍ တိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ခတ်ရသည်။

တစ်ဆွေ့ခွန် မြားအဆိပ်နှင့်ပစ်လျှင် သက်ရှိမည်သည့်သတ္တဝါ မဆို လေးစူးမှန်သည်နှင့် တစ်ချက်သာ ခုန်နိုင်သည်။ နှစ်ဆွေ့ခွန်နှင့် ပစ်လျှင်လည်း နှစ်ချက်သာ ခုန်နိုင်သည်။ တစ်ကွင်းဖြတ်နှင့်ပစ်လျှင် လည်း တစ်ကွင်းသာဖြတ်နိုင်ပြီး သေရမည်။ တစ်တောင်ကျော် တစ်ည အိပ်တို့မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ တစ်တောင်ကျော်လျှင် သေ သည်။ တစ်ညအိပ်လျှင် သေသည်။

ဤမြားဆိပ်အားလုံးသည် သွေးပေါက်သည်နှင့် သွေးဆိပ်သင့်၍ သေစေနိုင်သည်။

ဤအဆိပ်ရည်များကို အဆိပ်ပင်မှ ထုတ်ယူပြီး နေလှန်း၊ မီးသင်း ကာ ပေါင်းတင်ထားရသည်။ နှစ်ရှည်လများ နေလှန်း၊ မီးသင်းပြီးမှ အဆိပ်ရည်များ စေးထန်းကာ အဆိပ်တက်လာကြသည်။ ထိုသို့ အဆိပ် တက်လာသော အဆိပ်စေးကို နောက်အဆိပ်စေးမျိုး နှစ်ဆယ်လောက်နှင့် ဖော်စပ်ရသည်။

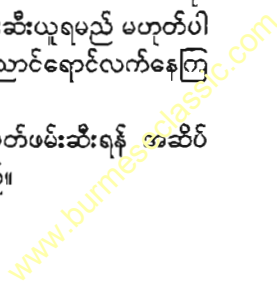
ထို့ကြောင့်လည်း ဤမြားဆိပ်များသည် သွေးပေါက်သော သက်ရှိ သတ္တဝါဟူသမျှကို သေစေနိုင်သည်။ ကတိုးကောင်များကို ပစ်ခတ်ရာတွင် အပြင်းဆုံးမြားဆိပ်နှင့် ပစ်ခတ်ရသည်။ ကတိုးကောင်များ၏ အရေနှင့် အသားကြားတွင် အဆိပ်ရည်တစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုအဆိပ်ရည်သည် အပြင် အပမူ ဝင်လာသော အဆိပ်ရည် (မြားစူးထိပ်တွင် ပါလာသောအဆိပ် ရည်) ကို ခြေဖျက်ပစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကတိုးကောင်များကို ပစ် ခတ်ရာတွင် အပြင်းထန်ဆုံးအဆိပ်၊ တစ်ဆွေ့ခွန်၊ နှစ်ဆွေ့ခွန်အဆိပ် များနှင့် ပစ်ခတ်ရသည်။

ကတိုးမဟုတ်ဘဲ အခြားသတ္တဝါဆိုလျှင် တစ်ဆွေ့ခွန်မြားဆိပ်နှင့် အပစ်ခံရလျှင် မြားစူးထိက် တစ်ချက်သာ ခုန်နိုင်သည်။ မြေပြင်သို့ ပြန်အကျမှာ မြေရပ်မရဘဲ ခွေလဲကျကာ သေသွားသည်။ နှစ်ဆွေ့ခွန်ဆို လျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ သို့သော် အသက်ပြင်းသော ကတိုးကောင်ကမူ တစ်ဆွေ့ခွန် နှစ်ဆွေ့ခွန် လေးစူးထိမှန်သော်လည်း တစ်ကွင်းကို ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ တစ်တောင်ကို ကျော်လွှားပြေးသည်။ တစ်ညအိပ် နှစ်ညအိပ်မှ သေလျက်သားတွေ့ရတတ်သည်။

ဤသည်မှာ ကတိုးကောင်၏ ထူးခြားချက် ဖြစ်သည်။

ဘာယူသည် အဆိပ်ဘူးများကို တစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူး ယူကြည့်သည်။ ဝေသီမြင့်ခေါင်သော ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် ကျက်စားတတ်သော ကတိုး ကောင်များကို အပြင်းဆုံး မြားဆိပ်နှင့် ခွင်းပစ်ဖမ်းဆီးယူရမည် မဟုတ်ပါ လား။ အဆိပ်ရည်ဘူးများသည် စေးထန်းကာ နီညောင်ရောင်လက်နေကြ သည်။

မုဆိုးတို့သည် တောတိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရန် အဆိပ် ဘူးများကို သယ်ယူရာ၌ လုံခြုံမှု ရှိဖို့လိုအပ်သည်။

အဆိပ်ရည်တွေမှာ ပြင်းလွန်းသဖြင့် သွေးပေါက်သော၊ သွေးထွက်
သောဒဏ်ရာတွေနှင့်လုံးဝ ထိ၍ မရပေ။ ထိမိတွေ့မိလျှင် ချက်ချင်းသွေး
အဆိပ်ဖြစ်၍ သေနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ အဆိပ်ကို အထင်မှတ် မထားတတ်သော
မုဆိုးတို့သည် မိမိအဆိပ်က မိမိကို ပြန်မှန်ပြန်ထိ၍ သေတတ်ကြသည်။
မုဆိုးဆိုသည်မှာ တောကောင်လိုက်ရာ၌ ချွဲကို တိုးရသည်။ ဆူးကို
တိုးရသည်။ ခြေချော်လက်ချော် လိမ့်ကျလဲပြုတတ်သည်။ လဲပြု၍
အဆိပ်ဘူးမှောက်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာဆူးခြစ်သဖြင့် သွေးပေါက်လာသော
တစ်နေရာရာကို အဆိပ်ရည်ထိက ချက်ချင်းသေသွားနိုင်သည်။ အဆိပ်
ရည်မှန်သော ဒဏ်ရာကို ကုရာနုထွီ ဆေးမရှိပြီ။

ထို့ကြောင့် မုဆိုးတို့သည် တောလိုက်သွားရာ၌ အဆိပ်ရည်များကို
မယူဘဲ အစေး အပျစ် အခဲပြုလုပ်၍သာ ယူတတ်ကြသည်။ ဘာယူသည်
အဆိပ်ရည်ဘူးများကို စောင်းမှောက်ကြည့်သည်။ အဆိပ်ရည်တို့သည်
စေးထန်းနေကြလေပြီ။

သောနတ္ထိရ်၏ တလုမ္မဝင်အိတ်ကြီးမျိုးဟု ဆိုနိုင်သည်။
ဘာယူသည် သူ၏ကြီးမားသော ဝံသားရေလွယ်အိတ်ကြီးကို
ဦးဆုံးဖာထေးပြုပြင်သည်။ လွယ်အိတ်ဖာထေးပြီးသောအခါ ရေခဲတောင်
ပေါ်သွားရာ၌ မပါမဖြစ်သည့် ကျောက်ခတ်မီးခြစ်ကို ခတ်၍ စမ်းသစ်
ကြည့်ရသည်။

နှစ်လမသာ သံကျင်နှောသော ကျောက်ပြားနှစ်ခုကို ဆ၍ဆ၍
ခတ်ကြည့်သည်။ ဘာယူခတ်တိုင်း မီးပွင့်သည်။ အကြိမ်များစွာ ဖန်ထား
သော ဝှမ်းစပေါ် ကျောက်မီးခတ်နှင့် ခတ်ချသည်။ ကျောက်နှစ်ခုခတ်၍
စဉ်ကျလာသော မီးပွင့်မီးပန်းသည် ချက်ချင်းဝှမ်းပေါ်စွဲပြီသည်။

တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆ၍ဆ၍ ခတ်ကြည့်သည်။ ခတ်လိုက်တိုင်း
မီးစွဲသောအခါ ဘာယူသည် မီးခတ်ကျောက်နှစ်ခုကို ဝံရေဘေးအိတ်ထဲ
ထည့်သည်။ ထို့နောက် ဝါးကြောနှစ်ခုကို ပွတ်ပြန်သည်။

ဝါးကြောမီးပွတ်သည် ဘာယူပွတ်တိုင်း မီးပွင့်လာပြန်၏။ အောက်ခံ
ဝှမ်းပေါ် မီးစွဲသည်။ စိတ်ချရပြီးဖြစ်သဖြင့် ဝါးကြောမီးပွတ်ကို ဝံရေလွယ်
အိတ်ထဲ ထပ်ထည့်ထားလိုက်ပြန်၏။

ကတိုးရှာသွားရမည့်နေရာသည် ရေခဲများဖြူလွန်းထားသော တောင်
တွေ တောတွေ ဖြစ်သည်။ မီးခတ် မီးပွတ်က အရေးကြီးသည်။ ရေခဲ
တောင်ပေါ်တွင် ယမ်းမီးခြစ်က ခြစ်၍ မရ၊ ဓာတ်ဆီမီးခြစ်ကလည်း မီး
ထွန်း၍ မတောက်၊ ထို့ကြောင့် ဝါဂွမ်းနှင့် ကူးယူရသော မီးခတ်မီးပွတ်
မီးခြစ်ကိုသာ အသုံးပြုကြရသည်။ ဘာယူသည် မီးပွတ်မီးခတ်၏ တန်ဆာ
ဖြစ်သော ဝါဂွမ်းဖန်များကို ဝါးကျည်တောက်ထဲ ထိုးသိပ်ထည့်သည်။
ဝါးကျည်တောက်ကို ဝံရေလွယ်အိတ်ဘေးတွင် ဆွဲချည်သည်။

မီးအတွက် စိတ်ချရပြီးသောအခါ စားစရာအတွက် ဆားကျည်
တောက်ကို ဝံရေလွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ရပြန်သည်။ ဆားသည် မုဆိုးတစ်
ယောက်အတွက် အရေးကြီးသည်။ သားကောင်လိုက်ရာတွင် ထမင်းချက်
စားရန် အချိန်က ရချင်မှ ရမည်။ မီးနှင့်ဆားပါလျှင် အသားကိုမီးဖုတ်၍
ဆားနှင့်တို့စားရသည်။ သားစိမ်းငါးစိမ်းကိုလည်း ဆားနှင့်တို့စား၍
ရသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်လ နှစ်လ သုံးလ မည်မျှကြာမည် မသိသော်လည်း
ဆန်ကိုမူ တစ်ပြည်တစ်ခွက်ပင် မယူ၊ ကောက်ညှင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
ခေါပျဉ်များကိုသာ ဝံရေအိတ်ထဲ ထည့်ရသည်။ ခေါပျဉ်မှာ မီးကင်ရုံနှင့်
စား၍ရသော ရိုးရာအစားအစာလည်း ဖြစ်သည်။

အမှန်မှာတော့ ခေါပျဉ်လည်း မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် အရေး
မကြီးပေ။ ခေါပျဉ်ကို မီးဖုတ်စားသည်ထက် အသားတွေကို ဆားနယ်၍
ဖုတ်ကင်စားသည်က များသည်။ ဖုတ်ကင်စား၍ အီလာလျှင် ဝါးကျည်
ထဲထည့်၍ အသားများကို ပြုတ်စားနိုင်သည်။ အသားဟင်းလျာဆိုသည်
မှာတော့ တောတောင်ရှိလျှင် အချိန်မရွေးရသည်။ ကတိုးလိုက်သော
မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် အသားတစ်နပ်စာမှာ နာရီဝက် တစ်နာရီ
မကြာခင်ပင် ရနိုင်လေသည်။

မုဆိုးသည် ဆားပါလျှင် ဘယ်လိုစားစား စား၍ ရသည်။

အင်းဘဲလောက်အတွက် အစားအသောက်က တောထဲတောင်ထဲ
တွင် အနေကြီး၊ အသားမစားချင်လျှင် သစ်သီး၊ သစ်မြစ်၊ သစ်ဥ၊
သစ်ပုတီးတို့လည်း ရှာဖွေစားသောက်နိုင်လေသည်။

ဘာယူသည် သူ၏ဝံ့ရေအိပ်ထဲသို့ ဘာဘူစောင်တစ်ထည် ခေါက်
ထည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် အတွင်းရေ လွှာထားသော ဝံ့သားရေစပ်
စောင်တစ်ထည်၊ ယင်းနောက်မှ ရှူးပျံသားရေကြိုးများ၊ အမွှေးပါးသ
လောက် ပျော့ပျောင်းအိတွဲသော တောင်ဆိတ်ရေတစ်ပြား၊ ဓား၊ ဆောက်
ပုတ်၊ ဆူးချွန်၊ အရိုးမပါသော လှဲသွား။ အဝတ်တစ်စုံပါ ထည့်လိုက်သော
အခါ သူ၏ဝံ့သားရေလွယ်အိတ်ကြီးသည် ဖောင်းဖောင်းပွပွ ဖြစ်လာ
သည်။

ဘာယူသည် အမွှေးကြမ်းသော ဝံ့ရေအင်္ကျီရှည်ကိုဝတ်လိုက်သည်။
ကြယ်သီးအဖြစ် ဖောက်ချည်ထားသော ရှူးပျံရေကြယ်သီးကြိုးများကို
တင်းတင်းဆွဲချည်သည်။ ယုန်သားရေပြားနှင့် ခြေထောက်တွေကိုပတ်
သည်။ အဝတ်ဖိနပ်ကို စီးသည်။

ရေခဲတောင်ပေါ်ရောက်မှ ခြေအိတ်အစား ဖိနပ်ထဲထည့်ရမည့်
ယုန်မွှေးထုပ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ထားသည်။ ကိုင်းလေးကို
လွယ်သည်။ မြားကျည်တောက်ကို ဘေးမှာ ချိတ်သည်။ ဝံ့ရေလွယ်အိတ်
ကြီးကို တစ်ဖက်က လွယ်သည်။ သူ့အဘကို ဦးညွတ်၍ အိမ်ပေါ်က
ဆင်းလာသည်။

အိမ်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ သွားရမည့် ခရီးတူရုံသို့ ဦးခေါင်းကို
မော့လိုက်သည်။

လွယ်လာတောင်ပေါင်းများစွာသည် ရှေ့တွင် ကာဆီးနေသည်။

တောင်အားလုံးတို့သည် နှင်းဦးပေါင်းဆောင်း၍ ဖွေးဖွေးလက်နေ
ကြသည်။ တောင်ခြေရင်းမှ သစ်တောများသည် နံနက်ခင်း၏ နှင်းမိုးထဲ
တွင် နစ်မြုပ်နေကြသည်။ နှင်းဦးထုပ်ဆောင်းထားသော တောင်ထိပ်
တောင်ထွတ်များသည် မိုးထိဘနန်း မြင့်မားကြသည်။

ဤတောင်အားလုံးသည် ပေပေါင်း (၁၉၂၉၆)ပေမြင့်သော ခါကာ
ဘိုရာဇီတောင်ကြောနှင့် ဆက်စပ်နေကြသည်။

တောင်အားလုံးတို့ နှင်းဦးပေါင်းဆောင်းထားသည်ကိုမြင်မှ သူ့ခေါင်း
တွင် ဦးထုပ်မပါမှန်း ဘာယူ သတိရသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ထင်သွားသည်။
မုဆိုးနှင့်သတိသည် ကင်းကွာ၍ မရ။ “သတိဆို ပိုသည်မရှိ” ဟူသော
ရှေးစကားက သူ့ကို လက်တွေ့ပြုလေပြီ။ သူသည် သတိလက်လွတ်ဖြစ်၍
ကတိုးဦးရေဦးထုပ်ကို မေ့ကျန်ခဲ့ပြီ။ သူ ဆောင်းသွားရမည့် ကတိုးဦးရေ
ဦးထုပ်သည် ကတိုးလိုက်ရာ၌ အရေးအကြီးဆုံး ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ကတိုး
ဦးရေဦးထုပ်ကို ဆောင်းသွားလျှင် ကတိုးနံ့ရ၍ အခြားတိရစ္ဆာန်များ
သူ့ဘေးနားမကပ်ဝံ့ကြ။ လူကိုအန္တရာယ် ပြုတတ်သော သားရဲတိရစ္ဆာန်
များရန်မှကင်းဝေးသည်။ ကတိုးကောင်များကလည်း ကတိုးနံ့ရ၍ အနီး
အပါးအထိ အကပ်ခံမည်။ အမများသည် မျိုးတူအထီးနံ့ရ၍ သူ့အနားကို
ချဉ်းကပ်လာနိုင်သည်။

ကတိုးလိုက်သွားသော မုဆိုးက ကတိုးရေဦးထုပ်ဆောင်းသွားခြင်း
သည် သားရဲတိရစ္ဆာန်ရန် ကင်းသလို ကတိုးပစ်ရဖို့ကလည်း များသည်။
ဤနေ့ ကတိုးဦးရေဦးထုပ် မေ့ကျန်ခဲ့သည်မှာ အတိတ်မကောင်း၊ နိမိတ်
မကောင်း၊ လာဘ်မကောင်း။ ထို့ကြောင့် သူသည် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်
လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ပေါ်၌
သွားကျသည်။ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ထိပ်ကို မမြင်ရ။ မြင့်လွန်း၍ မိုးတိမ်
ထဲ ထိုးဝင်နေသည်။ ခါကာဘိုရာဇီတောင်ထိပ်ကို တစ်နှစ်လုံးလုံးတွင်
ဆယ်ရက်ဆယ်ငါးရက် မြင်ဖူးသူ ရှားသည်။

မိုးတွင် မိုးတိမ်မိုးသားထဲ ဝင်ပုန်းနေတတ်သည်။

ဆောင်းတွင် နှင်းကမ္မလာထဲ အောင်းနေတတ်သည်။

နွေလတွင် မြူတိမ်လွှာပဝါကို လွှမ်းခြုံထားတတ်သည်။

မိုးရွာလျှင် တောင်ကလပ်မှာသာ ရွာသည်။

ခါကာဘိုရာဇီတောင်ထိပ်ပေါ်ကို မိုး မရောက်ပေ။

လူများသည်လည်း ရောက်ခဲလှပေသည်။

အမြင်နိုးသော်လည်း ခရီးဝေးသောတောင်ပါတည်း။

တစ်ဆင့်တတ်သော် တစ်တောင်ကျော်၊
 တစ်ရှော်ရှုံလျှိုး တစ်ချုံတိုး၊
 တစ်မိုးသောက်လျှင် တစ်နေဝင်၊
 တစ်ခွင်မြိုင်ကြီး ဂနိုင်ဆီ။

(ပခန်းမင်းသားကြီး)

အရပ်ရှစ်မျက်နှာတွင် တောကို မြင်ရသည်။ တောင်ကိုမြင်ရသည်။
 ချောက်ကမ်းပါးယံများကိုလည်း မြင်နေရသည်။ တောင်အားလုံးကို နှင်း
 ဖုံးထားသည်။ တောအားလုံးကို နှင်းရည်ဆွတ်ထားသည်။

မြင်မြင်သမျှအားလုံးသည် ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာချည်းပင်။
 ဘာယူသည် တောကို ဖြတ်လာသည်။ တောင်ကို ကျော်လာသည်။
 ချောင်းကမ်းပါးများကို ကူးလွှားကျော်လွှားလာခဲ့သည်။ သူ တွေ့လိုမြင်လို
 ဖမ်းဆီးလိုလှသော ကတိုးကောင်များ၏ အရိပ်အရောင်ကိုကား လုံးဝ
 မမြင်ရသေး။ အိမ်ကထွက်လာသည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ပင် ရှိလေပြီ။

အရှေ့မှ နေရောင်ကြောင့် ရေခဲတောင်များအားလုံးသည် လက်
 လက်တောက်လာကြသည်။ စိန်သားစိန်နှစ်လို အရောင်အလွှံ့တွေ ထွက်
 လာကြသည်။ တောင်ခြေရင်း တောင်ကလပ်မှ သစ်ပင်များသည် ရေခဲ
 ထဲ နစ်ဝင်နေကြသည်။ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးတို့သည် ခါးလယ်ထိ
 ရေခဲထဲနစ်မြုပ်နေကြသည်။ နိမ့်သော ပုပျပ်သောသစ်ပင်တို့သည် အဖျား
 အညွန့်သာ ပေါ်နိုင်တော့သည်။

တောစပ်တောင်ခြေနှင့် တောင်ကလပ်ကြားတွင် မြင့်မားသော
 ကျောက်တုံးကျောက်ချွန်များကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ ကျောက်တုံး
 ကျောက်ဆောင်များပေါ်တွင် နှင်းခဲတို့ ဖွဲ့စည်းကပ်ခဲနေကြသည်။

တောင်က မြင့်လွန်းသဖြင့် လေက အဆမတန် တိုက်ခတ်သည်။
 လေထဲတွင် နှင်းသီး နှင်းပွင့် နှင်းလုံးတို့ လွင့်ပါလာကြသည်။ လေနှင့်လွင့်
 ပါလာသော နှင်းသီးနှင်းပွင့်တို့သည် ရေခဲပြင်ပေါ်ကျ၍ ခဏချင်းရေခဲ
 ဖြစ်သွားကြသည်။

ဘာယူသည် ရေခဲဖုံးထားသော တောင်တစ်လုံးပေါ်က အောက်
 ဘက် သစ်တောအစသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

ပင်စည်ခြေရင်းများအားလုံးကို ရေခဲတွေ ဖုံးထား၏။
 အကိုင်းအခက်တို့တွင် ရေခဲဖတ်တွေ ကပ်နေကြသည်။
 နှင်းကြောင့် အရွက်တို့ မြေသက်သွားကြပြီ။

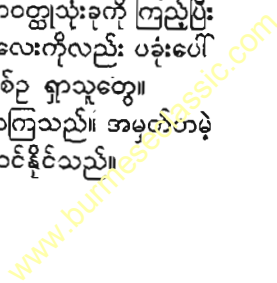
များသောအားဖြင့် ကတိုးကောင်များသည် ရေခဲတောင်နှင့်ရေခဲ
 လွှမ်းသော သစ်တောအစတွင် ကျက်စားလေ့ရှိကြသည်။ ရေခဲပြင်ပေါ်
 တွင် ပေါက်သော မှိုတစ်မျိုးကို ကတိုးကောင်များ အလွန်ကြိုက်လေသည်။
 ထို့ကြောင့် ဘာယူသည် ရေခဲမှိုများ ပေါက်တတ်သည့် ကျောက်ဆောင်
 ခြေရင်းတခုထက် တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလာသည်။

ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ခြေလှမ်းရခြင်းမှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ရှေ့က
 ရေခဲပြင်မာမာကို တွန်နှင့်စမ်းထောက်ကြည့်ရသည်။ မတော်တဆ ရေခဲ
 ပုံးထဲ တက်နှင်းမိ၍ ကျွဲကျမိလျှင် ရေခဲအောက် ရောက်သွားနိုင်သည်။
 ယခုလို လေပြင်းထန်ချိန်၊ ရေခဲတို့ ကျောက်သားပမာ မမာကျောသေးချိန်၊
 အနည်မထိုင်သေးချိန်တွင် အထူးဂရုစိုက်ရသည်။ ရေခဲပုံးကျလျှင် လေနှင့်
 ပါလာသော နှင်းဆီနှင်းခဲတွေက နာရိပိုင်းအတွင်း လူကို ဖုံးအုပ်သွားနိုင်
 သည်။ ဘာယူသည် သတိကြီးစွာနှင့် ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာသည်။

နှင်းသီးနှင်းခဲတွေ ဝဲပျံ့နေသော ရေခဲတောင်ကြောတစ်ခုတွင် လှုပ်
 လှုပ်ရွရွ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဘာယူ၏ရင်ထဲ
 ရုတ်ခြည်း တဖိတ်ဖိတ် ခုန်လာ၏။ ကတိုးကောင်လား၊ သားမင်းလား၊
 တောင်ဆိတ်လား။

ဘာယူသည် လေးကို ပခုံးမှ ချက်ချင်းဖြုတ်၍ မြားဆိပ်သွင်းလိုက်
 သည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရှေ့တူရူသို့ ကျွတ်ထွက်မတတ်စိုက်ကြည့်
 နေသည်။ နှင်းမိုးရွာသွန်းနေသော ရေခဲတောင်စောင်းအတိုင်း အရာဝတ္ထု
 တစ်ခုသည် တရွေ့ရွေ့တက်လာသည်။ မကြာခင် နောက်အရာဝတ္ထု
 တစ်ခု၊ ပေါင်းသုံးခု၊ ဘာယူသည် ရှေ့တူရူမှ အရာဝတ္ထုသုံးခုကို ကြည့်ပြီး
 သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ကိုင်းလေးကိုလည်း ပခုံးပေါ်
 ပြန်လွှယ်ထားလိုက်၏။ ခန်းတောက်မြစ်နှင့် မချစ်ခင် ရှာသူတွေ။

သူတို့သည် တောင်မြင့်ပေါ် တွားတက်လာကြသည်။ အမှတ်ဟမဲ့
 ကြည့်လျှင် ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါများဟုပင် ထင်နိုင်သည်။

သူတို့သည် ရေခဲချိန်၌ ရေခဲတောင်ပေါ်က ခန်းတောက်မြစ်တွေကို တူးဖော်၍ ဆေးအဖြစ် ရောင်းကြသည်။ ဘာယူအဖေလည်း ထိုခန်းတောက်မြစ်ရှာသောအလုပ်ကို လုပ်ဖူးသည်။ ခန်းတောက်မြစ် တစ်ပိဿာလျှင် ကျပ်နှစ်ထောင် သုံးထောင်ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရေခဲတောင်များပေါ် သက်စွန့်ဆံဖျားတက်၍ ခန်းတောက်မြစ် ရှာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာယူကမူ သည့်ထက်တန်မိုးရှိသော ကတိုးကောင်ကို ရှာသူဖြစ်သည်။ ကတိုးတစ်ကောင်မိလျှင် ငွေတစ်သောင်းကျော်အထိ ရနိုင်သည်။ ကတိုးဆီတစ်ကျပ်သားလျှင် သုံးထောင်နီးပါး ဈေးရှိသည်။ ကတိုးတစ်ကောင်လျှင် အကြီးအသေးလိုက်၍ တစ်မတ်ငါးမူးသားမှသည် ရှစ်ကျပ်ကိုးကျပ်သားအထိ ရှိတတ်သည်။ ကတိုးဆီသည် တရုတ်၊ တိဗက်၊ ဝိန္ဒီယတို့တွင် ပို၍ဈေးကောင်းသည်။

တရုတ်လော်ပန်နှင့် တိဗက်ကုလားများသည် ကတိုးမွှေးဆီကို ဆေးအဖြစ် သုံးကြသည်။ ကတိုးအမှုန့်ကို အဝတ်ဖြင့် သေးသေးထုပ်၍ ကလေးများ၏လည်ပင်းတွင် ဆွဲပေးထားတတ်ကြသည်။ ထိုသို့ဆွဲပေးထားပါက အန္တရာယ်ကင်းသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ကတိုးမှုန့်ကို ဆောင်ထားပါက ချစ်ခင်သူပေါများသည်ဟု အဆောင်အဖြစ် အသုံးပြုကြသည်။

နားကိုက်လျှင် ကတိုးဆီကို ရေအေးနှင့်ဖျော်၍ နားထဲသို့ထည့်လျှင် ပျောက်ကင်းနိုင်၏။ ထို့အပြင် ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေခြင်း၊ ငန်းတက်ခြင်း၊ သူငယ်နာဆေးအဖြစ်လည်း အသုံးပြုကြသည်။ အထူးသဖြင့် တရုတ်တို့၏ အားဆေးတွင် ပို၍အသုံးများသည်။

ကတိုးရေ၊ ကတိုးအမွှေး၊ အရိုး၊ ခွာ၊ လျှာ၊ အမြီး၊ ကတိုးကောင် အစိတ်အပိုင်းသည် ဘာမဆို သူ့နေရာနှင့်သူ အလွန်ဆေးဖက်ဝင်သည်။

“ဟေး... ရှေ့က မိတ်ဆွေကြီး၊ စိန်တောင်လား၊ ငွေတောင်လား ပျို...”

ခန်းတောက်မြစ်ရှာသူများသည် ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော ဘာယူကို လှမ်းမြင်နေရသဖြင့် အော်၍နှုတ်ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်က ငွေတောင်ပါပျို။”

ဘာယူက လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။
ဤသည်မှာ သူတို့နားလည်သော ဒေသစကားဖြစ်သည်။

ငွေတောင်ဟု ပြောလျှင် ကတိုးရှာသော မုဆိုး၊ စိန်တောင်ဟုပြောလျှင် ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်စဉ် ရှာသူများ၊ ခန်းတောက်မြစ်မှာ ရေခဲတောင်တန်းမြင့်ကြီးပေါ် ပေါက်၍၊ ကတိုးက ရေခဲတောင်အနိမ့်ပိုင်း သစ်တောစပ်တွင် ကျက်စားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရေခဲတောင်မြင့်ကို စိန်တောင်ဟုခေါ်၍၊ အနိမ့်ပိုင်းကို ငွေတောင်ဟု ခေါ်သည်။ သူတို့ဒေသစကားနှင့် “ငွေတောင်က သားကောင်၊ စိန်တောင်က ဆေးမြစ်”။

ဤဒေသတွင်နေလျှင် တစ်ခုခု ကျွမ်းကျင်ရမည်ဟု ဆိုသည်။

ဆေးမြစ်ရှာသူ သုံးယောက်သည် လမ်းမတူသဖြင့် ဘာယူကို ဖယ်ကြည့်သွားကြသည်။ အကယ်၍ ဘာယူက ဆေးမြစ်ရှာသူဖြစ်လျှင် ပေါင်းလိုက်ကြမည်။ အတူတကွဆေးမြစ်ရှာကြမည်။ သူတို့သုံးယောက်မှာလည်း ဤသို့ဤနှယ် ပေါင်းလာကြပုံရသည်။

ဘာယူသည် ရေခဲတောင်နှင့် သစ်တောအစတက် ရေခဲပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းလာသည်။ ညနေတိပ်စက်ရန်နှင့် ခေါယှဉ်ဖုတ်စားရန်လေ့ကွယ်သော ကျောက်ခေါင်း ကျောက်ချိုင့်တစ်ခုကိုလည်း ရှာထားချင်သည်။ နေရောင်ခြည်ကို စူးစူးရှရှ မမြင်ရသော်လည်း အလင်းသည် တဖြည်းဖြည်းအင်အားကြီးမားလာသည်။ နှင်းသီးနှင်းပေါက်တို့လည်း အကျစဲလာသည်။

ရေခဲပြင်နှင့် တောင်ကြောအစပ်သို့ ဘာယူ ရောက်လာသည်။ ရေခဲဝက်တစ်အုပ်သည် အတောင်ပံပြန့်၍ နေရောင်ခြည်အလားကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ချမ်းလွန်းသဖြင့် အနွေးဓာတ်ရလိုရငြား တောင့်တနေကြသည်။

ဘာယူက အဆိပ်မဲ့မြားတစ်စင်းကို လေးညှို့တွင် တင်လိုက်သည်။ အကြီးဆုံး ရေခဲဝက်တစ်ကောင်ကို ချိန်ရွယ်သည်။ ညနေစာ မနက်စာအတွက် တစ်ကောင်တည်းနှင့် ဖူလုံနိုင်သည်။

လေးညှို့မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မြားတံသည် နှင်းသီးနှင်းပွင့်တို့ကို ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

ညက လေငြိမ်နေသည်။ ဘာယူသည် ထင်းရှူးသားအစိမ်းကို မီးရှို့၍ ရေခဲပြင်ပေါ်က ပစ်ခတ်လာသော ရေခဲဘဲတစ်ခြမ်းကို ကင်နေသည်။ တစ်ခြမ်းကိုမူ မနက်က အစိမ်းစားပစ်ခဲ့ပြီ။ ထင်းရှူးကိုင်းအစိမ်းမှာ အဆီများ၍ မီးတဝေါဝေါတောက်နေသည်။

ကျောက်လိုက်ခေါင်း၏ အပြင်ဘက်တွင် ရေခဲပြင်ကြီးသည် ညဉ့်ပင် အရောင်တလက်လက် တောက်နေသည်။ နှင်းမိုးက တဖွဲ့ဖွဲ့ကျလာ၏။ နှင်းမိုးနှင်းသီးများကို မထိုးဖောက်နိုင်သော လရောင်သည် အလင်းရှိရုံမျှ ထင်ရသည်။ အပြင်ထွက်ကြည့်သော်လည်း လဝန်းဆိုသည်ကိုတော့ လုံးဝ မြင်ရမည် မဟုတ်။ လဝန်းကို မဆိုထားနှင့် ဤအရပ်တွင် ဤလို ရာသီ၌ နေဝန်းကိုပင် အလုံးလား အပြားလား ခွဲခြားမြင်ရမို့ ခဲယဉ်းသည်။

လဆန်းရက်၊ လပြည့်ရက်များတွင် ကတိုးကောင်များ မိတ်လိုက် တတ်သည်ကို ဘာယူ တွေးနေသည်။ ယခုလို လဆန်းရက်တွင် ကတိုးကောင်များကို ဤရေခဲတောင်များအစပ်တွင် မုချတွေ့ရမည်ဟုလည်း သူက ယုံကြည်သည်။ နှင်းသီးနှင်းခဲတို့ အကျလွန်၍ ရေခဲမို့တို့လည်း ပွင့်ကုန်ကြပြီ။ နေ့ခင်းက တွေ့ခဲ့သော ဝှိုမွေးကျင်းကိုတော့ ကတိုးကောင်များ ရောက်သွားပုံမရသေး။ မှီပွင့် မှီငုံများ အပူအကျိုးကို မတွေ့ခဲ့ရ။ မနက်ဖြန် ထိုမှီကျင်းအနားတစ်ဝိုက်ကို သွားစောင့်ရ ကောင်းလေမလား။

အမွေးကြိုက်သော ကတိုးကောင်များသည် ဤနှစ် မြန်မာနိုင်ငံဘက်သို့ မလှည့်ဘဲ စန္ဒာကူးပန်းပွင့်တို့ ပေါသော တိဗက်နှင့် ဟိန္ဒူနယ်မြေများကိုများ ရောက်နေကြလေရော့သလား။ ကတိုးကောင်များသည် ရေခဲမို့ကို ကြိုက်သလို၊ ပန်းကိုလည်း ကြိုက်သည်။ မွေးသောပန်းကို ပိုကြိုက်၏။ ရေခဲမို့နှင့် အမွေးပန်းကို ကြိုက်သလို၊ ဆောင်းကိုလည်း ကြိုက်သော တိရစ္ဆာန်ပင်။ ဆောင်းရှိသောအရပ်၊ ဆောင်းရက်ရှည်သော အရပ်တို့၌ အနေများတတ်သည်။ အအေးကောင်၊ အမွေးကောင် ကတိုး။

ကတိုးကောင်များ၏ အကြောင်းကို တွေးရင်း ဘာယူအိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း ဘာယူသည် ကတိုးကောင်များကို လိုက်လံ ပစ်ခတ်နေလေသည်။

သည်နေ့ နံနက်ထသည် ပို၍ အလင်းရောင်ရသည်။ ရေခဲတောင်တန်းများသည် စိန်ရောင်မှန်ရောင် လက်နေကြသည်။

ဘာယူ စခန်းက ထွက်လာသည်။ မြင်နိုင်သမျှ မျက်စိတစ်ဆုံးကို ကြည့်သည်။ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်။ ကတိုးကောင်၏အရိပ် အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရ။ အနံ့အသက်ကိုလည်း မရှုမရှိုက်ရ။

သူသည် ငွေရောင်လက်နေသော ရေခဲတောင်ကြော့မှာ ငွေသင်ဖြူခင်းထားသော ခင်တန်းဘက် လျှောက်လာသည်။ နားမျက်စိကို ဖွင့်ထားသည်။ ကတိုး၏ မွေးပျံ့သော အနံ့အသက်ကိုလည်း လေထဲတွင် ဖမ်း၍ ရှုရှိုက်ကြည့်သည်။

အကယ်၍ ကတိုးကောင်များသာ ဖြတ်သွားပါက မွေးသောအနံ့ကို ရှုရှိုက်ရမည်။ ကတိုးကောင်များ ဖြတ်သွားလျှင် အနံ့ရသည်။ ကတိုးကောင်များ သေးပန်းထားခဲ့လျှင် ပို၍ပင် အမွေးနံ့က ဖူးရှိနေတတ်သည်။ ရေခဲကြက်တစ်ကောင်ကို သူသည် နံနက်ထမှာ ပစ်၍ရသည်။ ရေခဲပြင်ပေါ်က ကြက်များသည် အတောင်ရှိသော်လည်း အမြင့်အဝေးကို မပျံနိုင်ကြ။ ပြေးလျှင် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ခုန်ဆွခုန်ဆွသော ပြေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လေးနှင့်ပစ်ဖမ်းရာတွင် လွယ်ကူသည်။

ရေခဲပြင်ပေါ် ထိုးထွက်နေသော ထင်းရှူးတစ်ပင်၏ အကိုင်းကို ဖြတ်သည်။ နှစ်ခြမ်းခွဲကာ ရေခဲပြင်ပေါ် ဖြန့်စိုက်သည်။ မီးခတ်နှင့် မီးခတ်သည်။ ဝါဂွမ်းကို မီးရှို့သည်။ ထင်းရှူးကိုင်းကို မီးတိုက်သည်။ အဆီများသော ထင်းရှူးသည် ချက်ချင်းမီးတောက်လာသည်။ ထင်းရှူးမီးတောက်ပေါ်တွင် ရေခဲကြက်ကို အမွေးမနုတ်ဘဲ ဖုတ်ကင်လိုက်သည်။ လေငြိမ်နေသဖြင့် ခဏချင်း ကျက်သည်။

ရေခဲကြက်ကင်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်စားရင်း ဘာယူသည် တောင်ကြော့တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကျော်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်ညာကိုလည်း မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ဖြင့် အကဲခတ်လာသည်။

နေ့လယ်လောက်တွင် တောင်ချိုင့်တစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ လေပြင်းလာသည်။ နှင်းခဲ နှင်းသီးတို့ တဝီဝီအော်ပြည်၍ လေထဲပါလာကြသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် နှင်းမှောင်ကြီးကျသွားသည်။

နှင်းမုန်တိုင်း ကျလေပြီ။

ဘာယူသည် စခန်းရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ပြန်ရန် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ မတ်တတ်ရပ်၍ပင် မရ၊ လေက ပြင်းလာသည်။ မတ်တတ်ရပ်တိုင်း ပြန်လဲကျသွားသည်။ အဝေးမြင်ကွင်းဆို၍လည်း ရှေ့ပေအစိတ်ခန့်ကိုပင် ပီပီပြင်ပြင် မမြင်ရတော့။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အမှောင်ထဲနစ်နေသည်။ မတ်တတ်ထရပ်တိုင်း အကြိမ်များစွာ လဲကျသည်။ လုံးဝမတ်တတ်ပင် မရပ်ရဲတော့။ ရေခဲပြင်ပေါ်က တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို လေးဖက်ကုန်းတွားသွားနေသည်။ စခန်းရှိရာဘက်သို့ လေးဖက်ကုန်း၍ မှန်းလျှောက်လာသည်။

ရုတ်တရက် နောက်က ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆယ်ခုထက် မနည်းသော တောတိရစ္ဆာန်တစ်အုပ်သည် လေကွယ်ရာတောင်ချိုင့်ဘက်သို့ အဆောတလျင် ပြေးလွှားနေကြသည်။ သူ့ကို ဝံအုပ်က တိုးတိုက်သွားကြသည်။ နှင်းမုန်တိုင်းကျ၍ ရိုးဝိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေသော်လည်း ဘာယူသည် အတွေ့အကြုံအရ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ရေခဲတောင်နှင့် သစ်တောစပ်တွင် ကျက်စားတတ်သော ဝံများ၊ နှင်းမုန်တိုင်းကျ၍ လေကွယ်ရာသို့ ပြေးကြသည်။

သူလည်း လေကွယ်ရာသို့ တွားပြေးနေသည်။ ဝံသားရေထူကြီးကို ဝတ်ထားသောသူ့အား ဝံအုပ်က မျိုးတူသတ္တဝါဟု ထင်သွားကြပုံရသည်။ သူကလည်း ဝံများကဲ့သို့ လေးဖက်ထောက် တွားသွားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

နှင်းမုန်တိုင်းသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ လွယ်အိတ်ကြီးနှင့် ကိုင်းလေး၊ မြားကျည်တောက်တို့ကို ပြုတ်မကျအောင် မနည်းကြိုးစားထိန်းထားရသည်။ အမှောင်သည် ပို၍ သိပ်သည်းလာသည်။ အချိန်မှာ နေစောင်းစအချိန်ဖြစ်သည်။

သူ့နောက်က ပြင်းထန်သော ခြေသံတစ်ခုကို ရုတ်ခြည်းကြားလိုက်ရပြန်သည်။ နှင်းမှောင်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲရန် အချိန်မရလိုက်၊ ခြေသံပြင်းသလောက် လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ အသံကြားသည်၏ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ခြေသံရှင်က သူ့ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် တိုက်ပြေးသွားသည်။

ဘာယူသည် ရေခဲတောင်ပေါ် တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားသည်။ တောင်ဆိတ်လား၊ သားမင်းလား၊ ဘာကောင် ဝင်တိုးသွားမှန်းပင် သတိမထားလိုက်နိုင်။ နှင်းမုန်တိုင်းကြောင့် အထိတ်တလန့်ပြေးလာသော တိရစ္ဆာန်သည် လူကိုပင် ကြောက်ရွံ့ရမှန်း မသိဘဲ ဝင်တိုက်သွား၏။

ဘာယူသည် တလိမ့်ခေါက်ကွေး လိမ့်ဆင်းနေရာမှ သတိကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆယ်ထား၍ ကိုယ်ကို ထိန်းရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် လိမ့်ဆင်းလာသော အရှိန်က ပြင်းထန်သဖြင့် ရုတ်တရက် ထိန်းမရဆယ်မရ။ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် လိမ့်ကျနေရာမှ ဝမ်းလျှားမှောက်ချလိုက်သည်။ ခြေလက်တို့ကို ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ဝံသားရေလွယ်အိတ်ကြီးနှင့် ကိုင်းလေး၊ မြားကျည်တောက်တို့ ခုခံနေသဖြင့် ဝမ်းလျှားမှောက်၍ တော်တော်နှင့်မရ၊ လိမ့်မြဲလိမ့်ကျလာသည်။ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် အခုန်မြန်ကာ အေးခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းထဲလည်း မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသည်။

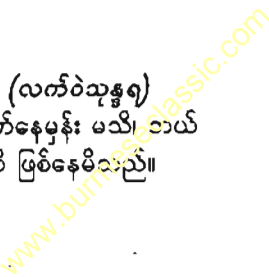
ဝိန်းခနဲ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိပြီဟုတော့ သိလိုက်သည်။ ကျောက်ဆောင်လား၊ သစ်ပင်လား၊ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်လား၊ ခွံခြား၍ စိတ်အသိက မဆုံးဖြတ်နိုင်မီ ဘာယူ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားလေသည်။ နှင်းအမှောင်သည် ပို၍ နက်ရှိုင်းသွားသည်။

“ခင်မပေါ်၊ မမှော်ပါရ
နေ့ကို စာလည်း၊ ဘယ်က ရှေ့နောက်
ဘယ်တောင်မြောက်ဟု၊ တွေးထောက်မမှန်
ဖြစ်ရဟန်ကို၊ ဖန်ဖန်အံ့ဩ
ကြတိုင်းမော့စွ . . .
ဘယ်တောဘယ်မြိုင်၊ မသိနိုင်ခဲ့။

(လက်ဝဲသန္တရ)

ပြန်၍ သတိရလာသည်။ ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်း မသိ၊ သယ်တောမှန်း မသိ၊ ဘယ်တောင်မှန်း မသိ၊ ဘာမှမသိ ဖြစ်နေမိသည်။

နှင်းမုန်တိုင်းသည် ငြိမ်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် နာရီပိုင်း အတွင်း တိုက်ခတ်သွားသော နှင်းမုန်တိုင်းသည် နှင်းထုရေခဲပြင် တစ်ပေ တစ်မိုက်ကို ပုံထားခဲ့လေသည်။ နှင်းပွင့် ရေခဲမုမထဲ နှစ်မြုပ်နေသော သူ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို မနည်းအားယူ၍ လှုပ်နှုတ်ရသည်။ သစ်ပင် ပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်နေ၍သာ တော်သေး၏။ ချောက်ထဲသာ ကျသွား ပါက ရေခဲထဲ ရောက်သွားနိုင်သည်။ နှင်းပွင့်တို့ ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်သည်။ ခြေကွဲနေသည်ကို လှုပ်နှုတ်ပြီးသောအခါ မိမိကိုယ်ကို ပြန်၍ စစ်ဆေး ကြည့်မိသည်။ ခါးနည်းနည်း နာကျင်နေသည်ကလွဲပြီး ပွန်းပဲ့ရှရာ ခြစ်ရာ မရှိ။ ကိုယ်နှင့်မကွာ ပူးချည်ထားသော ဝံသားရေလွယ်အိတ်ကြီးနှင့် မြားကျည်တောက်ကလည်း ကိုယ်နှင့်မကွာ ရှိသေး၏။

ကိုင်းလေးလက်နက်။ အရေးအကြီးဆုံးပစ္စည်း။

ဘာယူ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကောင်တိုက်ပြေးသွား၍ ရေခဲတောင်ပေါ်က လိမ့်ကျလာရာတွင် ဤမျှ မထိတ်လန့်မိ။ ရေခဲတောင်ပေါ်က အကြိမ်များစွာ လျှောဆင်းဖူး။ လိမ့်ကျ ထားဖူးသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပင်ခြင်း များစွာမဖြစ်မိ။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း လည်း မဖြစ်မိ။ နောက်ဆုံးအမှောင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဝင်တိုက်မိ၍ သတိမေ့မြောသွားသည်အထိ ဤမျှ မပူပန်မိ။ ယခုတော့ သူ၏အဓိက လက်နက်၊ အသက်သွေးကြောပမာ အရေးကြီးသော ကိုင်းလေး ရေခဲ တောင်ပေါ်က လိမ့်ကျရာတွင် ဘယ်နေရာ ပြုတ်စဉ်ကျသွားသည် မသိ တော့။ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲလောက်အောင် အေးစက်နေသော ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် ဘာယူရင်ထဲက အပူငွေ့တွေပျံနေသည်။ အသက် ရှူလိုက်တိုင်း ပါးစပ်နှင့်နှာခေါင်းမှ အပူငွေ့များ သွန်ထွက်လာသည်။ ရင်ထဲက စိုးရိမ်သောက အပူသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို အနီးအငွေ့ပြန်ကာ လော့ချွေးတို့ စေးစေးထန်းထန်း ထွက်လာသည်။

ရင်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ဖိ၍ ပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်ညာကို ကြည့်၏။ သူ လိမ့်ဆင်းလာသော ရေခဲတောင် စီးကြောင်းစွတ်ကြောင်းကို ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစွာ မော်ကြည့်သည်။ နှင်းဖုံးသွားသဖြင့် စွတ်ကြောင်းလည်းမထင် စီးကြောင်းလည်း မမြင်ရ။ ဆုံးရှုံးရပြီ။

အားငယ်စိတ်သည် ချက်ချင်း ငယ်ထိပ်တက်သွားသည်။ ဘယ်နေ ရာကြည့်ကြည့် ရေခဲတောင်၊ ရေခဲပြင်။ ရေခဲတောင်ထဲတွင် လူသတ္တဝါ ဆို၍ သူ တစ်ယောက်တည်း။ ကိုင်းလေးလက်နက်မဲ့သွားသော မုဆိုး တစ်ယောက်သည် အသက်သေခြင်းနှင့် အတူတူပင်။ ရီဝေနှမ်းလှသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာလုံးဆိုသွား၏။ “ဖွဟဲ့ . . . ဟုတ်ပါစေ၊ မှန်ပါစေ” ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်၍ သစ်ပင်နားခုန်ချလိုက်သည်။ ကိုင်းလေးသည် သူ ကန့်လန့် ဖြတ်တိုက်မိသော ထင်းရှူးပင်၏အနားတွင် လွင့်စဉ်ကျနေသည်။ နှင်းသီး နှင်းပွင့်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသဖြင့် အစတစ်ဖက်သာ တစ်ထွာလောက် ရေခဲပြင်ပေါ် ထိုးထွက်နေသည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် သစ်ကိုင်းသစ် ငုတ်တိုလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

အမှန်က ကိုင်းလေးကို ဆုံးရှုံးရပြီဟူသော စိုးရွံ့စိတ်နှင့် လောလျှမ်း ကာ အနီးအောက်ခြေကို သေသေချာချာ မကြည့်ဘဲ သူ လိမ့်ကျလာသော စွတ်ကြောင်း စီးကြောင်း ရေခဲတောင်ပေါ်ကိုသာ ဦးဆုံးလှမ်းကြည့်ခြင်းမှာ သူ့အမှားပင်။

ဘာယူသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် သူ့ကိုင်းလေးကို ရေခဲပြင်က ဆွဲ နုတ်ယူသည်။ နှစ်ရှည်လများ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ရတနာတစ်ခုဆုံးပြီ ဟု အဆုံးချထားသော အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရသူ တစ်ယောက်လို ဘာယူသည် သူ့ကိုင်းလေးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေ သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ဤကိုင်းလေး ရှိနေလျှင် ဘယ်နေရာ ရောက်နေ ရောက်နေ မပူပန်တော့၊ မစိုးရိမ်တော့။ မည်သည့်သတ္တဝါ၊ မည်သည့် တိရစ္ဆာန်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့တွေ့ မကြောက်မရွံ့တော့။ မတုန်မလှုပ်တော့။ ဘာယူသည် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲပေပြီ။

ဘာယူသည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလိုက်သည်။ ဤဒေသတစ်ဝိုက် တွင် ဘယ်နေရာက ကြည့်ကြည့် ထာဝရ မြင်နိုင်တွေ့နိုင်သော ခဲကာ ဘိုရာဇီတောင်ကြီးသည် သူ့ကို လမ်းပြနေပေလိမ့်မည်။

ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် အသာယာဆုံးရာသီသို့ ရောက်လာသည်။ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် အမြစ်တွယ်၍ ရေခဲမှီတို့လည်း လှိုင်လှိုင်ပွင့်လာကြပြီ။ ပန်းသစ်ပင်တို့လည်း အပွင့်အဖူးတွေ ဝေလာကြပြီ။ ရေခဲတို့လည်း ပျော်စပြုပြီ။ နွေရက်လည်း ရင့်လာပြီ။ နေရောင်ခြည်လည်း ရဲရဲတောက်တောက် ပက်ဖျန်းလာပြီ။ အလွန်သာတောင့်သာယာရှိလှသော ရေခဲတောင်ကြောနှင့် ပန်းတို့ဖူးပွင့်နေကြသော ရေခဲဖုံးသစ်တောက်ကို ငေးကြည့်ကာ ဘာယူမှာ ရင်ပူတုန်း။

ရွာက အိမ်က ထွက်လာသည်မှာ တစ်လကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကတိုးကောင်ဆိုသည်မှာ မြင်ပင် မမြင်ဖူးသေး။ ကံကောင်း၍ ရေခဲတောင်ပေါ်ကလိမ့်ကျ၍မသေ၊ နှင်းမုန်တိုင်းထဲ မြုပ်၍မသေ။ ဝံကိုက်၊ ဆိတ်ခတ်၊ သားမင်းခတ်၍ မသေသေး။ ဤသည်ကိုပင် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုလေမည်လား။

ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ ရှာတာကမ္ပ ကောင်းလေမည်လား။ ခုလောက်ရက်နှင့်စာလျှင် ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥသာ ရှာပါက တစ်ပိသောလောက်တော့ အနည်းဆုံးရရောမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အဖေ ဦးရော်ယာက မသေချာ မရေရာတဲ့ ကတိုးရှာအလုပ် ငါမလုပ်၊ သေချာတဲ့ ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥပဲ ရှာမယ်ဟု တစ်သက်လုံး ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ ရှာလာသည်။

ငါ ကတိုးရှာ ကတိုးဖမ်း ထွက်လာတာ မှားများများလေပလား။ စိတ်ဓာတ်ကျချင်လာသည်။ သို့သော် တစ်တောင် တစ်တောင် တက်၊ ကတိုးကောင်များကိုတော့ ရှာဖွေဆဲ၊ မစွန့်လွှတ်ရဲသေး။ ကျားမြီးကို အဆွဲများသူလို မဖြုတ်ရဲတော့။

ရေခဲတို့ ဖုံးလွှမ်း၍ ခါးတစ်ပိုင်းနစ်မြုပ်နေသော အပန်းသစ်တော တစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ သစ်ပင်ငယ်များမှာ လက်ညှိုးလက်မသာ ရှိသည်။ အပင်တိုင်းလိုလို ပန်းတို့ ပွင့်နေကြသည်။ ပင်စည်များကို ရေခဲဖုံးထားသဖြင့် ပန်းပွင့်များသည် ရေခဲပြင်နှင့် ထိလှဘနန်း တွဲဆွဲနေကြသည်။

ထူးဆန်းသော အမွှေးနံ့တစ်မျိုးသည် ပန်းနံ့နှင့်ရောနေသည်။

နားထဲတွင် ထူးခြားသောအသံတစ်ခုကိုလည်း ညင်းညင်းညှည့်ကြားလိုက်မိသည်။ ဘာယူ၏ခြေလှမ်းသည် ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားသည်။ စက္ကူ၊ သောတာ၊ ယာနာ၊ ဇီဝ၊ ကာယ၊ မန စသည့် အာရုံအားလုံးကို စွင့်ထားလိုက်သည်။

မျက်စိမှာ မြင်ရသည်။ နားမှာ ကြားရသည်။ နှာခေါင်းမှာ အနံ့ရသည်။ ပါးစပ်ကို စေ့ထားသည်။ ကိုယ်ကို မတ်ထားသည်။ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ဆယ်ထားသည်။ အပ်ကျသည်ကိုပင်မြင်ရကြားရအောင် ငြိမ်ထားသည်။ အမွှေးအကြိုင်ကြိုက်သော၊ ပန်းကြိုက်သော ကတိုးကောင် တစ်ကောင်သည် ပန်းတောထဲ ရောက်နေလေပြီ။

ကတိုးကောင်၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ချက်အထက်ရှိ ကတိုးအိတ်မှ မွေးပျံ့ခြင်းသည် ပန်းပွင့်တွေကို စားသဖြင့် ဖြစ်သည်။ ကတိုးကောင်တွင် ချက်အထက်၌ အမွှေးအိတ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တောမုဆိုးကျား သတ္တဝါတို့သည် ကတိုးကောင်ကို ဖမ်းစားရာ၌ ချက်အထက်ကို မစားဘဲ ချန်ထားတတ်သည်။ လူ့အတွက် ကတိုးအိတ်က မွေးသော်လည်း တိရစ္ဆာန်များသည် မွေးလွန်းသော ကတိုးနံ့ကို မခံနိုင်ကြ။

ထို့ကြောင့်လည်း တခြားတိရစ္ဆာန်များသည် ကတိုးကောင်နား မကပ်ကြ။ သားစားကြူးသော တောမုဆိုး ကျားစဉ်းလဲပင် အခြားတိရစ္ဆာန်များကို ဘယ်လိုမှ ဖမ်းဆီး၍မရသည့်အခါ ငတ်ကြီးသံဘက် ကျသည့်အခါများ၌သာ ကတိုးကောင်ကို ကိုက်သတ်စားတတ်သည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ကတိုးကောင်များ အနေများသော ရေခဲတောင်ပေါ်တွင် အေးလွန်း၍ ကျားကလည်း အနေနည်းသည်။ တောလွန်၍ တစ်ရံတစ်ခါ ရောက်လာတတ်ခြင်းသာ။

ပန်းတောရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ရွေ့လျားလာနေသော ကတိုးကောင်ကို လမ်းမြင်ရသည်။ ဘာယူရင်ထဲမှာ ရုတ်ခြည်း ပီတိတွေ ပြည့်လျှမ်းသွား၏။ ကိုင်းလေးကို ချက်ချင်းဖြုတ်သည်။ အပြင်းဆုံး တစ်ဆွေ့ခုန်မြားဆိပ်ကို တင်လိုက်သည်။ မြားတံသွားရမည့်လေကြောကို သတိပြုသည်။ လေဆန်ဖြစ်နေလျှင် မြားစူးသံဟက်ထိပ်၌ သုတ်လိမ်းထားသောအဆိပ်သည် လမ်းခုလတ်၌ လေတိုက်၍ ပါးလျားကာ နိသင်လျော့သွားနိုင်သည်။

အဆိပ်မြားကိုင်သူ မုဆိုးသည် လေကြောကို နားလည်ရမည်။ အမွှေးအကြိုင်ကြိုက်သော ကတိုးကောင်သည် ပန်းပွင့်တွေကို ခူးစားနေသည်။ ကတိုးကောင်များ၏ ကိုယ်နှင့်အဆီအိတ်က မွှေးခြင်းမှာ မွှေးသောပန်းများကို စားသောကြောင့်ဖြစ်နိုင်သည်။ ပန်းပွင့်စားနေသော ကတိုးကောင်မှာ နှစ်ပေကျော်ခန့် မြင့်သည်။ အရှည်မှာ သုံးပေကျော် မည်။ ကျောကုန်းတွင် မီးခိုးရောင်အမွှေးနှင့် ရင်ဘတ်တွင် အဖြူကွက်များ ရှိသည်။ မေးရိုးအောက်သို့ ထိုးထွက်နေသည့် အစွယ်နှစ်ချောင်းကို မြင်ရသောအားဖြင့် ကတိုးကောင်မှာ အထီးဖြစ်ကြောင်း သေချာသည်။ ကတိုးကောင်တွင် ဦးခွံ မရှိပေ။

ဘာယူသည် ကိုင်းလေးကို မောင်းတင်ကာ မြားတံကို ချိန်ရွယ်နေသည်။ တစ်လကိုးသိတင်းမျှ အပင်ပန်းခံထားပြီးမှ တွေ့ရသော ကတိုးကောင်ကို လက်လွတ်မခံနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ပစ်မှတ်ကို သစ်ပင်ကျောက်ဆောင်တို့ လွတ်ကင်းအောင် တိတိကျကျ ချိန်ရွယ်ရသည်။

၁ရယ်တစ်ကောင်၏ အော်ညည်းသံနှင့်တူသော အသံတစ်ခုကို ရုတ်ခြည်းကြားလိုက်ရသည်။ ပန်းစားနေသော ကတိုးကောင်သည် ချက်ချင်းခေါင်းထောင်လာသည်။ နားကို ထောင်၍ အထိတ်တလန့်ဟန်ပြင်သည်။ ခြေထောက်မလှမ်းပီပင် သူ့ထက်ကြီးသော ကတိုးကောင်တစ်ကောင်သည် သူ့နောက်သို့ ရောက်လာသည်။

ကတိုးအထီးကောင်သည် ချက်ချင်းထွက်ပြေးသည်။ အမသည် ညည်းညည်းညည်း အသံပြု၍ နောက်က လိုက်၏။ ကတိုးကောင်များသည် မိတ်လိုက်ရာ၌ အခြားတောနေသတ္တဝါများနှင့် မတူဘဲ ထူးခြားသည်။ အခြားတိရစ္ဆာန်များမှာ အထီးကသာ အမကို အတင်းလိုက်တတ်သော်လည်း ကတိုးမှာမူ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ အမကသာ အထီးကို အတင်းမရအရ လိုက်တတ်သည်။

ကတိုးအထီး၏ အမြီးဖျားသည် နို့သီးခေါင်းကဲ့သို့ နူးညံ့၍ အပေါက်ကလေးများ ပါသည်။ ထိုအပေါက်မှ သုက်ရည်ထွက်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိတ်ရာသီတွင် ကတိုးအမသည် ကတိုးအထီး၏အမြီးကို အတင်းလိုက်စုပ်၍ သန္ဓေယူတတ်သည်။

လဆန်းနှင့် လပြည့်ရက်တို့တွင် မိတ်လိုက်တတ်သည်။ တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်သားပေါက်သည်။ တစ်ခါပေါက်လျှင် တစ်ကောင်သာ ပေါက်သည်။ နို့တိုက်သတ္တဝါ ဖြစ်၏။

ကတိုးမလိုက်၍ အတင်းထွက်ပြေးသော ကတိုးထီးနောက်ကို ဘာယူကလည်း အပြင်းလိုက်သည်။ မိတ်စိတ်နှင့် ရာဂမှော်ဝင်လာသော ကတိုးမသည် ကတိုးထီးကိုမိရန် အားသွန်၍ ပြေးလိုက်သည်။ ကတိုးထီးကို ပစ်ဖမ်းလိုသော ဘာယူကလည်း ကတိုးမနည်းတူ ကတိုးထီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။

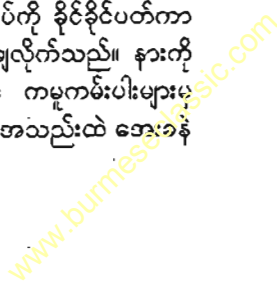
ရာဂစိတ်မွန်နေသော တိရစ္ဆာန်မသည် နောက်ကလူ လိုက်လာသည်ကိုပင် သတိမထားတော့။

ကတိုးမသည် ကတိုးထီး၏ အမြီးဖျားကို ဖမ်းဆုပ်မိသွားသည်။ အချိန်အဟုန်နှင့်ပြေးနေသော အထီးအမနှစ်ကောင်စလုံး၏ ခြေအစုံက ချက်ချင်းရပ်သွားသည်။ ဘာယူ၏ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေသည်။ သူသည် ဤအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်ခံ၍မဖြစ်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ မလှုပ်မယှက်ဘဲ ငြိမ်နေခြင်းသည် ဘာယူအထွက် မကြုံဖူးသော အခွင့်အရေး။

အပြင်းဆုံး တစ်ဆွေခုန်မြားဆိပ်နှင့် ကတိုးထီး၏သေလောက်သော နေရာကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်မြည်၍ ကတိုးထီး ဦးတည်ရာမဲ့ထွက်ပြေးသည်။ ကတိုးမသည်လည်း လန့်ဖျပ်၍ တူရုသို့ ထွက်ပြေးသွားသည်။

ကတိုးကောင်သည် ရေခဲတောင်နိမ့်လျှောအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးဆင်းပြေးသွားသည်။ တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံးမှာ ရေခဲဖုံး၊ ရေခဲပြင်ဖြစ်နေသဖြင့် ကတိုးကောင်ပြေးနေသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်နေရသည်။

ဘာယူသည် တင်ပါးတွင် သားရေပြားနှစ်ချပ်ကို ခိုင်ခိုင်ပတ်ကာ ရေခဲတောင်စောင်းအတိုင်း ဖင်ထိုင်လျက် လျှောချလိုက်သည်။ နားကို လေက တဝီဝီတိုက်ခတ်နေသည်။ ရေခဲတောင် ကမူကမ်းပါးများမှ ရှောခဲနဲ ရှောခဲနဲ လျှောဆင်းသွားရသည်မှာ ရင်ထဲအသည်းထဲ အေးခဲနဲ ဟာခဲနဲ ဖြစ်ရသည်။

သို့သော်... ယခင်နှင်းမုန်တိုင်းကျ၍ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က အမှောင်ချောက်ထဲတွန်းချပစ်သလို သတိတော့ လုံးဝမမေ့ပေ။ ကိုင်းလေး နှင့်မြားစူးကိုပင် အမြဲဆုပ်ကိုင်လျက်။ ကတိုးကောင်၏အင်အားသည် ကြီးမားလှသည်။ လျင်မြန်သော နှုန်းထားမှာလည်း လူတို့၏ပြေးနှုန်းထက် သာနေသည်။

တခြားတိရစ္ဆာန်များသာဆိုလျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဤသို့ခရီး ရှည်လျားစွာ ပြေးသွားနိုင်မည် မဟုတ်။ တစ်ဆွေခုန် မြားဆိပ် မှန်သည်နှင့် တစ်ချက်သာ ခုန်ပေါက်အော်မြည်ပြီး သေနိုင်၏။ ယခု ကတိုးကောင်ကမူ အသားနှင့် အရေပြားကြားတွင် အဆိပ်ကို ထိန်းနိုင်သော အဆီရှိသဖြင့် သွေးဆိပ်မသင့်ဘဲ ကြာကြာပြေးသွားနေ၏။

ဘာယူသည် ရေခဲပြင်ဆုံးသည်နှင့် ဖင်ထိုင်လျော့ချလာရာမှ မတ် တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ သစ်တောအစတွင် ရေခဲတို့ ပျော်စပြုနေပြီ။ သစ်ပင်ကြီးအချို့၏ ပင်ခြေရင်းမှ ဖျဉ်းစောင်းကြီးများပင် ရေခဲပျော်၍ ဝေါထွက်နေကြပြီ။

အဆိပ်ပြင်းသော မြားချက်ကြောင့် ကတိုးကောင်သည် သေးရည် တစက်စက်ကို သူ၏ပြေးလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ချထားခဲ့သည်။ ကတိုး ကောင်၏ မွှေးပျံ့သော သေးနံ့ကို ခံ၍ ဘာယူ ဆက်လိုက်လာသည်။

တောထဲမှ ခွေးအ၊ တစ်အုပ်၏ အထိတ်တလန့် အော်သံကို ကြား လိုက်ရသည်။ ခွေးအ၊များ အော်သံကြားရာသို့ ဘာယူပြေးလိုက်လာသည်။ ခွေးအ၊သုံးလေးကောင်သည် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ညည်းညည်းညူညူနှင့် တိုးလုံးပက်လက် လဲနေကြသည်။ တချို့ အကောင်ငယ်များသည် မူးမေ့၍ ညည်းသံပင် မမြည်နိုင်ဘဲ သတိမေ့နေကြသည်။

ဤခွေးအ၊အုပ်နားမှ ကတိုးတစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားသည်မှာ သေချာပြီ။ ကတိုးကောင်၏ မွှေးလွန်းသော သေးနံ့ကြောင့် ခွေးအ၊များ သည် အဆိပ်သင့်ကာ လဲကျန်ခဲ့ကြသည်။ ကတိုးကောင်၏ အမွှေးနံ့ကို မခံနိုင်သော်လည်း သွေးရှူးသွေးတန်းပြေးလာသော ကတိုးကောင်ကို ရှောင် တိမ်းရန် အချိန်မရလိုက်သော ခွေးအ၊များသည် နာရီအတော်ကြာမှ သတိပြန်လည်လာကြပေလိမ့်မည်။

ဘာယူသည် ခွေးအ၊များကို ဂရုမပြုအားဘဲ သွေးစက်ကျရာ အတိုင်း ပြေးလိုက်လာသည်။ ကတိုးကောင်သည် မောဟိုက်နှုမ်းလှ၍ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို မှီကာ ယိမ်းထိုးနေသည်။ ဆက်၍ မပြေးနိုင်တော့။ အလွန်ပြင်းသော မြားဆိပ်သည် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့သွားလေပြီ။ ဘာယူကလည်း ကတိုးကောင်နည်းတူ မောဟိုက်နေလေပြီ။ လူရိပ် လူခြည် မြင်လျှင် သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် ကတိုးကောင် ဆက်ပြေးသွားမည် စိုး၍ ဘာယူသည် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကတိုးကောင်ကိုသာ မျက်တောင် မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။

သွေးဆိပ်ပျံ့၍ မောဟိုက်ယိမ်းထိုးနေသော ကတိုးကောင်သည် ဘာယူ၏ မျက်စိရှေ့၌ပင် ခွေလဲကျသွားလေသည်။ ဘာယူ၏ ခြေအစုံ သည် ကတိုးကောင်ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံး လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

အနောက်မြောက်များက
သွေးစားပြိတ္တာကြီး

ထိုအရပ်သည် နိုင်ငံသုံးခု၏ နယ်စပ်ဖြစ်သည်။
မြန်မာ၊ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ။
မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမြင့်ဆုံးဖြစ်သောခါကာဘိုရာဇီတောင်ကြောနှင့် ဆက်စပ်နေသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းများနှင့်လည်း ဆက်စပ်သည်။ ဟိမဝန်ကုန်းမြေမြင့်၏ အဓိရာတောင်တန်းကြီးနှင့်တော့ အနီးသို့ ရောက်ရှိသည်။
မြန်မာနိုင်ငံ၏အနောက်များ အစွန်ဆုံးနေရာတည်း။
ထိုအရပ် ထိုဒေသသည် ရာသီဥတုကြမ်းတမ်း၏။ အပြောင်းအလဲ မြန်၏။ အေးသောအခါတွင် ရေခဲအောင် အေးပြီး၊ ပူသောအခါတွင် ကျောက်တောင်ကြီးများ ရေထွက်၊ ချွေထွက်၊ သွေးထွက်လာအောင် ပူရှိန် ပြင်းလွန်းသော အရပ်ဖြစ်သည်။
သူတို့ဒေသစကားနှင့်ပူ ပူလွန်း၍ ကျောက်တောင်ကြီးတို့ မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျတတ်သည်။ ကျောက်တောင်ကြီးတို့ သွေးအန်တတ်သည်။ ကျောက်တောင်ကြီးတို့ ကဲ့အက်သေကုန်ကြသည်။ ကျောက်တောင်ကြီးတို့ မျက်ရည်သည် သူတို့အတွက် ကျောက်စက်ရေ၊ ကျောက်တောင်ကြီးတို့ အန်သောသွေးသည် သူတို့အလွန်လိုလားကြသော ကျောက်သွေးတည်း။
ရေခဲများဖုံးလွှမ်းထားသော ကျောက်တောင်ကြီးများသည် တစ်ပတ် ကာလအတွင်းတွင် ရေခဲတွေပျက်ကာ အခိုးအငွေ့တွေ တရှိန်ရှိန်ထလာ တတ်သည်။

ကျောက်တောင်ကြီးများပေါ်တွင် ပူရှိန်ပြင်းပြလွန်း၍ တံလျှပ်တွေ တရိပ်ရိပ်ထနေတတ်သည်။

နောက်တစ်ပတ်ပင်မကြာ၊ ရေခဲများနှင့် နှင်းဖတ်တွေဖုံးကာ ကျောက်တောင်ဘဝမှ ရေခဲတောင်ဘဝသို့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းချင် ပြောင်းသွားတတ်သည်။ သည်လိုနှင့် နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာပြန်လျှင် ပူပြင်းသော ကျောက်တောင်ကြီးတွေပေါ် တံလျှပ်တွေ တရှိန်ရှိန် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေကြပြန်သည်။

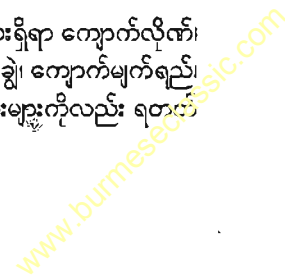
ရာသီဥတုက အစိုးမရသောဒေသ။
လူသူအရောက်အပေါက် အနည်းဆုံးအရပ်။

ထို့ကြောင့် ကျောက်တောင်ကြီးများ၊ ကျောက်လွင်ပြင်များ ခြေရင်းရှိ သစ်ရိုင်းတောများ၊ ရွှံ့ညွှန်အိုင်များ၊ ရေပူရေအေးချောင်းများ၊ တိုင်အူပျိုင်း၊ အအေးပိုင်းနေ . . . တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့ကလည်း ဇီဝိတ္တိသည်များ ညှော်သည်လာ ရာသီဥတုအပြောင်းအလဲကို လိုက်၍ နေမြင်ညပျောက် သွားလာကျက်စားတတ်ကြသည်။

ထို နေမြင်ညပျောက် တိရစ္ဆာန်ကြီးများထဲတွင် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်ရန် တာစုနေကြသော ကြံ့ဆင်တို့နှင့်တကွ ကတိုး၊ တာ့ကင် ခေါ် သားမင်း၊ တောင်ဆီတီ၊ ရှူးပုံ၊ ဟောဟဲ စသည့် ရှားပါးတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းမှ နယ်ကျွဲလာသော ခြင်္သေ့ ဖြူ (ရေခဲခြင်္သေ့)များကိုပင် ထိုအရပ်၌ တွေ့ရမြင်ရတတ်လေသည်။ ထိုဒေသတွင် တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံရှိသလို ဆေးပင်၊ ဆေးမျိုးမှာလည်း စုံသည်။ မြေထဲ ကျောက်ခဲသလဲတွေ ကြားထဲ၌မူ ကျောက်စိမ်း၊ ကျောက်နီ၊ စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကြေး စသည့် သယံဇာတပစ္စည်းများကိုလည်း တွေ့ရတတ် သည်။

ဝေသီမြင့်ခေါင်သော ကျောက်တောင်ကြီးများရှိရာ ကျောက်လိုက်၊ ကျောက်ခေါင်း၊ ကျောက်ကွဲတွေကြားထဲမှ ကျောက်ချွဲ၊ ကျောက်မျက်ရည်၊ ကျောက်သွေး . . . စသည့် ရှားပါးစသော ပရဆေးများကိုလည်း ရတတ် ကြသည်။

ရာသီမှာ . . . နှင်းဖတ်ရေခဲတို့ပျော်စ နွေဦးပေါက်ကာလသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကျောက်တောင်ကြီးတို့ အော်မြည်ညည်းတွားလာကြသံတို့ ညစဉ်ညတိုင်း ကြားလာရပြီ။ မကြာမီမှာပင် ကျောက်ဆောင် ကျောက် တောင်ကြီးများ ငိုယိုဟစ်ကြွေးကာ သွေး၊ ချွေး၊ မျက်ရည်တို့ကို အန်ထုတ် ကြတော့မည်။ ထိုအခါ ရာဇလည်း ကျောက်စက်ရေခဲ၊ ကျောက်သွေးခဲ၊ ကျောက်ဖယောင်းခွာ သွားရဦးမည်။

ယခင်ယခင်နှစ်များက တွေ့ထားဖူး၊ ရဖူးယူဖူးသော ကျောက်သွေး၊ ကျောက်မြုပ်ကျင်းများဆီ သူ သွားရဦးမည်။ ဤမှာဘက် သက္ကရာဇ်များ တွင် ကျောက်သွေးများ ဈေးကောင်းလာသဖြင့် သူများ မဦးမီ၊ မသွားမီ၊ သူ သွားမည်ဟု တွက်ကိန်းတွက်နေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အိမ်နှင့် အနီးအနားတောင်ကုန်းမှ ဝံတစ်အုပ် အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရုတ်ခြည်းဒေါသထွက်သွားသည်။ ဆောင်း ဦးက ဖော်ခါနီး ပိန်းတစ်ခင်းကို သင်းတို့ ဝင်မွေသွားကြသဖြင့် ထောင်း လမောင်းကြေသွားသည်။ ဥဆီ၍ တစ်ဥ တစ်မြစ်မျှ မကျန်ရစ်။ နောက် နှစ်အတွက် မျိုးကိုပင် သူများဆီက ဈေးရဦးမည်။

ယခုလည်း လာ၍ အနှောင့်အယှက်ပေးနေကြပြန်ပြီ။ ထွက်လိုက် လျှင်လည်း သူ အလုပ်ပျက်ဦးမည်။ သူ့ကို တမင်လာစနေကြသလိုပင်။ အိမ်နားတောင်ကြောတွင် သီးခင်းစားပင်တွေဆို၍ ဘာမှတော့ မရှိတော့။ သို့သော် ဝံအုပ်က တော်တော်နှင့် မပြန်ကြသေးသည်ကို သူနားနှင့်ကြား နေသည်။

မီးဖိုထဲက ရဲရဲနီနေသော ဖဲထီးသံလုံးကို ရာဇ ညှပ်နှင့် မြမြကောက် ၍ ကော်လိုက်သည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဝံအုပ်ကို မကျေနပ်တိုင်း ပေပေါ်က သံလုံးကို တူနှင့် တခုနီးဒုန်းထုရိုက်နေသည်။ လေးမြားထိပ်တွင် တပ်ရန်အတက်၊ အဆူးဖော်သည်။ သံလုံးလေးမှာ ထိပ်ပြား၍ အဆူး အတက်တွေ ပေါ်လာသည်။ စိတ်တိုင်းကား မကျသေး။ လိုသလောက် အချွန်အမြည့်ကို မရသေးသဖြင့် မီးထဲထည့်ဖုတ်လိုက်ပြန်၏။

သံလုံးမြားတံကို မီးထဲထည့်ဖုတ်ထားချိန်တွင် ရှူးပျံသားရေတစ်ခုကို ဓားနှင့်လှီးဖြတ်၍ ပိနပ်ချုပ်နေသည်။

သူ ကျောက်သွေးရှာရာတွင် မပါမဖြစ်သည့် ဝံသားရဲနောက်ပိုး အိတ်ကြီးကိုတော့ သူ့မိန်းမအီယာသည် အိမ်ပေါ်မှာပင် ကလေးနို့တိုက် ရင်း ဖာထေးချုပ်လုပ်နေပေလိမ့်မည်။ အိမ်ပေါ်တွင် ကညင်ဆီ ကုန်နေ၍ စောစောက သူ့မိန်းမ သူ့ကို ပြောသေးသည်။ ပျားဖယောင်း ရှိသေး ကြောင်း သူ ပြောထားခဲ့၏။

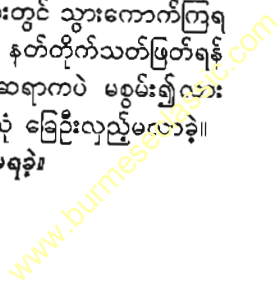
အိမ်ပေါ်မှ အကြီးကောင်အသံကို ကြားသဖြင့် စိတ်က သားကြီးဆီ ရောက်သွားပြန်သည်။ သူ့သားကြီးသည် အရွယ်ရောက်လာပါက သူ့ထက် တော်မည်ဟု ထင်ထားသည်။ ရဲရင့်ဖျတ်လတ်မှုလည်း ရှိသည်။ စိတ် လည်းထက်သည်။ အရိပ်အခြည်လည်း ပါးသည်။ လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိသည်။ သူ နှစ်နှစ်သား အရွယ်တုန်းက ရွာပြင်ကိုပင် မထွက်ရဲသေးဟု သူ့အဖေ ပြောပြသည်ကို သတိရသည်။

ယခု သားကြီးထော်ရာသည် ရွာပြင်ကို တစ်ယောက်တည်း ထွက် ရဲနေချေပြီ။ သည်တင်မက ရွာသားအချို့၏ ဆားကျစ်မြေကျင်းကမ်းတွင် နွားနောက်ကျောကွင်းများကိုပင် သွားကြည့်ဖူးပြီဟု သူ့အဖေကို တစ်နေ့ က ကြားပြောနေသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့သားအတွက် သူနှင့်သူ့မိန်းမ တို့က ဂုဏ်ယူသောစားပြုကို ပြိုင်တူပြုံးခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ သားအတွက် ကျေနပ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ခုနစ်နှစ်သားသာ ရှိသေးသော ကလေးမို့ ထိန်းသိမ်းကြပ် မတ်ပေးရန်တော့ လိုသေး၏။ (၁၀)နှစ်၊ (၁၂)နှစ်သား ကလေးကြီးတွေ မပါဘဲ ရွာပြင်တောနက်ထဲ သွားခိုင်း၍ မဖြစ်သေး။ ကျားဆွဲ၊ ဝံကုပ်မှာ စိုးရိမ်ရသည်။

ဤနှစ် ကျားအလွန်ရဲသည်။ ချောင်းဆုံမှ ခုနစ်နှစ်သား၊ ရှစ်နှစ်သား ကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို ဆောင်းနှောင်းက ကျားကြီးတစ်ကောင်ဆွဲ သွားသည်။ ကလေးဦးခေါင်းကို စမ်းချောင်းဘေးတွင် သွားကောက်ကြရ သည်။ ထိုကလေး ဦးခေါင်းနှင့် ကျားကြီးကို နတ်တိုက်သတ်ဖြတ်ရန် ရိုးရာအစိမ်းတိုက်၍ ခေါ်ကြသေးသည်။ နတ်ဆရာကပဲ မစွမ်း၍လား မသိ။ ကျားကြီးကမူ မူလနေရာဆီသို့ လုံးဝဥသည့် ခြေဦးလှည့်မလာခဲ့။

အယူသီးမှုက သဘာဝကို အနိုင်ယူ၍ မရခဲ့။

သူတို့ရွာက ကလေးကို ကိုက်သတ်သွားခဲ့သော ကျားကြီးသည် တခြားရွာနီးနားတွေမှာပါ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် တို့ကို ကိုက်သတ်ခဲ့ပြီး မဖော်ပူ တောင်ကြောဘက်သို့ ဆင်းသွားသည်ဟု သတင်းရသည်။ အတွေ့အကြုံအရ အကျော်အမော် မုဆိုးကြီးတွေ လိုက်သွားကြသေး၏။ ခြေရာနှင့် ချေးသာတွေပြီး ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။ ကျားကြီးကို မမိလိုက်။ တစ်နယ်လုံးက ထူးထူးဆန်းဆန်း လက်လျှော့လိုက် ကြရသည်။

ထိုစဉ်က ကျောက်တောင်ကြီးပေါ်တွင် ရေခဲဦးပေါင်း ဆောင်းထား တုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ရေခဲချောင်းများ၌လည်း ရေမစီးသေး။ ခဲတုန်း အေးတုန်းသာ ရှိသေး၏။

အမှန်က ကျားကြီးသည် မိတ်ရာသီ၌ ဟိမဝန္တာမှ တောလည်လွန် နယ်ကျွံလာတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ကျားပျိုချောမ တစ်ကောင် ကောင်နောက်ကို ရာဂစိတ်မွန်ပြီး လိုက်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျောက်ငိုတောင်ရွာ၌ဆိုလျှင် ကလေးကို ကိုက်သတ်သွေးသောက်ပြီးလျှင် လွင်ကြောထဲ ပစ်ထားခဲ့သည်။ ကလေး နုနုချိုချို အသားကိုပင် စားရန် မတပ်မက်ခဲ့။ လူသားထက် တပ်မက်နေသော ရာဂသားစားရန် ကျားပျိုမ နောက် သူ လိုက်သွားသည်။

ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း တွေးရင်း ရာဇ ဖိနပ်ချုပ်နေရာက မီးဖိုထဲ တစ်ချက် ကံကြည့်ပြန်သည်။ မြားတံလုပ်ရန် မီးဖိုထဲ ထည့်ဖုတ် ထားသော ဖဲထီးသံလုံးသည် မီးဖိုထဲတွင် ရဲရဲနီနေလေပြီ။ အပိစူးနှင့် ဖိနပ်ကို လက်က ချသည်။ ချက်ချင်း ဖဲထီးသံလုံး မြားတံကို မီးဖိုထဲမှ ညှပ်နှင့်ဆွဲထုတ်၏။ ပေပေါ်တင်၍ တူငယ်နှင့် တဆဆထုသည်။ မြားတံ ကို ချွန်အောင်၊ မြည့်အောင် အချောသတ် ထုလုပ်လိုက်သည်။

မနေ့ညနေက အချွန်အဆူး ထုလုတ်ထားသော မြားတံများကို ဤနေ့ည ရာဇ အဆေးတင်နေသည်။ သူ့အနားချထားသော မြားတံတွေ မှာ နှစ်ဆယ်နီးပါးရှိသည်။

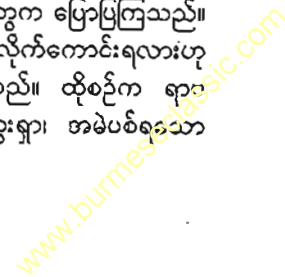
မြေခွက်ထဲ၌ ကျောက်ချဉ်နှင့် ကန်ကို ဆတူရော၍ အရည်ဖျော် ထား၏။ မီးဖုတ်ထားသော မြားတံများ နီနီရဲလာသောအခါ သံညှပ်နှင့် ကော်၍ ကန်ရည် ကျောက်ချဉ်ရည်ခွက်ထဲ ထည့်နှစ်သည်။ ချွန်မြည့်နေ သော မြားတံထိပ်မှသည် အဆူးအတက်ဖော်ထုလုပ်ထားသော သုံးပုံတစ် ပုံအထိ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကန်ရည်၊ ကျောက်ချဉ်ရည်ထဲ နှစ်ဆေးရသည်။ ပြီးမှတစ်ဖန် အဆိပ်ရည်ခွက်ထဲ နှစ်ဆေးရပြန်သည်။

ကန်ရည်၊ ကျောက်ချဉ်ရည်၊ အဆိပ်ရည်ထဲ နှစ်ဆေးလိုက်တိုင်း မြားတံရဲရဲတွေမှာ ရှေ့နဲ့ ရှေ့နဲ့ မြည့်၍ အခိုးအငွေ့တွေ ဝေဝေတက်လာသည်။ ထိုအခိုးအငွေ့ တို့၏အရောင်နှင့် မြားတံထိပ်မှ သံသား၏အရောင်ကို ရာဝ သေသေချာချာ မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်သည်။

အငွေ့တန်း ထဲမှ ညော်နံ့ကိုလည်း ရှုရှိုက်ခံကြည့်သည်။ ဆေးသား ကျက်၊ မကျက်၊ အဆိပ်ရည်ကို ထိန်းထားနိုင်သော အမာခံအစွမ်းသတ္တိကို ရမရ စိစစ်ကြည့်ရသည်။ စိတ်မကျေနပ်မချင်း မြားတံများကို ထိုသို့ပင် ဆေးသည်။

ဓားဆေး၊ လှံဆေး၊ မြားတံ ဆေးရာ၌ ရာဇ၏ ဦးရီးတစ်ယောက် သည် သူတို့ရွာနီးချုပ်စပ်၌ နာမည်ကြီးခဲ့၏။ ဤနယ်တစ်ဝိုက်၌ သူလိုလူ မပေါ်ပေါက်တော့ဟု ပြောကြသည်။ သံအမျိုးအစား၊ ဓားအရွယ်အစား၊ ဆေးသားသုံးလေးကြိမ်တင်ပြီးသား ရွယ်တူဓားနှစ်စင်းကို ပြိုင်ချထားလျှင် သူ့ဦးရီးသည် တစ်စင်းသောဓားကို ကောက်ယူမီးဖုတ်အဆေး ပြန်တင်ပြီး ကျန်ဓားတစ်စင်း၏ အလယ်တည့်တည့်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ပိုင်းပြတ် သွားအောင် ခုတ်ပြုဖူးသူဟု ပြောကြသည်။

အခုတ်ခံလိုက်ရသော ဓားသာ ထက်ပိုင်းပြတ်သွားသော်လည်း ခုတ်လိုက်သောဓားတွင် အပဲ့အစင်းကို မဆိုထားနှင့်၊ အရာမျှပင် မထင်။ ပကတိအကောင်းဟု ကိုယ်တွေ့ မြင်လိုက်ဖူးသူတွေက ပြောပြကြသည်။ ဦးရီးရှိစဉ်ကပင် ဤပညာကို မသင်ထားလိုက်ကောင်းရလားဟု ရွာသူရွာသားတွေက ရာဇကို အပြစ်တင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ရာဇ သံဆေး သံထုသော ပန်းပဲအလုပ်ကို ကျောက်သွေးရွာ၊ အမဲပစ်ရသော အလုပ်လောက် စိတ်မဝင်စားတတ်သေး။

အမှန်မှာ... ကျောက်သွေးရှာသွားသွား၊ အမဲလိုက်ထွက်ထွက်၊ အဆေးမာသော မြားတံ၊ မြားချောင်းတွေ မည်မျှ အရေးကြီးကြောင်း ရာဇ မသိတတ်သေး။ ယခု သိတတ်၊ လိုချင်တတ်သော အရွယ်ကျတော့ ဦးရီးက လှူပြည်တွင်မရှိတော့။ ဤသည်တို့ကြောင့်လည်း ရာဇကို ရွာသား တွေက အပြစ်တင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အချို့ကမူ "ဒီကောင် သူဦးရီးပညာကို ရထားလို့ ငြိမ်နေတာနဲ့ တူတယ်"ဟု အသားလွတ် အထင်ကြီးကာ ဓား၊ လှံ၊ မြားတံ လာလာပြီး ဆေးသားတင်ခိုင်းတတ်ကြသည်။ ရာဇက သူဦးရီးလို မဆေးပေးတတ်။ ဆေးသား မတင်ပေးတတ်ပါဟု ပြောသည်ကိုပင် မယုံကြည်ကြ။ သည်လို နှင့် ရာဇ ရွာသားအချို့၏ ဓား၊ လှံ၊ မြားတံအချို့ကို ဆေးပေးဖူးသည်။ ရာဇ ဆေးသားတင်ပေးသော မြားတံများ ကျောက်သားကိုပင် စိုက်နေ တောင် ဝင်သည်။ အဆေးကောင်းသည်။ သံမာသည်ဟု ဝိုင်းအထင်ကြီး ကြပြန်သည်။ ခုတော့ ရာဇ မည်သို့မျှ ငြင်းမရသဖြင့် ငြိမ်၍သာ နေနေ ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ရွာ၌ ရာဇသည် ဓား၊ လှံ၊ မြားတံ များ၊ အဆေးတင်ဆရာ ပန်းပဲပညာသည်တစ်ပိုင်း ဖြစ်လာရပြန်သည်။

အမှန်က ဦးဆုံး သူ့ကို အထင်ကြီးပြီး ဓား၊ လှံ၊ မြားတံအချို့လာ အပ်သူများကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းသည်။ သူတို့လာအပ်ကြသော ဓား၊ လှံ၊ မြားတံများကို စမ်း၍ အဆေးတင်၊ အတက်ချွန်အလုပ်ကို လုပ်ရင်းက ရာဇ သံသားဆေးအလုပ်ကို နားလည်လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သံရောင်၊ သံသား၊ မီးရှိုက် အတိုင်းအဆကိုလည်း သတိထားတတ်လာ သည်။

ခက်နေသည်က ပန်းပဲအလုပ်ကို ရာဇ လုံးဝ ဝါသနာမပါ။ ဓား လှံ၊ မြားတံ ဆေးကြောပေးရ၍လည်း ထမင်းက နပ်မှန်အောင် စားရသည် မဟုတ်။ ထမင်းတစ်နပ် ခေါ်ကျွေးရုံ၊ ပိန်းဥ၊ မြောက်ဥ ပေးလာရုံ၊ ရာဇ ဆေးပေးလိုက်သော မြားတံနှင့် သားကောင်များ ပစ်ခတ်ရလာလျှင် ဟင်းစားတစ်နပ်စာ လာပေးဖော်ရရုံကလွဲပြီး ဘာမှ အကျိုးမဖြစ်ထွန်းခဲ့။

ရာဇသည် ပထမအကြိမ် ဆေးသားတင်ထားပြီးသော မြားတံများကို မီးထဲ ပြန်ထည့်ဖုတ်ပြန်သည်။

မြားတံများတို့ ရဲရဲနီလာအောင် စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ ထိုအချိန်ကို သားရေနန်းကြီးများ လီးဖြတ်ဆန့်ငင်ရင်းနှင့် အချိန်ကုန်ရအံ့။ ကျောက် သွေးရှာထွက်ရာ၊ ကျောက်တောင်ပေါ်တက်ရာ၌ လိုရမည်ရ မဟုတ်ဘဲ မပါမဖြစ်သည့် ပစ္စည်းများမှာ သားရေနွယ်၊ သားရေကြိုးများက အဓိက ကိရိယာများ ဖြစ်သည်။ သားရေကြိုး၊ သားရေနွယ် လီးရာငင်ရာတွင် ရှူးပျံရေသည် အကောင်းဆုံးပထမတန်းစား ဖြစ်သည်။

ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သလို ကိုင်၍ဆွဲ၍လည်း ကောင်းသည်။ အလေး အမာ ခံနိုင်စွမ်းရှိသည်။ မည်မျှသော အလေးချိန်ကိုမဆို ထိန်းနိုင်သည်။ ခွေ၍ ခေါက်ယူ၍လည်း ကောင်းသည်။ သယ်ဆောင်သွားရာ၌လည်း ကောင်းသည်။ လွယ်ကူသည်။ ဝန်ပေါ့သည်။ သို့သော် ရှူးပျံသားရေ ကတော့ ရှားပါးသည်။

သားရေနွယ် လီးဖြတ်နေစဉ် ရှူးပျံရေတစ်ချပ် ကုန်သွားသည်။ နောက်ထပ်တစ်ချပ်ယူရန် ရာဇ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ နံရံတွင် ဆိုတ်ဆွဲထားသော သားကောင်မျိုးစုံတို့၏ အရေခွံများထဲတွင် ရှူးပျံရေကို လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ကျား၊ ဝံ၊ ယုန်၊ ကြောင်၊ တောင်ဆိတ်၊ ကတိုး၊ ဝပါးကြီးမြွေ အရေခွံကအစ နံရံတွင် အစုံရှိသည်။ ရှူးပျံရေကိုကား ရှာ မရ။ အပေါ်တန်းများ၌ သူ့မိန်းမ သိမ်းထားလေသလားဟု အပေါ်တန်း ကို လိုက်ကြည့်ပြန်၏။

အပေါ်တန်းတွင် သီးသီးသန့်သန့်ထားသော ပြောင်၊ သမင်၊ ဆတ်၊ ချေ၊ တောင်ဆိတ်၊ နွားနောက်ဦးချိုတို့ကိုသာ မြင်ရသည်။ ရှူးပျံ သားရေက အပေါ်တန်း၌လည်းမရှိ၊ ရာဇ စိတ်တိုချင်လာသည်။ မနှစ်က သားရေရောင်းရာတွင် ဤရှူးပျံရေကို သီးသန့်ဖယ်ထားခဲ့သည်။ ဤနှစ် ကျောက်သွေး၊ ကျောက်စက်ရေ အရှာသွားရာတွင် ဆွဲကြိုး၊ တွဲကြိုး လုပ်ဆောင်ဟု သီးသန့်ဖယ်ထားခဲ့သည်။ ယခု ရှာမတွေ့တော့။

အိမ်ရှေ့မီးဖိုပေါ် ရာဇ၏အကြည့်က ရောက်သွားပြန်၏။ မီးဖို၊ ကျပ်ခိုးစင်ပေါ်တွင် သခွား၊ ဖရုံ၊ ဘူးကစ၍ မျိုးစေ့ထုပ်များ ပြုတ်ပြုတ် စီနေသည်။ ဆေးမြစ်၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးပင်နှင့် တောဆေး၊ တောင်ဆေး တွေကလည်း မနည်း။

www.burmeseclassic.com

အသားသေအောင် ရွယ်သတ်၍ မီးသင်းထားသော လေးကိုင်းနှင့် မြားတံဆွေတို့ကို ကလည်း တန်းစီနေရာယူထားကြသည်။

ကလေးများ မမိနိုင်၊ မတက်နိုင်သော အပေါ်ဆုံး အိမ်အခြင်၊ ထုပ်လျှောက်တွင်တော့ အဆိပ်ရည်ဘူးကလေးများ၊ နှစ်ချပ်မီးပေးထားသော အဆိပ်ပြင်း မြားဆိပ်ဘူးများ စီရင်ခိုနေကြသည်။ ရာဇဝ မီးဖိုပေါ်ရှိ မြားဆိပ်ရည်တွေမှာ . . . တစ်ဆွေခွန်၊ နှစ်ဆွေခွန်၊ တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်ကွင်းဖြတ်၊ တစ်ညအိပ် . . . ဤအဆိပ်ငါးမျိုးကိုသာ အသုံးများသည်။ တစ်နှစ်သေ၊ တစ်ဆွေပြုန်း၊ အဆိပ်နှစ်မျိုးကိုကား လုံးဝ မသုံးကြပေ။

သားကောင်ကို ဆိပ်လူးမြားနှင့် ပစ်ရာတွင် တစ်နှစ်ကြာမှ အစားပျက်၊ အတိပ်ပျက်၊ တလိပ်လိပ် တပ်နိပ်နိန်နှင့် သေရမည့် သားကောင်ကို စောင့်ကာ တောတောင်အနံ့ လိုက်မရာနိုင်။ မုဆိုးပစ်လွှတ်လိုက်သော သားကောင်သေသွားသဖြင့် နောက်သားကောင်တွေ ဝိုင်းစားသမျှ အကုန် သေစေနိုင်သော တစ်ဆွေပြုန်း၊ အဆိပ်မျိုးများမှာလည်း မုဆိုးတို့အတွက် အကျိုးမရှိနိုင်သဖြင့် မသုံးကြ။

အသုံးများသည်မှာ တစ်ဆွေခွန်၊ နှစ်ဆွေခွန်၊ တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်ကွင်းဖြတ်၊ တစ်ညအိပ်၊ အဆိပ်ငါးမျိုးကား မုဆိုးတို့ သားကောင်ကြီးငယ်လိုက်ရာ၌ အသုံးတည့်ပြီး အကျိုးများလေသည်။

တစ်ဆွေခွန်မြားဆိပ်မှာ သားကောင်ကို ပစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ချက်သာ ထခုန်နိုင်ပြီး ချက်ချင်းသေ၏။ နှစ်ဆွေခွန်မှာ နှစ်ခါတော်ပြီး နှစ်ချီခုန်နိုင်သည်။ တစ်တောင်ကျော်ဆိုလျှင် ပစ်လွှတ်လိုက်ပြီး တောင်တောင်တစ်လုံးကျော်လျှင် သေ၏။ တစ်ကွင်းဖြတ်ဆိုလျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ ဤဘက်ကွင်းမှ ပစ်လွှတ်လိုက်လျှင် မြားမှန်သောတိရစ္ဆာန်သည် သွေးဋ္ဌေးသွေးတန်းနှင့် ကယောင်ချောက်ချားဖြေးသွားပြီး ကွင်းအဆုံးအတိုင်းအတာအချိန်မှာ ဝုန်းပုန်းလဲသေ၏။ တစ်ညအိပ်မြားဆိပ်မှန်သော တိရစ္ဆာန်ကတော့ တစ်ညတာလောက်သော အချိန်အကြာမှာ သေသွားတတ်သည်။ ဤမြားဆိပ်အားလုံး၏ အဆိပ်ရည်အာနိသင်မှာ အပစ်ခံရသော တိရစ္ဆာန်၏နေရာဌာနနှင့် စူးဝင်နက်ရှိုင်းမှုတို့၏ အပေါ်တွင် မူတည်လေသည်။

မုဆိုးများသည် အသားစားမည့် သားစားတိရစ္ဆာန်များကိုမူ တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်ကွင်းဖြတ်၊ တစ်ညအိပ် မြားဆိပ်များနှင့် ပစ်ခတ်တတ်၏။ အစွယ်၊ အရိုး၊ ဦးချို၊ အရေခွံသာ ယူကြမည့်သားကောင်များ ကျတော့ တစ်ဆွေခွန်၊ နှစ်ဆွေခွန် မြားဆိပ်နှစ်မျိုးနှင့် ပစ်ဖမ်းရသည်။ တစ်တောင်ကျော်၊ တစ်ကွင်းဖြတ်၊ တစ်ညအိပ်၊ မြားဆိပ်နှင့် ပစ်သော တိရစ္ဆာန်များ၏ အသားကို မည်သူစားစား ဥပဒ်မဖြစ်၊ အဆိပ်၏အာနိသင်မှာ ပြင်းထန်ခြင်းမရှိသဖြင့် အသားစား၍ ရသည်။

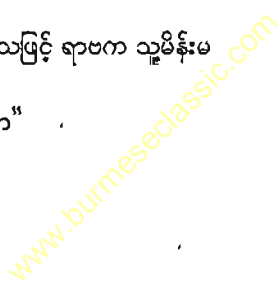
တစ်ဆွေခွန်၊ နှစ်ဆွေခွန်မြားဆိပ်ကမူ သွေးပေါက်သည်နှင့် သွေးပါ အဆိပ်သင့်ကာ သွေးကြောလိုက်ပြီး အသွေးရော အသားပါ အဆိပ်ပျံ့နှံ့နေတတ်သည်။ ထိုအဆိပ်မြား မှန်ထားသော သားကောင်များကို လူသားနှင့် သားစားတိရစ္ဆာန်များ စားမိလျှင် အဆိပ်သင့်ပြီး အော့အန်မှုးဝေတတ်သည်။ မြားထိ၍ သေသွားသောတိရစ္ဆာန်က မြားမမှန်မီ လူနှင့်မတည့်သော အစားအစာ၊ သစ်သီး၊ သစ်ရွက်၊ သစ်ဥ၊ သစ်မြစ် စသည့်အဆိပ်ရှိသော တစ်မျိုးမျိုးကို စားထားမိလျှင် အသေကောင်၏ အသားမှာ အဆိပ်နှစ်မျိုးပူးတောက်ကာ စားမိသော သက်ရှိ လူသားတို့ ချက်ချင်းသေသွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် တောမုဆိုးများသည် တောထဲ၌ သေ၍တွေ့ရသော သားကောင်များ၏အသားကို မစားသလို၊ မြားထိ၍ သေနေသော တိရစ္ဆာန်များ၏အသားကိုလည်း စားရိုးထုံးစံမရှိပေ။ မိမိ ပစ်ခတ်လိုက်သော သားကောင်မှလွဲပြီး တခြားမုဆိုးတစ်ဦးဦး ပစ်ထားသော အသေကောင်ကိုလည်း လုံးဝမစားရဲကြ။ အစွယ်၊ အရိုး၊ သားရေကိုပင် မုဆိုးစည်းခေါ်၍သာ ယူတတ်ကြလေသည်။

“ဟေ့ . . . အိယာ ဒီတန်းက ငါ့ရှားပျံသားရေတစ်ချပ် မတွေ့ပါလား၊ မင်း သားသမီးတွေများ ယူဆော့သေးလား။”

သားရေနွယ်ငင်ရန် ရှားပျံသားရေရှာမတွေ့သဖြင့် ရာဇက သူမိန်းမ အိယာကို လှမ်းမေးသည်။

“တစ်နေ့ကပင် ငါ့အဖ လီယူသွားပကော” အိယာက ဤမျှသာ လှမ်းပြောသည်။

ရာဇ ထောင်းခနဲ ဒေါသ ထွက်သွား၏။ ဤယောက္ခမသည် နည်းနည်းမှကောင်းသော ယောက္ခမ မဟုတ်ချေ။ အလုပ်ပျင်းသည်။ ယခုကဲ့သို့ အိမ်က ပစ္စည်းမှန်သမျှ ယောက္ခမ ယူဖြုန်း သုံးစားပစ်သည်က မနည်းတော့။

“တစ်နေ့ကပင် ငါ့အဖ လာယူသွားပါပကော” ဆိုကတည်းက ရာဇ သိလိုက်ပြီ။ လော်ပန်ကုန်ဝယ်များ သူတို့ရွာကို ရောက်နေကြလိမ့် မည်။ ဤရာသီတွင် မုဆိုးများ အမဲလိုက်သားကောင်ပစ်၊ ပရဆေးရှာရန် တာစူနေကြသော ရာသီ၊ ပွင့်လင်းရာသီ။

လော်ပန်ကုန်ဝယ်များသည် ငွေစ၊ ဖန်လက်ကောက်၊ ပယင်းပုတီး၊ စောင်၊ ဂွမ်းလိပ်၊ အဝတ်အထည်၊ ချည်၊ အပ်၊ ဆား၊ မှန်၊ ဓား၊ လှဲမောင်းကအစ လားကြီးတွေနှင့် တင်လာတတ်ကြသည်။ သုံးလေး ညအိပ်ခါနီးကို အပင်ပန်းခဲ၍ ပစ္စည်းဖလှယ်ရန် နှစ်တိုင်းရောက်လာတတ် ကြသည်။ မုဆိုးများဆီမှ ကတိုးဆီ၊ ကြံသွေး၊ ကျောက်သွေး၊ သစ်မွှေး၊ ဂမုန်းညါ၊ နွယ်ချို၊ စန္ဒကူး စသည် ရသမျှ ရှိသမျှကို ဈေးနှိမ်၍ ယူကြရန် ယခုကပင် ဆား၊ စောင်၊ ဂွမ်းလိပ်၊ အဝတ်အထည်၊ လှဲ၊ ဓား၊ မောင်း၊ ပယင်းပုတီး၊ ညှပ်၊ ဖန်လက်ကောက်၊ အပ်ချည်လုံး၊ ချုပ်အပ် စသည်များကို ကြီးပေးထားခဲ့ကြမည်။ ရသမျှ သားရေ၊ သစ်မွှေး၊ ကြံသွေး၊ ကျောက်သွေး၊ ဆေးမြစ်ဆေးပင်များကိုလည်း ဖလှယ်ယူသွားကြမည်။

နွေနှောင်းကာလ မိုးဦးကျရောက်လျှင် သူတို့ဆီက ပစ္စည်းယူထား ကြသော မုဆိုးများဆီလာပြီး ပစ္စည်းသိမ်းကောက်ကြလိမ့်မည်။ မတန် တဆ ဈေးနှိမ်ပြီး ယူကြလိမ့်မည်။ ဤသည်ကို သိနေသော လော်ပန်ကုန် ဝယ်သူများကို ရာဇကား နည်းနည်းမျှ ကြည့်မရ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ ယောက္ခမက လော်ပန် အခိုင်းအစေကုန်ဝယ်များကို အိမ်ခေါ်မလာရဲဘဲ ရှာဖွေသွားရေကိုသာ လာယူသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ကျပ်ရလျှင် ငါးမွှေး တစ်ဆယ်ရလျှင် ငါးကျပ်ပြောပြီး သူ့သမီးကို လာပေးမည်။ ဖန်လက် ကောက်၊ မှန်၊ ဆံညှပ် တို့ကိုပေးမည်။

ရာဇကမူ ကုန်ဝယ်များနှင့် အပေါင်းအသင်း မဖြစ်။ သူ ပေါင်းသင်းသည်မှာ အာဖီရနယ်မှတိတ်ကုန်ဝယ်များသာ။

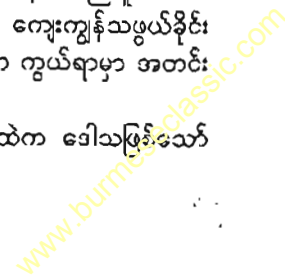
တိတ်ကုန်များကား ရိုးပြောင်ကြသည်။ ညာတာမူ ရှိကြသည်။ စီးပွားရေးတစ်ခုကိုသာ ကြည့်ပြီး ကုန်ဖလှယ်မှုကို မပြုကြ လူမှုရေးတို့ ရှေ့တန်းထားသည်။ သူတို့က ဒေသခံများကို လေးစားအားထားရမှုနဲ့ သိကြသည်။

ရာဇ မသိမသာ အကြံတိမ်လိုက်သည်။ သူ့ယောက္ခမကို မကျေ နပ်သလို၊ သူ့မိန်းမကိုလည်း အခါပေါင်းများစွာ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့မိန်းမသည် အလွန်လျှာကြမ်းအာကြမ်းနိုင်သည်။ အပျင်းလည်းအလွန် ထူသည်။ အစားကောင်းမက်သည်။ အအိပ်မက်သည်။ ကလေးမွေးဖို့ အလုပ်က လွဲပြီး တခြားအလုပ်သည် သူ့တာဝန် မဟုတ်သလို နေတတ် သည်။

သူတို့ရွာသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံနှင့်နီးသဖြင့် ထိုမိန်းမ၏ အမူအကျင့် မျိုး၊ အနေအထိုင်မျိုးကို စံထား၍ ပြောဆိုတတ်သည်။ စကားပြောလည်း လုံးဝမချေငံ။ သူ့ကို အမြဲ စကားနိုင်လှသည်။ ပြောလည်းပြောတတ်သည်။ ထစ်ခနဲဆို အိမ်မှ ဆင်းသွားတတ်သောအကျင့်လည်း ရှိသည်။ ကလေး သုံးယောက်ရသော အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်အတွင်း အိယာ သူ့ရွာသူ ပြန်ပြေးသောအခါကို ရာဇ မှတ်ပင်မမှတ်မိတော့။ အိယာမှာ သူ့ရွာ သူ့ပြန်ပြေးတိုင်း သူ့မှာ တစ်နေ့လုံးရှာဖွေ စုဆောင်းထားခဲ့သော သဘာဝ ထွက်ပစ္စည်းက သူ့ယောက္ခမဆီ ရောက်ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ရာဇကတော့ အိယာကို အသက်မက ချစ်ခဲ့သည်။ မည်မျှစိတ်ဆိုးဆိုး၊ အိယာက မည်မျှဆဲဆဲဆိုဆို ရာဇ သည်းခံနိုင်သည်။ အိယာသည် ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အလှဆုံးအချောဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤ အလှတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ရာဇ၏ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို အိယာက လွှမ်းမိုး ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အိယာဆိုသော မိန်းမသည် စူစကော၏ အမိတ္တာပုံနယ် ဘာမှ မလုပ်မကိုင်နိုင်ဘဲ ရာဇကို ကျေးကျွန်သဖွယ်ခိုင်း စားနေသည်ဟု ရာဇမိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆွေမျိုးတွေက ကွယ်ရာမှာ အတင်း ပြောကြသည်။

ရာဇသည် ယောက္ခမနှင့်မိန်းမအား စိတ်ထဲက ဒေါသဖြုန်းသော် လည်း အသံထွက် စိတ်မဆိုးရဲ။

သူ့ယောက်ျားနှင့်ပတ်သက်၍ ယခင်က သူ အိယာကို ပြောဖူး၏။
အိယာက . . .

“ဪ . . . ရှင့်ကို သမီးတစ်ယောက်လုံး ပေးထားတဲ့ အဖေကို
ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ သားရေစုတ်တစ်ချပ်ကို စကားပြောသလား၊ ဒါဆို
ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ရွာပြန်မယ်” ဟူသော သူ့လက်သုံးစကားနှင့် ရန်လုပ်
တော့သည်။

ရာဇမှာ ဒေါသဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ နှုတ်မဟတော့။ ရာဇဒေါသ
ဖြစ်၍ သေသွားလျှင်လည်း အိယာကတော့ ရာဇကို သနားမည် မဟုတ်၊
ရာဇ သူ့ကို ရထားယူထားသည်မှာ မတန်မရာ ခံရသည်ဟု ထင်နေသည်။
အိယာလို လှပသောမိန်းမသားတစ်ယောက်သည် အနည်းဆုံးကုန်ကောက်၊
ကုန်ဝယ်တစ်ယောက်နှင့်ရပြီး ရွာကြီးမြို့ပြ၌သာ အခြေချနေရမည့်သူ
ဖြစ်သည်။ ကုန်ဝယ်ကုန်ကောက်လာကြသော လူရွယ်လူငယ်များကလည်း
အိယာ၏တောပန်းတောင်ထိပ်ကြာကို စွဲမက်ခဲ့ကြသည်။

ကုန်ကောက်လာ လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် အိယာတို့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့
ကြသည်။ သို့သော် ထိုလူငယ်သည် အိယာကို တကယ်ချစ်ကြိုက်သူ
မဟုတ်ဘဲ အိယာတို့ တောင်ပေါ်က ကုန်များလို ရွာကြီးမြို့ပြပါသွားလျှင်
ရောင်းစားခံရမည်ဟူသော ရှေးအစဉ်လာ အယူစွဲနှင့် အမေက နေ့တိုင်း
ငိုပြပြီး နောက်ဆုံးမှာ ကုန်ဝယ်ကုန်ကောက်လူငယ်တို့အဖွဲ့ ရောက်မလာမီ
ဦးရီးနှင့်အစ်ကို၊ အမေတို့က အရိုင်းအစိုင်း ရာဇနှင့် ဆွေမျိုးတော်သည်
ဟုဆိုပြီး ပေးစားလိုက်ကြသည်။

ဤသည်ကို အိယာ လုံးဝမကျေနပ်ခဲ့။ ယခုတော့ ရာဇနှင့်ကလေး
သုံးယောက်ရနေပြီ။ ယခင်ကလို အမိအဖရွာကိုလည်း တောင်ကျော်
ချောင်းကူး မပြေးဝှံတော့၊ ကြီးလာတော့ ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်လာသည်။
ဤသည်ကို ရာဇက သူ့ကို ချစ်သွားလို့ပါဟု ပြောသည်ကိုတော့ ယခုထိ
မခံနိုင်သေး ဖြစ်ရသည်။ စိတ်ထဲက ခံပြင်းရသည်။

သို့သော် ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။

ကျောက်သွေးရှာရန် ရာဇ ရွာက ထွက်လာသည်။ ကျောက်သွေး
ရနိုင်သော ဒေသသည် ရွာနှင့်ဝေးလံသော အရပ်၌ ရှိသည်။ ရာဇတို့
ရွာနှင့် အသွားအပြန် သုံးလေးရက်ခန့်ခန့် ရှိသည်။ တောတောင်ကန္တာရ
ထူထပ်သည်။ ရေခဲတောင်၊ ရေခဲချောင်းများကို ဖြတ်ကျော်သွားရသည်။
သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့၏ အန္တရာယ်ကလည်း ထူပြောသည်။ ငှက်ဖျားစသည်
ရောဂါဘယကလည်း အချိန်အခါမရွေး ပါလာတတ်သည်။

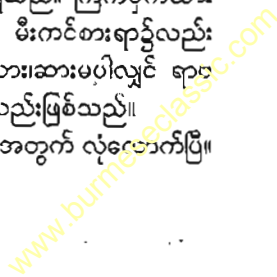
ထို့ကြောင့် ရာဇ၏ တဂုဗ္ဗဝင်သားရေကြမ်း မုဆိုးလွယ်အိတ်ကြီး
ထဲတွင် စားနပ်ရိက္ခာ . . . မသိုးထမင်း၊ မသိုးဟင်းနှင့် လက်နက်ကိရိယာ
ဆေးဝါးတို့က အစုံပါသည်။ မုဆိုးတစ်ယောက်တွင် မပါမဖြစ်သည့် မီး
ခတ်ကျောက်၊ မီးကူးဝါးဂွမ်း၊ မီးပွတ်ဝါးကြော စသည်တို့မှာ တောတက်
မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် အစဉ်အလာ မပါမဖြစ် အရေးတကြီး ပစ္စည်း
ဖြစ်လေသည်။

သစ်သားမီးခြစ်နှင့် ဓာတ်မီးခြစ်တို့မှာ 'ဥတုသုံးပါးစလုံး၌ သုံးမရ
သဖြင့် မုဆိုးတို့က သုံးလေ့သုံးထ မရှိကြပေ။ ဓာတ်မီးခြစ်၊ ယမ်းမီးခြစ်
တို့မှာ နှင်းတောရေခဲထဲ ထွန်းမရသလို၊ သစ်သားမီးခြစ်မှာလည်း တံလျှပ်
ထနေသော ကျောက်လွင်ပြင်၌ အလိုလို မီးထတောက်တတ်သည်။

ယခု ရာဇသွားရမည့်နေရာမှာ တစ်နေ့ ရေခဲတော၊ တစ်နေ့
အပူရှိန်ပြင်းသော မီးလှုံတော ဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုသည် သုံးလေးရက်
အတွင်းမှာ တစ်နေ့တစ်မျိုး ဖောက်ပြန်တတ်လော အရပ်ဖြစ်သည်။
ယခင်က ယမ်းမီးခြစ်ကို ယူသွားမိသော မုဆိုးများအိတ်ကြီးထဲက မီးတွေ
ထွက်တောက်လာကာ ဝံသားရေအိတ်ကြီးကိုပင် ပစ်ပြေးခဲ့ကြရသည်။
ထို့ကြောင့် ယခု ရာဇသည် ရိုးရာမီးခတ်၊ မီးပွတ်တို့ကိုသာ ယူလာသည်။

ဒုတိယ အရေးအကြီးဆုံး အစားအသောက်မှာ ဆားဖြစ်သည်။
ဆားပါလျှင် ဘယ်လိုအစားအစာကိုမဆို စား၍ရသည်။ ကြက်ငှက်သား
အစိမ်းကိုပင် ဆားလူး၍ စားနိုင်သည်။ မီးဖုတ်၊ မီးကင်စားရာ၌လည်း
ဆားပါမှ ကောင်းသည်။ ပြုတ်စားချက်စားဦးမလား၊ ဆားမပါလျှင် ရာဇ
ခံတွင်းမတွေ့။ ဆားသည် ရာဇအတွက် ဆေးလည်းဖြစ်သည်။

ဆားနှင့်မီးပါလျှင်တော့ မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် လုံလောက်ပြီ။

မည်သည့်နေရာကိုရောက်ရောက် မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် သားငါးကမရှား။ သမင်၊ ဒုရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင့်ဆတ် စသည့် သားကြီး သားများစားမလား၊ ကြက်ငှက်၊ ဖွတ်၊ ပဒတ် စသည် သားကောင်ငယ်များ အသားစားမလား၊ အသားဟင်းလျာကို ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး မစားချင်လျှင် သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်မြစ် စသည်မှာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ရာသီ အလိုက် အမြတ်လိုက်အခိုင်လိုက်၊ မုဆိုးများအတွက် ထာဝရ သီးကင်း မှည့်ဝင်းနေကြလေသည်။

ကျောက်သွေးရှာ သွားရသည်မှာ မည်သည့်အန္တရာယ်နှင့်တွေ့၍ ကာလမည်မျှ ကြာမည် မသိသော်လည်း ထမင်းအတွက် ဆန်ဆို၍ ကား တစ်လမယ် တစ်လမြက်မျှပင် မပါ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းကို သစ်သားဆုံ တွင် ထည့်ထောင်၍ အပြားအချပ်လုပ်ကာ နေကြာကြာလှန်းထားသော ရိုးရှာမသိုးထမင်း၊ ခေါယှဉ်အနည်းငယ်သာ ပါလာသည်။

ခေါယှဉ်မှာ ချက်စားရန် မလို။ မီးကင်လိုက်ရုံဖြင့် စား၍ရသည်။ ဝါးကျည်တောက် ရေထည့်ပြုတ်လိုက်ရုံနှင့် ကျက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးများသည် ဆန်အစား ရိုးရှာခေါယှဉ်ကိုသာ မသိုးထမင်း အဖြစ် ဆောင်သွားလေ့ ရှိကြလေသည်။

ရာဇသည် တောကို ဖြတ်လာသည်။ တောင်ကို ကျော်လာသည်။ မိုးချုပ်လျှင် သစ်ပင်ပေါ် တက်အိပ်သည်။ နေထွက်လျှင် ခနီပြန်ဆက် သည်။ သို့သော် တောက မဆုံးသေး။ တောင်က မဆုံးသေး။ တောကို ဖြတ်ရဦးမည်။ တောင်ကို ကျော်ရဦးမည်။ သူတို့ဒေသ၌ တောဆုံးသည် တောင်ဆုံးသည် ဆိုတာလည်း မရှိ။

သည်လိုနှင့် နွေရင့်လ၏ တစ်နေရာ။ ကျောက်သွေး၊ ကျောက်မြှုပ် များ စီးကျလာရာ၊ ကျောက်စက်ရေတို့ထွက်ရာ၊ ကျောက်တောင်ကျောက် ဆောင်များ ခြေရင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်လာသည်။

နေညိုသွားချိန်မှာ စခန်းချမည့်နေရာကို ဦးစွာရှာရသည်။ ဤအရပ်သည် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ပေါသောအရပ်ဖြစ်သဖြင့် မိုးမချုပ်မီ စခန်းချရမည့်နေရာကောင်း၊ အမှီကောင်းကို ရထားမှပင် ဖြစ်ပေမည်။

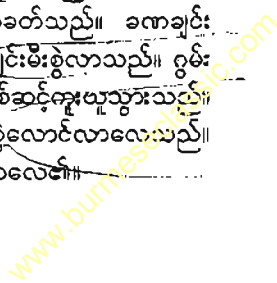
နေရာကောင်း၊ အမှီကောင်းကို ရလျှင် သူသည် ဤနေရာ၌ ခြောက်ရက် တစ်ပတ်ခန့်မှသည် တစ်လ လဝက်ထိနေကာ ကျောက်မြှုပ်၊ ကျောက်စက်ရေ ကျောက်သွေး၊ ကျောက်ဖယောင်းများကို စုဆောင်း ရမည်။

ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ကြော့ရှိ နေကာ လေကာ ကောင်းသော မတိမ်မနက် မကျဉ်းမကျယ် လှိုင်းခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့ရသောအခါ ထိုနေရာ၌ စခန်းချရန် ရာဇ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရာဇသည် ဘူးခါးရေဘူးမှ ရေကို တစ်ဝကြီး သောက်ချလိုက်သည်။ ခဏတော့ ဝမ်းမီးငြိမ်းသွား၏။ ဤလိုပူပြင်းသော နွေရင့်သမယ၌ ဘူးခါး ရေထဲမှ ရေကို သောက်လိုက်ခြင်းသည် ကျောက်စက်ရေကို သောက် လိုက်ရသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံးအေးမြ၍ စခန်းဆန်းသွားသည်။ ဦးဆုံး စခန်းနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထင်းချောင်း၊ ထင်းခြောက်များကို ရှာဖွေ စုဆောင်းရသည်။ ကျောက်ဂူလိုဏ်ပေါက်ဝကို ပိတ်ကာ မီးဖိုကြီးတစ်ဖိုကို နေရော ညပါ မီးဖိုထားရမည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ဝေါများရာဒေသဖြစ် သဖြင့် ဂူဝ၌ ဤသို့မီးဖိုထားလျှင် ညအိပ်ပျော်နေချိန် ရာဇကို ကျားလာ ဆွဲသွားနိုင်သည်။ လိုဏ်ခေါင်းဂူပေါက် လိုက်ရှာနေသော ဝံအုပ်များ ဝင်လာ၍ ကိုက်သတ်သွားနိုင်သည်။ မြွေပါးကင်းပါး ဝင်လာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ရာဇသည် မီးဖိုရန် ထင်းတုံးကြီးတွေ၊ ထင်းခြောက်ချောင်းကြီး တွေကို ဦးစွာရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထင်းတုံးထင်းခြောက်များ စုမိပြီးသောအခါ ရာဇသည် သူ၏ဝံသား ရေနေကပ်ပိုးအိတ်ကြီးထဲမှ မီးခတ်ကျောက်ကို ထုတ်သည်။ အောက်က ဝါဂွမ်းအနုစားခံ၍ မီးခတ်ကျောက်ကို တဆဆခတ်သည်။ ခဏချင်း အောက်ခံ ဂွမ်းနုစပေါ် မီးပွင့်မီးပန်းကျ၍ ချက်ချင်းမီးခွဲလာသည်။ ဂွမ်း ပေါ်မှ မီးကို မြက်ခြောက်သစ်ရွက်များပေါ်သို့ တစ်ဆင့်ကူးယူသွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သစ်ချောင်းထင်းခြောက်များကို မီးခွဲလောင်လာလေသည်။ ခဏချင်းကျောက်ဂူဝတွင် မီးဖိုကြီးတစ်ဖို ဖြစ်လာလေ၏။

မမှောင်ခင် ခေါ်ပျဉ်ကို ပြုတ်သည်။ အသားခြောက်အချို့ကို ခေါ်ပျဉ်ပြုတ်ထဲ ထည့်သည်။ ဤနေ့ ဤနေ့မှာ၌ စခန်းချရသည့်ဖြစ်သဖြင့် အသားစိမ်းများ ရှာဖွေရန် အချိန်မရသေး။ အသားခြောက်များကိုလည်း ပုတ်ကင် မစားရဲသေး။ အသားခြောက်များကို ပုတ်ကင်မိ၍ ညှော်နံ့ရလျှင် တောကင်းကြီးများ၊ ကင်းမြီးကောက်များ၊ အညှီအဟောက်ကြိုက်သော သားစားသတ္တဝါကြီးများ အနံ့ခံ၍ လိုက်လာကြမှာ စိုးရိမ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် တောအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေပြီးဖြစ်သော မုဆိုး ရာဇသည် ဤနေ့ညစာကို ခေါ်ပျဉ်ပြုတ်၊ အသားခြောက်နှင့်ပင် ကျေနပ် တင်းတိမ်လိုက်ရလေသည်။ သူသည် ကျောက်ခေါင်းကြီးထဲမှ မီးလွတ်ရာ အပူဝေးရာကို ရှာပြီး မနက်ဖြန် ကျောက်သွေးရှာထွက်မည့် ခရီးလမ်းပန်း အခြေအနေကို စဉ်းစားတွေးနေလေသည်။

နံနက်ကပင် ကျောက်သွေးရနိုင်သော ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက် တောင်ကြီးများကို ရာဇ လှည့်ပတ်၍ ရှာနေသည်။

ကျောက်လိုက်ခေါင်း တစ်ခု နှစ်ခုကို တွေ့သော်လည်း လိုက်ကမ်း လိုက်ခြောက်များ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျောက်သွေးရနိုင်သော နောက်ထပ် ကျောက်လိုက်ခေါင်းများကို ထပ်ရှာနေသည်။

နေလုံးကြီးသည် တရွေ့ရွေ့မြင့်တက်လာသည်။ ကျောက်တောင် ကြီးများနှင့် ကျောက်တောင်ကုန်း၊ ကျောက်ဖျာလွင်ကြောများတွင် အခိုး အငွေ့ထ၍ တံလျှပ်တွေ တနိပ်နိပ်ပြေးနေကြသည်။ ကျောက်တောင် ကြီး၏ခြေရင်းရှိ သစ်တောများတွင်လည်း နေရောင်ခြည်ကြောင့် တံလျှပ် အငွေ့တို့ လွင့်တက်လာသည်။

ရာဇသည် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခုကို ပတ်ကျော်လာသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကျောက်တောင်ကြီးတစ်တောင် ပေါ်လာပြန်၏။ အပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ချက်ချင်းဝမ်းသာသွားသည်။ မတ်စောက်ပြီး မြင့်မား ဝေသီသော ကျောက်တောင်ခါးပန်းတွင် ငှက်တစ်အုပ် တက်လိုက်၊ ဆင်းလိုက်နှင့် ပျော်မြူးနေကြသည်။

ပူပြင်း၍ ကွဲအက်နေသော၊ ကျောက်ကွဲကြောင်းထဲ စီးကျနေသော၊ ကျောက်သွေးကြောင်းထဲ စီးကျနေသော ကျောက်သွေးများကို ငှက်မျိုးစုံတို့ ထိုးဆင်းလှသောက်နေကြသည်။

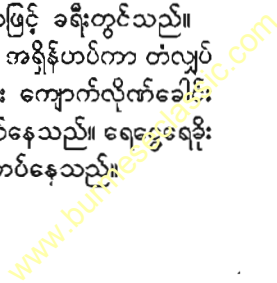
ဤမျှဆိုလျှင် အတွေ့အကြုံအရ ရာဇသိလိုက်ပြီ။ မတ်စောက်သော ကျောက်တောင်ကြီးပေါ် သူ ဘယ်လိုမှ မတက်နိုင်သော်လည်း ဤကျောက် တောင်ကြီး၏ကျောက်လိုက်ကျောက်ဂူများထဲ၌ ကျောက်သွေး၊ ကျောက် စက်ရေများကို မုချရနိုင်ပြီ။

ဝမ်းသာအားရနှင့် ချက်ချင်းပင် ကျောက်တောင်ကြီး၏ခြေရင်းကို ရောက်လာသည်။ ကျောက်လိုက် ကျောက်ခေါင်းတွေကို လိုက်ရှာသည်။ ကျောက်လိုက်ကြီးတစ်ခုမှာ သားရေနွမ်းငင်ကြီးတို့နှင့်ပင် တက်စရာ မလို။ ဂူပေါက်အစကပင် အပြန်အပြူး ဖြစ်နေသဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူ ဝင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ကျောက်ခေါင်းထဲ ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်း ဝင်လိုက်ရုံသာ ရှိသေး သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစိမ့်သွား၏။ နောက် ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်း လှမ်းလိုက်သောအခါ သိပ်သည်းသော အမှောင်ထုကလည်း ဆီးကြိုနေ သည်။ ထို့ကြောင့် ပျားဖယောင်းတိုင်ကြီး တစ်တိုင်ကို ညှိထွန်းလိုက်ကာ ရာဇ ကျောက်ခေါင်းထဲ လျှောက်ဝင်လာ၏။ လင်းနို့ချေးနံ့များကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့မိသွားသည်။ ဂူပေါ်တွင် တွဲလဲအိပ်နေကြသော လင်းဆွဲကြီး များသည် မီးရောင်ကို ကြောက်သဖြင့် လန့်ပြေးပျံထွက်သွားကြသည်။

လင်းဆွဲတောင်ပံများ လေရှိုန်ရှိုက်၍ ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းမသွား အောင် မနည်းသတိထားလိုက်ရသည်။ လိုက်ခေါင်းအတွင်းထဲတွင်တော့ အေးလွန်းသဖြင့် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်မျှ မနေနိုင်ကြဆိုသည်ကို ရာဇက သိပြီးသား။ ထို့ကြောင့် ခဲရဲဝံ့ပင် လိုက်ခေါင်းထဲ လျှောက်ဝင်လာသည်။ အဖုအထစ် ကျောက်ကမူ ကြီးကြီးမားမား မရှိသဖြင့် ခရီးတွင်သည်။

ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တွင် အပူငွေ့အခိုး အရှိန်ဟပ်ကာ တံလျှပ် တို့ တနိပ်နိပ်ပြေးနေကြလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်လိုက်ခေါင်း ကြီး၏ အမိုးရံများသည် ရေထွက်အံ့မူးမူး အေးစက်နေသည်။ ရေငွေ့ရေခိုး ပြန်၍ ရေခဲဖယောင်းကျီးပေါင်းတို့ အထပ်ထပ်ကပ်နေသည်။

အပေါ်မှ ပူရိန်ပြင်းလေ အောက်၌ အေးလေပင်။
 ရာဇ ကျောက်ခေါင်းထဲ သတိထား၍ တစ်လှမ်းချွန်ဝင်လာ၏။
 သူ့ကျောကုန်းပေါ်ကို ကျောက်စက်ရေတစ်စက် ကျဉ်ခနဲ ကျလာသည်။
 ကျောကုန်းပေါ်သို့ ကျလာသော ရေစက်သည် အသားထဲအလုံးလိုက်
 ဖောက်ဝင်၍ ကိုယ်ပေါ်မှ ဖောက်ထွက်သွားသလို ရှိန်းခနဲ ခံစားလိုက်ရ
 ပြန်၏။ အပူနှင့်အအေး တိုက်ခိုက်နေကြသော ဝိရောဓိနေရာကို သူသိ
 လိုက်သည်။

နောက်သို့ မြေတစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်ပြီး ထိုနေရာကို ပျားဖယောင်း
 တိုင်မီးအလင်းနှင့် ဝံ့ကြည့်သည်။ ကျောက်သွေးစက်တို့ မညီမညာသော
 ကျောက်ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ညှိမည်းနီရဲနေကြသည်။ ရာဇက ထခုန်လိုက်
 မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ အသင့်ပါလာသော မီးသင်းကျည်တောက်ကို
 ကျောက်သွေးစက်ကျရာဟု ထင်ရသော နေရာ၌ ချခံထားလိုက်သည်။
 ကျောက်ကြမ်းခင်းပေါ်မှ ကျောက်စက် ကျောက်သွေးရေတို့မှာ ခဲပင်မခဲ
 ကြသေး။ စိုထိုင်းထိုင်းသာ ရှိသေးသည်။ ဝံ့သားရေ ဖိနှပ်ကြမ်းကြီးပင်
 ချောကျိတို့ ဖြစ်နေ၏။ ဤကျောက်စက်ရေ ကျောက်သွေးရည်သည်
 ကျခါစ ကျောက်စက်ရေတော့ မဟုတ်။ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ခန့် ရှိကောင်းရှိ
 မည်ဟု စိတ်တွက်တွက်နေမိသည်။ သူ့၏တစ်ထွာတစ်မိုက် ဝါးကျည်
 တောက်နှင့် ကျောက်သွေးကို ခံထားရင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ
 စောင့်ကြည့်နေစဉ် တစ်စက်ကျလာ၏။ မီးရောင်ကို ဖြတ်လာသော
 ကျောက်သွေးရေစက်မှာ ပတ္တမြားလုံးလေးပမာ နီရဲလျှံလက်သွားသည်။
 သို့သော် စောစောက သူခံယူထားသော ဝါးကျည်တောက်အပေါက်ထဲ
 မကျဘဲ နေရာလွဲသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဝါးကျည်တောက်ကို ပြောင်းရွှေ့ခံ
 လိုက်ရသည်။

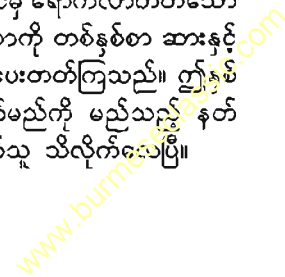
ဝါးကျည်တောက်နှင့် ကျောက်သွေးခံရင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။
 ကျောက်သွေးစက် ကျလာမည့် အပေါ်ကိုလည်း ပျားဖယောင်းတိုင်မီးကို
 မြှောက်၍ ကြည့်၏။ ပျားဖယောင်းတိုင်မီးသည် အလင်းအားနည်း၍
 အပေါ်ကို မထိုးဖောက်နိုင်။ အမှောင်ထဲ၌ အခိုးအငွေ့တွေနှင့် ရောနှော
 ဝေဝါးနေသည်။

ကျောက်ခေါင်းကြီး၏ အပေါ်အမြင့်ကို သူ မခန့်မှန်းတတ်။
 ထိုစဉ် ကျောက်သွေးတစ်စက်သည် သူ ခံယူထားသော ဝါးကျည်
 တောက်ထဲ တည့်တည့်မတ်မတ် တောက်ခနဲ ကျသံကို ကြားလိုက်ရ၏။
 ကယောင်ကတမ်းနှင့် လက်တစ်ဖက်ကို ဖြန့်ခံထားမိလိုက်သည်။ ခဏ
 ကြာတော့ နောက်တစ်စက် တောက်ခနဲ အကျမှာ ရာဇ လက်ချိုးရေတွက်
 တော့သည်။

“တစ်စက်”
 “နှစ်”
 “သုံး”
 “လေး”
 “ငါး” . . .

“ငါးဆယ်”ဟု နှုတ်က ရွတ်လိုက်ပြီး ရာဇ အသက်ကို ဝအောင့်
 ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျောက်သွေးတစ်စက်သည် သူ့ဝါးကျည်
 တောက်ပေါ် တောက်ခနဲ ကျလာချိန်ပင်။ အသက်ကိုအောင့်ပြီး လက်ချိုး
 ရေတွက်နေရာမှ ရှည်လျားသော သက်မတစ်ချက်ကို ရာဇ ဆွဲဆွဲဝင်ဝင်
 ချမိလိုက်ပြန်သည်။ အအေးဓာတ်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဖောက်ဝင်
 လာနေပြီကိုလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။

ကျောက်သွေးတစ်စက်နှင့်တစ်စက်အက္ခရာအဝေး၊ အတိုင်းအတာ
 ပမာဏ စီးကျမှုသည် လက်ချိုးရေတွက်မှု အကြိမ်ငါးဆယ်တွင် တစ်စက်
 ရှိသည်။ ဤမျှဆိုလျှင် ရာဇ ကျေနပ်ပြီ။ ရာသီက များစွာ မပြင်းလှသေး။
 ရာသီမြင့်၍ပူရိန်ပြင်းလာလျှင် အကြိမ်ငါးဆယ်အရေအတွက်၌ သုံးစက်မှ
 ငါးစက်အထိ ကျလာနိုင်သည်။ သူ၏ တစ်ထွာတစ်မိုက် ဝါးကျည်တောက်
 သည် တစ်ပတ်အတွင်း ပြည့်နိုင်သည်။ ဝါးကျည်တောက်တစ်ဘူးလျှင်
 အစိတ်၊ သုံးဆယ်သားရှိနိုင်သည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ရောက်လာတတ်သော
 ကျောက်သွေးအဝယ်အရှာများသည် တစ်ဝိဿာကို တစ်နှစ်စာ ဆားနှင့်
 အထည်အလိပ်များကိုပင် ရက်ရက်ရောရော ပေးတတ်ကြသည်။ ဤနှစ်
 သည် ရာဇအတွက် ကံအကောင်းဆုံးနှစ် ဖြစ်မည်ကို မည်သည့် နတ်
 ဆရာကမျှ အဟောထွက်စရာမလိုဘဲ သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်သေးပြီ။

တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်စက်အေးခဲလာတော့မှ ရာဇသည် သတိရကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ကျောက်လိုက်ခေါင်းထဲက ထွက်ပြေးလာလေသည်။

ကျောက်တောင်ကြီးနှင့် မနီးမဝေး တောထဲတွင် သားကောင်ရှာပစ်ရင်း၊ သားရေခွဲခွာရင်း ရာဇ ကျောက်သွေး စောင့်နေသည်။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ကျောက်သွေးကျင်း၏ အခြေအနေကို သွားဝင်ကြည့်သည်။

မြင်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ကျိုးသွားသည်။ ခုလောက်ဆိုလျှင် ကျောက်သွေးဝါးကျည်တောက်တစ်ဝက်ခန့် ရလောက်ပြီဟု သွားကြည့်မိခါမှ အားလုံးပျက်စီးခြင်းငါးပါး တိုင်နေသည်။

ကျောက်သွေးခံထားခဲ့သော သူ့ဝါးကျည်တောက် လဲနေသည်။ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာလည်း ကွဲနေသည်။ ယခင်က ကျောက်ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် စေးပျစ်နေခဲ့သော ကျောက်သွေးများ၏ အစအနကိုပင် လုံးဝ မမြင်ရ မတွေ့ရတော့၊ သွားပြီ။ အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးသွားလေပြီ။

ဒေါသပေါက်ကွဲနေသော ရာဇသည် မုဆိုးအကြိတ်နှင့် ခြေရာလက်ရာများကို သေသေချာချာ လေ့လာရှာဖွေသည်။ သူ့ကိုသို့ပင် အနီးအနား တစ်ဝိုက်၌ ကျောက်သွေးရှာသူများ ရှိနေပြီလား။ ထိုသူသည် ရာဇ၏ ကျောက်သွေးကျင်းကို လာခိုးလေသလား။

ဤသို့လည်း မဖြစ်နိုင်၊ အစဉ်အလာထုံးစံလည်းမရှိ။ ကျောက်သွေးရှာသော မုဆိုးများသည် အလွန်သစ္စာကြီးကြသည်။ သူတစ်ပါးဦးထားသော ပစ္စည်းကို ခိုးဝှက်ယူရန် မဆိုးထားနှင့်၊ တစ်စုံတစ်ဦးသော မုဆိုးတို့ဝင်ရောက်ကြည့်သွားပြီဟု သိရသော ကျောက်ဂူကျောက်လိုက်များ ဘက်ကို ခြေဦးပင်မလှည့်ကြ၊ မုဆိုးသိက္ခာလည်း အကျမခံတတ်ကြချေ။ ယခု သူ့ကျောက်သွေးကို ဘယ်သတ္တဝါများ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးသွားပါလိမ့်။ သူ ခံထားသော ကျောက်သွေးဝါးကျည်ကို ကျောက်ဂူထဲ နေလေ့နေထ ရှိသော လင်းဆွဲများ ပျံလွှားရင်း ဝင်တိုးတိုက်မိသွားကြတာများလား။

ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။

လင်းဆွဲများသည် ဤမျှ အအေးဓာတ် လွန်ကဲပြီး စိုစွတ်နေသော ကျောက်ဂူထဲတွင် နေလေ့နေထ မရှိကြ။ သူတို့အနေများသည်မှာ ဂူဝအနွေးဓာတ်ရသော နေရာများ၌သာ ဖြစ်သည်။ ဘာကောင်တွေများ လာဖျက်ဆီးသွားပါလိမ့်။ ကျောက်သွေးခံထားသော သူ၏ ဝါးကျည်တောက်ကို ဘယ်တိရစ္ဆာန်ကောင်ကများ ဝင်နှင့်ချေဖျက်သွားပါလိမ့်။ ခြေရာခံကြည့်ရသော်လည်း ကျောက်သားကြမ်းပြင် ဖြစ်နေသဖြင့် အရာမထင်နိုင်။

ရာဇ ဝါးကျည်တောက်အသစ်တစ်လုံးနှင့် ထပ်ခံထားလိုက်၏။ မနက်ဖြန်တစ်နေ့လုံး ထိုသတ္တဝါမကောင်းဆိုးဝါးကို စောင့်မည်။

ဤနေ့တော့ အချိန်မရှိပြီ။ ရာဇ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနှင့် စခန်းသို့ ပြန်လာလေသည်။ ကျောက်သွေး ကျောက်ဝက်များကို နှမြောတသစ်တံနှင့် တစ်ညလုံး အိပ်မရ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဗူး . . .”
“ဗူး . . .”
“ဗူး . . .”

ရာဇသည် တဗူဗူ မြည်လာသော အသံတစ်ခုကို သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ရုတ်တရက် သတိမမူမိသေး။ အသံက တဖြည်းဖြည်း ဝေးရာမှ နီးလာ၏။ သေးရာမှ ကြီးလာ၏။ သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရရာမှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားလာရသည်။

“ဘာကောင်ပါလိမ့်၊ ဘာသံပါလိမ့်၊ ဤအသံမျိုးကို သူတစ်ခါမျှ မကြားဖူး၊ ဘယ်လို သတ္တဝါပါလိမ့်”

အလျင်အမြန်တွေးရပြီ၊ ဦးနှောက်ထဲ အလုပ်ရှုပ်နေရပြီ။ မျက်စိနှင့်နားကို အသက်ပင် ကျယ်ကျယ်မရှုမိလောက်သည်အထိ အသံလာရာဘက် စွင့်ထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အမြင်အကြားအာရုံများကို ငယ်ထိပ်တည့်တည့်တွင် ထားလိုက်ရသည်။

ရာဗသည် မုဆိုးတို့၏ သမာဓိနှင့် ပကတိခိုင်ကျည်စွာ မတုန်မလှုပ် သူ့ကိုယ်ကို တည်ထားလိုက်သည်။ အပိဏ္ဍကက အသက်မရှိသော ကျောက်ခဲတစ်လုံး၊ သစ်ငုတ်တစ်ငုတ်ကဲ့သို့လည်း မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက် နေ၏။ စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇီဝ၊ မန၊ ကာယ စသော အာရုံအားလုံး သည် အကုန်ငယ်ထိပ်ပေါ် ရောက်ကုန်ကြသည်။

“ . . . ”
 “ . . . ”
 “ . . . ”

ကြားရသော အသံနှင့်အတူ မြင်လိုက်ရပြီ။ အလွန်တရာမှ ကြီးမား သော ဟိမဝန္တာ ကြွဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင်။

ကျောက်သွေးကြိုက်သော ကြွဆင်ကြီးသည် တဗူဇုအော်မြည်ကာ မည်သည့်သားရဲတိရစ္ဆာန်ကိုမျှ မမှုလေဟန်နှင့် ကျောက်တောင်ကြီးဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လာနေလေသည်။ ကြွဆင်ကြီး၏အမြင့်မှာ လူကြီး လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့် ရှိသည်။ ထူထဲသော အရေပြားများနှင့် သူတစ် ကိုယ်လုံးတွင် အဆူးအချွန် သံမှိုသံပြားများ ရိုက်ကပ်ထားသလို ကြမ်း တမ်းခက်တရော်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရှေးရှေးမှဆိုးကြီးများက ကိုယ်ပေါ် တွင် သံပြားများကို သံမှို သံဆူးများနှင့် ရိုက်ခတ်ဝတ်ဆင်ထားသည်နှင့် တူသဖြင့် ကြွဆင်ကို သံချပ်ဝပ် ပြိတ္တာကြီးဟု တင်စားခေါ်ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤကြွပြိတ္တာကြီးသည် ဤနယ်တစ်ဝိုက်၌ မည်သည့်တောတိရစ္ဆာန် ကိုမျှ ကြောက်ရွံ့ပုံမရ။ တဗူဇု အသံပေး၍ သူလာနေခြင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤနယ်တစ်ဝိုက်ကို အပိုင်စားရယူထားသော သံချပ်ဝတ်နယ်စားကြီးလာ နေပြီ ရှောင်ကြလော့၊ ရှားကြလော့ဟု ကြိမ်းဝါးအော်မြည်လာနေသလိုပင်။

မှန်လည်း မှန်သည်။ ဤကြွဆင်ကြီးကို ဖက်ပြိုင်ယှဉ်ရဲသူမှာ ဤ နယ်တစ်ဝိုက်ကို မဆိုးထားနှင့်၊ ဟိမဝန္တာတစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံးကို လည်ရှာ၍ပင် တွေ့နိုင်အံ့ မထင်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောထဲတွင် ဆင်ပြောင်များကိုပင် သတ်ဖြတ်စားသောက်တတ်ကြသော တောဘုရင် တောခွေးများသည်ပင် ကြွဆင်ကြီးများ အနားမကပ်ရကြ။

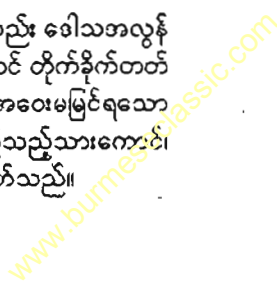
သံချပ်ကိုယ်ရုံ ဝတ်ဆင်ထားသလို ကြမ်းတမ်းထူထဲသောအရေပြင် ပေါ်ကို ကိုက်ခဲလျှင် ကြွဆင်ကြီးသည် တောခွေးကို သတ်ရန်အတွက် သူ့ကိုယ်ကြီးကို သစ်ပင်ကျောက်ဆောင်တို့နှင့် ပြေးတိုက်ဝင်အောင်းပစ် မည်။ ထိုသို့ ပြေးတိုက်ဝင်အောင်းလျှင် ခွေးလောက်ရှိသော တိရစ္ဆာန်မှာ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ပေပေါ်တင်၍ တူနှင့်ထုရိုက်လိုက်သလို စိစိ သက်ညက် ကြေသွားနိုင်လေသည်။ အခြားအခြားသော တိရစ္ဆာန်များ ဆိုလျှင်လည်း သူ၏တစ်တောင်နီးပါးရှည်သော နှာခေါင်းထိပ်မှ သုံးမြှောင့် ချိုကြီးကို မြင်ရုံနှင့် ကြောက်ရွံ့ကာ ဘယ်အကောင်မျှ အနားမသိရကြ။ ဆင်၊ ကျား၊ ဝံ၊ မြောင်၊ ကျွဲရိုင်းက စ၍ မည်သည့်တိရစ္ဆာန်ကို တွေ့တွေ့ ပါးစပ်နှင့် ကိုက်မည်။ ဦးချိုနှင့် ထိုးသတ်မည်။

ပြီး . . . စိစိညက်ညက် ကြေသွားအောင် နင်းခြေထားခဲ့မည်။

ကြွဆင်ကြီး၏ခြေထောက်တွေမှာ . . ဆင်ခြေထောက်ထက်ပင် ကြီး၏။ အင်အားကျပြန်တော့လည်း ဘယ်ဆင်မှ သူ့လောက်မသန်။ ပြီး ဆင်စွယ်က ကြွအစွယ်လို မြည့်နေအောင်မချွန်။ အရေပြား ပိုထူသော ကြွဆင်ကို ဆင်က ပြေးထိုးသော်လည်း တော်တော်နှင့် မဆေးနိုင်။ နာမောင်းနှင့် ဖက်လုံးသတ်ရအောင်ကလည်း ကြွဆင် လည်ပင်းကို ဖက်ကိုက်၍ မမိနိုင်။ ပြီး ဆင်က အရပ်မြင့်သဖြင့် ကြွဆင်ကို ဖမ်းရန် ခေါင်းငုံ့နေချိန်တွင် ကြွဆင်သည် နဖူးတည့်တည့်တွင် ပေါက်နေသော ဦးချိုနှင့် အောက်က တစ်ချက်ကော်ထိုးလိုက်ရုံနှင့် အူအခွေလိုက် ထွက်သွားနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြွဆင်ကြီးအော်မြည်လာနေသံကို ကြားလျှင်ဆင်များ နှင့်တကွ တောတိရစ္ဆာန်အားလုံး ဝေးဝေးသို့ ရှောင်တိမ်း ပေးကြရလေ သည်။

ကြွဆင်မှာ အသားစား တိရစ္ဆာန်မဟုတ်သော်လည်း ဒေါသအလွန် ကြီးသည်။ မည်သည့်တိရစ္ဆာန်ကို တွေ့တွေ့၊ တွေ့မရှောင် တိုက်ခိုက်တတ် သည်။ ကြွဆင်၏ မျက်စိနှစ်ကွင်းမှာ အနီးမှန်၍ အဝေးမမြင်ရသော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ရာ ဒေါသတကြီး ပြေးလာလျှင် မည်သည့်သားကောင်း၊ မည်သည့်အရာဝတ္ထုကိုမဆို ဝင်တိုးဝင်တိုက်သွားတတ်သည်။

အင်အားနှင့် ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို အင်မတန် အားကိုးယုံကြည်သော တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည်။ မျက်စိသာ မှန်သော်လည်း နားပါးကာ အနံ့ခံလည်း ကောင်းသည်။

ထို့ကြောင့် လူကို မမြင်ရမီကပင် ကြံ့ဆင်သည် အနံ့ကြွက်လျှောက် လိုက်ကာ ရာဗရီရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ပြေးလာတော့သည်။ သူ့နှစ် စဉ် ဖားနေကျ ကျောက်သွေးကျင်းကို လာလုရကောင်းလားဟု ဒေါသ ထွက်နေပုံရသည်။ ဤတော ဤတောင်မှာ ဆင်ပြောင်ကျားကြီးများပင် ရင်မဆိုင်ရသော သူ့ကို မလောက်လေး မလောက်စား အကောင်ငယ်က လာနှောင့်ယှက်နေရမည်လားဟုလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ကြီးလာပုံရသည်။

မနေ့ကပင် ကျောက်သွေးဂူထဲဝင်၍ ဝါးကျည်တောက်ကို အစိတ် စိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် နင်းခြေသတ်ပေးခဲ့သော်လည်း သူ၏ ရာဗသံကို မမူသော ဤလူသားအား အသေသတ်လိုက်တော့မည်ဟူသော ဒေါသနှင့် ပြေးလာသည်။

ကြံ့ဆင်ကြီးသည် တရွှားရွှား နှာမူတ်အနံ့ခံကာ ရာဗရီရာသို့ တစ် ဟုန်ထိုးပြေးချလာလေသည်။ သတိမလွတ်သော်လည်း ရုတ်တရက် နေရာအံ့သြသွားသည်။ ဤကြံ့ဆင်ကြီးကို သူသည် ကျောက်သွေးဂူထဲဝင် မှီပစ်မည်ဟု မှန်းထားခဲ့၏။ ယခုမူ ကြံ့ဆင်ကြီးက သူ့ကို လက်ဦးအောင် တိုက်ခိုက်ရန် လာနေလေပြီ။

ရာဗသည် ကျောက်ကမူတစ်ခုပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက် သည်။ ကြံ့ဆင်ကြီးကလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ပင် ပြေးလိုက်လာ၏။ သို့သော် ကျောက်ကမူပေါ် ရာဗ ခုန်တက်သွားသလို သူက မတက်နိုင် ခေါင်းမော့ အနံ့ခံကြည့်ကာ နောက်ဘက်သို့ ပတ်သွား၏။ ကျောက်လွင် ပြင်ပြေပြေအတိုင်း နောက်က လှည့်တက်လိုက်လာသည်။ ကြံ့ဆင်ကြီး အနားရောက်မလာမီ ရာဗ ရုတ်တရက် ပြန်ခုန်ဆင်းလိုက်ရ၏။ ကြံ့ဆင် ကြီးက ရာဗလို ခုန်မချနိုင်။ လျှောဆင်းလျှင်လည်း သူ့ကိုယ်လုံးကြီး မထိန်းနိုင်ဘဲ လိမ့်ကျမည်မှန်း သူ သိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆောင် ကမူထိပ်မှ ကျောက်လွင်ပြင်အောက်ရောက်သွားသော ရာဗကို ဒေါသနှင့် တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ကာ သူ တက်လာရာ လမ်းအတိုင်း ပြန်ဆင်းသည်။

ကြံ့ဆင်ကြီး ပြန်ဆင်းလာသည်နှင့် ရာဗကလည်း ကျောက်ကမူပေါ် ပြန်ခုန်တက်လိုက်ပြန်သည်။ ကြံ့ဆင်ကြီးကလည်း ပထမနည်းတူ အနံ့ ခံကာ ကျောက်လွင်ပြင် ပြေပြေတက်မှ တက်လိုက်လာပြန်သည်။

ရာဗမှာ ပြန်ခုန်ဆင်းလိုက်ပြန်၏။

ရှေးကကဲ့သို့ ပြန်ဆင်းလိုက်လာသော ကြံ့ဆင်ကြီးသည် ကျောက် ဆောင်ကမူရင်း ရောက်လာပြန်၏။ သူ ပြန်ဆင်းလာနေစဉ် ကျောက် တောင်ကမူပေါ်ပြန်ခုန်တက်သွားသော ရာဗအား သူ၏မူနီမေးသော မျက်စိကို အားယူဖွင့်၍ စိုက်ကြည့်နေ၏။ မျက်စိကို မြားနှင့်ပစ်ထည့် လိုက်ရန် ရာဗ လေးချိန်လိုက်စဉ် ကြံ့ဆင်ကြီး ပြန်လှည့်သွားပြန်သည်။

ရာဗ ကျောက်ကမူပေါ်က ပြန်ခုန်ချရပြန်ပြီ။

အမှန်က ကြံ့ဆင်ကြီးနှင့် ရာဗတို့ ဤသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြသည်မှာ ကြံ့ဆင်ကြီးကို သူ လိုချင်သော ပစ်ကွင်းထဲ ရောက်အောင် ရာဗက တမင်များခေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြံ့ဆင်ကြီး ဒေါသပိုကြီးလာအောင် စနေခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

ကြံ့ဆင်ကြီး ဒေါသထွက်လာလျှင် မျက်စိက ပိုမိုနီလာသည်။

ထိုအခါမှ သေနိုင်သော အဆိပ်ရည် သွေးကြောထဲ ရောက်နိုင် သောနေရာကို အနီးကပ် ရွေးပစ်ရမည်။ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သံချပ်အင်္ကျီ အပြည့်အကျပ်ဝတ်ထားသော ကြံ့ဆင်ကြီး၌ ပစ်ကွင်းပစ်မှတ်ဆိုသည်မှာ မရှိသလောက်ရှားသည်။

ရှေ့တည့်တည့် မျက်စိထဲ မြားနှင့် ပစ်ရအောင်ကလည်း ကြံ့ဆင် ကြီး၏ မျက်စိသည် အကောင်နှင့် မလိုက်အောင် သေးငယ်ပြီး အပေါ်မှ တွဲကျ ဖုံးအုပ်နေသော မျက်ခွံအရေပြား ထူလှကြမ်းကြီး ခံနေသည်။ ကြံ့ဆင်ကြီး၏ ကိုယ်အရေပြားကိုမူ မြားမဖောက်နိုင်။ အရေပြားကို မြားဖောက်ရန်လည်း ကြံ့ဆင်ကြီးကား အယားပင် ပြေမည်မဟုတ်။ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းပေါက်ထဲ ပစ်ရအောင်ကလည်း အပေါ်မှ တွဲကျနေ သော သံချပ်အရေပြားကြီးက ရှိနေသည်။ ဒေါသနှင့် အကြိတ်ထားရာ ပါးစပ်ကိုလည်း ဟ၊မည် မဟုတ်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းသား ထူအမ်းအမ်း ကြမ်းကြမ်းထော်ထော်ကြီးကလည်း ပါးစပ်ကို ဖုံးပိတ်ထားပြန်သည်။

နောက်ကနေပြီး ဒွါရထဲ ပစ်ထည့်ရအောင်ကလည်း အမြီးမ
တွဲကျနေသော အရေပြားက ဒွါရကို ဖုံးပိတ်ကာကွယ်ပေးထားပြန်သည်။
မည်သည့်နေရာကို ပစ်ရမည်နည်း။ မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။

ကြံဆင်မှာ ဒေါသအလွန်ကြီးသော တိရစ္ဆာန်ကြီးဖြစ်ရာ သူသည်
ကြံဆင်ကြီးနှင့် တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားနေ၍
မဖြစ်။ ကြံဆင်ကြီးမှာ မစားမသောက်ဘဲ သူနှင့်သုံးလေးငါးရက် ပြေးတမ်း
လိုက်တမ်း ကစားနိုင်သော ခံနိုင်ရည်ခွန်အားပလ ရှိသော်လည်း သူ့မှာ
ယခုပင် မောနေပြီ။

သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမား မရှိသော ကျောက်လွင်တီးခေါင်ပေါ်တွင်
အနံ့ခံကောင်းသော ကြံဆင်ကြီးရန်က လွတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ သစ်ပင်
ကြီးကြီးမားမား ရှိ၍ သူ တက်ပုန်းနေလျှင်လည်း ထိုသစ်ပင်ကို မလဲမချင်
ကြံဆင်ကြီးက ကိုယ့်လုံးနှင့်တိုက်၊ အမြစ်ကို အစွယ်နှင့်ကော်ထိုး၍
လှဲချမည်။

သစ်ပင်ကြီးလွန်း၍ သုံးလေးရက်နှင့် မလှဲနိုင်လျှင်လည်း အမြီးကြီး
ဒေါသကြီးသော ကြံဆင်ကြီးသည် သုံးလေးငါးရက် လူနဲ့ခံကာ သစ်ပင်
ရင်း၌ စောင့်နေပေလိမ့်မည်။ သူသည် သစ်ပင်ထက်၌ မစားမသောက်ဘဲ
သုံးလေးရက် နေနိုင်မည်လား။ သည်တော့ ရာဇနှင့် ကြံဆင်ကြီးတို့မှာ
သူ့သေကိုယ်သေ ဖာစ်ဦးဦးသေအောင်တော့ တိုက်ခိုက်ကြရပေတော့မည်။
ဖာစ်ယောက်ယောက် မသေဘဲနှင့်တော့ ဤတိုက်ပွဲသည် မပြီးဆုံးနိုင်။

ရာဇသည် ကျောက်လွင်ပြင် ကျောက်တောင်ကြောပေါ် ကြံဆင်
ကြီးနှင့် ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း ကစားနေကြရင်းက ကြံပစ်ဖူးသော မုဆိုး
အစဉ်အဆက်တို့၏ အမှာစကားနှင့် ကြံဆင်ကြီး၏ သေကွင်းသေကွက်ထဲ
လည်း ပြေးရင်းလွှားရင်း တွေးတောကြံဆနေရသည်။ ရာဇ၏ တစ်နေ့
ခုန် မြားဆိပ်ရောက်သွားနိုင်သော နေရာသည် ကြံဆင်ကြီး၏ကိုယ်ပေါ်၌
နှစ်ခု နှစ်ကွက်သာ ရှိသည်။

ပထမတစ်ကွက်မှာ လည်ပင်းအောက်မှ လည်ချောင်းသွေးကြော
ဒုတိယတစ်ကွက်ပစ်မှတ်မှာ ဝိန္နုချက်ကို တန်းသွားသော သို့ကြော
နာဉ်ချုပ်ကြော၊ လိင်တံ အင်္ဂါကြော။ ထိုနေရာ နှစ်ခုဖြစ်သည်။

အရေပါးသည် အဆီရည် နည်းသည်။ နာကျင်လွယ်သည်။
တခြားနေရာကိုသာ ပစ်ပါက မြားထိပ်တွင် လူးထားသော
အဆိပ်သည် လက်တစ်ဆစ်လောက် ထူသော ကြံဆင်ရေကို ထိုးဖောက်
သွားရာ၌ အရေခွံထဲတွင် အဆိပ်ကျန်ခဲ့မည်။ လေးမြား၏အင်အားက
ကြံဆင်ရေကို ဖောက်သွားနိုင်သည်ပဲ ထားဦး၊ မြားထိပ်မှ အဆိပ်ရည်သည်
အရေခွံထဲ၌သာ ပွတ်တိုက်၍ ကျန်နေခဲ့မည်။ အသားထဲ ထိပါးသွားနိုင်
မည်မဟုတ်။ အဆိပ်ရည်မှာ အသားသွေးကြောထဲကို ရောက်မှ သွေး
အဆိပ်ဖြစ်ပြီး တိရစ္ဆာန်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့သေစေနိုင်သည်။ အရေ
ခွံလက်တစ်ဆစ်အထူကို မည်သည့်မြားဆိပ်ကမျှ မထိုးဖောက်နိုင်။

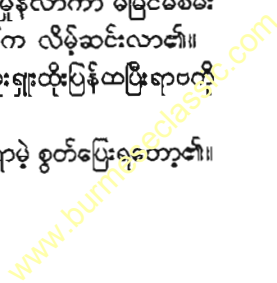
ကြံဆင်ကြီး၏ကိုယ်၌ လည်ချောင်းကြောနှင့် အသိုကြော နှစ်ခုသာ
ပါးလွှာနေခြင်းမှာ အားအားရှိတိုင်း ဦးချိုကို သွေးပြီးလျှင် လည်ပင်းကို
သစ်ပင်၊ ကျောက်ဆောင်တို့နှင့် နေ့စဉ်ပွတ်တိုက်လေ့ရှိ၍ ဖြစ်သည်။
ထိုသို့ ပွတ်တိုက်နေရလျှင် ကြံဆင်သည် ခံစားမှုတစ်မျိုး၊ သာယာမှုတစ်
မျိုးကို ရတတ်သည်။

ထိုသို့ ပွတ်တိုက်ခံစားရဖန် များသဖြင့်လည်း လည်ချောင်းကြော
တစ်လျှောက်ရှိ အရေလွှာပါးနေတတ်သည်။ နာဉ်ချုပ်ကြောဟု ခေါ်သော
လိင်တံသွားရာ ချက်ကြောတစ်လျှောက်ရှိ အရေပြားများ ပါးလွှာနေ
ခြင်းမှာ ရာဂစိတ်မွန်တိုင်း သစ်တုံးကျောက်တုံးတို့နှင့် ပွတ်တိုက်ထားသဖြင့်
ဖြစ်သည်။

ရာဇသည် ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ် စူးပြီထင်သည်။ ကြံဆင်ကြီး၏
ကိုယ်ခန္ဓာ၌ မြားဆိပ်ပေါက်နိုင်သော နေရာ၊ မြားပစ်နိုင်သော နေရာကို
တွေးရင်း ကြံဆင်ကြီးကို ဒေါသဖြစ်အောင်စနေမိရာ ယခုတော့ ကြံဆင်
ကြီးသည် သူ ထင်သည်ထက်ပင် ဒေါသကြီးလာပြီး ကျောက်ဆောင်
ပေါ်က တမင်ခုန်ချတာလား၊ ဒေါသနှင့် မျက်စိပိမ့်နုလာကာ မမြင်မစမ်း
နှင့်လိမ့်ကျလာတာလား မသိ၊ ကျောက်ကမူပေါ်က လိမ့်ဆင်းလာ၏။

ကျောက်လွင်ပြင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကမူးရှူးထိုးပြန်ထပြီး ရာဇကို
ထိုးသတ်ရန် ချက်ချင်းထလိုက်တော့သည်။

ကြံရာမရ ဖြစ်သွားသော ရာဇမှာ ဦးတည်ရာမှ စွတ်ပြေးရတော့၏။

ပြေးရင်းက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကြံ့ဆင်ကြီးသည် သူ့နောက်ကို ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေသည်။ သူ့ကို အသေမသတ်ရ မချင်း ကျေနပ်မည့်ပုံမပေါ်။ ကျောက်လွင်ကွဲကြောင်းတစ်ခုပေါ် လွှားခုန် လိုက်စဉ် ရာဇ အကြံတစ်ခု ရသွား၏။ ကြံ့ဆင်ကြီး၏ ဗိန္နာချက်အောက်ရှိ လိင်ကြောထဲ ပစ်ခွင်းမည်ဆိုပါက ကြံ့ဆင်ကြီး၏ဝမ်းဗိုက်အောက် ဝင်ရ မည်။ မည်သို့ဝင်မည်နည်း။

လှအိပ်ချလိုက်လျှင်လည်း နင်းသတ်၍ သေမည်။ မဖြစ်သေး။ လည်ပင်းအောက်က လည်ချောင်းကြောကို ပစ်ခွင်းနိုင်အောင် ကြိုးစား ရမည်။ ကြံ့ဆင်ကြီး ဦးခေါင်းသာ ဝင်နိုင်ပြီး ကိုယ်လုံးကြီး တိုးမဝင်လာ နိုင်သော လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်ဆုံနိုင်သော ကျောက်ကွဲကျောက်ကြားထဲ ကြံ့ဆင်ကြီးကို များခေါ်ရမည်။

ကျောက်ကွဲကျောက်ကြားထဲ လူဝင်သွားသည်ကို မြင်လျှင် ကြံ့ဆင် ကြီးသည် မုချဝင်လိုက်လာလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဦးခေါင်းသာ ဝင်ဆုံပြီး၊ ကိုယ်လုံးကြီးကို တိုးမဝင်နိုင်သော ကြံ့ဆင်ကြီးသည် ခေါင်းငုံ့ဝေပဲ့လိုက်၊ ဦးချိုနှင့်ဝေ့ကော်လိုက်၊ လည်ပင်းကို တဆတ်ဆတ်မြှောက်လိုက်လုပ်ကာ ရာဇ ကျောက်ကြားထဲက ထွက်လာအောင် ဒေါသတကြီး တပူဗူအော် ဟစ်၍ ခြိမ်းခြောက်လာပေလိမ့်မည်။ ခေါင်းမော့လိုက်စဉ်တွင် လည်ပင်း အောက်က လည်ချောင်းကြောကြီး ထောင်ထလာသည်နှင့် ရာဇ အနီးကပ် ပစ်ခွင်းနိုင်ပြီ။

ဤအကြံစာစည်နှင့်ပင် ရာဇသည် ကြံ့ဆင်ကြီးအား ကျောက် ဆောင်နှစ်ခုကြား ကျောက်ကွဲကြောင်းထဲ များခေါ်လာ၏။ ထင်သည့် အတိုင်းပင် ကြံ့ဆင်ကြီးကလည်း ဒေါသအမုက် ရှူးရှူးရဲရဲထွက်ကာ ဝင်လိုက်လာသည်။

ကြံ့ဆင်ကြီးခေါင်းသာဝင်နိုင်ပြီး ကိုယ်လုံးကြီးတစ်နေသောကျောက် ကွဲကြားထဲ ရောက်လာရာ ရာဇက ကြံ့ဆင်ကြီးရှိရာဘက်သို့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ရုတ်ခြည်းပင် မိုးကြိုးလောင်မီးပမာ ပြင်းထန်လှသော မြားတစ် စင်းကို လေးညှို့ထဲထည့်လိုက်၏။

ပြီး ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြားရှိ ကျောက်ကွဲကြောင်းထဲ အတင်း တိုးဝင်ရန် တအင့်အင့် မြည်ညည်း၍ လှုပ်ရှားနေသော ကြံ့ဆင်ကြီးကို ဒေါသပိုဖြစ်လာအောင် အော်ဟစ်ဆဲဆို ဝ၊ နေလိုက်သည်။

“သွေးစား ပြိတ္တာကြီး၊ လာလေ မင်း ဝင်လာခဲ့စမ်းပါ၊ ဝင်လာခဲ့စမ်း။”

ကြံ့ဆင်ကြီးသည် ကျောက်ကွဲကြောင်း ကျဉ်းကျဉ်းထဲ ရောက်နေ သော ရာဇအား သူ့ချိုကြီးနှင့် လှမ်းကော်ဝေ့ခတ်၍ မရနိုင်မှန်း အသိဉာဏ် ဝင်မလာသေး၊ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို တအားကျုံး၍ တိုးဝင်နိုင်ရန် ကြိုးစား နေသေးသည်။ နှင်းဝ တိုးဝင်မရသောအခါမှ ဦးခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် လှုပ်၍ သူ၏ဦးချိုနှင့် ဝေ့ခတ်လှမ်းကော်သည်။ ဤအခွင့်အရေးကို စောင့်နေသော ရာဇသည် ကြံ့ဆင်ကြီး ခေါင်းမော့လာတွင် ကြံ့ဆင် ကြီး၏လည်ချောင်းကြောထဲကို လက်တစ်ကမ်းအနီးမှ ပစ်ခွင်းလိုက်၏။

မိုးကြိုးလောင်မီးတမူ ပြင်းရှသော ရာဇ၏ တစ်ဆွေခုန်မြားဆူး ထိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြံ့ဆင်ကြီး၏ အော်လိုက်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားသည်။ ကြံ့ဆင်ကြီးမှာ ခေါင်းမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သောလေမှာ ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် ရာဇ၏ကိုယ် ခန္ဓာပင် လှိုင်နဲ့သွားသလား ထင်လိုက်ရသည်။ လေနှင့်အတူပါလာသော နှာရည်အချွေအပျစ်တို့ကလည်း ရာဇ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပေကျံနံဟောင် သွားသည်။

ရာဇသည် နောက်ထပ် တစ်ဆွေခုန် မြားတစ်ဆူးကို လေးညှို့ထဲ ကမန်းကတန်း ထည့်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ပစ်ကွင်းမရလိုက်၊ ကြံ့ဆင် ကြီး ခေါင်းခါလိုက်သဖြင့် ပစ်ကွင်းပစ်မှတ် ပျောက်သွားသည်။ ကြံ့ဆင် ကြီးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် ရှူးရှူးရဲရဲ နှာမှတ်အော်ဟစ်ကာ နောက်ပြန် နောက်ပြန် ဆုတ်သွားနေသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ရာဇသိလိုက်ပြီ။ ပထမ သူ ပစ်လိုက်သော မြားဆူးသည် ကြံ့ဆင်ကြီး၏ လည်ပင်းကြောထဲကို မုချထိမှန်သွားလေပြီ။ နောက်ပြန်နောက်ပြန် ဆုတ်သွားသော ကြံ့ဆင်ကြီး သည် ကျောက်ကွဲကြောင်းမှ ထွက်မိသည်နှင့် ချက်ချင်းတပူဗူအော်မြည် ကာ ကျောက်တောင်ကျောက်လွင်အောက်ရှိ သစ်တောဘက် ဆင်းပြေး သွားလေသည်။

ရာဇသည် နန်းမျက်နှာက ချွေးနှင့် ကြံ့ဆင်ကြီး၏ နှာရည်၊ နှပ်ချေးဖတ်တို့ကို ယခုမှပင် သုတ်ပစ်ရသည်။ ထို့နောက် ကျေနပ်သော အပြုံးမျက်နှာနှင့် ကျောက်ကွဲကြောင်းကြားထဲက ချက်ချင်းထွက်လာလေသည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပူလောင်ထားသော ကျောက်ကြားကြီးနှစ်ဖက်မှ တစ်ချက်ချိန်ထွက်နေသော အပူချိန်ကိုလည်း ယခုမှ သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကြံ့ဆင်ကြီး ပြေးသွားရာဘက်ကို ရာဇ ခဏရပ်ကြည့်နေသည်။ ပြေးစမ်း ပြေးပါစေ၊ ကျောက်သွေးစား ပြိတ္တာကြီး မည်မျှပြေးနိုင်မည်နည်း။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ရာဇပစ်ထည့်လိုက်သော တစ်ဆွေခွန်လောင်မီးအဆိပ် ပျံ့နှံ့လာနေပြီဖြစ်သဖြင့် ရေတိုင်ရှိရာသို့ ပြေးပေးလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ခွန်အားနည်းသော တောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်သာဆိုလျှင်မြားမှန်သည်နှင့် တစ်ချက်တစ်ဆွေသာ ခွန်နိုင်သော်လည်း ဤပြိတ္တာကြီးမှာ ခွန်အားကြီးမားသည့်အပြင် အရေခွံထူခြင်း၊ အရေခွံကြားနှင့် အသားအသွေးကြားတွင် အဆိပ်ပြင်ကြီး ခံနေသဖြင့် တစ်နေ့၊ နေ့ဝက်တော့ အသက်ရှင်နိုင်သေးသည်ကို ရာဇ တွက်ဆနေသည်။

ဤတိရစ္ဆာန်ကြီးနောက် ချက်ချင်းကပ်လိုက်သွား၍ တော့မဖြစ်သေး။ သူ လိုက်လာမှန်းသိလျှင် တစ်နေရာရာတွင် ငြိမ်သက်ခိုပုန်းကာ တိုက်ခိုက်နိုင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကြံ့ဆင်ကြီး အော်မြည်ပြေးသွားသံကို နားစွင့်ကာ ခဏနားနေလိုက်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးမားလွန်းပြီး ဝမ်းပိုက်က မြေတိုက်လှန်းပါးရွဲနေသော ကြံ့ဆင်ကြီးများသည် သွားလာကျက်စားရာ၌ သူတို့ဝမ်းပိုက်နှင့် မလွတ်ကင်းသော၊ ကျော်မတက်နိုင်သော သစ်လုံးကြီးများကို လှည့်ပတ်သွားကြရန် စိတ်မရွံ့ညက်ဘဲ ရှေ့တွင် ကာဆီးလဲနေသော သစ်လုံးကြီးများကို သူတို့၏နှာခေါင်းဖျားမှ သန်မာတုတ်ခိုင်သော ဦးချိုကြီးနှင့် ထိုးကော်မြောက်ချီကာ နောက်သို့ လွှင့်ပစ်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကြံ့ဆင်ကြီးများနောက်ကို မည်သည့်သက်ရှိသတ္တဝါမျှ ကပ်လိုက်၍မရ။ ကပ်လိုက်လျှင် ကြံ့ဆင်ကြီးများ မြောက်ကော်လွှင့်ပစ်လိုက်သော သစ်တုံးများထိ၍ ပွဲချင်းပြီး သေသွားနိုင်၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြံ့ဆင်မကြီးများ လွှင့်ပစ်လိုက်သော သစ်လုံးကြီးတွေ ပိမိကာ နောက်က ကပ်ပါလိုက်လာသော သားသမီးများပင် သေကုန်ခဲ့တတ်ကြသည်။ ကြံ့ဆင်များ မျိုးတုန်းရှားပါးခြင်းမှာ ဤသည်လည်း အကြောင်းတစ်ခုပါသည်။ (၁၈)လ ကြာမှ သားတစ်ကြိမ်ပေါက်တတ်သော ကြံ့ဆင်မများသည် အမြွှာမွေးသည်ဟုလည်း မရှိ။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် တွေ့ကြုံပြီဆိုလျှင်လည်း မသေမချင်း တိုက်ခိုက်တိုက်ကြသည်။ အထီးနှင့်အမပင် ကြာရှည်စွာ အတူတကွ နေလေ့နေထမရှိကြ။ ထို့ကြောင့် သားဆက်လည်း ဝေးသည်။

အမများသည် မိတ်လိုက်ချိန် မြိုင်ထချိန်၌ အထီးကို လိုက်ရှာကာ နာနာကျင်ကျင် တိုက်ခိုက်ပြီးမှ ပေါင်းဖော်တတ်ကြသည်။ အမများသည် အထီးထက် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားပြီး ခွန်းအားလည်း ကြီးသဖြင့် အထီးများက အမများ တိုက်ခိုက်ပေါင်းဖော်လာမှာ ကြောက်၍ ရှောင်ပြေးကြသည်။ ပြေးမလွတ်ဘဲ နာနာကျင်ကျင် တိုက်ခိုက်ခံထားရမှ ပေါင်းဖော်လေ့ရှိကြသည်။

ခဏ မတ်တတ်ရပ်ပြီး နားစွင့်နေသော ရာဇသည် ကြံ့ဆင်ကြီး တဗူဗူအော်မြည်သံ ဝေးသွားမှ ကြံ့ဆင်ကြီးနောက် လိုက်လာလေသည်။ ကျောက်တောင်ခြေရင်းက သစ်တောအစတွင်အဆိပ်မွန်၍ အန်ပစ်ခဲ့သော သွေးကွက်ကြီးတစ်ကွက်ကို တွေ့ရသည်။ သစ်တောထဲရောက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ခြေရာကိုကြည့်လိုက်။ အသံကို နားစွင့်လိုက်နှင့် ဆတ်လိုက်လာရာမှ မကြာခင် တဗူဗူအော်မြည်သံပျောက်သွားသည်။ သို့သော်ခြေရာနှင့် သစ်ပင်ချုံပုတ်များကို တိုးတိုက်ဝှေ့ခတ်ထားခဲ့သော အရာများက ကြံ့ဆင်ကြီးနောက် ရာဇ လိုက်နိုင်ရန် လမ်းညွှန်ပေးလျက် ရှိသည်။

အဆိပ်တက်လာသော ကြံ့ဆင်ကြီးသည် ယခုအခါတွင် အသံပင်မထွက်နိုင်တော့။ ရေအိုင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် နား၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်၊ ဒွါရပေါက်တို့မှ ယိုစီးကျကျန်ခဲ့သော သွေး၊ ချွေး၊ သေးတို့ကိုလည်း တွေ့လာရသည်။ ဤမျှဆိုလျှင် ရာဇသဘောပေါက်ပြီ။ ကြံ့ဆင်ကြီးတို့ ကျောက်သွေးလာသောက်ရာ၊ အစာရှာ ကျက်စားရာတို့မှာ တစ်ခါတစ်ခါ ရေအိုင်နှင့် ဆယ်ပိုင်ဆယ်ယူငါးပိုင်ခန့်ထိ ဝေးကတ်သည်။

ကြံ့ဆင်ကြီးတို့သည် ဘယ်အရပ်သွား၍ ကျက်စားကျက်စား၊ ညနေချမ်းနေဝင်ခါနီးမှာတော့ သူတို့ ရေစိမ် ရွှံ့လူးပျော်မြူးနေကျ ရေအိုင်သို့ အရောက်လာတတ်ကြသည်။ သူတို့၏ တစ်နေ့တာ အပျော်ဆုံးအချိန်ကို ထိုရေအိုင်၌ပင် ရေစိမ်လိုက်၊ ရွှံ့နွံထဲတွင် လူးလှိမ့်လိုက်၊ ကမ်းပေါ်ပြေးတက်၍ သစ်ပင်ကျောက်ဆောင်တို့နှင့် သူတို့ကိုယ်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ထိုးတိုက်လိုက်၊ ပြန်ဆင်းလာလိုက်နှင့် မြူးထူးတတ်ကြသည်။

ယခု ရာဇ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ကြံ့ဆင်ကြီးက ရေအိုင်ရှိရာသို့ ပြေးနေခြင်းမှာ မြူးထူးပျော်ပါး ဆော့ကစားရန် မဟုတ်။ တစ်ဆွေခွန် မြားဆိပ်တက်၍ မနေနိုင်လောက်အောင် ပူလောင်နာကျင်လာသဖြင့် ပြေးနေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ ပြေးနေရရာ၌ပင် ဒေါသက မည်မျှကြီးသနည်းဟူမူ ရှေ့တွင်တွေ့သော သစ်ပင်ချုံပင်များကို ကွေ့ရှောင်မသွားဘဲ ဝင်ဆောင့်ဝင်ဆောင်း၍ ဦးချိုနှင့် ထိုးကော်ပစ်ခဲ့ရာ ချုံပင်တွေမှာ ထောင်းလမောင်းကြေ၍ သစ်ပင်တွေ၏ ပင်စည်တွေမှာ တစ်ထွာတစ်မိုက် သစ်ခေါက်သစ်လွှာတွေ ကွာပဲ့ကျန်ခဲ့သည်။

ကျောက်သွေးစား ပြိတ္တာကြီးသည် ယခုအခါ သစ်ပင်ချုံပင်များကို ပင် လှည့်သွားရန် အသိဉာဏ် မရှိနိုင်တော့။ ဒေါသတကြီးနှင့် မြင်မြင်သမျှ တွေ့တွေ့သမျှကို ထိုးတိုက်ထားခဲ့လေသည်။

မကြာမီမှာပင် တောကွဲရိုင်းတစ်ဖျပ်သည် တညည အော်မြည်ပြီး ဝရန်းသုန်းကား ထိတ်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ရေအိုင်နှင့် နီးလာပြီဖြစ်သဖြင့် ရာဇ အတိုင်းအဆမသိဝမ်းသာ သွားသည်။ မကြာမီ ကျောက်စက်ရေ၊ ကျောက်သွေးတို့ထက် တန်ဖိုးရှိသော ကြံ့ချို ကြံ့သွေးတို့ကို ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အိမ်က အပျင်းမကြီး အမိတ္တာပုံ၏ မျက်နှာကိုလည်း ကွက်ခနဲ လှမ်းမြင်နေပါတော့သည်။

တွေ့မြင်လို့ရေးယော်နှင့်

“ထွန်းမောင်ရယ်၊ ဟေး. . ထွန်းမောင်”
 “ဟဲ့. . ဘယ်လူတဲ့”
 အချိန်မှာ ညခုနစ်နာရီကျော်လောက် ရှိပေပြီ။
 အိမ်ရှေ့မှ တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူက အစ်ကိုထွန်းမောင်အား လှမ်းခေါ်နေသဖြင့် အမေက လှမ်းမေးလိုက်၏။
 “ကျွန်တော်ပါ ကြီးကြီး”
 “ဟဲ့. . ဘရင်လား”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ဘာကိုစွဲလဲ ဝင်ခဲ့လေဟယ်”
 ကိုဘရင်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။
 “ထွန်းမောင်ကော ကြီးကြီး”
 ရေနံဆီမီးခွက်ရှေ့တွင် ဝိုင်းဝင့်နေသော အမေကို မတ်တတ်ရပ် ကြည့်ရှု၍ ကိုဘရင်က ထပ်မေး၏။
 “ညနေစာ ထမင်းစားပြီးကတည်းက အရှေ့ရွာဘက်ကို ထွက်သွားလေရဲ့၊ ဖိုးချမ်းမြတို့အိမ် နေမှာပေါ့”
 အရှေ့ရွာက ဖိုးချမ်းမြ ဒေါ်ငွေယုန်တို့၏သမီး မေလှိုင်နှင့် အစ်ကိုထွန်းမောင်တို့ ချစ်ကြိုက်နေကြသည်ကို သဘောမကျသော ဟဲမေက အစ်ကိုထွန်းမောင် အရှေ့ရွာဘက်ကို ထွက်သွားသည်ဆိုတာတည်းက ဖိုးချမ်းမြတို့အိမ်ကို သွားတာဖြစ်ရမည်ဟု အတပိစ္ဆဲလိုက်သည်။

“နင်က ထွန်းမောင်ကို ဘာကိစ္စရှာတာလဲ”

“ဪ... ကိစ္စ အထူးမရှိပါဘူး ကြီးကြီးရယ်၊ ‘ပြင်သာလယ်’ သွားကြမလားလို့ပါ။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ထွန်းမောင်ကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှာထားတယ်”

“ပြင်သာလယ် သွားကြမလို့ပါ” ဟု ဆိုခြင်းမှာ ဘင်္ဂလားကမ်းခြေကို လိပ်ဥ လည်ရှာသွားကြမည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုက ပင်လယ်လိပ်တစ်မျိုးကို ပြင်သာဟု ခေါ်၏။ “ပြင်သာလယ် သွားကြမည်” ဆိုသော ကိုဘရင်၏ စကားကို ကြားရမှ ကျွန်တော်က ကိုဘရင်ကို စူးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ကိုဘရင်၏ပခုံးပေါ်တွင် ပုဆိုးအပိုတစ်ထည်နှင့် သူ့လက်တစ်ဖက်တွင် တစ်လုံးနီးပါးရှည်သော သံချောင်းတစ်ချောင်းကို မြင်ရ၏။ ဤသည်မှာ ဘင်္ဂလားကမ်းခြေသို့ လိပ်ဥရှာထွက်ကြသူတို့၏ လက်နက်ကိရိယာများပေတည်း။

“နင်က သေသေချာချာ မှာထားပေမယ့် ပြင်သာလယ်သွားဖို့ကို ဘယ်သတိရနိုင်ပါ့မလဲ ဘရင်ရယ်၊ နင်လဲ ကြားပြီးနေမှာပေါ့။ ခုတစ်လော ထွန်းမောင်တို့ ညနေစာ ထမင်းကိုတောင် ပြောင့်ပြောင့်စားနိုင်လို့လားဟဲ့၊ ဖားဖားရို့ ဖိုးချမ်းမြတ်အိမ်ပဲ သူ့စိတ်က လပိုင်းကပ်နေတာ၊ ငါက အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားလောင်း ဥဒေါင်းမင်းတောင် ညွတ်ကွင်း အမိခံရသေးတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ထွန်းမောင်တို့ အဖြစ်က သည်း.. သည်းလွန်းလို့ ပြောရတာ”

ကိုဘရင်သည် အမေအနား၌ ဝင်ထိုင်၏။

အမေပြောစကားများကို နားထောင်ရန်မဟုတ်။

သူ့စိတ်သည် ဘင်္ဂလားကမ်းခြေသို့သာ ရောက်နေပေလိမ့်မည်။

“ခေတ်မကောင်း ကာလမကောင်းမှာ တစ်ရွာတစ်ကျေးကို အဖော် မပါဘဲ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ သွားလာတာ ဆင်ခြင်ပါ သားရယ်လို့ ငါက အကောင်းပြောတာ သူက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ၊ ‘ဘယ်ကိုသွားသွား အမေအပူမပါဘူး၊ ကျုပ်ဖာသာ ကျုပ် ဘယ်မှာသေသေ’ တဲ့။ ကဲ နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း... ငါက ဒင်းအတွက် စိုးရိမ်လို့ပြောတာ၊ ဟိုကိုသွားတာ မကြိုက်လို့ထင်ပြီး စိတ်ဆိုးသွားတယ်... ”

• မိဘစကား မိဘမေတ္တာဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ တန်ဖိုးထားရမုန်း သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒင်းတို့ သားသမီး ရမုသိမယ်၊ မိုးတွင်းက အနောက်ရွာက ကိုယ်တော်လေး အဇာတသတ် ဇာတ်တော် ဟောပြောသွားတာ နင်မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိပါတယ်”

အမေစကားကို အားနာပါးနာနှင့် ကိုဘရင်က အင်းလိုက်နေရသည်။ အမေစကားကလည်း မဆုံးသေး။

“လူကို မပြောနဲ့၊ တိရစ္ဆာန်များမှာတောင် သားသမီးအပေါ်မှာ မိဘမေတ္တာဟာ ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်ဆိုတာ နင်လဲ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ အောက်ချင်းငှက်တို့ဆို... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး၊ ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်၊ ကြီးကြီးပြောသလို ဆိုရင် ထွန်းမောင် ဒီညနေ ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် ဖိုးထောင်ကို ခေါ်သွားပါရစေ၊ အချိန်လင့်နေပြီ”

အမေစကားကြော ရှည်နေသည်ကို အောင့်အည်းနားထောင်ရန် အချိန်မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကိုဘရင်သည် အမေစကားကို ကြားဝင်ဖြတ်ပြောကာ နေရာမှ ထသည်။

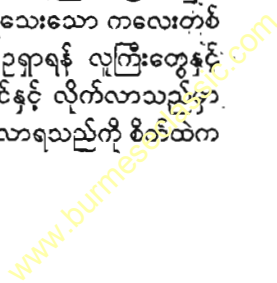
ကိုဘရင်နှင့် ဘင်္ဂလားကမ်းခြေသို့ လိပ်ဥရှာ လိုက်ရမည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာသည်။

“အေး.. အေး ခေါ်သာခေါ်သွား၊ အဲဒီမှာလဲ တစ်ကောင်ရှိသေး၊ မိဘစကားဆို နည်းနည်းပါးပါးမှ နားထောင်ရမုန်း သိတာမဟုတ်ဘူး၊ တို့မျိုးရိုးမှာ ဒီလိုဟာ... ”

အမေစကားမဆုံးခင်ပင် . . .

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘရင်အိမ်ပြင်သို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် အသက် (၁၂)နှစ်သာ ရှိသေးသော ကလေးတစ်ယောက်မို့ ယခင်က ဘင်္ဂလားကမ်းခြေသို့ လိပ်ဥရှာရန် လူကြီးတွေနှင့် တစ်ခါမျှ မလိုက်ဖူး မသွားဖူးအံ့။ ယခု ကိုဘရင်နှင့် လိုက်လာသည်မှာ ပထမဦးဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လိပ်ဥရှာလိုက်လာရသည်ကို စိတ်ထဲက အတိုင်းမသိ ပျော်နေမိ၏။

ကိုဘရင်ကတော့ သေသေချာချာ မှာထားလျက်နှင့် ကတိဖျက် သွားသော အစ်ကိုထွန်းမောင်ကိုသာ တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန် လာသည်။

အစ်ကိုထွန်းမောင် မရှိ၍သာ ကျွန်တော့်အား အဖော်အလှော် အဖြစ်ခေါ်လာရသော်လည်း ကိုဘရင်သည် ကျွန်တော့်အား လုံးဝကျေနပ် စိတ်ချပုံမရပေ။

များသောအားဖြင့် ဘင်္ဂလားကမ်းခြေသို့ အကာလ ညအချိန်၌ လိပ်ဥရွာထွက်ကြသူတွေမှာ စိတ်တူကိုယ်တူ လူကြီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ဤလို တန်ဆောင်မုန်း နတ်တော်လများတွင် လိပ်ဥ ရှာသမား များသည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ခြေချင်းလိမ်နေတတ်ကြ သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လိပ်ဥလည်ရှာသူ အချင်းချင်းလိပ်ဥရင်း ဓားထိုးမှု ရိုက်မှုအထိပင် သွေးထွက်သယံ့ဖြစ်တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်လို ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် ဘင်္ဂ လားကမ်းခြေသို့ လိပ်ဥရွာထွက်လာရသည်ကို ကိုဘရင် စိတ်မချဖြစ်မည် ဆိုကလည်း ဖြစ်စရာပင်။

အကယ်၍ လိပ်ဥလူကြရင်း အရေးအခင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ် ချေက ကျွန်တော့်လို ကလေးတစ်ယောက်ကို အဘယ်မှာ အားကိုးရပါ မည်နည်း။

သို့သော် အစ်ကိုထွန်းမောင် ပေါ်မလာ၍ သူ တစ်ယောက်တည်း လိပ်ဥရွာထွက်လာရသည်နှင့်စာသော် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပါလာရ သည်မှာ သူ့အတွက် အနည်းငယ်သော အထောက်အကူကိုတော့ ရနိုင် တန်ရာ၏။ ဟူသောသဘောနှင့် ကိုဘရင်က ကျွန်တော့်အား မခေါ်ချင့်ခေါ် ချင့်နှင့် ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်သွားသော် လူသေ၊ နှစ်ယောက်သွားတော့ လူရှင် ဆိုသည် မဟုတ်ပါလား။

သုံးယောက်ပေါင်းလျှင် လောင်းပင်ကျော်သည် ဟူသော မြန်မာ တို့၏ဆိုရိုးစကား။

လ မထွက်သေးသဖြင့် မည်းနက်သော မိုးကမ္ဘလာထက်ဝယ် ငွေ ကြယ်ပွင့်ကလေးများက တလက်လက်တောက်ပနေကြသည်။ ဘော် ရောင်ဆမ်းထားသော ကောင်းကင်မှ နဂါးငွေ့တန်း ဖြူဖြူဖွေးသည် မြစ် ရေထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ထိုးကျနေ၏။ မြစ်ရေပြင်မှာ အမှောင်ထဲ၌ လှိုင်းတန်းရေပန်းတို့ ပွင့်၍ ပန်တင့်နေ၏။

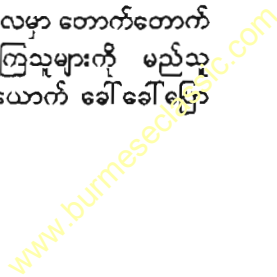
ကိုဘရင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လိပ်ဥရွာရန် ဘင်္ဂလားကမ်းခြေ အတိုင်း လျှောက်လာနေကြသည်။ ရေစပ်နှင့် သံသောင်ပြင်ကြားတွင် ထီးထီးမားမား ရပ်တည်နေကြကုန်သော ကျောက်ဆောင်ကျောက်ချွန်း ကျောက်တန်းများကို လှိုင်းခေါင်းဖြူတို့က တဝေါဝေါ တိုက်ခတ်နေကြ သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများသို့ ကျော်တက်လာသော ရေပေါက်ရေစက်တို့မှာ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ် သို့ပင် စဉ်ကျလာတတ်သည်။

ဒီရေတက်လာပြီဆိုသော အထိမ်းအမှတ်ပင်။

လိပ်ဥရွာ (ပြင်သာလယ်)ရန် လျှောက်လာနေကြသော လူရိပ်မည်း မည်းများသည် ကျွန်တော်တို့အနားမှ ဖြတ်ကျော်သွားတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လာနေကြသော လိပ်ဥရွာသမားများဆီမှ ဆေးလိပ် မီးရဲရဲများကိုလည်း အဝေးကပင် လှမ်းမြင်နေရ၏။ ဤရာသီ ဤကာလ တွင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်သို့ လိပ်ဥရွာထွက်ကြသူတွေမှာ ဒုနှင့်ဒေး မဟုတ်ပါလား။

လ၊ ထွက်လာသောအခါ ကိုဘရင်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ခရီးတစ် ထောက် လျှောက်ထွက်လာကြပြန်သည်။ အတန်ကြာသွားမိကြသောအခါ လိပ်ဥရွာ၍ ပြန်လာကြသူများ၊ လုံးဝ မရကြသေးဘဲ လျှောက်ရှာတုန်းပဲ ရှိသေးသော လူများကို ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ မကြာမကြာ တွေ့ရ သည်။

လရောင်ရှိသည်ဟု ဆိုသော်လည်း လဆုတ်လမှာ တောက်တောက် ပပ မရှိသဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သွားလာနေကြသူများကို မည်သူ မည်ဝါဟု ခွဲခြားမသိရပေ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခေါ်ခေါ်ပြော ပြောလည်း မလုပ်ကြ။

ကိုယ့်လူနှင့်ကိုယ် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပင်လယ်ထဲမှ လိပ်တက်ဥမည် ထင်ရသော သဲသောင်ချိုင့်ချောင်များကိုသာ တိုင်ပင်နီးနှော၍ သွားလာနေကြသည်။

ညမှာ တဖြည်းဖြည်းနက်ရှိုင်းလာသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ပျက်စပြုလာပေပြီ။ ခရီးမှာလည်း ခေါ်ထူးရွာအောက်သို့ပင် ရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။ သို့သော် လိပ်ဥဆို၍ကား တစ်လုံးတလေမျှ မရကြသေး။

သည်လောက်ခရီးမှာ “ကောင်ပိုင်” မရသည့်တိုင် “ကောင်ဖို့” တော့ရသင့်ပြီဟု ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သာ မဟုတ်။ ကိုဘရင်ကပါ စိတ်ပျက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

“ကောင်ပိုင်” ဆိုသည်မှာ ပင်လယ်ရေထဲမှ လိပ်မကြီးတတ်လာသည်ကို ဦးစွာမြင်ရ၍ သဲသောင်ပြင်တွင် လိပ်မကြီးက ကျွမ်းယက်ဥသည်အထိ စောင့်ကြည့်ကာ လိပ်ဥတစ်ကျင်းလုံး ရယူခြင်းကို ဆိုသည်။

“ကောင်ဖို့” ဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါးစောင့်ကြည့်နေသော လိပ်သည် သဲသောင်ပေါ်တက်၍ ကျွမ်းယက်ဥထားခဲ့ပြီး စောင့်ကြည့်နေသူများလိပ်ဥဖော်ယူနေကြစဉ် ထိုနေရာသို့ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်သွားမိ၍ အနည်းအကျဉ်း ဝေစုစာဖြစ်ရလိုက်ခြင်းကို ဆိုသည်။

နှစ်ယောက်အတူ မြင်၍ စောင့်ကြည့်နေခြင်းတူပါက ညီတူမျှတူယူကြရသည်။

ဤဥပမာအရ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ပင်လယ်ထဲမှ လိပ်မကြီးတစ်ကောင် တက်လာသည်ကို ဦးစွာမြင်တွေ့ရ၍ လိပ်မကြီးဥသည်အထိ စောင့်ကြည့်ကာ လိပ်ဥများယူနေချိန်တွင် နောက်လူများ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာပါက ဘယ်နှယောက်ပင် ရောက်လာရောက်လာ ထိုလူများကို လိပ်ကျင်းထဲ၌ ကျန်ရှိနေသမျှ လိပ်ဥများကို ဝေစုအဖြစ်ပေးရ၏။

ထုပ်ပိုးပြီးသော လိပ်ဥများကိုမူ နောက်လူများ လာနေကြသည်ကို မြင်ကတည်းကပင် ပေငါးဆယ် တစ်ရာ ဝေးသောနေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားရ၏။

ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့မထားဘဲ လိပ်ကျင်းနားတွင် လိပ်ဥအထုပ်ကို ထားရှိပါက တခြားမှရလာသော လိပ်ဥများကိုပါ ထိုကျင်းထဲက ရသော လိပ်ဥများဟုထင်ပြီး နောက်ရောက်လာသူများနှင့် စကားများရန် ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာ လိပ်ဥရှာထွက်ပါက လိပ်ဥရှာ စည်းကမ်းဥပဒေသဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဒေသတွင် လိပ်ဥရှာထွက်ပါက လိပ်ဥရှာစည်းကမ်းဥပဒေကို နားမလည်လျှင် တခြားတစ်နေရာမှ ရရှိလာသော မိမိတို့ပိုင် လိပ်ဥများသည်ပင် အများပိုင် ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကမ်းရိုးတစ်လျှောက်ရှိ ရွာများမှ လူများသည် လိပ်ဥချိန်၊ လိပ်ပေါက်ချိန်များ၌ လိပ်သားကို မစားကြချေ။ လိပ်များ၏ အသားသည် ဥချိန်ပေါက်ချိန်များ၌ လုံးဝမစားကောင်းဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် လိပ်ကျွန်းမှာလို့ ဥသော လိပ်များကို သတ်စားလျှင် လိပ်သောင်အင်းဥပဒေပုဒ်မ (၁၃) (ခ) (ဂ)အရ ဖမ်းဆီးအရေးယူသူ မရှိသော်လည်း ပင်လယ်လိပ်များကို သတ်မစားကြချေ။

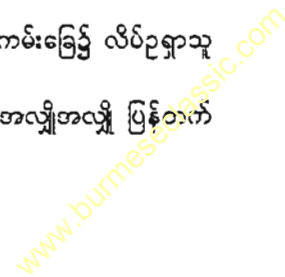
“ကဲ... ဖူးထောင်၊ ဒီနေ့ မင်းပါလို့ နတ်မလိုက်ဘူးကွ၊ ခါတိုင်းဆိုရင် ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လိပ်ဥတွေ တို့ရနေကျပါ။ ဒီနေ့တော့ ကောင်ပိုင်ကောင်ဖို့မပြောနဲ့ ဟင်းစားတောင် သူများဆီက မရဘူး၊ လာလာပြန်မယ်”

ကိုဘရင်က ကျွန်တော်ပါလာသဖြင့် နတ်မလိုက်၍ လိပ်ဥမရဟု ကျွန်တော်ကို အပြစ်တင်စကား ဆိုသော်လည်း လိပ်ဥရှာရန် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ပြင်သို့ တစ်ခါမျှ မလိုက်ဖူးသော ကျွန်တော်မှာ စိတ်ထဲက မကျေမနပ်ဖြစ်မိသော်လည်း ကိုဘရင်ကိုကား ပြန်မပြောရဲပေ။

သူက ပြန်မည်ဆိုတော့လည်း သူ့နောက်ကိုသာ တကောက်ကောက် လိုက်ပါလာရသည်။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်ကျော်ပြီမို့ ဘင်္ဂလားကမ်းခြေ၌ လိပ်ဥရှာသူများကို ညဦးပိုင်းကလို ဥဒဟို မတွေ့ရတော့။

လိပ်ဥရှာသူများသည် မိမိတို့ ရွာများသို့ အလျှိုအလျှို ပြန်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့လာစဉ်က ထိုင်၍နားနေခဲ့ကြသော ကျောက်ဆောင်-
ကျောက်တန်းတို့မှာ ဒီလှိုင်းတွေ ဖုံးလွှမ်းနေပြီဖြစ်သဖြင့် အစအနပင်
မမြင်ရတော့။ ကမ်းခြေမှာ ပြောပြနေ၍ မျက်စိတစ်ဆုံး မိုးတစ်ဆုံး
ဖြစ်နေ၏။

သည်လိုနှင့်ပင် ကိုဘရင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တာဝတိံသာချိုင်
ဟုခေါ်သော ကမ်းခြေချိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။ တာဝတိံသာ
ချိုင်မှာ ယခုအခါ သဲသောင်ပြင်ကြီးဖြစ်နေ၏။

လှိုင်းလေငြိမ်သက်၍ နောက်ထပ်သီတင်းတစ်ပတ်နှစ်ပတ်ကြာ
လျှင်တော့ ဤနေရာ၌ တံငါတဲများအစီအရံ ပေါ်လာကြတော့မည်။
ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်တို့တဲလည်းပါမည်။ ပင်လယ်ထဲထွက်ရန်၊ ငါးမန်း
ကြီးများ သွားများကြရန် လှေတွေဆိုက် ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရမည်။
ယခုတော့ ရာသီမရောက်တတ်သေး၍ တံငါတဲနှင့် လှေစသည်တို့မှာ
တာဝတိံသာချိုင်၌ ဆိတ်သုဉ်းနေကြလေ၏။

တုံခနဲရပ်သွားသော ကိုဘရင်၏ခြေလှမ်းနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ခြေ
လှမ်းကလည်း တုံခနဲ ရပ်သွားမိ၏။ ကိုဘရင်၏ မျက်လုံးအစုံကလည်း
ရှေ့တူရူသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပေတစ်ရာကျော်
ဝေးသော လရောင်အောက် သဲသောင်ပေါ်သို့ လူကြီးနှစ်ယောက်ဖက်
လောက်ပင် ရှိသော ဝိုင်းဝိုင်းမည်းမည်း အရာဝတ္ထုတစ်ခု တရွေ့ရွေ့
တွားတက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

“ကို. . ကိုဘရင် အဲဒါဘာလဲဟင်”

ဤမျှကြီးမားလှသော ပင်လယ်လိပ်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော
ကျွန်တော်က အလန့်တကြားမေးလိုက်မိ၏။

“လိပ်. . လိပ်”

“လိပ်. . .”

အံ့သြဝမ်းသာလွန်း၍ . . .

ကျွန်တော့်အသံက ကျယ်လောင်သွား၏။

“မအော်နဲ့ကွ အသာကြည့်နေရတယ်”

ကိုဘရင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သဲသောင်ပြင်ပေါ်၌ ဝမ်းလျှားထိုး
မှောက်၍ တအိအိတက်လာနေသော လိပ်မကြီးကို စောင့်ကြည့်နေကြ
သည်။ ရေထဲမှ တက်လာသော လိပ်မကြီးသည် ပင်လယ်ရေဒီလှိုင်းတို့
တက်ရောက်ရာနှင့် ပေတစ်ရာနီးပါးမျှ အဝေးထိ သဲသောင်ပေါ်သို့
တွားတက်သွား၏။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘရင်ကလည်း လိပ်မကြီးနည်းတူ မိကျောင်း
တွားတက်၍ လိပ်မကြီး၏ မနီးမဝေးသို့ တက်လိုက်လာကြသည်။ ထိုသို့
တက်လာခြင်းမှာ မတော်တဆ ဤလိုအချိန်၌ အခြားလိပ်ဥရွာသူများ
မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာကြချေက ဤလိပ်မကို ကျွန်တော်တို့က ဦးစွာ
မြင်၍ စောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း ပိုမိုထင်ရှားစေရန် ဖြစ်သည်။

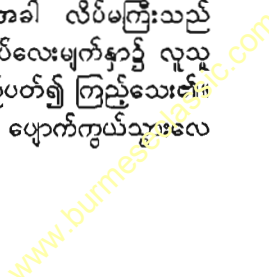
လိပ်မကြီး သဲသောင်ထဲတွင် နစ်မြုပ်သွားသောအခါ သဲမှုန်သဲပွင့်
များမှာ ကျစ်စာများအဖြစ် အပေါ်သို့ လွင့်တက်လာကြသည်။ လိပ်မကြီး
ဥများဥရန် ကျင်းယက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုဘရင်က အတပ်ပြော၏။
သူက အတွေ့အကြုံရှိသူမို့ သိနှင့်ပေပြီ။

မကြာခင်ပင် သဲမှုန် သဲပွင့်များ အပေါ်သို့ လွင့်တက်မလာတော့ဘဲ
စဲသွားသည်။

လိပ်မကြီး ဥများဥနေပြီတည်း။

ဥပြီးသောလိပ်မသည် သူ့ကျင်းသူ ပြန်၍ သဲတွေနှင့်ယက်ဖုံး၏။
ပြီးလျှင် သူ့ဥကျင်းအနားတစ်ဝိုက်ရှိ သဲသောင်ပြင်ကိုလည်း ပတ်ချာလှည့်
၍ ယက်ကန်ကစားနေသေး၏။ သူ လှည့်ပတ်ယက်ကန်၍ သဲများဖွထား
ခဲ့သောနေရာမှာ တလင်းယာတစ်ဝှမ်းလောက် အကျယ်အဝန်းရှိသည်။

ဤသည်မှာ သူ၏ဥကို ရှာဖွေယူလိုကြသော ရန်သူများ ဥကျင်းကို
ရှာမတွေ့နိုင်အောင်ဟူသော သဘာဝအသိနှင့် ကျင်းဖျောက်နေခြင်း
ဖြစ်၏။ ကျင်းဖျောက်ယက်ကန်ကစားပြီးသောအခါ လိပ်မကြီးသည်
သူ့ဥများကို စိတ်မချသလို ဦးခေါင်းမော့၍ အရပ်လေးမျက်နှာ၌ လူသူ
လေးပါး ရှိမရှိကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လှည့်ပတ်၍ ကြည့်သေး၏။
ပြီးမှ ပင်လယ်လှိုင်းရေစပ်သို့ တအိအိလျှောဆင်း၍ ပျောက်ကွယ်သွားလေ
သည်။

လိပ်မကြီး ပင်လယ်ထဲမှ တက်လာစဉ်ကပင် လိုက်လံချောင်းကြည့်နေကြသော ကျွန်တော်တို့မှာ လွယ်လွယ်နှင့်ပင် လိပ်ဥများကို သံသောင်ထဲမှ ဖော်ယူနေကြသည်။ အကယ်၍ လိပ်မကြီးတက်လာသည်ကိုလည်း မမြင်လိုက်ရ ဥထားခဲ့သော ဥကျင်းနေရာကိုလည်း အတိအကျမသိရဘဲ လိပ်မကြီး ပင်လယ်ထဲဆင်းသွားပြီးမှ ဤနေရာသို့ ရောက်လာချေက လိပ်မကြီး ကျင်းဖျောက်ယက်ကစားသွားသော သံသောင်ပေါ်တွင် လိပ်ဥကျင်းကို သံချောင်းနှင့်ထိုး၍ လှည့်ပတ်ရှာဖွေရမည်။

လိပ်ဥကျင်း၌ လိပ်များကို သံထဲမှာ ထိုးမိထိမိပြီဆိုလျှင် ပျော့စိစိ တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ သံထဲမှသံချောင်းဖျားကို နမ်းကြည့်ရသည်။ လိပ်ဥများကို ထိုးမိပါက အကျိအချွဲနှင့် ညှိဟောက်သော အနံ့တို့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လိပ်ဥရှာသမားများတွင် တစ်လံနီးပါးရှည်သော သံချောင်းတစ်ချောင်း အမြဲပါရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဖော်ယူနေကြသော လိပ်ဥတွေမှာ “ပြင်သာလိပ်” ဥဟု ကိုဘရင်က ပြောသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆီ၌ ပင်လယ်လိပ်ကြီးများကို ခွဲခြား၍ ခေါ်လေ့ရှိ၏။

ပြုဆောင်ရမ်း၊ ကြက်တူရွေး၊ ပြင်သာ ဟု . . လိပ် လေးမျိုးလေးစားရှိသည်။ ပြုနှင့် ဆောင်ရမ်းဆိုသော လိပ်နှစ်မျိုးမှာ အကောင်ကြီးဥကြီး၍ အလုံးရေနည်းသည်။ ကြက်တူရွေးလိပ်နှင့် ပြင်သာတို့မှာ ဥသေး၍ အလုံးရေများသည်။ ကြက်တူရွေးလိပ်မှာ အခွံကို ဘီးလုပ်ရသော လိပ်ဖြစ်၏။ ဆောင်ရမ်းနှင့် ပြုတို့မှာ အလုံးရေ ခုနစ်ဆယ်မှ တစ်ရာအထိ ဥတတ်သည်။ ပြင်သာနှင့် ကြက်တူရွေးလိပ်တို့မှာ တစ်ရာငါးဆယ်မှ နှစ်ရာကျော်သုံးရာအထိ ဥတတ်သည်။ ကြက်တူရွေးနှင့် ပြင်သာတို့၏ ဥမှာ အကျိအချွဲနည်း၍ အနှစ်များသည်။ စား၍လည်း အလွန်အရသာရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကြက်တူရွေးနှင့် ပြင်သာဥတို့မှာ ဈေးကောင်းသည်။ ရှားလည်း ရှားပါးသည်။ ကိုဘရင် ဖြန့်ခင်းထားသော ပုဆိုးပေါ်သို့ လိပ်ဥများကို ကျွန်တော်က ဝမ်းသာအားရနှင့် ကောက်ထည့်နေသည်။ ကိုဘရင်ကလည်း ကျွန်တော့်နည်းတူပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ လိပ်ဥဖော်ယူနေကြချိန်တွင် တခြားလိပ်ဥရှာသူများ ရောက်လာကြမလားဟူသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစိတ်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်ရသေး၏။

“ဟိုက်. . ဟိုမှာ လူတွေလာနေကြတယ်။ မြန်မြန်ထည့်ကွန်နော်” ကိုဘရင်က လူတွေလာနေသည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လိပ်ကျင်းထဲမှ လိပ်ဥများကို သလဲပါမကျန် အရောရောအနှောနှော ပုဆိုးထဲသို့ လက်ခုပ်နှင့် ကျုံးထည့်ရ၏။

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ လိပ်ဥရှာသမားနှစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့နှင့်ကိုက်တစ်ရာကျော်လောက်သာ ဝေးတော့သည်။ လရောင်ထဲ၌ မည်းမည်းအရိပ်နှစ်ခုက တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။

“ဖိုးထောင် ဒီလိပ်ဥတွေကို ငါ နေရာရွှေ့ထားလိုက်မယ်၊ ကျန်တဲ့ လိပ်ဥတွေကို ဟိုလူတွေ ဖီးနားမရောက်ခင် ရနိုင်သလောက် မင်း ကျုံးယူလာခဲ့”

ကိုဘရင်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လိပ်ဥပုဆိုးထုပ်ကို ဆွဲမကာ လိပ်ကျင်းနှင့် ကိုက်တစ်ရာနီးပါး အဝေးသို့ ပြေးသွား၏။ ဤသည်မှာ လိပ်ဥရှာသူများ စည်းကမ်းဥပဒေအရ နောက်ရောက်လာသူများအား လိပ်ဥဝစုအဖြစ် ပေးရမည်ကို စိုးသဖြင့် နေရာရွှေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျင်းထဲ၌ ကျန်နေသေးသော လိပ်ဥများကို ပုဆိုးနှင့်ထုပ်ကာ ကိုဘရင်နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။ ကိုဘရင်သည် ကျွန်တော့်အား ကြောင်ပန်းချုံနားက ရပ်စောင့်နေသည်။

“ဟေး. . ဟေး. . မပြေးနဲ့လေ၊ ဟင်းစားလေ ဘာလေး ပေးခဲ့ပါဦး”

နောက်ရောက်လာသူများက ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားသဖြင့် လှမ်းအော်ကြသည်။ မတတ်သာတော့သဖြင့် ထိုလူများကို ဟင်းစားအဖြစ် တစ်ယောက်လေးငါးခြောက်ဥကျစီ ပေးလိုက်ရသည်။ ယနေ့အဖို့ သူတို့သည် ဟင်းစားပင် မရခဲ့ကြသေးဟု ဆို၏။ သို့သော် သူတို့ကို ဟင်းစားပေး၍ ကျွန်တော်တို့က ဝမ်းမနည်း။ ကျွန်တော်တို့ ပုဆိုးကွင်းလွယ်လိတ်ထဲတွင် လိပ်ဥ နှစ်ရာကျော် ကျန်ပါသေးသည်။

“ဖိုးထောင်. . မင်း ကျင်းစောင့်တော့ ထားခဲ့ရဲ့မဟုတ်လား”

www.burmeseclassic.com

“ဘာကျင်းစောင့်လဲဗျ”

ကိုဘရင်စကားကို ကျွန်တော်က နားမလည်သဖြင့်ပြန်မေးရ၏။

“ဟ. . ဘာကျင်းစောင့်ရမှာလဲ၊ လိပ်ကျင်းထဲမှာ ကျင်းစောင့်အဖြစ် လိပ်ဥ သုံးလေးလုံး ထားခဲ့ရဲ့လားလို့ မေးတာကွ”

ကိုဘရင်စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော် တွေဝေသွားမိသည်။ သို့သော် “မထားမိခဲ့ဘူး”ဟု ဆိုလျှင် ကိုဘရင် ဆူနေမှာစိုး၍ “ဪ. . ဒါကို မေးတာလား အစ်ကို၊ ဟုတ်ကဲ့ ထားခဲ့ပါတယ်”ဟု လိမ်ပြောလိုက်ရ၏။

အမှန်က လိပ်ဥကျင်းထဲ၌ လိပ်ဥသုံးလေးလုံးကို ကျွန်တော် ချန်မထားမိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။ ဤကဲ့သို့ ချန်ထားခဲ့ရကောင်းမှန်းလည်း ကျွန်တော်က မသိ။ လိပ်ကျင်းထဲ၌ ကျင်းစောင့်အဖြစ် လိပ်ဥချန်မထားခဲ့မိလျှင် မည်ကဲ့သို့အကျိုးအပြစ်ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်က နားမလည်။ ထို့ကြောင့် ကျင်းစောင့်အဖြစ် ကျွန်တော်က ချန်မထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လိပ်တစ်မရ၍ လိပ်ဥနှစ်ရာကျော် ရလာခဲ့ကြသော ကိုဘရင်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ရွာအပြန်အိမ်အပြန်၌ ခြေထောက်မြေသို့ ကျသည်ကိုပင် သတိမရနိုင်လောက်အောင် ပျော်ဖြူး၍လာကြသည်။

ရာသီမှာ ပြာရီရီမှိုင်းပျပျနှင့် လှိုင်းတို့လေတို့သည်လည်း ငြိမ်သက်စပြုပေပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘင်္ဂလားပင်လယ်ကမ်းခြေဝယ် တံငါလှေတို့ တံငါတို့တို့သည် အစီအရီ နေရာယူထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ တဲနှင့်လှေသည်လည်း ပါဝင်၏။

ကျွန်တော်တို့ သားအဖ သုံးယောက်သည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ရောက်နေကြသည်မှာ သီတင်းတစ်ပတ် ကျော်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ပြာလွင်သော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနှင့် တစ်သားတည်း တစ်ပြင်တည်း ထိကပ်နေသော ဘင်္ဂလားပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်ကာ အဖေနှင့် အစ်ကိုထွန်းမောင်တို့ ပြန်လာကြမည့် လှေရွက်ဖြူဖြူကလေးကို မျှော်ငေးနေမိ၏။

လှေတစ်စင်းထိုးဆိက်လာတိုင်း အဖေတို့လှေလားဟု လှမ်းလှမ်းကြည့်ရသည်မှာလည်း အမောပင်။ တဲနောက်ဘက်တွင် ငါးမန်းခြောက်များနေလှန်းထားသဖြင့် တဲနှင့်ဝေးဝေးသို့လည်း မသွားရဲ။ ရွာမှ ထမင်းပို့လာမည်ဖြစ်သော အမေသည်လည်း ယနေ့မှ အချိန်နောက်ကျနေသည်မှာ စိတ်ထဲက ထင်နေမိသည်။

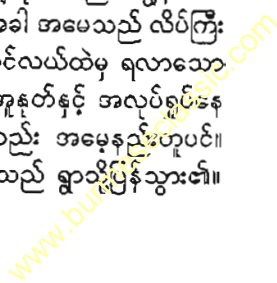
နံနက်တိုင်း ထမင်းပို့လာနေကျဖြစ်သော အမေသည် မကြာခင်ပင် ထမင်းပို့ ရောက်လာ၏။ အမေခေါင်းပေါ်က ထမင်းတောင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းယူရသည်။

အမေက ခေါင်းခွကရွတ်ခွနှင့် မျက်နှာကို ချွေးသုတ်ရင်း . .

“မောင်ဖိုးထောင် ဟိုအနားက ကျောက်ဆောင်ခြေရင်း သဲသောင်ပြင်မှာ လိပ်ကြီးတစ်ကောင် တင့်နေတာတွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ငါလဲ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တာနဲ့ ရေထဲချပစ်ခဲ့ရဘူး၊ လိပ်ကြီးက နင်တို့နှစ်ယောက်ဖက်လောက်တောင်ရှိတာ။ ဟိုဘက်ဘက်က ငရွေ ခေါ်ပြီး ရေထဲ သွားချလိုက်ပါလား၊ သဲပြင်ထဲမှာ နေမြင့်လို့ သဲပူလာရင် သေချင်သေနေဦးမှာ၊ သနားပါတယ်ဟယ်၊ သူများအသက်ကို ကယ်တင်တယ်ဆိုတာ အင်မတန်ကုသိုလ်ကြီးတာ၊ နင်တို့ သွားလိုက်ကြပါ”

အမေက ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော်သည် မောင်ရွှေကို ခေါ်ကာ လိပ်မကြီးရှိရာသို့ ပြေးလာမိသည်။ လိပ်ကြီးဝပ်နေသော သဲသောင်ပြင်၏ နောက်မှာ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းတွေက ကာဆီးနေကြသဖြင့် လိပ်ကြီးသည် ဒီရေအကျမှာ ရေထဲသို့ ပြန်မဆင်းနိုင်ဘဲ သောင်ပြင်တွင် တင်ကျန်နေရစ်ခြင်း ဖြစ်ရမည်။

ကျွန်တော်နှင့် မောင်ရွှေတို့သည် ပင်လယ်လိပ်ကြီးကို ချီမကာ ကျောက်တန်းတစ်ခုအပေါ်မှ မြစ်ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တံငါတဲသို့ပြန်ရောက်လာကြသောအခါ အမေသည် လိပ်ကြီးအကြောင်းကိုပင် မမေးနိုင်တော့ဘဲ အဖေတို့ ပင်လယ်ထဲမှ ရလာသော ငါးမန်းကောင်ကြီးများကို ရင်ခွဲ အသည်းနုတ် အူနုတ်နှင့် အလုပ်ရွပ်နေကြသည်။ အဖေနှင့် အစ်ကိုထွန်းမောင်တို့ကလည်း အမေနည်းဟူပင်။ ငါးအလုပ်ပြီး၍ ညနေစောင်းသောအခါ အမေသည် ရွာသို့ပြန်သွား၏။

ကျွန်တော်တို့ သားအဖသုံးယောက်ကတော့ တာဝတိံသာချိုင့်ဟု ခေါ်သော ပင်လယ်ပြင်မှ တွဲ၌ပင် ကျန်နေခဲ့ကြ၏။

နောက်တစ်နေ့ အမေ ထမင်းလာပို့သောအခါ မနေ့က တွေ့ခဲ့ရ သည့်သဲသောင်ပြင်၌ပင် မနေ့ကလိပ်ဟု ထင်ရသော လိပ်ကြီးတစ် ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ရပြန်ပြီဟု ဆိုလာပြန်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်မောင်ရွှေ တို့က မနေ့ကလိပ်ပင် လိပ်ကြီးကို ရေထဲသို့ ပစ်ချကြပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် အမေက ထိုလိပ်ကြီးကို ထိုနေရာ၌ တွေ့လာပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်မရှည် တော့သော မောင်ရွှေက လိပ်ကြီးဝပ်နေရာနားသို့ ရောက်သောအခါ "ကဲ . . . ဒီလောက်သေချင်တဲ့လိပ် တို့ သတ်စားလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူး လားကွ ဖိုးထောင်" ဟု ဆိုသည်။

"ဟ၊ ဒီအချိန် လိပ်ပေါက်တဲ့အချိန်ပဲကွ၊ လိပ်ပေါက်တဲ့အချိန်မှာ လိပ်သားဟာ စားလို့ ဘာမှအရသာမရှိဘူးတဲ့၊ ပြီးတော့ ဝရဲလဲ သိပ်ကြီး တယ်လို့ လူကြီးတွေက ပြောကြတယ်"

ဤရာသီ၌ လိပ်သားကို တစ်ခါမျှ မစားဖူးသော်လည်း လူကြီးသူမ တွေ ပြောစကားကို ကြားရရုံနှင့် ကျွန်တော်က မောင်ရွှေကို ဆရာလုပ် လိုက်သည်။ မောင်ရွှေနှင့် ကျွန်တော်သည် ဟိုနေ့တွေတုန်းကလိပ်ပင် ပင်လယ်လိပ်ကြီးကို နှစ်ယောက်သား မနိုင်မနင်း မချီကာ ရေထဲသို့ပစ်ချ လိုက်ပြန်သည်။

နောက်တစ်နေ့ အမေ ထမင်းပို့လာသောအခါ ထိုနေရာ၌ပင် ထို လိပ်ကြီးကို တွေ့ခဲ့ရပြန်ပြီဟု ဆိုပြန်သည်။

ဤနေ့ပါဆိုလျှင် လေးရက်ရှိပေပြီ။

"ကဲ . . . ဒီလောက်တောင် ကြမ္မာဝင် သေချင်လှတဲ့ လိပ်၊ ဒီနေ့တော့ တို့ သတ်စားကြမယ်၊ နို့မို့ရင် ဒီကောင်ကြီးကို နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း ရေထဲပစ်ချ နေရတာ အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကိစ္စတုံး စီရင်လိုက်မှ အေးတော့ မယ်"

သဲသောင်ပေါ်တွင် ဝပ်နေသော လိပ်ကြီး၏ ကျောကုန်းကို ဖနောင့် နှင့် ဆောင့်ရင်း . . . မောင်ရွှေက ဆို၏။

"အေး . . . မင်းသဘောပဲ၊ စားဖူးတယ်ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တို့တို့မှာ သတ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ အမေမြင်ရင် ဆူချင်ဆူနေမှာ"

"ကောင်းပြီ၊ တို့တို့မှာ သတ်ထားကြမယ်၊ အဘတို့ ပြန်လာလို့ မေးတော့ သေနေတာတွေ့လို့ ယူထားကြတယ် ပြောတာပေါ့"

မောင်ရွှေနှင့် ကျွန်တော်သည် လိပ်ကြီးကို မနိုင်မနင်း မချီကာ မောင်ရွှေတို့တဲသို့ ယူလာကြသည်။

"ဟဲ့ . . . နင်တို့ဟာက လိပ်ကြီးကို ရေထဲပစ်မချခဲ့ကြဘဲ ဘာလို့ ထမ်းလာကြတာလဲ"

မောင်ရွှေတို့ တဲနားအရောက်တွင် အမေက လှမ်းအော်လိုက်၏။ အမေအသံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်၍ ကြောင်သွား၏။

"လိပ်ကြီးက သေနေပြီ ဂိုးတော်ရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် လိပ်ခွဲယူရအောင် ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ယူလာကြတာပါ"

"ဒီလိပ်မျိုးက လိပ်ခွဲရောင်းရတဲ့ လိပ်မျိုးမှမဟုတ်တာ၊ သနားပါ တယ်ဟယ်"

မောင်ရွှေက လိမ်ပြောသည်ကို တကယ်ထင်၍ . . . အမေက နောက်ထပ်မမေးတော့။

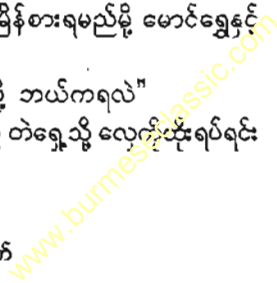
လိပ်ကြီးက မပြုချင်ပြုချင်နှင့် ခေါင်းပြုထွက်၍ ဟိုဟိုဒီဒီ မော့ ကြည့်၏။ ကျွန်တော်တို့က ခေါင်းကို ကျောက်နှင့်ထုသောအခါ ခေါင်းပု၍ ဝင်သွားသည်။

ထုလိုက် ဝင်သွားလိုက် ထွက်လာလိုက်နှင့် မောင်ရွှေတို့ တဲထဲမှာ ပင်လယ်လိပ်ကြီးကို နှစ်ယောက်ဦးသတ်ရသည်။ ဘယ်လိုမှ သတ်၍ မသေသောအခါ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနေူးပူနှင့် ခေါင်းထဲကို လောင်း ထည့်၍ လိပ်ကြီးကို သတ်ထားလိုက်ကြ၏။

ညနေ လိပ်သားဟင်းနှင့် ထမင်းမြိန်မြိန်စားရမည်မို့ မောင်ရွှေနှင့် ကျွန်တော် ပျော်နေကြသည်။

"ဟဲ့ . . . ဒီ ပြင်သာလိပ်ကြီးကို မင်းတို့ ဘယ်ကရလဲ"

မောင်ရွှေတို့အဖေ ဦးကျော်အေးသည် တဲရှေ့သို့ လှေကိုထိုးရပ်ရင်း ခရီးရောက်မဆိုက် မေးသည်။

“ဒီလိပ်ကြီးကို ဖိုးထောင်တို့အမေ ထမင်းပို့လာရင်း ဟိုနားက ကျောက်ဆောင်ခြေရင်း သလဲပြင်မှာ တွေ့တွေ့နေတာ သုံးလေးရက်ရှိ သွားပြီ အဘရဲ့၊ အစကတော့ သူ့နောက်မှာ ကျောက်ဆောင်တွေခံနေလို့ ရေထဲမဆင်းတတ် ဖြစ်နေတယ်ထင်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရေထဲပစ်ပစ်ချ ပေးကြရတာလဲ သုံးလေးရက် ရှိသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိပ်ကြီးက ဒီရေ အတက်မှာ ပြန်ပြန်တက်လာပြီး ဒီနေရာမှချည်း ဝပ်ဝပ်နေတယ်။ ဒီနေ့ လဲ အရင်ဟိုနေ့ ဟိုနေ့တွေတုန်းကလို မြစ်ရေထဲပစ်ချရအောင်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖိုးထောင်သွားကြတော့ သေနေပြီ။ အဲဒါကြောင့် လိပ်ခွံ ယူရအောင် တဲထဲသွင်းထားတာ”

မောင်ရွှေက ခပ်တည်တည်နှင့် လိမ်ပြောသည်ကို သူ့အမေက တကယ်ထင်၏။

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဟာ လိပ်ဥရွာသမား အကျင့်ယုတ်လို့ပဲကွ၊ မင်းတို့လဲ နောင်ကို မြဲမြမမှတ်ထားကြ၊ ဒီပြင်သာဆိုတဲ့ လိပ်တစ်မျိုးဟာ သားသမီးတွေအပေါ်မှာ လူတွေထက်တောင် သံယောဇဉ်ကြီးသေးတယ်၊ ဥပေါက်ချိန် ရောက်ပြီဆိုရင် လိပ်မကြီးဟာ သူ့ဥကျင်းအောက်က လိပ်က လေးတွေ အကောင်ပေါက်ပြီး ရေထဲဆင်းအလာကို စောင့်ကြိုနေတတ် တယ်...”

တကယ်လို့ လိပ်ဥရွာသမားတွေက ကျင်းစောင့်အဖြစ် လိပ်ဥ တစ်ဥမှမထားခဲ့ကြလို့ အကောင်ကလေးတွေ ပေါက်တဲ့အချိန်မှာ ကျင်း အောက်ဘက်က လိပ်ကလေးတွေ တစ်ကောင်မှ ရောက်မလာကြဘူး ဆိုရင် ကျင်းအောက်ဘက်က သူ့သားသမီးတွေကို တွေ့မြင်လို့စိတ်နဲ့ စောင့်ကြိုနေတဲ့ လိပ်မကြီးဟာ သူ့သားသမီးတွေကို မမြင်ရမချင်း သေတဲ့ အထိ စောင့်ကြိုနေလေ့ရှိတယ်...

လိပ်ဥရွာသူတွေဟာ လိပ်ကျင်းကိုတွေ့လို့ ဥတွေကို ယူသွားကြ ပေမယ့် ကျင်းစောင့်အဖြစ် သုံးလုံးလေးလုံး ကျင်းထဲမှာ ပြန်ထားခဲ့ကြ ရင်တော့ အဲဒီသုံးလေးလုံးတွေဟာ အကောင်ကလေးတွေ ပေါက်ပြီး သူ့ အမေ စောင့်ကြိုနေရာကို သဘာဝအသိနဲ့ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီအခါမှာ... သူက ဥတစ်ရာနှစ်ရာ ဥထားခဲ့ပေမယ့် ရန်သူတွေ

လက်ထဲက လွတ်မြောက်လာကြတဲ့ သူ့သားသမီးတွေဟာ ဒီသုံးလေး ကောင်ပဲဆိုတဲ့အသိနဲ့ လိပ်မကြီးဟာ ကျေနပ်ပြီး သူ့သားသမီးတွေကို ကျောကုန်းပေါ်တင်လို့ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲ ထွက်သွားတယ်... .

လိပ်ပေါက်ချိန်မှာ လိပ်ဥရွာသူတွေက ဥကျင်းရလို့ ကျင်းစောင့် အဖြစ် လိပ်ဥမထားခဲ့ရင် လိပ်မကြီးသေရသလို လိပ်ပေါက်ချိန်မှာ လိပ်မကြီးကို လူတွေသတ်စားပစ်ကြရင်လဲ ဥက အကောင်ကလေးတွေ ပေါက်ပြီး သူ့အမေ စောင့်ကြိုနေတယ်အထင်နဲ့ ရေပြင်ထဲ ဆင်းလာကြတဲ့ လိပ်ကလေးတွေဟာ ငါးတွေက ဖမ်းစားလို့ အားလုံး ပြုတ်ပြုတ်ဖြုန်း ကုန်တာပဲ... .

သူ့အမေ စောင့်ကြိုနေရင်တော့ အမေက သူ့သားသမီးတွေကို သားငါးတွေ ဘေးရန်က ကာကွယ်ပေးမယ်ပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် လိပ်ပေါက် ချိန်မှာ လိပ်မကြီးတွေကို ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာတွေ့ကြပေမယ့် မသတ် ရဘူး၊ သိပ်ငရဲကြီးတယ်လို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား... .

လိပ်များဟာ သဲသောင်ပြင်ထဲမှာ ဥထားခဲ့ပေမယ့် တခြားတိရစ္ဆာန် တွေလို ဥကို ဝပ်နေစရာမလိုဘူး၊ မြစ်ရေထဲက လိပ်မကြီး မေတ္တာပို့ရုံနဲ့ မေတ္တာဇောအဟုန်နဲ့ ဥတွေဟာ အကောင်ကလေးတွေ ပေါက်လာ ကြတယ်... .

မိဘစကား မိဘ မေတ္တာကို တန်ဖိုးထားရမှန်းမသိတဲ့ မင်းတို့လူငယ် တွေ မှတ်သားစရာပဲ၊ အသိဉာဏ်နည်းပါးတဲ့ တိရစ္ဆာန်များမှာတောင် သားသမီးအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ မိဘရဲ့မေတ္တာဟာ ဘယ်ကလောက် ကြီးမားတယ်၊ ဘယ်ကလောက် မွန်မြတ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားကြ၊ လူဆိုရင် ပြောနေစရာ မလိုတော့ဘူး”

မောင်ရွှေတို့အဖေ ဦးကျော်အေး၏စကားကို ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်မိုမိုတုန်လှုပ်သွားမိသည်။

ယခင် သီတင်းသုံးလေးပတ်က ကိုဘရင်နှင့် ကျွန်တော်သည် တာဝတိံသာချိုင်၌ပင် ပြင်သာလိပ်ဥတစ်ကျင်းကို ရခဲ့ဖူး၏။ ကျင်းစောင့် အဖြစ် လိပ်ကျင်းထဲ၌ လိပ်ဥသုံးလေးလုံး ထားခဲ့ရရှိ၊ ထုံးစံရှိသည်ကို မသိသော ကျွန်တော်သည် ကျင်းထဲမှ လိပ်ဥအားလုံးကို ယူလာခဲ့မိ၏။

www.burmeseclassic.com

ဦးကျော်အေး ပြောစကားအရ ဆိုလျှင်
 ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘရင်တို့
 ဥယျာလာခွဲကြသော လိပ်မကြီးသည် . . .
 လိပ်ပေါက်ချိန်ရောက်သောအခါ
 သူ့သားသမီးများကို တွေ့မြင်လိုရေးငယ်နှင့်
 ကမ်းခြေတစ်နေရာမှ သေသည်အထိ
 စောင့်မျှော်နေပေလိမ့်မည် တကား။ ။

ဦးကျော်

နောင်ပွင့်တော်မူမည့် အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရား နန္ဒာမိုးကြယ်

တမုစွင့်မြဲချက်အမှတ် - ၁၂၇/၂၀၀၃ (၂)

ဤဘဝကမ္ဘာတွင် နောက်ဆုံးပွင့်တော်မူ၍
 မေတ္တာရှေ့ထားကာသတ္တဝါတို့ကို
 ချေချွတ်တယ်တင်မည့် . . .
 အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားအကြောင်းတို့
 ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရှိ၍ ကြည်ညိုသစ္စာပေးနိုင်မည့်
 စာဖတ်ကောင်းတစ်ဖုတ်။

တန်ဖိုး - ၅၀၀ကျပ်

မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

တမုစွင့်မြဲချက်အမှတ်/-
 ၉၄၁/၂၀၀၂ (၉)
 (၁၀၀၀၀ကျပ်)

မြန်မာ့တပ်မတော်နှင့်
 မဟာမိတ်တပ်တို့၏ စစ်ချီစစ်တက်၊
 စစ်မြို့စစ်ညိုစသော စစ်ရေးစစ်ရာများ၊
 စစ်မှတ်တမ်းများ၊ စစ်အတွေ့အကြုံများ၊
 အကြီးမားဆုံးတိုက်ပွဲကြီးများနှင့်
 မြန်မာပြည်နောက်ခံ အကျော်ကြားဆုံး
 စစ်ဝတ္ထုကြီး။ တန်ဖိုး-၅၅၀ကျပ်

